

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

72

Επεισόδια

№ 20
ΔΡΑΜΑ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

Μία μαγική βίβλη

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 20 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, εσείς...

...ναί σ' ἄδω

Με τις φθινοπωρινές ψυχρές, οι καλοκαιρινοί κάτοικοι της πρωτεύουσας εγκατέλειψαν τις στέγες των: Πρόκειται για τα χελιδόνια. Αφού δι-γραψαν τους κύκλους των με γρασικω-τάτα «βάλ-πλανέ» στην αθηναϊκή ατμόσφαιρα και πέρασαν μίαν ω-ραία ανοίξι κι' ένα ωραιότερο κα-λοκαίρι, έμαζέψαν τις άποσκευ-ές των, έτοιμάσαν τα μπαούλα των και άναχώρησαν αφήνοντας ένα τελευταίο τιτίθισμα ως άπο-χαιρετισμόν. Πηγαίνουν προς νό-τον, σε κλίματα θερμότερα, για να ξεχειμωνιάσουν και να τα ύ-ποδεχθούμε την έρχόμενη άνοιξι με τ' άρώματα του 'Απριλιού. Θα κάνωμε υπομονή. Και η Εύ-ρώπη εύχεται να περάση το χει-μώνα της ήσυχη, χωρίς το φόβο να εμφανισθούν στον ούρανό της τα χελιδόνια, με τις όθμες

την προτεραιότητα του δνόματος, ή άλλη έζηλευε γιατί ή συνάδελ-φος της είχε μεγαλύτερη επιτυ-χία και ούτω καθεξής. Το έλα-φρόν θέατρον εύρίσκει και έρι-σκειται ακόμη εις καταστάσει δι-αρκούς άναστατώσεως. Η δέ άν-τιζηλία έθθασε σε τέτοιο σημείο όξύτητος, ώστε οι αντίζηλοι να έάξουν κρυφά ή μια στά παπού-τσας της άλλης καρφίτσας και σπασμένα γυαλιά, ή να διατάξ-ουν τους πιστούς όπαδούς των να πετάνε από τη γαλαρία δεκά-ρες εις την αντίπαλον!

ποδώνη το δίκαιο, να συμείδα-ση τας καλλιτεχνικάς απαιτήσεις και να ήρεμήση τας έμπολέμους καταστάσεις που βρίσκονται εκά-στοτε οι μουσικοί θίασοι.

«Θησαυρός» με την έκδοσί του έφερε πολλές καινοτο-μίες στον ελληνικό περιοδικό τύπο. Και οι καινοτομίες αυτές έκαμαν τόσην έντύπωσιν, ώστε και τα άλλα περιοδικά έπυευσαν να τις μιμηθούν και να τις μετα-φέρουν «εις τα καθ' ήμάς». Ήδη και το σύστημα της καθιερώσεως μιας άυτότελου νουέλλας κάθε έβδομάδα, έτυχε της έγκρίσεως του έβδομαδιαίου περιοδικού, το

όποιον δέν παραλείπει ευκαιρίαν να οικειοποιηθή τας ίδικάς μας καινοτομίας, επιδοκιμάζον κατά τον πανηγυρικόν αυτόν τρόπον την προσπάθειάν μας. Εν γένει, «Ας μας συγχωρηθή όλίγη περι-αυτολογία, χάρην της λογορίας, άλλα πολύ φοβούμεθα μήπως άν-τιγράψη τους τίτλους μας!

Ο περιέοδος 'Ιλισσος «ποτα-μός», έντός όλίγου θ' άνήκη εις το παρελθόν, τουλάχισ-τον για την πόλιν μας. Ή κοίτη του καλύπτεται και θα γίνη ένα είδος ύπονόμου. Και εκεί που άλ-λοτε έτρχε το... ποτάμι — εκάτο-δράμια νερό την ημέρα — θα πα-ρουσιασθή σε λίγον καιρό μία ώ-ραία λεωφόρος με την όποιαν θα πλουτισθή ή πόλις των 'Αθηνών. Υπόθεσις λίαν θλιθερά. Όλες οι πρωτεύουσες, που είνε αξίες του δνόματός των, έχουν και α-πό ένα ποταμόν. Το Παρίσι έχει το Σηκουάνα, το Λονδίον τον Τάμεσιν ή Ρώμη τον Τίβεριν, το Βερολίον την Σπρέε, το Βελι-γράδι τον Δούναϊ. Είχε και ή 'Αθήνα τον 'Ιλισσόν. Θα ήπτε ί-σως ότι δέν είχε νερό, άλλα εις άπαραίτητον άρά γε για ένα πο-ταμόν να έχη νερό; Δέν φθάνει ή κοίτη, οι γέφυρες και το δνο-μα; Ή μήπως χρέη ποταμού θα έκτελή στο έξής ή όδός Πατισίων εν ώρα βροχής;

Η τελευταία ευρωπαϊκή κρίσις μας έμαθε πολλά πρόγνισα που δέν έγνωρίζαμεν. Ξέρου-τε, π.χ., έσείς, ότι στην καρδιά της Ευρώπης ύπήρχαν οι Ρου-θήνοι; Και τόσοι πολλοί μάστα-ώστε να ζητούν την ίδρυσιν και αυτόνομον κράτους; Κανείς με-χρι πρό μηνός δέν ύπαινετο την ύπαρξιν του λαού αυτού. Και αϊφνιδίως την έπληροφόρημεν, και όχι μόνον αυτό, άλλα αρχί-σαμεν να ενδιαφερώμεθα σοβαρώ-ς για την τύχη τους, στας σύζητη-σεις μας, στα καφενεία.

Οι Ρουθήνοι, λοιπόν... Θέμα μέγα διά το καφενείον οι Ρουθήνοι. Ας είνε εύλογημένη ή ευρωπαϊκή κρίσις. Μας έπρο-ένησε πολλές άνησυχίες, άλλα μας έπλούτισε, εις αντίσταθμισμα με πολυτίμους νεογγραφικάς και λαογραφικάς γνώσεις.

Οι ρομάντες, λοιπόν, οι μα-λιστάλαχτες, αισθηματικές, λυπητερές, τραγικές ρομαν-τες, δέν θα μας τυραννούν μα-νίαχα τ' αυτιά με τα γραμμόφα-να και το ραδιόφωνο. Ή τυραν-νία των επεξετάθη και σ' άλλο επίπεδον: Θα μας θασανίζουν τώ-ρα και από των στηλών των ε-φημερίδων. Μέγας καυγας άναψε μεταξύ δύο άστέρων του «Μον-τιάλ». Της Ρίτας Δημητρίου και της Λουίζας Ποζέλλι. Ποιά θα ήη τη ρομάντσα του έργου; Ή Ρί-τα έχει όρον στο συμβόλαιό της να την έκτελέση αυτή. Αλλά και ή Λουίζα έχει παρόμοιον ό-ρον στο δικό της συμβόλαιον. Ή ύπ. λειος κατέληξεν εις την έπι-τροπή 'Αδείας. Και ή απόφασις όρίζει ότι μία ρομάντσα θα τρα-γουδήση ή Ρίτα και άλλη μία ή Λουίζα. Κατα τη γνώμη μας, αυτή είνε ή χειρότερα λύσις.

Αλλα δέν είνε μόνον αυτός ο μοναδικός καλλιτεχνικός και γας της σαιζόν. Το καλοκαί-ρι είχαμεν άπειρα παρόμοια κρου-σματα, μεταξύ των θηλέων ήθο-ποιών του ελαφρού θεάτρου, που εύρίσκοντο εις διαρκή διαμάχην μεταξύ των. Ή μία διεκδικούσε την άποκλειστικότητα της έκτελέ-σεως της ρομάντσας, ή άλλη της έκτελέσεως των χορών, ή άλλη

—Ναί, ναί... καταλαβαίνω τη λύση σου. Αλλά δέν είν' ανά-γκη, εύλογημένη, να νεράνεις και το κρασί μου!

Ή μητέρα των άρραβωνιασμένων (που μπίνει έξαφνικά στο σα-λόνι): —Τί φρόνιμα που κάθονται τα παιδάκια μου!...

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΙΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσαί να έν 'Αθήναις: από τα ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ή από τα περίπτερα: Υπογει-ου Σταθμού 'Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου 'Ομονοίας: ΘΕΟΦΑ-ΙΟΠΟΥΛΟΥ — ΒΑΣΙΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, από του ΒΑΝΔΩΡΟΥ... «να οδο» — αδίου και Κορρή) και Κ. Πολυπόλο (Αθηνάς 49 και Εύριπίδου) και εις τα Αρχαία Παλαιών εφη-μερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοά Γάμπου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εις τας έπαρχιας: από τα Υποπα-κτορεία Εφημερίδων «Σπ. Τσαγάρης» ή δι' έπιστολής από τα γραφεία μας (το αντίτιμον εις γραμματόσημα).

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

και για λίγα μόνον τεύχη, θα συνεχισθή ή έρευνα του «Θησαυρού»: «ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ». Στην δεύτερα αυτή σειρά θα δημοσιευθούν συνντεύξεις του ειδικού συντάκτου μας Κ. Φ. Πλυτά με γνωστούς άσους της δημοσιογραφίας μας, όπως είνε οι κ. κ. Γ. Βλάχος, Δ. Λαμπράκης, Ν. Ζα-ρίφης κ. σ

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Τὰ ζῶα

Λοιπόν; Έωρτάσατε την ημέραν των ζώων;

—Όχι.

—Γιατί; Μήπως δεν αγαπάτε τὰ ζῶα;

—Τὰ λατρεύω. Ἀλλά δεν νομίζω ὅτι πρέπει να πανηγυρίζουμε την ἀγάπη μας αὐτὴ μιά μέρα τὸ χρόνο. Ἐγὼ προσωπικῶς τὴν ἀγάπη μου πρὸς τὰ ζῶα τὴν ἀποδεικνύω κάθε μέρα.

—Ὡστε αγαπάτε, λοιπὸν αὐτὰ τὰ καυμένα τὰ κατώτερα τοῦ ἀνθρώπου ὄντα;

—Γιατί κατώτερα παρακαλῶ; Διαμαρτύρομαι ἐντόνως. Κατὰ τὴ γνώμη μου τὰ ζῶα εἶνε ὄντα κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο.

—Ὅχι δά...

—Ναί, ναί. Ἔτσι ποὺ σὰς τὸ λέω εἶνε. Ὁ ἀνθρώπος δεν ἔχει παρὰ μόνον ἐλαττώματα. Ἐνῶ κάθε ζῶο ἔχει ψυχικὰ προτερήματα ποὺ ἀν τὰ εἶχε ὁ ἀνθρώπος θὰ ἦταν πολὺ καλύτερος. Φαντασθῆτε, ἀλήθεια, πόσο διαφορετικὸς θὰ ἦταν ὁ ἀνθρώπος ἀν εἶχε τὴν πίστι, τὴ μεγαλοψυχία καὶ τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης τοῦ σκύλου, τὴ χάρι καὶ τὴν ἀνεξαρτησία χαρακτῆρος τῆς γάτας, τὴν ἀβωδότητα καὶ τὴν πραότητα τοῦ προβάτου, τὴν εὐγένεια καὶ τὴ φιλοτιμία τοῦ ἀλόγου, τὴν ἐργατικότητα τοῦ θωδίου, τὴν φιλοσοφικὴ ἐγκαρτέρησι καὶ τὴν ὑπομονὴ τοῦ γαϊδάρου.

Πάρτε δὲ αὐτὰ τὰ προτερήματα, δώστε τα στὸν ἀνθρώπο καὶ θάχετε τὸ τελειότερον ὄν τῆς δημιουργίας.

—Ναί, ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ ζῶα δεν ἔχουν ἐλαττώματα;

—Καὶ βέβαια ἔχουν. Ἀλλὰ τὰ μέγαλα τους προτερήματα τὰ ἐξουδετερώνουν. Καὶ δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος ἐπῆρε ἀπὸ τὰ ζῶα μονάχα τὰ ἐλαττώματα καὶ εἶνε τόσο ἡλίθιος, ὥστε ὅταν θέλῃ νὰ θρίσῃ κάποιον συνάνθρωπό του, τὸν ἀποκαλεῖ «ζῶον».

Κι' ἐμένα κάποιος μ' ἐφώναξε κάποτε «ζῶον».

—Καὶ δεν τὸν ἐδείρατε;

—Ὅχι. Τοῦ εἶπα εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμέντο.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χιοῦμορ

Ὁ τελευταῖος πελάτης ποὺ ἀφίχθη στὸ οἰκοτροφεῖο, ἐπέβηκε νὰ κάμῃ ἐντύπωση στοὺς ἀγνωστὺς συνδαιτημένους του καὶ ἔρῃκε τὴν ἐγκαίρια νὰ διηγηθῇ τὰ κυνηγετικά του κατορθώματα στὴ ζούγκλα. Οἱ ἄλλοι ὑπέστησαν τὸ μαρτύριο.

«Κάποτε ὄχι, ὁ ὑπηρέτης μου κι' ἐγὼ θρῆσκόμεσταν μόνον τὴ νύκτα σ' ἕνα δάσος. Ἐξοφλῶ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἐρχόταν κάποιος ὑπόπτος ἄγος. Ὁσφράνθηκα τὸν κίνδυνο καὶ πυροβόλησα. Εὐθὺς κατόπιν ἐρεύνηντας τὸ μέρος θρῆσκῃ ἕνα πελώριο λιοντάρι — νεκρό!»

Κι' ἀπὸ πόσο καιρὸ ἦταν νεκρό; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Καλλιτεχνικὴ Ζωὴ

Μετὰ τὴν κωμῶδιαν τοῦ κ. Ἰωαννουπόλου «Ἔρως εἰς τὸ τετράγωνον», ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται μετὰ μὲν ἑπὶ τυχάν, ὁ θίασος Ἀργυροπούλου θὰ ἀναδείξῃ σὴ μίαν ἄλλη ἑλληνικὴ κωμῶδιαν τοῦ κ. Π. Καγιά: «Θὰ μ' ἀγαπήσῃς».

Ὁ συγγραφεὺς, ἀγνωστος στὸ πολὺ κοινόν, εἶδε κατ' ἐπανάληψιν ἐραθευόμενα τὰ ἔργα του εἰς τὸν Καλοκαίρινον Διαγωνισμόν.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἐφέτος ὁ κ. Ἀργυρόπουλος θὰ ἀναδείξῃ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἕρῃκα ἑλληνικὰ συγγραφέων, μετὰ τὴν ὁποῖαν εἶνε μίαν κωμῶδιαν τοῦ κ. Λεκοπούλου, ποὺ εἶχε δώσει πέρυσι τὴν φάρσαν «Ὅταν ἡ σύζυγος κυβερνᾷ».

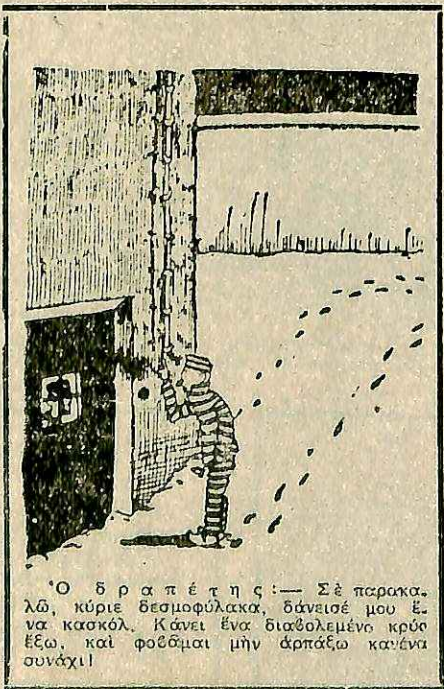
Ὁ θίασος θὰ ἀναδείξῃ ἐπίσης μίαν ἐξυπνοτάτην κωμῶδιαν τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα μετὰ τὸν τίτλον «Ὁ νέος Φάουστ», καθὼς καὶ ἕνα τριπράκτον τοῦ ἡθοιοῦ κ. Δ. Μυράτ, τὸ «Σ. Ο. Σ.»..

Ἡ γνωστὴ ὑπόθεσις τῆς ἐξαφάνσεως τῆς τσιάντας τῆς ἡθοιοῦ Πάλας, κατὰ τὴν διὰ ἄρκιαν τὸν παραστάσαν τοῦ θίασου Οἰκονομὸν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν δὲν διηκρινίσθη ἀκόμη. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀδείας ἐπεφυλάχθη νὰ ἐκδόσῃ τὴν ἀπόφασίν της, ἀφοῦ συγκεντρώσῃ περισσότερα στοιχεῖα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κ. Πάλα, ἀνασκευάζουσα τὰ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὸν τύπον, ἐβῆλκε ὅτι δεν ὑπέβαλε μήνυσιν κατὰ τῆς κ. Τούλας Δράκου, ἀλλὰ κατ' ἀγνωστῶν καὶ ἐπομένως δεν κατηγόρησε αὐτὴ τὴν συνάδελφόν της ἐπὶ κλοπῇ.

Ἡ συμπαθὴς ἡθοιοῦς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου κ. Σωτηρία Ἰατροῦ, ποὺ εἶνε μίαν καλλιτέχνισ μετὰ πολυσύνθετον ἐκδηλωσιν, μετὰ τὴν ζωγραφικὴν, ἐπιδίδεται τῶρα εἰς τὴν... ρακογραφίαν. Μὲ μικρὰ κουρελάκια ἔκαμε πινάκας θαυμασίας, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς θαυμάσῃ στὴν μικρὴ γκαλερί τοῦ κ. Νικόλου. Πούλου ποὺ ἦνοιε προχθὲς τὸν ὁδὸν Νίκης 13. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ ρακογραφία εἶνε παλαιὰ αἰσθητικὴ τέχνη, ἡ δὲ Σωτηρία ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιδοθῇ σ' αὐτὴν ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐπεικέφθη τὰ μουσεῖα λαϊκῆς τέχνης τοῦ Καίρου.

Ἀνηγγέθη ἐπισημῶς ὅτι ἡ ἐπιθεώρησις τῶν κ.κ. Μαμάκη—Γιοκαρίνη γύρω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐξακολουθεῖ ὁ θορύβος, ἐξαπτισθὲν ὁ ριστικὸς «Στογγοπούτας».

Ἡ πρεμιέρα τῆς ὁμῆς ἀνεβλήθη καὶ πάλιν ὀρθοθεῖσα ἐπὶ τοῦ παρόντος σὴν τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀντίπαλος θίασος Σαμαρτζὶ δίδει αὐρίον 17 πρεμιέρας τῆς νέας ἐπιθεώρησεως τῶν κ.κ. Μεταξὺ—Λοση—Μονοπούλου «Ἡ γρῦσι ἐραδύα», ἡ ὁποία λέγεται ὅτι εἶνε πολὺ πρωτότυπη καὶ ἐξυπνῇ.

Ὁ δ ρ α π έ τ η ς :— Σὲ παρακαλῶ, κύριε δεσμοφύλακα, δάνεισέ μου ἕνα κασκόλ. Κάνει ἕνα διαβολικὸν κρῦς ἔξω, καὶ φοδῶμαι μὴν ἀρπάξω κανένα συναχί!

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Οἱ θαυμασταὶ

Ὁ θαυμασμός πρὸς τὶς μεγάλες καὶ ὁμορφες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου δεν ἐκδηλώνεται μονάχα μετὰ γράμματα, ἀναστεναγμούς καὶ μετὰ ἄλλα παρόμοια ρωμαντικά μέσα. Ὑπάρχουν βέβαια θαυμασταὶ ποὺ ἀρκοῦνται σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἐκδηλώσεις. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποὺ ἐννοοῦν ὁπωσδήποτε ν' ἀποκτήσουν κάποιον ἐνθῦμιον μετὰ ὕλικήν ὑπόστασιν, γιὰ νὰ παίρῃ ἔτσι ὁ ἔρως τὸν κάπως ἐμπράγματον χαρακτῆρα. Ἔτσι ἔχουμε τὴν ἀπόσπασιν αὐτογράφων, φωτογραφιῶν, ἀκόμα δὲ καὶ τῶν μαλλιῶν τῶν ἀστέρων.

Τελευταίως ὅμως κάποιος θαυμαστῆς τῆς περιφήφου γοήσεως τοῦ σινεμά Ζάρας Λεάντερ, ἡ ὁποία μέσα σὲ δύο χρόνια κατέκτησε τὸν κινηματογραφικὸν στερεῶμα, ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του, ἔκαμε κατὰ πρωτότυπον: Ἐμπῆκε νύκτα στὸ σπῆτι τῆς γοήσεως, ἀνοίξας τὴν πόρτα μετὰ ἀντικλειδί καὶ κατηβύνηθη πρὸς τὸ μουντουάρ της. Μέσα σὲ μιά βραδύτητα ποὺ ἔφερε μαζὶ τοῦ, ἐποπώθησε ὅλα τὰ καλλυντικὰ τῆς καλλιτέχνιδος — καὶ δεν ἦταν λίγα — καὶ ἐφυγε ἀφίνοντας ἕνα γράμμα πρὸς τὴν «ἀγαπημένην» του, τὴν ὁποῖαν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ...

Ἡ Ζάρα Λεάντερ τὸν ἐσυγχώρησε. Ἀλλὰ ἡ πρωτότυπη αὐτῆς κλοπῇ ἐγένε ἀντικείμενον μεγάλων συζητήσεων. Καὶ ὅχι ἀδίκως. Γιὰ φαντασθῆτε ἀλήθεια, ἀν ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τῶν ἀστέρων ἀποφασίσουν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ θαυμαστοῦ τῆς Ζάρας. Πολὺ φυσικὰ, αὐτῆς τῆς ἱστορίας θὰ ἐπωφελοῦνται ἀσφαλῶς καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λωποδύται, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μποροῦν νὰ δικαιολογῶν τὰς πράξεις των καὶ νὰ τὶς περιβάλλουν μετὰ τὸν φωτισμόν τοῦ ἔρωτος.

—Γιατί ἐκλεψες τὸ δαχτυλίδι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, κατηγοροῦμένε;

—Γιατί τὸ φοροῦσε στὰ χέρια τῆς κύριε Πρόεδρε... Ἦθελα νὰ χῶ κατὰ δικό της, νὰ τὸ θυμῶμαι.

—Πολὺ καλά. Πήγαίνε τώρα μέσα γιὰ τὴ θυμάσαι καλὴτερα.

Καὶ ἡθικὸς αὐτοργὸς θὰ εἶναι ὁ θαυμαστῆς τῆς Ζάρας.

ΙΩΝ

Χιοῦμορ

Ἔνας νευρικός νέος ζητοῦσε δουλειά.

— Ὑποθέτω ὅτι πληρῶς ὄλους τοὺς δρόμους ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ κατάληψις αὐτῆς τῆς θέσεως, ἐτραύλισε.

Ὁ διευθυντής, ἀφοῦ κύταξε τὰ πιστοποιητικά του, κούνησε τὸ κεφάλι του:

— Δυστυχῶς ὅχι, τοῦ ἀπηντήσε. Ἐμεῖς γι' αὐτὴ τὴ θέσιν ζητοῦμε ἕνα ἀνύπαντρο.

Τὰ μάτια τοῦ ὑποψήφιου πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Μά, εἶπε μετὰ δυσκολία, ἐχθές ποὺ ἦλθα μοῦ εἶπατε ὅτι ζητοῦτε ἕνα ὑπάλληλο ποὺ νὰ εἶναι παντρεμένος.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπε ὁ διευθυντής. Ἀσφαλῶς θὰ συνέβη κάποια παρανόησις. Κάποιο λάθος.

— Λάθος! φώναξε ὁ ὑποψήφιος. Καὶ τί νὰ κάμω τώρα ἐγὼ ποὺ πῆγα καὶ παντρεύτηκα ἐχθές γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐκαιρία;

Τ'ΑΗ ΔΗΜΗΤΡΗ

ἀνοίγουν τὰ βαρέλια

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ἀπολύτως δικαιολογημένη ἐπὶ τὰς τάξεις τῶν κρασοπατέρων. Ἡ 26η Ὀκτωβρίου δεν εἶνε μονάχα ἡ ἡμέρα ποὺ ἐορτάζουν οἱ Δημήτριοι, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημος καθορισμένη ἡμέρα ποὺ ἀνοίγουν τὰ βαρέλια μετὰ τὸ νέο κρασί. Ἔως τὴν ἡμέρα αὐτῇ, μέσα σὲς ἑξῆς αὐτῆς ἀποθήκης, συνετελεῖτο ἡ μυστηριώδης ζύμωσις ποὺ μεταβάλλει τὸν ἄνοστο καὶ στυφὸ μῦστο στὸ κεχειμαρμένον νέκταρ, ποὺ φέρνει τὸ κέφι, τὴ ζάλη καὶ τὴ λημονιά. Καὶ αἰώνων ἴσως παραδόσεις, ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ ἐπίσημος ἐξόδος τῆς πολυθελήτου ρετσίνας λάβῃ χώραν τὴν 26ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐορτάζει καὶ ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Διπλῇ, λοιπόν, ἡ χαρὰ καὶ διπλὸς ὁ πανηγυρισμὸς γιὰ ἕνα θνητὸ ποὺ εἶνε μεκερὴς καὶ ὀνομάζεται συγχρόνως καὶ Δημήτριος.

Σημαιοστολισμένη ἡ ταβέρνα, φρεσκοξυρισμένος ὁ ταβερνιάρης, στεφανωμένα μετὰ κλάδους δένδρων τὰ βαρέλια καὶ χαρούμενοι οἱ πανηγυρισταὶ. Τὸ βαρέλι, ποὺ δεν ἔχει ἀνοίξει ἀκόμη, ἐτοιμάζεται ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν του. Ὁ ταβερνιάρης, γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη ἐπισημότητα στὸν ἐορτασμό, ἔχει βαφτίσει τὰ βαρέλια μετὰ ὀνόματα ποὺ μαρτυροῦν τὴ δημιουργικὴ φαντασία τοῦ ιδιοκτήτου, ἢ τὴν ἐπέμβασιν κάποιου τρίτου ἐγγραμμάτου:

«Νέκταρ» λέγεται τὸ ἕνα βαρέλι, «Ἀθήνη» τὸ ἄλλο, «Ποτὸν τῶν θεῶν» τὸ τρίτο, «Βορονόφ» τὸ τέταρτο, «Ἰατρός τῶν ψυχῶν» τὸ πέμπτο.

—Βλέπω τῆς βαφτίσεως, κύρ-Γιώργη, παρατηρεῖ ἕνας θαμών.

—Ναί, ἀπαντᾷ ὁ ταβερνιάρης—νονός.

Καὶ ὁ πελάτης, ῥίπτων καὶ βλέμμα πονηρὸν συγχρόνως, φθέγγεται:

—Ἐλπίζω νὰ μὴ βαφτίσῃς καὶ τὸ περιεχόμενον!

Δεινὴ προσβολὴ γιὰ τὸν κύρ-Γιώργη, προσβολὴ ποὺ θὰ τὴ θεωροῦσε καὶ ἀφορμὴ γιὰ καυτὰ, ἀν... εἶχε πῆ. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ εἶνε νητικὸς καὶ περιορίζεται νὰ γελάσῃ μετὰ τὸ αἰστέον.

Τέλος, ἡ συγκινητικὴ στιγμὴ φθάνει. Τὸ βαρέλι ἀνοίγεται, σπινθίζουσα ἡ ρετσίνα γεμίζει τὴν πρώτην ὀκὴ καὶ ἀπὸ καὶ διαμοιράζεται σὲς ποτήρια: Τὴν πρώτην ὀκὴ τὴν κερνάει ὁ καταστηματοῦχος. Μετὰ ἐπισημότητα τὰ ποτήρια φέρονται σὲς χεῖλιν. Οἱ κρασοπατέρες δοκιμάζουν λίγο, σκέπτονται. Ξαναπίνουν καὶ ἀποφαινόνται:

Μπράβο, κύρ-Γιώργη. Διαμάντι! Πῶσε μισὴ ὀκὴ...

Καὶ ἡ πανδαισία ἀρχίζει. Ὁ μικρὸς δεν προσβάνει νὰ γεμίξῃ, δεχόμενος εἰς ἀνταμοιβὴν καὶ τὴ σκετικὴ καρδιά, γιὰ νὰ κἀν γρήγορα. Ὁ μικρὸς τὴ δέχεται ἀδιαμαρτυρητῶς, καθ' ὃ συνηθισμένος σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ φιλοδωρήματα.

Περνᾷ μισὴ ὥρα «δοκιμῆς». Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἱμνοὶ τῆς ρετσίνας ἀνέρχονται στὸν ἀτυχετὴν ἐγκέφαλον τῶν θαμῶνων καὶ κάνουν τὸ θαῦμα τους. Οἱ γλώσσες λύνονται, παλαιοὶ σκοποὶ ξανάρχονται στὸ νοῦ καὶ ἡ κithάρα καταβιάζεται γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὰ μοτίβα:

«Κατεβάξω τὶς μισὲς κι' ἀνεβαίνει ὁ βερσεσέ»...

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ στίχου, ὁ κύρ Γιώργης συγκινεῖται καὶ διατάσσει τὸ μικρὸ νὰ ξεσκονίσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ποὺ γράφει:

«Πίστωσιν σήμερον δεν ἔχει. Αὔριο ἔχει».

..Ἀλλὰ παρὰ τραγουδάει: τὸ ἄσμα ποὺ ἐπεξηγεῖ τὸ πῶς ἐγενε ἡ ρετσίνα:

«Μιά μέρα δάκρυσε ὁ Χριστὸς πάνω στὸ ὄρος Σίνα κι' αὐτὸ τὸ δάκρυ ἐπλήθυνε

καὶ γίνεκε ρετσίνα».

Καὶ ὅλη ἡ γνωστὴ καὶ ἀγνωστος τραγουδοκρασοπαρραγωγὴ ξεσκονίζεται καὶ ἐκτελεῖται, πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἡμέρας.

Ὅπως, λοιπόν, ὅλα τὰ σοβαρὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα πράγματα στὸν κόσμον ἔχει καὶ τὸ κρασί τὴν ἐπίσημη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς του Ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔχη; Τὸ κρασί, ὅπως καὶ ὁ ἔρως, εἶνε κατὰ τὴν δημιουργικὴν ἀπειρεῖς ἱστορίας καὶ ἀποτελεῖ σπουδαιότατον παράγοντα σὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ τόπου.

Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια, πόσες ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρώπων ἐργάζονται μ' ἐπιμονὴν σ' ἀμπέλια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτὸ τὸ ποτήρι μετὰ τὸ κρασί ποὺ θὰ πῆτε σὴν ταβέρνα, γιὰ νὰ καταλάβετε τὴ μεγάλη σημασία τοῦ ποτοῦ σὴν ζωὴ μας.

Ὁ Βάκχος προσφέρει ἀξιοθαύμαστες ὑπηρεσίες σὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ ὑγρὸ προϊόν, ποὺ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν του προστασίαν, μᾶς δίνει τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸν ποὺ ὑπάρχει: Τὴ χαρὰ, τὴ ζάλη, τὸ μεθύσι. Ὅριστε νὰ γλεντήσετε χωρὶς κρασί!

Ὅταν ἔχουμε κάποια χαρὰ, θὰ τὴν ἐορτάσωμε μ' ἕνα ποτήρι κρασί. Ὅταν κάποια θλίψις μᾶς βασανίσῃ, στὸ κρασί θὰ ζητήσωμε παρηγοριά. Κι' ὅταν ἐκείνη ποὺ ἀγαπούσαμε μᾶς ἐγκατέλειψε, ἀφήνοντας τὸν ἐρωτικὸν πόνο σὴν καρδιά μας, ἀπὸ τὸ κρασί θὰ ζητήσωμε ἀν ὅχι νὰ θεραπεύσῃ, τοῦλάχιστον ὅμως ν' ἀπαλύνῃ αὐτὸν τὸν πόνο τῆς καρδιάς.

Καμμιά φορὰ βέβαια συμβαίνει ὁ πόνος μας νὰ εἶνε πῶς δυνατὸς ἀπ' τὸ κρασί.

Τὰ μεράκια μου—λέει ἕνα τραγοῦδι—ξέρον κολύμπι καὶ κολυμπᾶνε στὸν ἀφρό.

Μὰ αὐτὸ συμβαίνει πάντα σὴν ἀρχή. Ἐπειτα, συνηθίζει κανεὶς μετὰ καιρὸ, καὶ τὰ μεράκια ἀποφασίζουν νὰ κατέβουν στὸν πάτο. Τὸ ζήτημα εἶνε πῶς θὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν κρίση.

«Ἐγὼνα μεκερὴς γιὰ τὰ δύο ματάκια μιάς μικρῆς».

τραγουδοῦσε κάποτε σὲ μιά ταβέρνα ἕνας ἀτυχετὸς ἐρως. Κι' ἀπὸ τὸν ἀπῆλθε:

—Ἀς ἀγαποῦσε μὴν ἀόματη!

Βλέπετε ὅτι τὸ οἶνονπνεῦμα δίνει καὶ πνεῦμα...

Τὸ κρασί εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἐφεύρεσις τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀν δεν εἶχε ἐφευρεθῇ, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν μίαν ὑπόθεσις ἀτελειστικῆς πληκτικῆς καὶ μονότονης. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ τὸ κρασί ὑπάρχει καὶ συγκεντρώνει τοὺς πιστοὺς του σὴν ταβέρνα...

Καὶ οἱ πιστοὶ του εἶνε ἀφθονοί.

Καθένας ποὺ πίνει ἔχει τοὺς λόγους του. Ὁ ἕνας πίνει γιὰ νὰ θυμῇ, ὁ ἄλλος γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Καὶ κάποιος, ποὺ τὸν ἐρώτησαν γιὰ τὸν κόβει, εἶπε:

—Μιά μέρα πῆγα στὸ σπῆτι μου ξεμέθυστος καὶ δεν μετὰ γινώρισε ὁ σκύλος μας.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὰ τὴ γυναῖκα μου.

Πρώτη φορὰ μ' ἐβλεπε ἡ καὶ μὲν ξεμέθυστον καὶ δεν τολμοῦσε νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ.

Εἶδα κι' ἐπῆρα νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν ταῦτητά μου...

Εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ πῆνῃ κανεὶς.

Ἀς πανηγυρίσωμε, λοιπόν, τὴν ἡμέρα, ἃς τσουγκρίσωμε τὰ ποτήρια μας καὶ ἃς ποῦμε:

—Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ

Ο πρόδρομος της 'Ελληνικής Αυτοκρατορίας

ΜΙΑ από τις πιο σκοτεινές στιγμές του ιστορικού στίβου της 'Ανθρωπότητας και ιδίως της 'Εγγύς 'Ανατολής έδω κάτω — γιατί η Δύσις δεν είχε ακόμα ούτε τότε ζυγνήσει ολοκληρωτικά — είναι ο τελευταίος αιώνας πριν απ' τη γέννησι του Χριστού.

Μιλάμε, δηλαδή, για τον καιρό που ενώ είχε πέσει κάθε ίχνος του αρχαίου μεγαλείου του 'Ελληνικού πνεύματος, δεν έπαυε όμως να το κινεί η επίμονη ιδέα για να ξανασηκωθεί και να στηθεί πάλι άπάνω στο δοξασμένο βάθρο του.

Και μέσα στο σκοτάδι αυτό το πηχτό και άδιαπέραστο, μετ' αμορφή ξεχωρίζει ξάφνου σαν ένα σχήμα καμωμένο από αίμα, που το φωτίζει μία στιγμιαία λάμψις από την έκρηξι κεραυνού στο στερέωμα. Αυτός είναι ο Μιθριδάτης, για τον οποίον ως τόσο ούτε μία μονάχη λέξι συμπαθείας δεν μνημονεύεται στη φυλετική μας παράδοσι. Και όμως, αν το άστρο του ανθρώπου αυτού κατ'όρθωον να κρατήση λιγάκι σταθερότερα στον ούρανό, είναι ολοφάνερο ότι το όνειρο της 'Ελληνικής Αυτοκρατορίας, που χρειάστηκε τόσες εκατοντάδες χρόνια κατόπιν για να έναρκαωθεί, θα είχε πάρει άμείσως από τότε την ιστορική του έκφρασι. Γιατί ο Μιθριδάτης — που αν τον άδικη κάτι είναι άποκλειστικά το βαρβαρικό του όνομα — κινήθηκε άνάμεσα στους 'Ελληνες, στην ψυχή τους και στα έδάφη τους, και σ' αυτούς, σά φυσικό δικαίωμα, θ' άνηκε ή κληρονομία του έργου του. Είναι ο πρώτος που κατάλαβε τη σημασία που μπορούσε ναχά ο Βόσπορος ως στρατηγική κι' έμπορική τοποθεσία, κι' έδωσε τον τόνο για να προσεχθεί ύστερότερα όσο άξιζε το Βυζάντιο ως το φυσικό κέντρο για τη μεγάλη εξέταπλωση του πολιτισμού στην κυρίως 'Ελλάδα, αλλά μαζί και στη Μικρά 'Ασία και στη Βαλκανική.

Ας τον γνωρίσωμε, λοιπόν, από κοντά, στην τεράστια και άληθινά δραματική πάλη που έδωσε ή τεράστια και άληθινά δραματική φυσιογνωμία του.

Ο Μιθριδάτης, ή Μιτραντάτης — κατά τη γνήσια προφορά του όνόματος — δεν είχε στην ουσία καμμία άπολύτως σχέση με την περσική προέλευσι αυτού του όνόματος. Από τριακόσια χρόνια και 'δωθε οι πρόγονοί του ήσαν γεννημένοι στον Πόντο και μάλιστα με την άκατάπαυστη μίξι από τις 'Ελληνίδες μανάδες τους. Ο ίδιος όχι μόνο μιλούσε 'Ελληνικά, αλλά ήσαν και συγγραφείς περί των στοιχείων της φύσεως και της θεραπείας του ανθρώπινου σώματος. Το βασιλείο του, κατοικημένο πέρα για πέρα από 'Ελληνες. Οι στρατηγοί του όλοι 'Ελληνες. Άλλά, ή σπουδαιότερη μαρτυρία που του δίνει θέση άδιαμφισβήτητη πλάι μας είναι τα αίσθήματα των 'Ελληνικών πληθυσμών της εποχής του. Κά-

νεις και πουθενά δεν τον έξεχώριζε από 'Ελληνα. Το ύχαν μάλιστα δώσει και όνόματα 'Ελληνικά, τον έλεγαν Εύπάτορα και Διόνυσο και το άπένειμαν και τον τίτλο Μέγας για τα μεγάλα του άνδραγαθήματα.

Η άτομική ιστορία των παιδικών περιπετειών του Μιθριδάτη θυμίζει πολύ από το μύθο του Οιδίποδος, αν και δεν την σκιάζει καμμία μυθική άμφισβήτησις. Όταν ήταν ακόμα μικρός, ή μητέρα του, για να μην της πάρη τον θρόνο, τον έδωσε σ' ένα δούλο να τον πετάξει στα βουνά. Έκει, μακριά, οι τσοπανάρειοι που βόσκανε τα κατσίκια του 'Αστραχάν, τον άνάθρεψαν με στοργή, και μόλις μεγάλωσε, έγιναν οι πρώτοι του στρατιώτες στα ήρωικά του βήματα. Ο Μιθριδάτης από δεκατέσσερω χρόν, άλλο δεν συλλογιότανε παρά πως θα έκδικηθι τη γυναίκα που τον γέννησε. Και είκοσενός έτους παλληκάρι, έπραγματοποίησε τον άρχικό του σκοπό. Μπαίνοντας με άκράτητη λύσσα στο πατρικό παλάτι της 'Αμισού, τράβηξε το μαχαίρι και άδειασε με το χέρι του τα άντερα από την κοιλιά της μάνας του που τον έβγαλε. Καρδιά σκληρημένη, παιδιού που δεν ένοιωσε την τρυφερότητα των χαδιών από τα δάχτυλα μητέρας στον ύπνο του, στάθηκε το ίδιο άμάλαχτη και σε όλη του τη ζωή.

Το περιστατικό αυτό είχε μεγάλη επίδρασι άπάνω του. Τον έκανε κυχύποτο και δόλιο σε σημείο να μην έχη έλεος ούτε στα ίδια του τα παιδιά.

Ο πόλεμος του έμεινε μοναδική απόλαυσις. Και ρίχτηκε στα θέληγτρα του και στα πάθη του, μ' όλη του την όρμη, ως την τελευταία του πνοή.

Δεν πρέπει όμως να τον φαντασθούμε σαν έναν άξεστο και βάνανσο άρχηγό των όπλων, γιατί δεν θάταν σωστό. Ο Μιθριδάτης είχε σπάνια προτερήματα για έναν βασιλιά. Πρώτα-πρώτα είχε μόρφωσι έπιστημονική, αφού μελετούσε τόσο βαθεία, ώστε να συγγράφει τα θέματα της φυσικής και της Ιατρικής. Άλλά, έκτός κι' απ' αυτό, έμεινε φημισμένος για τη ρητορική εύλωττία του και είχε και δαιμόνιο στη γλωσσomάθεια, τόσο, ώστε όχι μονάχα έμαθε τα λατινικά στην έντέλεια για να διαπραγματεύεται με τους Ρωμαίους και τα άρμενικά με τους Ισχυρούς γείτονες της έπικρατείας του, αλλά και μιλούσε είκοσιδυό — μνημονεύονται ρητώς — διαλέκτους, δηλαδή όσες γλώσσες μπορούσε να υπάρχουν εκείνο τον καιρό!

Με τέτοια έφόδια, ο Μιθριδάτης άνέδειξε το περιορισμένο βασίλειο του Πόντου σε Κράτος σεβαστό, που οι Ρωμαίοι χωρίς δόσι ύπερβολής, τώτρεμαν και λογάριάζαν σπουδαίο άπόκτημα την έξασφάλισι της φιλίας του.

Η Σκυθία, ή Παφλαγονία, ή Καπαδοκία, ή Βιθυνία, ή Φρυγία έγιναν κτήμα του, και ή μεγάλη 'Αρμενία σύμμαχος του, αφού στο βασίλειό της τον Τιγράνη ο Μιθριδάτης έδωσε γυναίκα την θυγατέρα του.

Οι Ρωμαίοι φυσικά, άρχισαν ν' άνησυχούν. Κι' απ' αυτή την ώρα, ο Μιθριδάτης άπέτέλεσε την κυρία τους ένασχόλησι. Η Ρώμη είχε έξοντώσει την Καρχηδόνα, αλλά ο Πόντος τους έκανε να μη μπορούν να κοιμηθούν. Στην άρχή, άπεσταλμένοι της Συγ-

κλήτου με δώρα τον παρακαλούσαν να μην αρπάξει με τόσο βία τα γύρω βασίλεια και να μείνη στη θέση του. Η κοσμοκράτειρα προτίμοιζε να έξαντλήση όλα τα μέσα για ν' αποφύγη τη συγκρουσι. Άλλά, ή ίδιουσυγκρασία του Μιθριδάτη δεν έπαρνε απ' αυτά. Πειραγμένος στη φιλοτιμία του από την ξενική παρέμβασι, άπάντησε με μι ά χειρονομία άνηκουστης όργης: Διεταξε να σφχούν μέσα σε μιά μέρα όλοι άνεξαίρετως οι Ρωμαίοι που θα βρισκόντουσαν με οιαδήποτε ιδιότητα στη Μικρασιατική γή!

Ήταν τόσο τέλεια ή όργάνωσις και ή πειθαρχία στη διοίκησι του, ώστε, ή έκτέλεσις άρχισε πρωί-πρωί, και το βράδυ του άνέφεραν ότι έτελείωσε. Έκατόν πενήντα χιλιάδες, νοικοκυραίοι και τυχοδιώκτες δίχως διακρισι, Ρωμαίοι που είχαν διασπαρή έγκατεστημένοι με διάφορες επιχειρήσεις στην άντικρυνή άκρογιάλια του Αιγαίου, έθανατώτησαν με άπιστευτη ώρότητα. Το αίμα τους αυλάκωσε πολιτείες και χωριά.

Και άπαξ έδόθη το σύνθημα, ο Μιθριδάτης έπήρε και τις περιουσίες των Ρωμαίων, έπολλαπλασίασε το στρατό του, έχτισε παντού άπόρθητα φρούρια, έριξε στόλους στη θάλασσα, και άπλωσε τις κατακτήσεις του σε κάθε σημείο πελάγους και στεριάς. Η Μικρά 'Ασία, ή Θράκη, τα νησιά του Αιγαίου, ή 'Αθήναι, ή Σπάρτη, ή Θήβαι, ή 'Αχαΐα, ή Θεσσαλία, έτίναξαν πρόθυμα το Ρωμαϊκό ζυγό και δέχτηκαν το στρατό του ως έλευθερωτή. Έως άπάνω, στο Δούναβι έφτασε ή έπιρροή του, και από κάτω έως την 'Αγκυρα, ένω ταυτόχρονα άπέσταλμένοι του στην 'Ισπανία συμμαχούν με το Ρωμαίο στρατηγό Σεργόριο που είχε άποστατήσει, σχεδιάζοντας να πάρη με κίνημα την άρχή. Άλλοι Ρωμαίοι άξιωματικοί, έξόριστοι ή δυσαρεστημένοι, έτρεχαν πλήθος στις τάξεις του κι' έπαρναν θαύματα.

Η Ρώμη τα χρειάστηκε. Έστειλε τον γενναιότερο πρόμαχό της, τον Σύλλα, με όλες τις δυνάμεις που μπορούσαν να διατεθούν. Άλλά κι' αυτός, ο άδυσώπητος κρουργός — από τη ζαχαγή των 'Αθηνών, το αίμα κυλούσε ποτάμι στον Κεραμεικό — τόσο πολύ έκτιμούσε την άξία του άντιπάλου του, ώστε καιτοι ένίκησε, παρακάλεσε το Μιθριδάτη να συναντηθούν οι δυό τους και νάρθουν σε συμβιβασμό. Η συνάντησις έγινε στην άρχαία Τρώαδα και είχε έπικότητα 'Ομηρική. Τόσο πολύ ο Σύλλας υπελόγιζε το Μιθριδάτη, ώστε κάποιον στρατηγό που φεύγοντας άφησε στο πόδι του, τον έτιμώρησε βαρεία γιατι άπεπειράθη κάποτε ν' άναρχήση τον πόλεμο. Και μόνο όταν ο Μιθριδάτης καταπάτησε ξανά κάθε συμφωνία, ή Ρώμη άναγκάστηκε να στείλη ένάντιόν του τον περιφημο άνθύπατο Λεύκουλο. Ο Μιθριδάτης ένόμιζε ότι είχε καταστραφή. Άποφασισμένος να πεθάνη, αλλά όχι ποτέ να παραδοθή, παράγγειλε σε έμπιστους του να σκοτώσουν τις άδελφές του και τις γυναίκες του για να γλυτώσουν από την άτίμωσι. Η πολυαγαπημένη του Μονίμη, βλέποντας τους έχθρους να πολιορκούν την πόλι, θέλησε να βάλη τέλος στη ζωή της μόνη της. Κλείστηκε στην κάμαρά της και κρεμάστηκε στο ταβάνι από τις χάντρες του πολυτίμου βασιλικού

της διαδήματος. Άλλά το κόσμημα έσπασε:

—'Αθλιο κι' έλεεινόν στέμμα!, είπε. Σε τι ποτέ μου χρησίμευες; Τόσες πίκρες μούδωσες όσο σε φορούσα στη ζωή, και τώρα που σου ζήτησα μιάν ύπνεσια για το θάνατο, με πρόδωσες και σ' αυτή!

Ο ένούχος έσησε στο πάτωμα άνάποδα ένα κοφτερό σπαθί. Η Μονίμη έπεσε άπάνω του και ή μύτη του χώθηκε στα στήθη της!

Στο μεταξύ ο Μιθριδάτης, φεύγοντας από το στρατόπεδο, πέτιξε πίσω του τους θησαυρούς του, κι' έτσι αυτοί που τον κυνηγούσαν, στάθηκαν να τους μαζέψουν, κι' εγλύτωσε από 'κει που δεν το περίμενε. Τα τείχη της 'Αμισού και της παραθαλάσσιας 'Ηρακλείας (Ποντοπόρκεια, σημερινό Ζουγκουλντάκ) κράτησαν δυό όλόκληρα χρόνια την άντίστασι. Ο Μιθριδάτης έχασε το βασίλειό του, αλλά ο ίδιος είχε σωθή. Κατέφυγε στο γαμπρό του Τιγράνη, το βασίλειό των 'Αρμενίων. Και μιά που έζησε δεν άργησε να ξαναβρή και το κουράγιο του.

Με το στρατό του Τιγράνη, που τον όργάνωσε από την άρχή με το δικό του γόητρο, ο Μιθριδάτης άνοιξε καινούργιο πόλεμο. Έδωσε μάχες με τον Λούκουλο και για μιά στιγμή φαντάστηκε ότι άνακτούσε το πάν. Οι 'Ελληνες, με όλες τις συμφορές πουπάθαν έξ αίτίας του, τον περίμεναν πάντα με δάανοχη άγκαλιά. Κατεστράφη όμως και ή 'Αρμενία τελικώς και ο Τιγράνης, ύστερ από τόσο και τόσο δόξα, έγινε όμοιοπαθής με τον γαμπρό του, έκπτωτος και φυγάς. Έπεσαν όλα του τα φρούρια και χάθηκαν όλα τα πλούτη του. Άλλά, ο Μιθριδάτης δεν τώβαζε κάτω, κι' έξακολούθησε να στρατολογή στα βουνά, τόσο ήταν ακόμα ύπολογίσμος ώστε ή Ρώμη έξαπέστειλε άλλο καμάρι της, τον Πομπήιο, να συνεχίση τον πόλεμο! Ο Μιθριδάτης, άποκαμωμένος, με την ευκαιρία της άλλαγής του στρατηγού, σκέφτηκε να ζητήση ειρήνευσι. Είχαν περάσει όμως οι καιροί των διαλλακτικών διαθέσεων γιατί οι Ρωμαίοι δεν τον πίστευαν πιά ότι θα τηρήση τη συνθηκολόγησι. Και ο Πομπήιος με περιφρόνησι και άλαζονία είπε ότι μόνο ύποτελείς δέχεται και για την τύχη τους άρμόδιος να κρίνη θά είναι ο Ρωμαϊκός λαός. Ο Τιγράνης έπήρε και πρόσπεσε. Ο Μιθριδάτης δεν τον άκολουθήσε:

—Έχω τριανταδυό χιλιάδες άνδρες, έτοιμους να θυσιάστουν μαζί μου! — είπε άγέρωχα. Ας πολεμήσωμε ως τα τελευταία μας!

Και ώρκίστηκε να μη δεχθή ειρήνευσι με τη Ρώμη ποτέ στο εξής!

Ο πόλεμος μεταφέρθηκε στονΚαύκασο, έως ότου ο Πομπήιος άπελπίστηκε κι' έφυγε. Όλοι πίστεψαν ότι ο Μιθριδάτης χάθηκε. Δεν έδινε κανένα σημείο ζωής πουθενά. Όταν άπροσδόκητα, μιá μέρα, τον είδαν να κατεβαίνει επί κεφαλής μιας τρομερής στρατιάς στο Βόσπορο! Ο γυιός του ο Μαχάρης, που είχε προδώσει κι' αυτός τη μνήμη του και είχε άναγνωρισθι από τους Ρωμαίους με το μικρό του βασίλειο, βλέποντας τον πατέρα του νάρχεται, άυτόκτόνησε! Ο Μιθριδάτης ήταν τότε έξην-

(Το τέλος σι τη σελίδα 67)

ΕΑΝ παρουσιάζονταν κάποιος 'πρоста σας και σας έλεγε: «Έλατε μαζί μου ν' ακούσετε την φωνή του πατέρα σας» πού έ χει πεθάνει πρό δέκα ετών, θά τον ακολουθούσατε; Βλέπω τὰ μάτια σας νά γυαλίζουν από χαρά, τὸ στόμα σας νά ανοίγῃ απότομα καί τὰ τύμπανα τῶν αὐτιῶν μου δονοῦνται ἀπὸ ἕνα «ναί» γεμάτο ἀδημονία. Ὁμοίῳ μὲ τὸ «ναί» πού ξεφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου ὅταν ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, μιὰ γυναίκα 40 φανερῶν Μαίων, μοῦ ἔκανε τὴν σχετικὴ πρόταση. Ἐγκατέλειψα ἡμιτελὲς τὸ τριακοστὸν ἐξηκοστὸν πέπτον χειρόγραφον τῆς μελέτης μου «περὶ τῶν σεξουαλικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν ἐντόμων πού ἀνήκουν εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν κολεοπτέρων» μὲ τὴν ὁποίαν ἀσχολοῦμαι ἀπὸ πολλὸν ἐτὼν ἀποφασισμένος διὰ τῶν πορομάτων μου νά συνταράξω τὴν ἀνθρωπότητα, ἐφόρεσα θιαστικά τὸ σακκάκι μου, ρίχνοντας ἀσυναισθίτως τὸ βλέμμα μοι εἰς τὸν ἀριστερὸ ὅμο ὅπου ἀπὸ ἀδεξιότητά τοῦ ράφτη μου, σχηματίζεται μιὰ ἀπαίσια τσάκισι καὶ καθάλλωντας τὸ κάγκελο τῆς σκάας, ὅπως συνηθίζω σὲ ἐντελῶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις ἀργοπορίας, ἔφθασα στὴν ἐξώπορτα. Ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου εἶχε φωνάξει ἤδη ἕνα ταξί. Καθῆσθε σπὸς τίσιν κάθισμα κι' ἐκείνη ψιθύρισε σὸν σωφέρ:

Εὐθυμο ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Νικ. Τσεκό

γους νά βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα τους.

— Στὴν συνοικία Κοπανά!...
— Ἄν καὶ θρискόμουν ἀπὸ πίσω, ἀπὸ τὴν κίνησι πού ἔκανε τὸ κεφάλι τοῦ σωφέρ, κατάλαβα τὸν υορφοσμὸ τῆς ἱκανοποίησεως πού ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Δὲν εἶναι μικρὴ κούρσα ἀπὸ τὸ τέρμα Πατησίων στὴν συνοικία Κοπανά. Ἡ σκέψις αὐτὴ ὥστόσο δὲν μὲ ἀπησχόλησε περισσότερο τῶν τριῶν δευτερολέπτων, ἢ γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος ὅσον ὥρα θά χρειαζόταν νά διασχίσῃ τὸ ἐν πέμπτοντῆς διαμέτρου τοῦ ἀνοίγματος τῆς πίπας μου καθέτως, ἕνα ἀρτιγέννητον ἐντομίδιον τῆς συνομοταξίας τῶν κολεοπτέρων. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν συνηθίζω νά σπαταλῶ τὰ λεπτά, ὅπως καὶ τὸν χρόνον μου ἀλλοστε, ἀσκόπως. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὅμως ἤμουν ἀποφασισμένος νά διαθέσω οποιοδήποτε ποσόν, προκειμένον ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ δὲν ἀντηλλάγη καμιὰ κουθέντα μεταξὺ τῆς τρίτης ἐξαδέλφης τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου καὶ ἐμοῦ.

— Ἡ Δις Ἐλενα πού θά σὰς φέρῃ τὸν μακαρίτη... Ἡ τελευταία λέξις ἀπεμάκρυνε κάθε ἄλλη σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό μου.
— Δεσποινίς, ἐπιθύρισα, σὰς εἶμαι εὐγνώμων...
— Δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπε μὲ τὴ σειρά τῆς. Εἶναι ἡ δουλειὰ μου αὐτὴ, κύριε. Καθῆστε.
Ἐκάθισα ὅπως καὶ ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου καὶ ἀμέσως ἡ αἰθουσα ἐξουθίστηκε σὲ θαπύ σκοτάδι. Ἐκράτησα τὴν ἀναπνοή μου ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Δις ἔφραξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νά χτυπά πιδ δυνατὰ κι' ἀπὸ τὸ γουδόμερο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου ὅταν κοπανῇ τὴ γαλαζόπετρα πού χρησιμοποιοῖ γιὰ νά σκοτάνῃ τὰ ἀμοιρα σκουλήκια πού προσπαθοῦν κι' αὐτὰ νά ζήσουν τρώγοντας τῖς ρίζες τῶν λουλουδιῶν τῆς.
— Τὸν βλέπετε τὸν γιό σας; συνέχισε ἡ Ἐλενα. Θέλετε τίποτα νὰ τοῦ πῶ;
Τὸ στόμα μου ἄρχισε νά τρέμῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησι.
— Ὡστε... ὥστε... εἶναι ἐδῶ; ἐφέλλισα!... Δὲ θ' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ;

— Σας!... μοῦ ἔκανε ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου.
— Ἐσώπασα γιὰ ν' ἀκούσω με τὴν Ἐλενα, πού ἄρχισε πάλι:
— Ὡραία, δὲν θέλετε νά μιλήσετε μὲ τὸν γιό σας γιὰ τὴν ἐσκαλωθῆκατε μὲ ἕναν Ὀσίο; δὲν ἔχετε τοῦλάχιστον τίποτα νὰ μοῦ πῆτε γιὰ νὰ τοῦ τὸ διαβιάσω;

— Ἐτέντωσα τ' αὐτιά μου ὅσο ἦταν δυνατόν, γιὰ ν' ἀκούσω καλύτερα:
— Ἀί, συνέχισε ἡ Ἐλενα, νὰ μὴ συγχίξῃ τὴν κυρία Μαριγώ, γιὰτὶ σ' αὐτὴν ἔχεις ἀναθέσει τὴν προστασία τοῦ!... Ἐξω... ἔξω... φεύγα!... Ἀστον... φεύγα!...

Μιὰ στριγγιλὰ θῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἐλενας καὶ ἡ αἰθουσα γέμισε ἀπὸ φῶς. Ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου ἔσπευσε κοντὰ τῆς:
— Τί ἔπαθες, Ἐλενά μου;
— Ἀί! ἐφέλλισα ἐκείνη. Ὁ Ἀλοῖσιος, ὁ ἀπαισιος Ἀλοῖσιος ἐξήλεψε, φαίνεται, πού μιλούσα μὲ τὸν πατέρα τοῦ κυρίου καὶ τὸν πατέρα μου, κατασυγκινημένος.
— Σας!... ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς ἐνῶ ἡ Ἐλενα ἐσυνέχισε:
— Σὲ ποῖο τάγμα ἀνήκει; Ἀί!... σὸ τάγμα τῶν

Ὀσίων...
— Ὡστε ὁ πατέρας μου ἔγινε Ὀσίος; Περὶ αὐτοῦ δὲν εἶχα καμμιὰν ἀμφιβολία. Ἔρω καλὰ τὸν γιό τοῦ. Ἴδιος ἦταν κι' ἐκεῖνος.
— Ἦν σκέψι μου διέκοψε πάλιν ἡ Ἐλενα:
— Ἐξω, ἐφώνασε. μόνο ὁ πατέρας τοῦ κυρίου νά περὶ... Τί τὸ κάναμε ἐδῶ! Σαλεπιτζήδικο;
— Δὲν ξέρω πῶς μοῦρθε ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ πετάχτηκα ἀπάνω:
— Δεσποινίς, ἐφώνασα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν πετάξω ἐγὼ ἔξω;
Δὲν πρόφτασα νά συνεχίσω, γιὰτὶ ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, ἡ αἰθουσα ἐξουθίστηκε σὲ θαπύ σκοτάδι. Ἐκράτησα τὴν ἀναπνοή μου ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Δις ἔφραξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐλάτε, λοιπόν, δὲν σὰς ἐφώνασε ὁ Ἀλοῖσιος;
Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νά χτυπά πιδ δυνατὰ κι' ἀπὸ τὸ γουδόμερο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου ὅταν κοπανῇ τὴ γαλαζόπετρα πού χρησιμοποιοῖ γιὰ νά σκοτάνῃ τὰ ἀμοιρα σκουλήκια πού προσπαθοῦν κι' αὐτὰ νά ζήσουν τρώγοντας τῖς ρίζες τῶν λουλουδιῶν τῆς.

— Τὸν βλέπετε τὸν γιό σας; συνέχισε ἡ Ἐλενα. Θέλετε τίποτα νὰ τοῦ πῶ;
Τὸ στόμα μου ἄρχισε νά τρέμῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησι.
— Ὡστε... ὥστε... εἶναι ἐδῶ; ἐφέλλισα!... Δὲ θ' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ;

— Σας!... μοῦ ἔκανε ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, λίγη ὑπομονή... Ἐσώπασα γιὰ ν' ἀκούσω με τὴν Ἐλενα, πού ἄρχισε πάλι:
— Ὡραία, δὲν θέλετε νά μιλήσετε μὲ τὸν γιό σας γιὰ τὴν ἐσκαλωθῆκατε μὲ ἕναν Ὀσίο; δὲν ἔχετε τοῦλάχιστον τίποτα νὰ μοῦ πῆτε γιὰ νὰ τοῦ τὸ διαβιάσω;

— Ἐτέντωσα τ' αὐτιά μου ὅσο ἦταν δυνατόν, γιὰ ν' ἀκούσω καλύτερα:
— Ἀί, συνέχισε ἡ Ἐλενα, νὰ μὴ συγχίξῃ τὴν κυρία Μαριγώ, γιὰτὶ σ' αὐτὴν ἔχεις ἀναθέσει τὴν προστασία τοῦ!... Ἐξω... ἔξω... φεύγα!... Ἀστον... φεύγα!...

Μιὰ στριγγιλὰ θῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἐλενας καὶ ἡ αἰθουσα γέμισε ἀπὸ φῶς. Ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου ἔσπευσε κοντὰ τῆς:
— Τί ἔπαθες, Ἐλενά μου;
— Ἀί! ἐφέλλισα ἐκείνη. Ὁ Ἀλοῖσιος, ὁ ἀπαισιος Ἀλοῖσιος ἐξήλεψε, φαίνεται, πού μιλούσα μὲ τὸν πατέρα τοῦ κυρίου καὶ τὸν πατέρα μου, κατασυγκινημένος.
— Σας!... ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς ἐνῶ ἡ Ἐλενα ἐσυνέχισε:
— Σὲ ποῖο τάγμα ἀνήκει; Ἀί!... σὸ τάγμα τῶν

Ὀσίων...
— Ὡστε ὁ πατέρας μου ἔγινε Ὀσίος; Περὶ αὐτοῦ δὲν εἶχα καμμιὰν ἀμφιβολία. Ἔρω καλὰ τὸν γιό τοῦ. Ἴδιος ἦταν κι' ἐκεῖνος.
— Ἦν σκέψι μου διέκοψε πάλιν ἡ Ἐλενα:
— Ἐξω, ἐφώνασε. μόνο ὁ πατέρας τοῦ κυρίου νά περὶ... Τί τὸ κάναμε ἐδῶ! Σαλεπιτζήδικο;
— Δὲν ξέρω πῶς μοῦρθε ἐκείνη τὴν στιγμὴ καὶ πετάχτηκα ἀπάνω:
— Δεσποινίς, ἐφώνασα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν πετάξω ἐγὼ ἔξω;
Δὲν πρόφτασα νά συνεχίσω, γιὰτὶ ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, ἡ αἰθουσα ἐξουθίστηκε σὲ θαπύ σκοτάδι. Ἐκράτησα τὴν ἀναπνοή μου ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Δις ἔφραξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐλάτε, λοιπόν, δὲν σὰς ἐφώνασε ὁ Ἀλοῖσιος;
Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νά χτυπά πιδ δυνατὰ κι' ἀπὸ τὸ γουδόμερο τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου ὅταν κοπανῇ τὴ γαλαζόπετρα πού χρησιμοποιοῖ γιὰ νά σκοτάνῃ τὰ ἀμοιρα σκουλήκια πού προσπαθοῦν κι' αὐτὰ νά ζήσουν τρώγοντας τῖς ρίζες τῶν λουλουδιῶν τῆς.

— Τὸν βλέπετε τὸν γιό σας; συνέχισε ἡ Ἐλενα. Θέλετε τίποτα νὰ τοῦ πῶ;
Τὸ στόμα μου ἄρχισε νά τρέμῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησι.
— Ὡστε... ὥστε... εἶναι ἐδῶ; ἐφέλλισα!... Δὲ θ' ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ;

— Σας!... μοῦ ἔκανε ἡ τρίτη ἐξαδέλφη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, λίγη ὑπομονή... Ἐσώπασα γιὰ ν' ἀκούσω με τὴν Ἐλενα, πού ἄρχισε πάλι:
— Ὡραία, δὲν θέλετε νά μιλήσετε μὲ τὸν γιό σας γιὰ τὴν ἐσκαλωθῆκατε μὲ ἕναν Ὀσίο; δὲν ἔχετε τοῦλάχιστον τίποτα νὰ μοῦ πῆτε γιὰ νὰ τοῦ τὸ διαβιάσω;

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ

Κηφισιά, Ἐνδεκάτη νυκτερινή. Ἐνα ὕπερευτυχισμένο ζεῦγος νεονύμφων, πού μόλις χόρεψε τὸν χορὸ τοῦ Ἡσαΐα κι' ἦλθε ἐκεῖ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἄς ἡσυχάσουν οἱ σεμνόντυφοι. Δὲν πρόκειται νά ἔχουμε τὴν ἀδιακρίσιαν νά μπουμε εἰς λεπτομερείας τῆς αὐστηρῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ Ἀριστείδη. Καὶ οἱ πονηροὶ πού περιμένουν συναρπαστικὲς περιγραφὰς ἀπογοητευθοῦν. Ἀλλωστε ἡ πρώτη νύχτα τοῦ Ἀτυχοῦς διαφέρει λιγάκι ἀπὸ τὴν κλασσικὴ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θά μᾶς δοθῇ, λοιπόν, ἡ εὐκαιρία νά τοποθετήσωμε στὴν ἐξώθυρα τοῦ δωματίου τῶν νεονύμφων οὔτε τὸν ἀγγελον μὲ τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη—κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ—οὔτε νά πραρατάξωμε στὴν κρίσιμη στιγμὴ τὰ ἐλκυστικὰ ἐκεῖνα ἀποσιωπητικὰ τῶν συγγραφέων τῆς παλαιᾶς σχολῆς, ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἐσταματοῦσε ὀργιάζουσα ἡ φαντασία τῶν κοριτσιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

— Λουλοῦ μου!
— Χρυσὸ μου Ἀριστείδη.
— Ἐπὶ τέλους μόνον.
— Δόξα σοι ὁ Θεός!
Βαθύτατα συγκινημένος ὁ Ἀριστείδης καὶ τρέμων ἐλαφρῶς ἀγκάλιασε τὴν τρυφερὴν τοῦ γυναικίῳλα:

— Μάτς.
— Μούτς.
— Σὲ λατρεύω, Λουλοῦ μου...
— Μισοῦδοῦ! — νιαρ-νιαρ-νιαρ.

Ὁδεύτα φωνὴ γιὰτὶ διέκοψε αὐτὸν τὸν αἰσθηματικὸ πρόλογο τοῦ Ἀριστείδη. Ἐντρομος ἐγύρισε ἐκεῖνος. Κατάπληκτη ἐγύρισε ἐκείνη. Διεκόπηκαν οἱ ἐναγκαλισμοὶ κι' οἱ τρυφερότητες ἀπὸ τὴν ἀναιδέστατη καὶ ἀπροσδόκητη αὐτὴ παρέμβασι:

— Τ' ἦταν αὐτό;
— Γάτα!
— Γάτα ἐδῶ μέσα;
— Ἄχι, ἀπ' ὅξω φώναξε
— Λές;
— Μάλλον, ἀγάπη μου. Φίλησέ με

Ἀριστείδης Ἀτυχοῦς

Λουλοῦ. Μ' ἀγαπᾶς πολὺ;

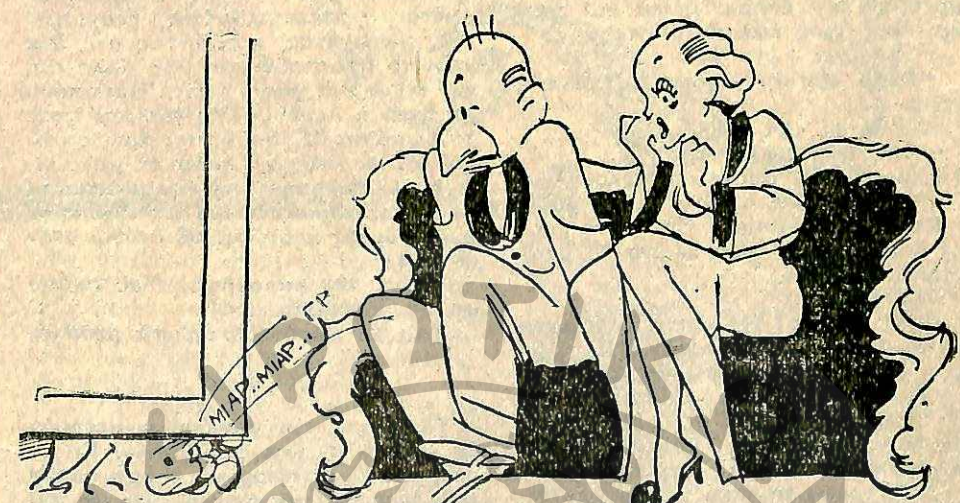
— Μισοῦδοῦ! — νιαρ-νιαρ-νιαρ.

Ὁδεύτα φωνὴ γιὰτὶ διέκοψε αὐτὸν τὸν αἰσθηματικὸ πρόλογο τοῦ Ἀριστείδη. Ἐντρομος ἐγύρισε ἐκεῖνος. Κατάπληκτη ἐγύρισε ἐκείνη. Διεκόπηκαν οἱ ἐναγκαλισμοὶ κι' οἱ τρυφερότητες ἀπὸ τὴν ἀναιδέστατη καὶ ἀπροσδόκητη αὐτὴ παρέμβασι:

— Τ' ἦταν αὐτό;
— Γάτα!
— Γάτα ἐδῶ μέσα;
— Ἄχι, ἀπ' ὅξω φώναξε
— Λές;
— Μάλλον, ἀγάπη μου. Φίλησέ με

— Ὡχ! Καλὰ πού δὲν μοῦδγαλε κανένα μάτι!

Ἐλυσσοῦσε ἀπὸ ὀργὴ ὁ Ἀριστείδης ἐναντίον τοῦ κακοῦ αὐτοῦ δαιμονος. Ἐμαίνετο κατὰ τοῦ ξενοδόχου πού ἐτολμοῦσε νά ἐπιτρέπῃ τὴν εἰσοδὸν γατιῶν μέσ' στὸ δωμάτιο δυὸ νεονύμφων. Ἀ, τὸν ἀλιτήριο! Προνοητικὸς ἄνθρωπος ὁ Ἀτυχὴς εἶχε φροντίσει νά κατοχυρωθῇ, τοῦλάχιστον τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του, ἐναντίον κάθε ἀτυχίας. Ἐρώτησε γιὰ κοριούς. «Θεὸς φυλάξοι!» τοῦ εἶπαν. Ἐρώτησε γιὰ κουνούπια. «Τί λέτε, κύριε!» τοῦ εἶπαν. Ἐρώτησε γιὰ τοὺς ἐνοίκους πού κατοικοῦσαν στὰ πλάνα δωματία. «Κοιμοῦνται, σὰν πουλάκια» τοῦ ἀπήντησαν. Κι' ὁ Ἀριστείδης, ἐνθουσιασμένος

λάπα, ἀπ' τὸ κρεβάτι.

— Μισοῦδοῦ!

— Φτοῦ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάολος!

— Ἐκεῖ, Ἀριστείδη μου, ἐκεῖ!

— Ποῦν' τῇ!

— Κάτω ἀπ' τὴ ντουλάπα.

Μὲ τὰ τέσσερα περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ ὀδυρῆ γαμβρὸς ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀγαρμπος καὶ νευριασμένος, ἐγύριζε τὸ κεφάλι δεξιὰ—ἀριστερὰ ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ κρησφύγετο τοῦ τετραπόδου Σατανά ὅς ὅτου ἔχωσε τὸ μοῦτρο τοῦ κάτω ἀπ' τὴν ντουλάπα:

— Πρόσεχε, ἀγάπη μου.

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ κει κάτω ἦλθε ἡ φωνή.

— Μιὰ στιγμὴ.

— Μιῶ! Πφ! Πφ! Χxxx!...

— Ὡχ!

Ἐτινάχτηκε πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ Ἀριστείδης μὲ δυὸ μεγάλες γρατζουνιὲς στὸ μάγουλο. Ἐτρεξε κοντὰ τοῦ ἡ Λουλοῦ:

— Ὡ, Θεέ μου!

— Μπᾶ, τὸ θρωμόγατο!

— Πῶ! πῶ!

— Μ' ἐτάροξε!

— Πονᾶς, ἀγάπη μου;

ἔπιασε τὸ δωμάτιο, βέβαιος ὅτι ἐξασφαλίζεται ἐναντίον κάθε ἀνησυχίας, φασαρίας, θορύβου, ἀνακουμπουλάς. Πού νὰ σκεφθῇ τὴν περιπτώσι τῆς γάτας! Ἀλλὰ πάντα οἱ συμφορὲς ἐνέσκηπταν ἀπὸ κει πού δὲν τῖς ἐπερίμενε.

— Λίγο ἰώδιο!

— Ποῦ νὰ τὰ βρῶ, ἀγάπη μου;

— Στὴν βαλίτσα μου.

— Ἀμέσως.

— Καὶ λίγο μπαμπάκι.

Ἦταν ἀξιοθρήνητος. Οἱ δυὸ γρατζουνιὲς τὸν ἐτσούζαν φοβερά καὶ τοῦ ἐστραπασαρίζαν ὀλοκλήρη τὴν γαμβρική του αἰγλήν. Δὲν ἀποτελοῦσαν, βέβαια, καμμιὰ συμφορὰ ἀνεπανόρθωτη. Ἀλλὰ τοῦ ἐχαλοῦσαν τὸ κέφι. Τοῦ ἔδιναν στὰ νεῦρα. Τὸν ἐνωχλοῦσαν, ἴσα-ἴσα τὴν στιγμὴν ἐκείνη πού εἶχε περισσότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἀνάγκην ψυχικῆς γαλήνης. Τὸ χειρότερο δὲ ἦταν ὅτι ἐχαλοῦσαν καὶ τὸ κέφι τῆς νεονύμφης πού παρ' ὅλη τὴ φλογερὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγκίνησις τῆς, ἐδυσφοροῦσε καθὼς ἔθλεπε τὸ ἀγαπημένο μοῦτρο τοῦ Ἀ-

ριστειδη στραπατσάρωμενο έξευτ-
λιστικώς από ένα θρωμόγατο.

—Ησύχασε, αγάπη μου, δεν είναι
τίποτε.

—Λουλου μου.

—Χρυσέ μου.

—Τετοια θραδυά, αγάπη μου! Νά
την περιμένω πώς και πώς! Νά μὴν
ὄνειροπολῶ, χρόνια τώρα, τίποτε ἄλ-
λο παρὰ πὼς θὰ βρεθῶ μαζί σου
καί...

—Μιοδοδοδο — νιαρ-νιαρ-νιαρ.

—Νάτη πάλι!

—“Α! “Ατιμ παληόγατο!

—“Από κάτω στὸ κρεβάτι μπήκε.
Κατακόκκινος ἀπὸ φούρκα ἦταν ὁ
“Αριστείδης. “Απεμάκρυνε πάλι τὴν
Λουλού ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του κι’ ἐ-
κύτταξε με μίσος πρὸς τὴν κατεύθυν-
σι τοῦ κρεβάτιου. Εἶχε τρυπώσει
κάτω ἐκεῖ καὶ ὠχυρώθηκε ἡ κακούρ-
γα... “Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνεχθῇ
ὁ “Αριστείδης. “Οχι! Δὲν θὰ ἐπέτρε-
πε ὁ ἕνα παληόγατο νὰ ἰδρῶση κρᾶ-
τος ἐν κράτει μέσα στὸ δωμάτιό του
καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει! Τοῦ κάκου
τὸν συνεβούλευε ἡ Λουλού ν’ ἀφήσῃ
τὸ γατί, περιμένονσα ἄλλα γεγονό-
τα μιὰ τέτοια νύχτα, παρὰ γατομα-
χίες. “Αλλὰ ὁ “Αριστείδης εἶχε καὶ
φιλότιμο. Κατέστρωσε, λοιπόν, ἐπι-
τελικὸ σχέδιο παγιδεύσεως γιὰ νὰ
αἰχμαλωτίσῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν
ἀπροσδόκητο ἐχθρό. Μὲ χίλιες προ-
φυλάξεις, ἐγονάτισε μπροστὰ στὸ
κρεβάτι κι’ ἐπῆρε γλυκὺ καὶ ὑπο-
κριτικὸν ὕφος καλοπιάματος:

—“Ελα, ψί - ψί - ψί!

—Μιάρ - μιάρ - μιάρ..., ἔκανε ἡ
γάτα.

—“Ελα, ψί - ψί - ψί!

—Μιάρ - μιάρ - μιάρ, γρρ...

—Χρυσέ μου, ἄς το ἐπὶ τέλους!

—Σςςς! “Ελα, ψιψίνα μου χρυσή!

Καὶ χαμηλώνοντας τὴν φωνή του:

—Λουλού, δὲσ’ μου ἐκείνο τὸ μπα-
στοῦνι ἀπὸ κεῖ.

—Τὸ βλέπεις;

—Ναί... Σςςς! Μὲ κυτᾶ κατάματα
τὸ ἀφιλότιμο, μὲ ὑποψίαν. “Ελα ψί-
ψί - ψί... Ὁ σὺ δώσω ψαράκι!

—Μιάρ, μιάρ, μιάρ - μιάρου!

—“Ελα, ψουψούκα μου, ἔλα! “Αχ,

ἀτιμὴ τύχη, πὺ μὲ κάνεις, τέτοια
νύχτα, νὰ κουβεντιάξω μὲ τίς γάτες!

Ξεθάρρεψε τὸ γατί κι’ ἐβγήκε σι-
γὰ-σιγὰ ἀπ’ τὸ κρεβάτι. Μὲ μίσος
τὸ κυττοῦσε ὁ “Αριστείδης. Μὲ χαρὰ
τὸ ἀντίκρυσε ἡ Λουλού.

—Χρυσέ μου, εἶναι ὁλόμαυρο.

—Λοιπόν;

—Θὰ μὰς φέρῃ γοῦρι.

—Γοῦρι τὸ θρωμόγατο; Θὰ τὸ πε-
τάξω ἀπ’ τὸ παράθυρο.

—Μή, μή, πρὸς Θεοῦ! Τὴν τύχη
μὰς θὰ πετάξῃς ἀπ’ τὸ παράθυρο;

Κι’ ἔκανε νὰ τὸ πιάσῃ ἡ Λουλού
“Αλλὰ τὸ γατί τζαναμπέτικο καὶ
στριμμένο ἔβαλε πάλι μιὰν ὀξυτάτη
φωνή — μιοδοδοδο — κι’ ἐδάγκω-
σε τὴν Λουλού, ἔτσι, πὺ τὸ ἐπέταξε
μὲ κραυγὴ τρόμου ἐκεῖνη καὶ ὥρμη-
σε ἐπάνω του μὲ τὸ μπαστοῦνι ὁ “Α-
τυχής. Γκάπ!... ἀντήχησε φοβερὸ χτύ-
πημα στὰ σανίδια κι’ ἐπήδησε τὸ
γατί ψηλά, ἐπάνω στὸ κρεβάτι.

—Κοῦτί! ἀντήχησε δευτέρη μπαστου-
νιά κι’ ἔσπασε τὰ κρύσταλλα τῆς
τουαλέτας, ἐνῶ τὸ γατί ἀγριεμένο
πηδοῦσε στὴ ντουλάπα. Γκάπ! τρίτη
μπαστουνιά ἐβρόντηξε στὴν ντουλά-
πα κι’ ἐρράγισε πέρα-πέρα ὁ καθρέ-
φτης, ἐνῶ τὸ γατί, ἀφρισμένο, πηδοῦ

σε στὰ μοῦτρα τοῦ “Ατυχούς, ἀπὸ ἐ-
κεῖ κάτω κι’ ἀπὸ κάτω στὴ Λουλού
κι’ ἀπ’ τὴν Λουλού πάλι στὴ ντουλά-
πα, κι’ ἀπ’ τὴν ντουλάπα στὸ τραπε-
ζάκι, στὶς καρέκλες, στὸ παράθυρο,
στὶς κουρτίνες, ἐνῶ ὁ “Ατυχής ἀνά-
στατος, ἑξαλλος, ἀναμαλλιασμένος,
κάθιδρωσ, τὸ κυνηγοῦσε γύρω-γύ-
ρω στὸ δωμάτιο, θρονώντας μπα-
στουνιές δεξιά-ἀριστερά, ἔτσι, πὺ
ἀνεστατώθη τὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὴν
γατομαχίαν. Φασαρία φοβερή.

—Ψί!

—Μιοδοδοδο!

—“Αριστείδη μου!

—Θὰ τὸ ἐξοντώσω!

—Γκάπ! Γκοῦπ! Γκάπ!

Χχχχ! Πφ! Πφ!

—Ωχ!

Οἱ ἐνοικοὶ τῶν πλαινῶν δωματιῶν
ἐτινάχτηκαν ἀπ’ τὰ κρεβάτια τους.
Γκασόνια καὶ καμαριέρες ἔτρεξαν.
“Ανθρωποὶ μὲ πυτζάμες ἐμαζεύτηκαν
στὸν διάδρομο ἐξῶ ἀπ’ τὸ δωμάτιο,
κατάπληκτοι γιὰ τὰ μυστηριώδη γε-
γονότα πὺ συνέβαιναν ἐντός.

—Τί συμβαίνει μέσα;

—Νειόπαντροι εἶνε!

—Κι’ ἀπὸ τώρα σκοτώνονται;

—Ποιὸς ξέρεῖ;

—“Ανοίξτε, κύριε! “Ανοίξτε!

“Αλλὰ πὺ ν’ ἀκούσῃ ὁ “Αριστεί-
δης! “Εκλήθη ἡ ἀστυνομία. Κι’ ὅταν
μετὰ μιὰ ὥρα ἀνοίξε ἡ πόρτα, ἐβγή-
κε ἑξαλλος, ὁ “Ατυχής, ἀναμαλλια-
σμένος, γρατσουνισμένος, ξεσχισμέ-
νος, ματωμένος, κρατώντας στὸ ἕνα
χέρι τὸ μπαστοῦνι καὶ στὸ ἄλλο ἀπ’
τὴν οὐρὰ ἕνα ψόφιο γατί. “Ἡμιλόβου
μὴ ἦταν ἡ Λουλού. Γῆς Μαδιάμ ἦταν
τὸ δωμάτιο. “Εμβρόντητοι ἔμειναν ὅ-
λοι ἀπ’ τὸ θέαμα. “Αλλὰ σὲ μιὰ στι-
γμῇ, μέσα στὴν γενικήν κατάπλη-
ξιν, ἀκούστηκε φοβερὸ στρίγγλισμα
μιᾶς κυρίας πὺ ὥρμησε ἐπάνω στὸν
“Ατυχή:

—“Αχ! τὸν κακούργο! Μοῦ σκότω-
σε τὸν Μπούμπη μου!...

Καὶ τὸν ἐβούτηξε ἀπ’ τὰ μαλλιά.

★

Τὸ ζευγὸς τῶν νεονύμφων μετεφέρ-
θη πρῶτα σ’ ἕνα φαρμακεῖο. Κι’ ὕ-
στερα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου
καὶ ἐπέρασε τὴν πρώτη νύχτα τοῦ
γάμου.

Δ. ΦΑΘΑΣ

“Ἡ στήλη γιὰ τὴν
Λουλούδια σας

“Ἡ μπιγκόνια

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ γνωστότερα φυτὰ πὺ καλ-
λιεργοῦνται στὰ περιβάλλοντα, στὶς γλά-
στρες καὶ τὰ κασσόνια γιὰ τὰ ὠραία
τοῦ λουλούδια καὶ τὰ ἰδιόρρυθμά του φύλλα
εἶνε καὶ ἡ μπιγκόνια.

Τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει πατρίδα τὶς τροπικὲς
χώρες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μετεφέρθη στὴν Εὐ-
ρώπη πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ὅπου καὶ καλλιερ-
γεῖται σὲ 500 εἶδη καὶ ποικιλίες.

Τὰ διάφορα εἶδη καὶ οἱ ποικιλίες τῆς μπι-
γκόνιας διακρίνονται οὐ τῶσπορες κατηγορίες
τὶς βολβοειδείς, τὶς ριζωματιεῖς καὶ τὶς θυ-
σανόριζες μπιγκόνιες.

α) Βολβοειδείς μπιγκόνιες: Κυριώτερα εἶ-
δη τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶνε ἡ μπιγκόνια
ἡ Βολιβιανή, ἡ μπιγκόνια ἡ Μπερτινιόσις καὶ
ἡ μπιγκόνια ἡ Μαυριτανική.

Τὰ παραπάνω εἶδη εἶνε ἀπὸ τὰ πὺ διακο-
σμικὰ καὶ τὰ πὺ ὠραία φυτὰ τῶν περιβο-
λίων. “Ἡ καλλιέργειά τους ἀρχίσε μὲλις ἀπὸ
τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ σήμερ

ἀπ’ αὐτὰ τὰ εἶδη παρήχθησαν πολλὲς ποικι-
λίες πὺ διαφέρουν μεταξὺ τους κατὰ τὸ χρῶ-
μα, τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα τῶν λουλουδιῶν
τους.

Οἱ βολβοειδείς μπιγκόνιες φθάνουν σὲ ὕ-
ψος 30 πόντων καὶ διακρίνονται γιὰ τὸ ὠ-
ραῖο ἀνοιχτὸ πράσινο φύλλωμά τους. Τὰ λου-
λούδια τους εἶνε ἀπλὰ ἢ διπλὰ καὶ γέρουν
πρὸς τὴ γῆ καὶ ἔχουν ἄσπρο, κόκκινο χρῶμα,
ἀναλόγως τῆς ποικιλίας.

Αὐτὲς οἱ μπιγκόνιες ἀνθίζουν ἀπὸ τὸν “Ι-
ούλιο ὡς τὸν Αὐγούστο καὶ κάνουν πολλὰ
λουλούδια. Καλύτερα κελλιεργοῦνται σὲ
σκιά.

Π ὡς κ α λ ι ε ρ γ ο ῦ ν τ α ι. Κατὰ
τὸν “Απρίλιο φυτεύονται οἱ βολβοὶ τους σὲ
στενόμικρα κασσόνια πὺ τοποθετοῦνται σὲ
ἀπώγειο μέρος. Στὴν ἀρχὴ ποτίζονται μὲ λι-
γοστὸ νερὸ καὶ κατ’ ἀραίᾳ δισιτήματα, μὰ
ἐφ’ ὅσον μεγαλώνουν τὰ φυτὰ τὰ ποτίσματα
γίνονται συχνότερα. Κατὰ τὰ τέλη Μαΐου,
ἐρριζώνονται μὲ προσοχὴ οἱ βολβοὶ γιὰ νὰ
μὴ σπᾶσιν οἱ ρίζες τους καὶ μεταφυτεύονται
στὴ γῆ. Κατὰ τὰ μέσα “Οκτωβρίου καὶ πρὶν
ἀρχίσουν τὰ μεγάλα κρύα, ἐρριζώνονται τὰ
φυτὰ μαζί μὲ τοὺς βόλβους τοῦ χρώματος πὺ
εἶνε γύρω τους καὶ τοποθετοῦνται σὲ ξερὸ
καὶ θερμὸ μέρος. “Όταν ξεραθοῦν τὰ φύλλα
καὶ τὰ κλαδιά τους, τότε καθαρίζονται ἀπ’
αὐτὰ οἱ βολβοὶ καὶ τοποθετοῦνται σὲ κασσό-
νια γεμάτα χῶμα καὶ σὲ μέρος προσταγ-
μένο ἀπ’ τὸ πολὺ κρύο καὶ τὴν ὕγρασία. Αὐ-
τοὶ οἱ βολβοὶ ξαναφυτεύονται τὴν προσεχῇ ἁ-
νοῖξ. “Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρέπει ν’ ἀντι-
καθίστανται οἱ βολβοὶ μὲ νέους γιὰτὶ τὴν
πολυκαιρία δὲν ἐγάρουν ὠραία καὶ ζωηρὰ
λουλούδια.

Πὺς μποροῦν χωρὶς σέρρα νὰ καλλιεργοῦν-
ται βολβοειδείς μπιγκόνιες. — Γιὰ κείνους
πὺ δὲν ἔχουν σέρρα στὸ περιβάλλον τους καὶ
θέλουν νὰ καλλιεργήσουν βολβοειδείς μπιγκό-
νιες, ἀρκοῦν μερικὰ παλιὰ παραθυρόφυλλα
(παντζούρια) γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ φυτὰ
τους.

“Αντὶ νὰ σπεῖρετε τὶς μπιγκόνιες τὸν “Ια-
νουάριο ἢ τὸν Φεβρουάριο σὲ σέρρες, γιὰ νὰ
ἀνθίσουν τὸν “Ιούλιο ἢ τὸν Αὐγούστο, μπο-
ρεῖτε μέσα σὲ στρογγυλὰ ἢ ὀρθογώνια πηλινὰ
δοχεῖα, φαρδεῖα καὶ ρηχά, πὺ νὰ ἔχουν
πολλὲς τρύπες στὸν πυθῶνά τους.

Σ’ αὐτὰ τὰ δοχεῖα πὺ γεμίζονται μὲ χῶ-
μα ἀνάμικτο μὲ ἄμμο καὶ ξερά φύλλα σπέρ-
νετε κατὰ τὰ τέλη “Ιουνίου τὸν σπόρο. “Ε-
πειδὴ οἱ σπόροι τῆς μπιγκόνιας εἶνε πολὺ μι-
κροί, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ρίξετε στὰ πεταχτὰ ἐπά-
νω στὸ χῶμα. Μετὰ τὴ σπορά, ραντίζετε τὸ
δοχεῖο μὲ τοὺς σπόρους μὲ ψεκαστήρα. Κα-
τὸν σκεπάζετε τὰ δοχεῖα μὲ τζάμια, ὥστε
νὰ διατηρητὰ πάντα ὕγρα καὶ ζεστὸ τὸ χῶ-
μα τους, πράγμα πὺ διευκολύνει τὴν ἐλά-
στην τοῦ σπόρου. “Υστερα τοποθετεῖτε αὐτὰ
τὰ δοχεῖα κάτω ἀπὸ ψυχρὰ ὑπόστεγα, δηλα-
δὴ κάτω ἀπὸ παλιὰ παραθυρόφυλλα ἢ ψάθι-
να ὑπόστεγα.

“Όταν ἀρχίσῃ ὁ σπόρος νὰ ἐλαστάνῃ, τό-
τε τὰ δοχεῖα τὰ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο μὰ πάντα
σκεπασμένα ἀπὸ πάνω μὲ τζάμια. “Όταν τὸ
νέο φυτὸ ἐγάρῃ δυο-τρία φυλλαράκια, εἶνε
κατάλληλα γιὰ νὰ μεταφερθοῦν. Αὐτὸ γί-
νεται κατὰ τὸν Αὐγούστο. Τὰ φυτὰ πρέπει νὰ
ἐρριζώνωνται μὲ προσοχὴ γιὰτὶ, ἐπειδὴ εἶνε
τὸ ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, κινδυνεύουν νὰ κα-
ταστραφῶν. Τὰ ἐρριζωνόμενα φυτὰ μεταφ-
τεύονται πάλι μέσα σὲ πηλινὰ δοχεῖα, μὰ ἄ-
ραιότερα. “Όταν τὰ κλαριά κιτρινίσουν, κι’
ἀρχίσουν νὰ ξεραίνωνται, παίει πιά τὸ πότι-
σμα κι’ ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ἐρριζώ-
νονται οἱ βολβοὶ, τοποθετοῦνται σὲ μέρος προ-
φυλαγμένο ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὕγρασία καὶ
φυτεύονται κατὰ τὸν προσεχῇ “Απρίλιο ἀπ’
εὐθείας στὴ γῆ καὶ κάτω ἀπὸ ὑπόστεγο. Φυ-
τεύετε τοὺς βολβούς μὲ τὴ μύτη τοποθετημέ-
νη πρὸς τὰ ἐπάνω. Μετὰ 15 μέρες οἱ βολβοὶ
φυτρώνουν. Τέλος ὕστερα ἀπὸ 20 μέρες ἄ-
φαιρεῖτε τὸ πρόχειρο ὑπόστεγο καὶ μεταφ-
τεύετε τὰ φυτὰ στὴν ὀριστικὴ τους θέσι. Αὐ-
τὲς οἱ μπιγκόνιες ἀνθίζουν ἀπὸ τὸν “Ιούλιο
ἕως τὰ μεγάλα κρύα.

β) Ριζωματιεῖς μπιγκόνιες: Εἶνε ἰθαγε-
νεῖς τῆς Κίνας καὶ τῆς “Ιαπωνίας. Γνωστότε-
ρο εἶδος εἶνε ἡ μπιγκόνια ἡ θασιλική, πὺ
διακρίνεται γιὰ τὰ ὠραῖα κατὰσπαρα λου-
λούδια της. Καλλιεργεῖται σὲ γλάστρες
μὲ χῶμα ἀνακατεμένο μὲ ἄμμο, ξερά φύλ-
λα καὶ λίγο λίπασμα. Ποτὲ μὴ ρίχνετε τὸ
νερὸ ἐπάνω στὰ φύλλα, γιὰτὶ σαπίζουν τὰ
φυτὰ.

γ) Θυσσανόριζες μπιγκόνιες: Εἶνε ἰθαγε-
νεῖς τῶν τροπικῶν χωρῶν τῆς “Αμερικής. Γνω-
στότερο εἶδος εἶνε ἡ μπιγκόνια ἡ ἀειθαλής,
πὺ διακρίνεται γιὰ τὰ πικνὰ κατὰσπαρα λου-
λούδια της πὺ διατηροῦνται ὁλόκληρὸν τὸ
χρόνον. Πολλαπλασιάζεται ἐνδοκὰ μὲ μοσχέ-
ματα, πὺ κόβονται ἀπὸ τὸ φυτὸ τὸν Φεβρου-
άριο ἢ τὸν Μάρτιο καὶ φυτεύονται ἀπ’ εὐ-
θείας στὴ γῆ ἢ καὶ μὲ σπόρο πὺ σπεῖρεται
κατὰ τὴν ἴδια ἐποχὴ σὲ κασσόνια.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

“Ελληνικὸ διήγημα

Α. Δ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Η πρώτη φορά πὺ τὴν εἶδε, ἦταν
μέσα στὸ μυρμαμένο δάσος, πὺ
ἀπλωνόταν ἐξῶ ἀπὸ τὸ μικρὸ
μαγευτικὸ προάστειο.

“Ἦταν βιαστική καὶ παραγμένη. Μὰ
στὸ πέρασμα τῆς, νόμιζες πὺς σκορ-
ποῦσε μιὰ δροσὸπνο ἀγούλα “Ο Πέ-
τρος ἐπῆγαινε κάθε πρωὶ στὸ δάσος.
“Εκανε τὸν περίπατό του καὶ ὅταν
ὁ καιρὸς ἦταν καλός, καθόταν στὸ
μικρὸ καφεενάκι.

Τὴν ἐγνώρισε τὴν ὁμορφὴ νέα, μὲ
τὴ χαριτωμένη σιλουέττα καὶ τὸ λι-
κνιστικὸ περιπάτημα, πὺ σκορποῦσε
ἀνατριχίλες πόθου ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
φόρεμα. “Όσες φορές τὴν εἶχε δῇ
στὴν πλατεῖα τοῦ προαστείου, ἢ στὸν
μεγάλον ἀμαξιδιὸ δρόμον, φοροῦσε πάν-
τα ἀνοιχτοχρόμων φορέμα. Κι’ ὅμως,
ἔτσι ξανθεῖα, ὁλόξανθεῖα ὅπως ἦταν,
θὰ τῆς πῆγαιναν καλύτερα τὰ σκού-
ρα. “Ο Πέτρος ταράχθηκε μόλις τὴν
ἀντίκρυσε στὸ ἐρημικὸ μονοπάτι, μα
κρυὰ καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖον χαμόσπι-
το τοῦ δάσους.

—Κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἄκουσε
σὸν μὴ μακρινὴν ἡχὺ τὴν ἀργηρόρηχ
φωνούλα της.

“Ο Πέτρος ἐτινάχθηκε.

“Επῆγε κοντὰ της καὶ τὴν ρώτησε
τί τῆς συνέβαινε...

—Τί βάρβαρος κόσμος, τοῦ ἀπο-
κρίθηκε ἐκεῖνη. Δὲ μπορεῖ μιὰ γυναί-
κα νὰ βγῇ μόνη της. Σὰς παρακαλῶ,
ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη, μὲ συνοδεύε-
τε λίγα ἔηματα; Θέλω ν’ ἀποφύγω
αὐτοὺς τοὺς ἀναιδέεις!

Κι’ ἐδείξε μὲ τὸ λεπτὸ γαντοφο-
ρεμένο χεράκι της τρεῖς καλοντυμέ-
νους νέους, πὺ μόλις εἶδαν τὸν Πέ-
τρο νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τὴν ὁμορφὴ
νέα, ἐχάθηκαν ἀνάμεσα στὰ δένδρα.

—Μὲ συγχώρητε γιὰ τὸν κόπον πὺ
σὰς βάζω, ἐξακολούθησε ἡ νέα ἐνῶ
ἡ φωνὴ της ἀπαλότρεψε. Θὰ φοβᾶ-
σθε ἴσως μὴ τυχὸν παρεξηγηθῇ...

γιατὶ θὰ σὰς δοῦν μαζί μου!

—Σὰς παρακαλῶ, τί εἶν’ αὐτὰ πὺ
λέτε; Μὲ προσβάλλετε, χωρὶς νὰ τὸ
θέλετε, διεμαρτυρήθηκε ὁ Πέτρος.
Δὲ φοβᾶμαι μήπως παρεξηγηθῶ, γι-
ατὶ ἀπλούστατα, δὲ γνωρίζω κανέναν
ἐδῶ. Μὰ κι’ ἂν ἐγνώριζα, λίγο θὰ μ’
ἐνδιέφερε, τὴ στιγμὴ πὺ θὰ εἶχα
τὴν εὐτυχίαν νὰ συνοδεύσω ἕνα τέτοιο
θελκτικὸ πλάσμα, σὺν καὶ σὰς!

—Εἰσαβε πολὺ καλὸς, εἶπε σιγὰ ἡ
ἀγνώστη, ἐνῶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς
βγῆκε ἀπὸ τὸ νεανικὸ στήθος της.

“Επρόχωρησάν λίγα βήματά. Τὰ
πεῦκα σκορποῦσαν τὸ μαγευτικὸ ἄ-
ρωμά τους. “Ο Πέτρος ἐρρίχνε λοξὲς
περίεργες ματιεῖς στὴν ἀγνώστη. Τὸ
πρόσωπό της, μὲ ὅλα τὰ νεῖστα, πὺ
ἀνθοῦσαν σ’ αὐτὸ, σὺν ἀπριλιάτικον
τριαντάφυλλον, σκιαζόταν ἀπὸ ἕνα
σύννεφο μελαγχολίας. Σὺν νὰ φο-
βήθηκε ὁ Πέτρος, μὴ τυχὸν ἡ ἀγνώ-
στη καταλάβῃ ὅτι τὴν ἐκρυφοκύττα-
ζε, ἐρρίξε μιὰ ματιὰ πέρα στὰ στά-
χυα. Τοῦ φάνηκε, πὺς κι’ αὐτὰ ἔγερ-
ναν μελαγχολικὰ τὸ χρυσαφένιον
κορμὶ τους, λὲς καὶ προμάντευαν τὸ
δρεπάνι.

—Μένετε καιρὸ ἐδῶ; ρώτησε τὴν
ἀγνώστη ὁ Πέτρος.

—“Ενα μῆνα μόλις, τοῦ ἀποκρίθη-
κε ἐκεῖνη μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐπιφύ-
λαξι. Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ πὺς ὁ
τόπος σας εἶναι πολὺ βάρβαρος ἀ-

κόμη.

—Δὲν εἶμαι κι’ ἐγὼ ἀπὸ δῶ, τῆς
εἶπε, γλυκογελῶντας τῆς ὁ Πέτρος.

—Δὲν εἰσθε ἀπὸ δῶ; τὸν ρώτησε μ’
ἐλαφρὸ τρόμον ἡ ἀγνώστη καὶ τὸν ἐ-
κύτταξε κατὰματα.

—Μπᾶ; Σὰς κάνει ἐντύπωσι αὐτό; ρώ-
τησε ὁ Πέτρος, πὺ δὲν κατάλαβε
τὴ σημασίαν πὺ εἶχε τὸ βλέμμα της.

—“Ότε, σὺν νὰ λέμε, μὲ παίρνετε γιὰ
λίγο χωριάτη.

—Κάθε ἄλλο, κάθε ἄλλο, εἶπε γρή-
γορα ἡ ἀγνώστη. Τότε, λοιπόν... Τό-
τε... πὺς μένετε ἐδῶ;

—“Ἦρθα γιὰ νὰ ἐσκάσω λίγο. Εἶ-
ναι τόσο ὁμορφα ἄλλωστε ἐδῶ. Δὲν
βρίσκετε καὶ σεις;

Σὺν νὰ τρώμαξε πάλι ἡ ἀγνώστη
ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτῇ, τὸν κύτταξε
λίγες στιγμὲς διατακτικὰ. “Ο Πέτρος
εἶδε τότε πὺς τὰ μάτια της ἐμοιάζαν
σὺν δυὸ ζωντανοῖς μενεξέδες.

—“Εγὼ μένω ἕνα μῆνα..., τοῦ ἀπο-
κρίθηκε.

—Μὲ τοὺς γονεῖς σας;

Πάλι ἐδίστασε ἐκεῖνη. Πάλι στρι-
φούρισε νευρικὰ τὸ γαντοφορεμέ-
νο χεράκι της τὸ μπουκετάκι τῆς ἀ-
νεμώνης, πὺ κρατοῦσε.

—“Οχι, εἶπε ὕστερ’ ἀπὸ λίγο. Μὲ
τὸν ἀδελφὸ μου... Ναί, μὲ τὸν ἀδελ-
φὸ μου.

—Καὶ μένετε σ’ αὐτὸ ἐκεῖ τὸ σπι-
τάκι; “Α! μὰ εἶναι χωριτωμένο. Μιὰ
σωστὴ κουκλιστηκὴ βιλίτσα, ἔκαμε
ξεθαρρεύοντας ὁ Πέτρος. “Ετσι ὅπως
ἐξεπρόβάλλει κατακόκκινη ἀπὸ μέσα
ἀπὸ τὰ δένδρα, μοιάζει σὺν ἕνα ἄλι-

πο τριαντάφυλλο.

—Σας παρακαλώ... άς σταθούμε έ-
δω, του είπε ξαφνικά η άγνωστη.

Τους χώριζαν καμιά έκασοστή
μέτρα από το κοκκινοβαμμένο σπι-
τάκι. Έκείνη έφριξε μιά άνήσυχη
ματιά γύρω της.

—Σας εύχαριστώ πολύ και σας
ζητώ μιλ παρντόν, του είπε άπλώ-
νοντας το χέρι.

Ήταν κάτω από το μεγάλο πεύκο
πού ο Πέτρος τώλεγε καρμανιόλα,
γιατί έτσι όπως ώρθανε τον γιγάντιο
κορμό του έμοιαζε με γκιλλοτίνα. Ο
Πέτρος πήρε το γαντοφορεμένο χε-
ράκι μέσα στο δικό του και έφερε
τά χείλη του στο άνοιγμά του, εκεί
πού έπρόβαλλε η λεπτή ροδόλευκη έ-
πιδερμίδα του. Άνατρίχιασε στο φι-
λι αυτό η όμορφη άγνωστη. Καί το
στήθος της έτραντάχθηκε σαν να τό
έφουρτουναις ή απόκρυφη καταγιγί-
δα του πόθου.

—Τ' όνομά σας; Πέστε μου τ' όνο-
μά σας!, της ψιθύρισε γλυκά.

—Τί το θέλετε; Τόν ρώτησε εκείνη
μελαγχολικά.

—Για μιάν άξέχαστη άνάμνησι, γιά
τη συνάντησί μας αυτή.

—Δίνετε λοιπόν σημασία στη συ-
νάντησί μας;

—Ω, ναι, πολλή.. πάρα πολλή,
γιατί την λαχταρούσα από καιρό. Δέ
σας το κρύβω.

—Εσφιγγε τώρα παράφορα το κου-
κλίστικο χεράκι της ο Πέτρος μέσος
στο δικό του.

—Τό ξέρω, μουρμούρισε εκείνη.

—Μά τί έχετε; Φαίνεται λυπημένη
Μήπως σας έπικρανα με τά λόγια
μου;

—Όχι... Άφήστε με, σας παρακα-
λώ, να φύγω... Μπορεί να μάς δούν
και να μάς παρεξηγήσουν!

—Δέ μάς βλέπουν... Είναι έρημιά
έδω. Δέ μου είπατε, ως τόσο, τό ό-
νομά σας..

—Άντέλλα..

—Ω! σας εύχαριστώ.

—Κάμετέ μου τη χάρη να μη ζη-
τήσετε να με ξαναδείτε, του είπε ξα-
φνικά η Άντέλλα.

Ο Πέτρος την έκύτταξε κατάμα-
τα. Έπειτα τά βλέμματά του έπε-
σαν πέρα στο ήλιοβασιλευμα, στις μα-
βιές βουνοκορφές, πού βάφονταν από
τη ματωμένη άγωνία του ήλιου, πού
πέθαινε στον μενεξεδένο όρίζοντα.

—Αυτό μου είναι αδύνατο! της είπε
με μιά θερμή, βαθειά φωνή.

—Σας παρακαλώ..

Ο Πέτρος την κύτταξε λυπημένα.
Τό γλυκό προσώπάκι της έδειχνε τό-
ση μελαγχολία.

—Τότε με κάνετε να μαντέψω ότι
η καρδιά σας είναι δοσμένη άλλου!

Είπε ξεθαρρεύνοντας ο Πέτρος.

—Όχι... όχι... σας βεβαιώ όχι, έκα-
με σκούβοντας το κεφάλι η Άντέλλα.

—Ελάτε, πέστε μου ότι σας έ-
καμα κακήν έντύπωσι με την ξαφνι-
κή έρωτική έξομολόγησι, σαν τους
νεανίσκους, πού μόλις βρεθούνε κον-
τά σε μιά κοπελλίτσα, την βεβαιώ-
νουν ότι την άγαπούσαν από καιρό...

Μά όχι, όχι... Πιστέψτε με... Σας βλέ-
πω ήμέρες, έβδομάδες να περνάτε
από δώ... Καί η σιλουέττα σας έχει
χαραχθή βαθειά μέσα στην καρδιά
μου... Άς είναι εύλογημένη ή ώρα
πού οί βάρβαροι αυτοί σας φέρθη-
καν τόσο πρόστυχς, γιατί διαφορετι-
κά δέν θα σας εγγώνιζα ίσως ποτέ,

δέν θα τολμούσα να σας μιλήσω..

Ναι, τό όμολογώ... Είμαι λίγο
δειλός..

Δέν έπρόλαβε να τελειώση τη φρά-
σι του ο Πέτρος και ξαφνικά ή Άν-
τέλλα τον άφησε κι' έφυγε, τρέχον-
τας ανάμεσα στα δένδρα. Θαμπαμέ-
νος, έκστατικός από την όμορφιά του
νεανικού εκείνου κορμιού, ο Πέτρος
στάθηκε και την έκύτταξε βουβός,
ένω τά χείλη του έπρόφεραν:

—Άντέλλα.

Καί τόνεμα αυτό του φαινότ ν
σαν τό βελούδο της χλόης, σαν τό
χνούδι του κρίνου.

★

Την ξαναείδε τό απόγευμα της άλ-
λης ήμέρας, με μιά τουαλέττα άνοι-
χτόχρωμη, γκρι άρζαντέ, στην πλα-
τεία του προσατείου. Τά μάτια της
χαμογελούσαν με μιά γλυκεία με-
λαγχολία, έτσι όπως τόν έκύτταζε.

«Είναι δεμένη μ' άλλον» συλλογι-
ζόταν πονεμένα ο Πέτρος, ένω ή ζή-
λεια, ή άγρια ζήλεια έδάγκωνε την
καρδιά του. Μά από ποιόν να μάθη;
Δέν ήθελε έξ άλλου να έκτεθ ή σε
κανένα. Κι' όμως δέν μπορούσε να
βρή ήσυχία. Ο τρελλός πόθος γιά
την Άντέλλα τον έτάρασε σύγκορ-
μο. Κάθε πρωί και κάθε απόγευμα
βρισκόταν στο δάσος. Όχι λίγες φο-
ρές τά βήματά του τόν έφερναν άσυ-
ναίσθητα ως τό μικρό σπιτάκι της,

πού ξεπρόβαλλε κουκλίστικο ανάμε-
σα από τά γέρικα δένδρα... Μά μά-
ταια σήκωνε τά μάτια του στα παρά-
θυρα. Η Άντέλλα δέ φαίνόταν που-
θενά. Μιά άκατανόητη ταραχή τον
βαστούσε αδιάκοπα. Ο νους του ή-
τανε πάντα προσηλωμένος στην όμορ-
φη νέα με τό άνοιχτόχρωμο φόρεμα
και τη λεπτή φυσιογνωμία. Πόσες
γλυκές σκέψεις δέν έκανε και μαζί
πόσες άπογοητεύσεις δέν έδοκίμαζε.

Πηγαίνονταν στους δρόμους
όπου την είχε συναντήσει, ανέβαινε
στο ύψωματάκι, άπ' όπου φαίνόταν
τό σπίτι της, κι' ολόκληρες ώρες κα-
θισμένος εκεί, παρατηρούσε προς τά
παράθυρα της κοιμητής βίλλας, μά-
ταια περιμένοντας να διακρίνη τη
χαριτωμένη σιλουέττα της άγνωστης
αγαπημένης του. Ποιά ήταν; Τί είχε
γίνει;

Κι' όταν κάποτε έτόλμησε να ρω-
τήση με τρόπο, κανέναν δέν ήξερε
να του δώση πληροφορίες γιά την
όμορφη ξένη κι' ο σπιτονοικοκύρης
της, ο μόνος πού θα μπορούσε να του
πή, έλειπε από τό πρόστειο και δέν
ήξερε πού θα τόν έβρισκε.

Δέν είχε φύγει. Όταν άπομακρυ-
νόταν κουρασμένος από την άσκοπη
άναμονή του, έβλεπε τά παράθυρά
της κλειστά, κι' όταν ξαναγύριζε,
όστερ' από ώρες πολλές, τάβρισκε
άνοιγμένα. Κάπου-κάπου έβλεπε να
πλησιάζη κάποιος χωρικός και ν' ά-
πομακρύνεται βιαστικά, αλλά ποτέ
δέν έπρόλαβε να τόν συναντήσει κι'
ούτε έτόλμησε να πάη να χτυπήση
την πόρτα της, γιά να δροσίση τη
φλόγα της άγωνίας, πού του γινόταν
όλοένα τυραννικώτερη. Ούτε στο δά-
σος, ούτε στην πλατεία, ούτε μοναχή,
ούτε μ' άλλες φαίνότανε πιά.

Μήπως ήταν άρρωστη;
Η ύπόνοια αυτή, από τη στιγμή
πού σφηνώθηκε στο κεφάλι του, τόν
έφριξε σε μιά τρομερή άνησυχία.

Ούτε κι' αυτό δέν μπόρεσε να τό
εξακριβώση. Από μερικές μικρολε-

πομέρειες, όμως, κατώρθωσε τέλος
να συμπεράνη ότι δέν συνέβαινε ένα
τέτοιο πράγμα κι' εξακολουθούσε να
πηγαίνονταν στα μέρη όπου φα-
νάζόταν πώς θα την έβλεπε, γεμά-
τος έλπίδες τό πρωί, όταν έφευγε ά-
πό τό σπίτι του, πνιγμένος από άπο-
γοήτευσι τό βράδυ, πού γύριζε να
συνέχιση τις μελαγχολικές όνειροπο-
λήσεις του.

Πέρασαν έτσι βδομάδες. Ο Πέτρος
έλυωνε από τόν άγριο πόθο πού τόν
έτάραζε. Ω, πόσο καλύτερα θα ή-
ταν να μην την συναντούσε εκείνο
τό πρωί!...

Επί τέλους, ένα άπομεσημερο, ξε-
χώρισε τη σβέλτα, κομψή σιλουέττα
της, να τρέχη ανάμεσα στα δένδρα.
Φορούσε ένα άνοιχτό θαλασσί φόρε-
μα, πού την έκανε σαν μιά γοητευτι-
κή νεράιδα του παραμυθιού. Ο Πέ-
τρος νόμισε πώς θα ξεκολλούσε ή
καρδιά του από τό στήθος του — τό-
σο δυνατά χτυπούσε. Έτρεξε κοντά
της.. Τη χαιρέτησε... Ούτε κι' εκεί-
νος δέν ήξερε τί έλεγε... Τά λόγια
του έβγαιναν μπερδεμένα από τό
στόμα του... Μά εκείνη, άφου τόν έ-
χαιρέτησε μ' ένα βιαστικό χαμόγε-
λο, τάχυνε τό βήμα της και φώνα-
ξε:

—Έλα, Βιβή..

Ένα μικρό κοριτσάκι την άκολου-
θούσε. Ο Πέτρος, μέσα στην ταραχή
του, δέν τό είχε δει.

★

Πέρασε μιά βδομάδα ακόμη. Ο
Πέτρος έζούσε μέσα στην ίδια άγω-
νία, μέσα στον ίδιο τρελλό έρωτικό
πόθο, όταν, ένα πρωί, ανεβαίνοντας
στο δάσος και προχωρώντας εκεί πού
έφθανε πάντα γιά να βλέψη τό κου-
κλίστικο σπιτάκι της αγαπημένης
του, έμεινε στη θέσι του, χλωμός κι'
άκίνητος, σαν άποσβολωμένος. Μιά
νεκροφόρα στεκόταν έξω από τη βίλ-
λιστα με τά γέρικα δένδρα..

Μά να, αυτό δέν ήταν τό κοριτσάκι
πού συνώδευε εκείνο τό πρωί την
Άντέλλα και πού κείνη τό είχε φω-
νάξει: «Βιβή»;

Με βήματα τρελλού, ο Πέτρος έ-
πήγε κοντά στη μικρούλα. Καί πιά-
νοντάς την άπ' τους ώμους, τη ρώ-
τησε:

—Ποιός πέθανε, Βιβή;

Τρομαγμένη ή μικρούλα από τό
ύφος του, του άπυκρίθηκε:

—Ο άνδρας της κυρίας Άντέλλας!

Ήταν φθισικός!...

Κι' έπειτα, με μιά παιδιόστικη ά-
φέλεια, έπρόσθεσε:

—Η μητέρα μου, μου είπε να μην
ξαναπάω γιά να κάνω θελήματα
στην κυρία Άντέλλα, γιατί είναι κι'
αυτή φθισική!...

Ένας λυγμός έτράνταξε τό στή-
θος του Πέτρος. Τά δάκρυα πού σφω-
ριάστηκαν τόσο καιρό στην ψυχή
του ξεσπάγαν πύρινα...

ΛΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

●

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Η γυναίκα σου, αγαπητέ μου, είναι πέντε
λεπτά πού έπεσε στη θάλασσα και δέν φάνη-
κε ακόμα.

—Δέ θαρούσαι. Με κάποιον θα έπιασε και
θέντα εκεί κάτω!...

ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

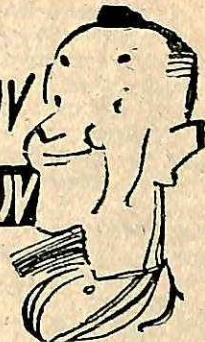
—Βοήκα τέλος πάντων έναν τρόπο γιά να
κερδίσις πολλά χρήματα.

—Πώς; Γιά πές μου.

—Ν' άνοράσης τόν χειμώνα θερμόμετρα
και να τά πουλήσης τό καλοκαίρι, θάσαι ά-
σφαλώς.. άνεβασμένα!

Δύο γράμματα έπrouδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κόσμου και πεζόδρομίων

Μία έξομολόγησις σκέψεων ένδομούχων

Όλίγα περί στίχων

Χαρίδημε,

Άνέγνωσα στα περιοδικά,
άρθρα τινά σοφώτατα και διεξοδικά,
εις ά του στίχου τό ποιόν έντέχνως αναλύεται,
συνάμα, δέ, κατακραυγή σφοδρά εξαπολύεται,
κατά μιάς νεοπαγούς συγγραφικής δυάδος,
ήτις έντός της προσεχούς, ως λέγουν, έβδομάδος
θα έμφανίση έργον τι από τινος σκηνης.

Πού γεγονότων εύρεθείς και πρό δοής κοινής,
ένόμισα καθήκον,
ως άνθρωπος άνήκων

κι' έγώ στην διανοήσι—έστω κατά τεκμήριον—
να γράψω κάτι έπ' αυτών και, κατά λόγον κύριον,
να πώ ότι δέν γίνονται ούδέποτε οί στίχοι

όπου και όπως τύχη...

★

Έπεσεν έξω, συνεπώς, ή νεαρά δυάς,
νομίσασα ότι μπορεί, ως είδος παιδιας,
να γράψη στίχους και μ' αυτους να μάς άπασχολή.
Είνε, βεβαίως, αληθές ότι καμμία σχολή,
έξ όλων των σημερινών, δέν έχει έδραν στίχων,
(και θάταν έξωφρενικόν αν τύχαινε να είχαν,
διότι, ως γνωρίζομεν, Χαρίδημε, έκ πείρας
ουδέποτε διδάσκειται τό είδος της σατύρας
ως τά κοινά μαθήματα, τά Μαθηματικά,
ή Φυσική, ή Άλγεβρα ή τά Λατινικά),
κι' ίσως σ' αυτό οφείλεται τό ότι ή δυάς
έγραψε κι' ένεφάνισε στίχους πολύ κακούς
και πράγματα χαζά,

πού σαν τά βλήτης ή τ' άκούς,
άντί να μειδιάς,
θολώνει τό μυαλό σου,

κι' αίσθάνεσαι διάθεσιν να δώσης καρπαζά
σ' όποιον βρεθή εμπρός σου!...

+

Ναυάγησαν πνευματικώς οί δύο συγγραφείς,
κι' ή τύχη των στο θέατρον θα είνε συναφής...
Θέλω να πώ, Χαρίδημε, πιστεύω οπωσδήποτε,
πώς δέν θα κάνουν τίποτε,

και πώς θα πλεύσουν ασφαλώς εν μέσω ναυαγίων,
έστω και την βοήθειαν αν έχουν των αγίων!...

Άμφιβολία έπ' αυτού καμμία δέν χωρεί.
Την έλλειψιν του πνεύματος δέν σώζουν οί χοροί,
τά φώτα, τά χρυσόχαρτα, ή φαντασμαγορία...

Ο κόσμος θέλει σάτυρα και σάτυρα καλή
θα ήταν δέ μωρία.

αν μ' ένα πράσινο ντεκόρ, είτε πορτοκαλλί
κατασυνεννιεύτο,

όσο καλό κι' αν ήτο,

άφου θα έπλαισίωγε και κατά τρόπον άγονον,
μιάν θλακείαν τραγικήν, θλακείαν στο τετραγώνον!

Δέν έχω λόγους, συνεπώς, καθόλου ν' άμφιβάλλω,
πώς θ' αποτύχουν ασφαλώς, μοιραίως, δίχως άλλο...

Διά ταύτα σε άφήνω με όργην αλλά και υένος
και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,

Δέν έχεις άδικο ή μάλλον δικηο έχεις,
πού όλα τά προσέχεις,
και επί δσων γίνονται πάντα έκφέρεις γνώμη.

Και θα σου πώ, άκόμη,

πώς ή σφοδρά πολεμική έκτάκτως επιβάλλεται
εις πλείστας περιπτώσεις,

κι' είνε καθήκον σου να πής
άνευ δειλίας κι' έντροπής,

άκόμη και στους φίλους σου «έδω, κύριοι, σφάλλεστε»,
αν πρόκειται από δεινά τον κόσμον να γλυτώσης!

Είνε, βεβαίως, λυπηρόν, σφοδρώς να όλοφύρεσαι,
και είνε λυπηρότερον, κακών να είσαι μάντις

Έν τούτοις επιβάλλεται τό να διαμαρτύρεσαι
αν με τό ρετινολάδον συσχετισθή ο φάντης!

Υποχρεούσαι, συνεπώς,

άφου της εργασίας σου αυτός είν' ο σκοπός,
αν δής κάτι τό σόλοικον, άμέσως να τό λήγης.

καί, γενικώς, τά άτοπα δοιμέως να τά ψέγης.
Αυτά τά έχω δόγματα και, συνεπώς, έγώ
σε δικαιολογώ,

αν ασυτηρός έφάνης.

Δέν λέω νάν' ο συγγραφεύς νέος. Άριστοφάνης,
άλλά να γράψη πράγματα πού να μπορείς να τής.

όπως ο Σακελλάριος και ο Εύαγγελίδης,
ως ο Άσκημάκοπουλος, ο Μίμης Γιαννουκάκης

κι' άλλοι πού τους άνέφερα, κατά καιρούς, πλειστάκις.

★

Αυτή πού μου άνέφερες ή νεαρά δυάς,
—ή νεαρά στο θέατρον κι' όχι στην ήλικίαν—

έβγήκεν ως Ηρωιδάς
και με πολλήν καλίαν

έζήτησε... ν' άποσυρθούν όλοι οί συγγραφείς
πού εις τό κάτω της γραφής,

μάς έχουν δώσει πράγματα τώρα ή στον καιρό τους.
πού δέν τα είδανε αυτοί ούτε στο όνειρό τους!

Κι' άντί να μάς αφήσουνε, ως έπρεπε, ήσυχους,
κάθονται και συγγράφουνε τους κατοπέρω στίχους:

«Δέξασθε, κύριοι, φίλοι,
κι' οί ένδοξοι κι' οί ταπεινοί,
και ή χονδρή κοιλιά
πού είν' ή πιό σερνή!»

★

Άλλά, ίσως, θα έπρεπε έδω να σταματήσω.
Τό έργον άσχολίαστον εις τό έξής θ' άφήσω.

ήτην κρίσιν του Κοινού,
εις τό δεινόν κριτήριο του κοινοτέρου νού.

Η γνώμη είν' έλεύθερη του κάθε άναγνώστου.
Διαφανεί ή συμφωνεί; Λογαριασμός δικός του!...

Επί τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως
ο πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διά την άντιγραφην
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Καθόταν ο Χάνς στο ντιβάνι, κι' απάνω στα γόνατά του, θεότρελλη, τσαχπίνια, ή Χίλντα, του άναστάτωνε τὰ μαλλιά, τὸ φιλούσε τὴ μύτη, τις άκρες τῶν αὐτιῶν.

—Γατάκι, έ, παιχνιδιάρικο γατάκι! τῆς ψιθύρισε ὁ νέος, καὶ τὰ γκρίζα του μάτια ζητοῦσαν νὰ διαθάσουν θαθεῖα στὰ μάτια τῆς κοπέλλας. Μὰ εἶχαν αὐτὸ τὸ περίεργο τὰ μάτια τῆς Χίλντας, ὅτι ἐπαιζαν ὅλη τὴν ὥρα, ἀλλάζαν χίλιες ἐκφράσεις, χίλια χρώματα, ἀπὸ θαυγάλανα ποὺ ἦταν στὸ φυσικὸ τους γίνονταν βιολετιά, πράσινα, γκριζα.

—Ήσυχασε μιὰ στιγμή! εἶπε ὁ Χάνς σὲ λίγο. Ἐχὼ κάτι νὰ σοῦ πῶ. Σταμάτησε ἡ μικρὴ τὰ παιχνίδια, σταύρωσε τὰ χέρια, καὶ σουφρώνοντας τὸ στόμα τῆς με παιδιάτικην σοβαρότητα, φώναξε:

—Ακούω!

—Χίλντα! εἶπε ὁ νέος. Ἐλαθε σήμερα τὸ πρωὶ ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸ Μάξ, τὸ μεγαλύτερό μου ἀδελφό..

—Ἐκείνον ποὺ σπουδάζει στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἰένας;

—Ναί, ἔρχεται κι' αὐτὸς ἐδῶ.

—Τελειώνει φέτος τὸ Πανεπιστήμιο, νομίζω πῶς μούλεγε; ρώτησε ἡ μικρὴ.

—Ναί, τελειώνει τὴν ἱατρικὴ. Εἶναι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν.

—Σὲ περνάει δηλαδὴ τρία χρόνια!

—Ναί, ἀγάπη μου. Πές το στὴ μαμά σου, καὶ ρώτησέ τὴν ἂν ἔχη κανένα δωμάτιο ἐδῶ στὴν πανσιὸν, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ.

Πήδησε ἡ Χίλντα ἀπὸ τὰ γόνατα ποὺ Χάνς κι' ἔκανε νὰ τρέξῃ στὴν πόρτα.. Ἐξαφνα ὅμως σταμάτησε. Ἰὰ χεῖλῃ τῆς σούφρωσαν πάλι παιδιάτικα, τὰ φώτερα τῆς μάτια ἐγίναν παραπονιάρικα. Τίναξε μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνηση τὰ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, καὶ φώναξε:

—Αὐτὸ τὸ νέο δὲ μάρεσε! Πῶς θὰ πάρῃ ὁ μεγάλος σου ἀδελφὸς τὴν ἀγάπη μας;

—Γλυκεῖά μικρούλα!, ἔκανε ὁ Χάνς, ἀγκαλιάζοντάς τὴν παράφορα. Φοβήθηκες κιόλας; Μονάχα νὰ σὲ ἰδῇ ὁ Μάξ θὰ με δικαιολογήσῃ. Ἐξ ἄλλου, τί ἀνάγκη τὸν ἔχομε; Χωριστὰ μὰς στέλνουν οἱ χέροι τὰ χαρτζιλίκια μας.

—Ναί, μὰ ἂν τοὺς γράψῃ.. καὶ σοῦ στείλουν κανένα ἀπειλητικὸ τελεσίγραφο;

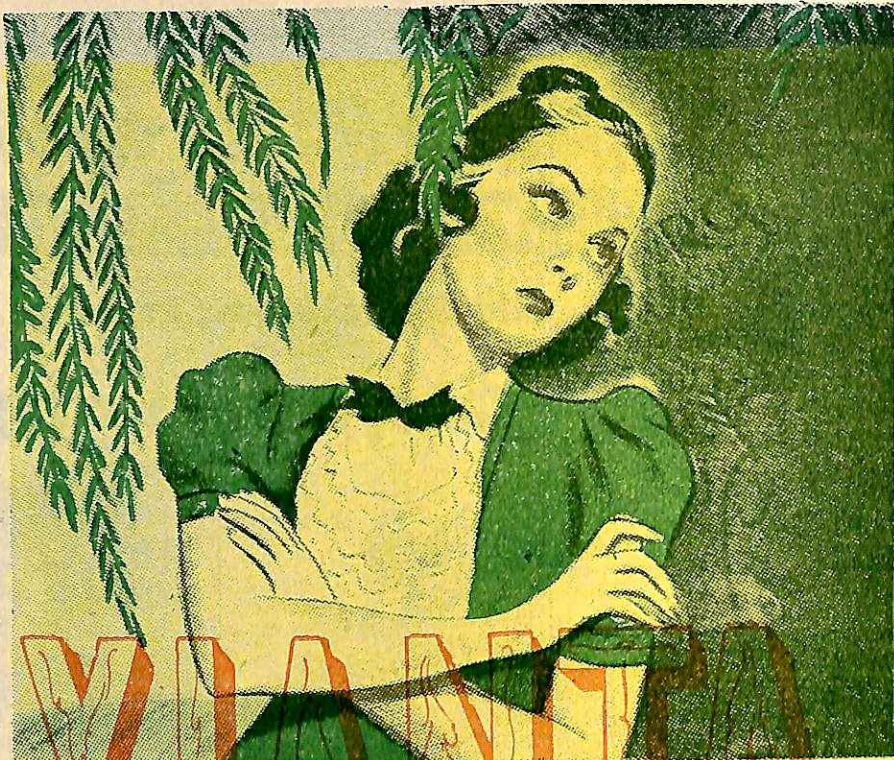
—Ποὺ τρέχει ἡ φαντασία σου! φώναξε ὁ Χάνς γελῶντας. Γιατί εἶσαι τόσο φοβισαίρα;

—Γιατί; Δὲν καταλαβαίνεις γιατί; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

—Καλὴ μου! ψιθύρισε ὁ νέος. Σὲ καταλαβαίνω, ἔννοια σου, καὶ δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ περάσουν τὰ χρόνια, νὰ τελειώσω κι' ἐγὼ τις σπουδές μου, νὰ γίνω δικηγόρος, γιὰ νὰ σὲ πάρω.

★
Ἦταν ἓνα ξάστερο κρύο πρωινὸ, ὅταν ἐφθασε ὁ Μάξ στὴ φοιτητικὴ πανσιὸν. Ἐμοιαζε τοῦ Χάνς, τοῦ ἀδελφοῦ του. Λιγὰκι πὺ ψηλὸς αὐτὸς, πὺ δεμένος μόνον. Τὰ μάγουλά του δὲν εἶχαν τὴ λεπτὴ χλωμάδα ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπο τοῦ Χάνς. Ἰσα-ἰσα, τὸ δέρμα του ἦταν ἡλιοκαμένο καὶ τὸ χρῶμα του ζωηρό. Εἶχαν κι' οἱ δύο ὅμως τὰ ἴδια γκριζὰ μάτια, καὶ τὰ ἴδια καστανόχρυσὰ μαλλιά.

Ἡ Χίλντα ποὺ στεκόταν πλάι στὸ

ΧΙΛΝΤΑ

Ἕνα δραματικὸ διήγημα τῆς ΓΙΟΧΑΝΝΑΣ ΛΕΖΕΡ

Χάνς στὴν ὑποδοχὴ, τούρριχνε πονηρὲς δόστιπτες ματιές!

—Νὰ σὰς συστήσω! εἶπε ὁ Χάνς, χαρούμενος. Ὁ ἀδελφός μου... ἡ δεσποινὴ Χίλντα, ἡ κόρη τῆς νοικοκυρᾶς μας.

Ἐσφίξε ὁ Μάξ τὸ χεράκι τῆς μικρῆς, τόσο δυνατὰ, ποὺ ἔκλεινε ξεφώνισε ἄθελα.

—Κακοῦργε! φώναξε ὁ Χάνς ἀστεῖα. Δὲν εἶπαμε νὰ φέρῃς τὴν καταστροφὴ! Τὸ χέρι αὐτὸ εἶναι πολύτιμο, κάνει χίλιες δουλειές ἀπὸ τὸ πρωί, θ' ἀπολαύσῃς κι' ἐσὺ τις ἀγαθουργίες του, μὰ εἶσαι ἀνάξιος.

—Μὲ συντρίβεις! ἔκανε ὁ Μάξ, τὰχα ντροπιασμένος.

—Ἐλατε νὰ σὰς δείξω τὸ δωμάτίο σας, καὶ νὰ σὰς ἀφήσω! τοὺς φώναξε ἡ Χίλντα. Ἡ μαμά λείπει, εἶναι στὴν ἀγορά, κι' ἐγὼ ἔχω τοῦ κόσμου τις δουλειές.

Τοὺς ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ὁ ἥλιος πλημμύριζε τ' ὀλοκάθαρο δωμάτιο.

—Εἶναι πλάι ἀπὸ τὸ δικό σου; ρώτησε ὁ Μάξ τὸ Χάνς.

—Ὁχι, δυστυχῶς! Δὲν εἶναι ἄδικο τὸ πλαγινο! πετάχτηκε ἡ Χίλντα. Ἰσα-ἰσα, θάσαστε μακριά, σὲ διαφορετικὸ διάδρομο μάλιστα. Τώρα, θέλετε νὰ ἰδῇτε καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ σας;

Τὴν ἀκολουθῆσε στὴν ἄκρῃ τοῦ διαδρόμου.

—ὦ, ὀλόκληρο ὀπλοστάσιο ἔχεις ἐδῶ! φώναξε ὁ Μάξ μὲ μὲν διαθήκε τὸ κατώφλι.

—Εἶναι ἄσος τῆς ξιφασκίας! ἔκανε περήφανα ἡ Χίλντα. Μὰ κι' ἐσεῖς, τί σημάδι ἔχετε στὸ μέτωπο;

—Μικροπράγματ'! ἀποκρίθηκε ὁ Μάξ, κυττάζοντας μ' ἐνδιαφέρον τὰ

σπαθιά ποὺ ἦταν κρεμασμένα στὸν τοῖχο ἀπάνω ἀπὸ τὸ ντιβάνι. Μονομαχίσαμε κάμποσες φορὲς οἱ φοιτητὲς μεταξύ μας — ὦ, ὄχι γιὰ καμμιὰ αἰτία, ἔτσι, κατὰ τὸ ἔθιμο, ξέρετε—καὶ πῆρα γι' ἀνάνησι αὐτὴ τὴ γκρατσουινά. Βρίσκετε πῶς μ' ἀσχμίζει; Τὸν κύτταξε ἡ κοπέλλα στὸ πρόσωπο. Τὸ μουτράκι τῆς σούφρωσε τσαχπίνικα.

—Σὰς κάνει ἐνδιαφέροντα τύπο, ἐπίφοβο! ἀποκρίθηκε μὲ νάζι.. Ἐμένα ὅμως, μοῦ ἐπιτρέπετε..

Κάνοντας μιὰ γρήγορη μικρὴ υπόκλιση, χάθηκε ἡ κοπέλλα.

—Νόστιμη εἶναι! εἶπε ὁ Μάξ ἐνθουσιασμένος, μὲ μὲν εἶναι μόνον τὰ δύο ἀδέρφια.

—Χαριτωμένη! ἔκανε ὁ Χάνς τρυφερά.

Κύτταξε τὸν ἀδελφὸ του στὰ μάτια, πῆγε κάτι νὰ πῇ, μὰ πάλι κομπίασε..

—Ὁχι, γιατί νὰ βιαστῇ; Δὲν ἦταν σωστὸ, μὲ τὸ πρῶτο, ν' ἀρχίζε τὴν ἐξομολόγησι, σάν ρωμαντικὸ μοδιστράκι. Στὸ κάτω-κάτω, τί τὸν ἐνδιέφερε ἡ ἀγάπη του, τὸ Μάξ; Ἦταν ἀγαπημένα ἀδελφία, ἀλήθεια. Ἡ χαρά τοῦ ἑνός, ἦταν χαρά τοῦ ἄλλου. Ναί, μὰ εἶναι ἀρκετὴ δικαιολογία αὐτῇ, γιὰ νὰ τὸν βομβαρδίσῃ μὲ αἰσθηματολογίες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή; Καλύτερα νὰ τὸν ρωτήσῃ τὰ δικὰ του νέα. Ὁ Μάξ, ἂν εἶναι ἐξυμνος, θὰ καταλάβῃ μοναχὸς του.

★
Ἦταν ἓνα ἀνοιξιὰτικο δειλινὸ. Οἱ πασχαλιὲς μοσχολοῦσαν στὴν ἀλλεῖα. Καθὼς περπατοῦσε ὁ Χάνς, ἐνοιωθε τὸ κορμὶ του ἀνάλαφρο, τὴν καρδιά του πετούμενη. Φοροῦσε τὸ φοιτητικὸ του πληγκιο στραβά, κι' οἱ

κοπέλλες τοῦ χαμογελοῦσαν. Αὐτὸς ὅμως ἔτρεχε κι' εἶχε καὶ σπουδαῖο λόγο νὰ τρέξῃ. Τοῦ εἶχε πῇ τὸ πρωὶ ἡ Χίλντα ὦ, ὄχι μὲ σκοπὸ!, ἐντελῶς ἀθῶα!—πῶς ἡ μητέρα τῆς θάλειπε τρεῖς ὥρες, ἀπὸ τις πέντε ἕως τις ὀκτώ. Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι τῆς πανσιὸν, τῶξερε ὁ Χάνς, ἔλειπαν ὅλοι τέτοια ὥρα. Ἦταν λοιπὸν μιὰ εὐκαιρία νὰ σφίξῃ ἐλεύθερα τὴ γλυκεῖά του μικρούλα στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ φιλήσῃ, νὰ τὴ χαϊδέψῃ, ὅπως ἤθελε ἡ καρδιά του, χωρὶς τὸν τρόμο μὴ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ φανῇ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Βίτ.

Ἐφθασε στὸ σπίτι, ἀνοίξε μὲ τὸ κλειδί τὴν πόρτα. Ἐκανε νὰ τρέξῃ, ν' ἀνεβῇ τὴ σκάλα, μὰ μετάνιωσε.

Ἕνα χαμόγελο παιχνιδίσε στὰ χεῖλῃ του.

—Ὁχι, δὲ θάκανε θόρυβο. Ὁ ἀνέβαινε στὴς μύτες, θὰ τῆς ἔκλεινε τὰ μάτια, καὶ θὰ τὴ ρωτοῦσε: «Ποῖος εἶναι;»

Μπήκε στὸ χῶλλ, κύτταξε γύρω—δὲ φαινόταν ἡ Χίλντα. Κρίμα.. Νὰ πάῃ στὴν κάμαρά τῆς;—Ν' ἀνοίξῃ δίχως νὰ χτυπήσῃ; Δὲ θάταν ὠραῖο. Μπορεῖ ὅμως ἡ πόρτα τῆς νὰ εἶναι ἀνοιχτή..

Προχώρεῖ στὸ διάδρομο, περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ του. Μήπως εἶναι ὁ Μάξ μέσα; Τί ἰδέα! Κλείνεται ὁ Μάξ τέτοια ὥρα σπῖτι ποτέ; Κι' ὅμως, πῶς τοῦ φάνηκε ἐτσι;.. Σάν κάποιος νὰ μιλεῖ αὐτὸ μὲ μὲσα. Μὰ βέβαια, ἡ φωνὴ τοῦ Μάξ! Ἡ θαθεῖα, ἡ ἀγαπημένη του φωνή. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, ὅμως! Τώρα θρέθηκε νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς στὸ σπῖτι; Καὶ μὲ ποῖον μιλεῖ;

Νευριασμένος ἀνοίγει ὁ Χάνς δραμτικὰ τὴν πόρτα τοῦ ἀδελφοῦ του. Οἱ κουρτίνες εἶναι κατεβασμένες—στὸ μισοσκόταδο δὲ βλέπει τίποτα στὴν ἀρχή. Μὰ ἀκούει! Μιὰ στριγγιὰ γυναικεῖα φωνή, τρομαγμένη, κι' ἔπειτα τὴ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Γαῖδοῦρι! Ἐτσι ἀνοίγουν τις πόρτες;

Τὰ μάτια τοῦ Χάνς συνηθίζουν ἀμέσως στὸ σκοτάδι. Τώρα βλέπει.

Ἡ Χίλντα, ἀνάμωλη, χλωμή, μὲ τὰ παιχνιδιάρικὰ τῆς μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸ φόβο, στέκει σὲ μιὰ γωνιά καὶ δίπλα τῆς, κατακόκκινος, στενωχωρημένος, ὁ Μάξ. Ἡ μιλιὰ τοῦ Χάνς κόβεται γιὰ μιὰ στιγμή. Στὸ τέλος, κατορθώνει κι' ἀρθρώνει:

—Χίλντα... Μάξ... εἶναι δυνατόν;

—Χα - χα - χά!

Τὸ φαρδὺ γέλιο τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ χτυπάει σὰ εἰσιὰ τὸ πρόσωπο. Τρέχει μὲ σφιγμένες γροθιὲς κατεπάνω του. Μιὰ φωνὴ τῆς Χίλντας τὸν σταματάει.

—Γιὰ ποῖον εἶσαι τρομαγμένη; οὐρλιάζει ὁ Χάνς. Γι' αὐτὸν ἢ γιὰ μένα;

Τὸν κυττάζει ἡ μικρὴ στὰ μάτια, λίγο-λίγο τὰ δικὰ τῆς μάτια χάνουν τὴν τρομαγμένη τους ἐκφρασι, σπιθίζουν, παιχνιδίζουν, κοροϊδευτικά:

Εἰρωνικὴ ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς:

—Δὲν καταλαβαίνεις γιὰ ποῖον πρέπει νὰ φοβάμαι;

Στέκεται μιὰ στιγμή νὰ σκεφθῇ ὁ Χάνς, νὰ ξεδιπλῇ τὰ λόγια τῆς. Τί θέλει νὰ πῇ, τὸ διαβολεμένο θηλικὸ; Πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ πὺ ἀδύνατος; Γιατί τὸν κυττάζει ἐτσι εἰρωνικά ἡ Χίλντα του; Τόσα χάδια, τόσα φιλιὰ; Ἦταν ψέματα; Πῶς εἶναι δυνατόν; Πῶς εἶναι δυνατόν;

Ἐπειτα ἔρχεται κοντὰ τῆς, τῆς πιάνει τὸ χέρι.

—Χίλντα! Δὲ μ' ἀγαπᾷς, ἀλήθεια; Δὲν εἶναι δύο μῆνες ποὺ γνώρισες τὸ Μάξ..

—Χα - χα - χά!

Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς κοπέλλας νὰ γελᾷ. Τὸ γέλιο τῆς δαιμονίζει τὸ Χάνς.

—Αἰσχρὴ! φωνάζει. Νομίζεις πῶς θὰ σὲ παρακαλέσω; Λές πῶς δὲν σὲ καταλαβαίνω; Συμπεροντολόγα! Βέβαια τοῦ χρόνου ὁ Μάξ θάναί γιὰ τρέξῃ, ἐνῶ μ' ἐμένα πρέπει νάχῃς ὑπομονή.

Περιμένει νὰ ἰδῇ τὸν τρόπο στὴ φυσιογνωμία τῆς, μὰ διακρίνει μοναχὰ τσαχπινιά καὶ εἰρωνεία.

Νὰ εἶναι τάχα παιδί; Ναί, τὸ ξέρει πῶς εἶναι μικρὴ, μὲν δεκαεπτά

χρονῶν. Κι' ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ μὴ νοιώθῃ τὴν ἀπελπισία του, νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀλλαγμένη του φυσιογνωμία. Καταλαβαίνει, μὰ τῆς εἶναι ἀδιάφορο. Στέκει θαρραλέα κοντὰ στὸ Μάξ καὶ περιμένει νὰ γυρίσῃ αὐτὴ τὴν πλάτη, γιὰ νὰ ξεσπάσουν κι' οἱ δύο στὰ γέλια. Αὐτὸς θέλει, νὰ τὴν ἀφήσῃ ἡσυχῇ, νὰ φύγῃ.

Τὸ αἶμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του. Μὲ σφιγμένα χεῖλη, λέει στὸν ἀδελφό του:

—Μάξ, μ' αὐτὴ δὲ μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ, σ' ἐσένα μιλάω! Δὲν ἔχεις ἔχνος τιμῆς ἀπάνω σου; Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ κλέψῃς τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαπᾷ;

—Ἐἴσαι παράξενος, μὰ τὴν ἀλήθεια, Χάνς! λέει ὁ Μάξ, ὀρθώνοντας τὸ ἀθλητικὸ του παράστημα. Ἦξερα ἐγὼ πῶς ἀγαπᾷς τὴ Χίλντα; Μοῦ τὸ εἶπες ποτέ; Οὔτε κι' αὐτῇ. Δὲ μοῦ φαίνεται παράξενον ὥστόσο πῶς εἴχαμε τὸ ἴδιο γούστο. Ἀδελφία εἶμαστε..

Ἀρπάζει ὁ Χάνς τὰ δύο χέρια τῆς Χίλντας μέσα στὰ δικὰ του.

Ἐσὺ, ἐσὺ, ξεφωνίζει, δὲν ἔχεις καρδιά; Δὲν τοῦ εἶπες πῶς ἀγαπιώμαστε;..

Τὸ στοματάκι τῆς σουφρώνει ἀπὸ τὸν πόνο.

—Ἄσε τὰ χέρια μου! ξεφωνίζει.

Ἐπειτα, σάν πειστωμένο παιδί, ψιθυρίζει:

—Τί ἤθελες νὰ κάνω ἐγὼ; Μποροῦν στὰ μάτια σου μοῦκλεβε φιλιὰ. Ἐσὺ, γιατί δὲν τὸν ἐμπόδιζες;

Τὸ μυαλὸ του σαλεύει. Ὡστε οἱ ὑποψίες του, ἦταν ἀληθινές; Πολλὲς φορὲς εἶχε παραξενευτῇ σάν τὴν ἔβλεπε νὰ θγαίνῃ κλεφτὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφοῦ του. Μὰ τὸν ξεγελοῦσε ἡ Χίλντα μὲ χίλιες-δύο προφάσεις. Καὶ νὰ ποῦ τώρα, τὸν κατηγορεῖ κυνικά γιὰ τὴν εὐστία του, καὶ καρτερεῖ νὰ φύγῃ, νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη μὲ τὸ Μάξ.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν φρενιάζει.

—Ὁχι! οὐρλιάζει. Δὲ θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλεις.. Μάξ, αὐτὴ τὴ στιγμή μὴ θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πανσιὸν, ἐσὺ!

Τὸν κυττάζει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ὁ μεγάλος.

—Ἐτσι, ἔ; λέει ἡρεμά. Μικρὲ μου, σάν πολὺ θερμόαιμος εἶσαι. Ἐξ ἄλλου, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μοῦ φαίνεται πῶς ἡ ἴδια ἡ κοπέλλα ἔχει τὸν τελευταῖο λόγο. Πές, Χίλντα, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μὰς θέλεις νὰ μείνῃ ἐδῶ;

Τοὺς κυττάζει μὲ νάζι, μὲ φιλαρέσκεια ἡ μικρὴ καὶ τοὺς δύο. Ἐπειτα, σηκώνει ὀργὰ τοὺς ὤμους, καὶ ψιθυρίζει:

—Δὲν ξέρω.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐγενικὸ! λέει ὁ Μάξ εἰρωνικά.

Ὁ Χάνς ὅμως ξεφωνίζει:

—Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «δὲν ξέρω»; Γυναικα εἶσαι σὺ ἡ διάβολος; Κάνεις τὴ μικρὴ; Δόσε ἀπάντησι, τὸ ἀπαίτῃ!

—Δὲν ξέρω! τὸν κόβει δυνατὰ, πεισματῆν αὐτῇ.

—Θὰ φύγῃς; ρωτᾷ ὁ Χάνς, τρέμοντας, τὸν ἀδελφὸ του.

—Ἦπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἀσφαλῶς ὄχι!

Σάν τοελλὸς θναίνει ὁ Χάνς ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Κυττάζονται οἱ δύο ἄλλοι σ' ἀσπασμένοι. Ποῖν ποσοθάσουν ὅμως νὰ συνέλθουν, ξαναγυρίσει ὁ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 69)

αίχμη δαυει στήν έρημική έπαιυή

Τότε ακούσθηκε από μέσα μία τρομαγμένη φωνή, που έφθασε ως τ' αυτιά όλων:

— Τώνη!...
— Έδω είναι! είπε θριαμβευτικά ο Τώνης.

Καί κολλώντας το πρόσωπό του στην πόρτα, έφώναξε:

— Άνοιχτε μας, Έρχόμαστε, γιά να εας σώσωμε!

Ακούσθηκε άμέσως ή φωνή της Άννας, από μέσα, γιατί ή Μαρία, από την συγκίνηση, που της παράλυε τά πόδια, δέν μπορούσε πιά να άρθώση λέξει.

Με τά μάτια στυλωμένα στην πόρτα έπερίμενε να ιδή τόν άγαπημένο της να προβάλλη. Καί νόμιζε, ότι άνειρευόταν.

— Δέν μπορούμε να σας άνοιξωμε, έφώναζε ή Άννα.

— Έμπρός θα σπάσωμε την πόρτα, έπρόσθαζε ο άστυνόμος.

Οί χωροφύλακες έπήγαν κοντά στην πόρτα....

... Ένα τέταρτο άργότερα, ή χονδρή δρύινη πόρτα της όμορφοστολισμένης κάμαρης, όπου ήταν αιχμαλώτες οί δίδυμες, ύποχωρούσε και ο άστυνόμος έμπήκε στο δωμάτιο, άκολουθούμενος απ' τόν Τώνη και τόν Ντίνο.

Μόνον όταν αντίκρισε τόν άγαπημένο της ή Μαρία, μόνον τότε έπεισθηκε πιά, ότι ή σωτηρία της δέν ήταν ύνειρο. Καί δάκρυα χαράς, άσυγκράτητα δάκρυα, έτρεχαν από τά ωραία μάτια της, ένω ή άδελφή της εύχαριστούσε, με τά δάκρυα κι' εκείνη, τούς σωτήρας των.

— Έμπρός, πάμε στη μητέρα σας! είπε ο Ντίνος.

— Μιά στιγμή, σας παρακαλώ, έπενέθη ο άστυνόμος. Πρέπει να έλθουνε στο τμήμα τά κορίτσια, γιά να πάρωμε τίς καταθέσεις των.

— Η μητέρα τους τίς νομίζει γιά χαμένες και κλαίει, κύριε άστυνόμε και σείς θέλετε να τίς κρατήσετε άκόμη μακριά της;

— Ο νόμος είναι νόμος, θλέπετε, είπε γελώντας και συγκινημένος ο άστυνόμος.

Ήταν βέβαιος ότι ή άνακάλυψη του άπαγωγέως των δίδυμων, που είχε άπασχολήσει τόνσον καιρό τίς στήλες του άθηναϊκού τύπου, θα του εξησφάζε ένα γαλόνι.

— Πρέπει να θρούμε και τόν κ. Τρύφωνα, είπε έπειτα ο άστυνόμος.

— Άλλ' ή κυρά - Μάρω έγύρισε με τόν ένα χωροφύλακα άπρακτη.

Ο Ιδιοκτήτης της έρημικής θύλας είχε γίνει άφαντος.

— Καί όμως πρέπει να τόν θρούμε! έπρόσθαζε ο άστυνόμος.

Ο άστυνόμος άφησε τούς δύο χωροφύλακες στην έπαυλι. Έν τω μεταξύ ή Μαρία και ή Άννα δέν έπίστευαν άκόμη ότι ήταν έλεύθερες. Καί όταν θρέθηκαν έξω από την θύλα έκύττα-

ζαν σαν χαμένες γύρω τους και δέν μπορούσαν καλά-καλά να περπατήσουν. Ένα περίεργο μούδιασμα ένοιωθαν στο κορμί τους. Ήταν από την άκνησία τόνου καιρού.

Έπήγαν στο άστυνομικό τμήμα της Κηφισιάς, ο άστυνόμος έπήρε τίς καταθέσεις των, ή Μαρία και ή Άννα τού είπαν όλες τίς λεπτομέρειες της άπαγωγής των κι' έπειτα τά δύο κορίτσια συνοδευόμενα από τόν Τώνη και τόν Ντίνο, έμπήκαν στον σιδηρόδρομο της Κηφισιάς, γιά να κατεβούν στην Άθήνα.

Έν τω μεταξύ ο Τώνης τούς είπε, ότι ο άδελφός των είχε γυρίσει από την Άμερική και ήταν κοντά στη μητέρα των. Η Μαρία και ή Άννα έξακολουθούσαν άκόμη να νομίζουν, ότι άνειρευόταν.

Όσο γιά την κυρά-Μάρω, ο άστυνόμος διέταξε να την κλείσουν στο κρατητήριο, μ' όλες τίς φωνές και τίς διαμαυρίες της.

— Γλυκειά μου άγάπη, έψιθύρισε σε μία στιγμή ο Τώνης στην Μαρία, ένω τó τραίνο της Κηφισιάς, με τó όποιο κατέβαιναν στην Άθήνα, έστρίγγιζε, γλυκειά μου άγάπη, δέν μπορώ άκόμη να πιστέψω, πώς θρίσκομαι κοντά σου!

Η Μαρία ντροπαλή έβριζε μία ματιά γύρω της, γιάτί έφοβόταν μη τυχόν ακούη ή άδελφή της, τά λόγια του άγαπημένου της. Άλλ' ή Άννα έκαθόταν σ' άλλο κάθισμα, μέσα στο ίδιο βαγόνι, μαζί με τόν εύγενικό και δραστήριο Ντίνο, ο όποιος έλεγε ότι δέν έπρεπε να παρουσιασθούν άπότομα στην μητέρα των, μη τυχόν έπάθαινε τίποτε, από την συγκίνηση, ή κυρά - Μάρω.

— Έπειτα από μία μεγάλη λύπη, έπειτα από μία συμφορά έρχεται ή εύτυχία, έλεγε ή Άννα, ένω τά δάκρυα της χαράς έτρεχαν από τά μάτια της. Μαζί με την μαρούλα μας, που νομίζαμε, ότι δέν θα ξαναθλέπαμε πιά, θα ιδούμε και τόν άδελφό μας. Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που ξενιτεύθηκε! Είμαστε μικρούλες. Μά πόσο άργεί αυτό τó τραίνο. Σάν να ταξιδεύωμε χρόνια!..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΓΥΡΩΣ

.... Η γέφυρα του Εύριπου άνοίγει σιγά-σιγά. Οί πρώινοι περιπατηταί της, που θρέθηκαν πάνω στη γέφυρα έγύριζαν κι' αυτοί, διασκεδάζοντας με τó όμορφο θέσμια. Τά γαλανά νερά του Εύριπου είναι ήσυχα. Είναι ή ώρα, που δέν κυλάνε όρμητικά. Γι' αυτό άνοίγει ή γέφυρα, γιά να περάση τó βατόρι, ή περίφημη «Άθηνά» του Τζών, που οί έπιβάταί της την έγουν βαφτίσει θαλασσοπνίχτρα.

Η «Άθηνά» περνάει και σταματάει, γιά να πάρη έπιβάτες, λίγο πιο πέρα από τη γέφυρα. Έρχεται από τó Βόλο και πάει γιά τόν Πειραιά.

Η μία μετά την άλλη θάρκα, με

τούς έπιβάτες, πλευρίζουν στο θαλάσσι, ένω τó βίντζι άνεβάζει τά πράγματά των.

— Θα μείνη πολλή ώρα, γιάτί έχει να φορτώση, φωνάζουν οί θαρκάρηδες.

Μιά θάρκα σταχτόχρωμη φθάνει στο θατόρι. Οί μόνον έπιβάτες είναι μία μαυροφορεμένη γυναίκα και ένας νέος.

— Θάχης καλό ταξίδι, κυρία Άργυρώ, της λέει ο νέος. Είναι μπουντάσα σήμερα.

— Μακάρι, ψιθυρίζει εκείνη.

Κι' έπειτα προσθέτει:

— Να ιδούμε όμως θα καταφέρω τίποτα στην Άθήνα;

— Τώρα, που έχεις τόσες πληροφορίες θα τά καταφέρης, της λέει ο νέος, που την συνοδεύει.

— Σάν δύσκολο μου φαίνεται, άναστανάζει εκείνη.

Έν τω μεταξύ άνεβαίνουν από τη σκάλα του έσποριού. Ο νέος κρατάει τη θαλίτσα της κ. Άργυρώς και όταν φθάνουν στο κατάστρωμα την άποχαιρείται, λέγοντάς της:

— Ελπίζω, την άλλη βδομάδα να έλθω κι' έγώ, μέσα. Άν ως τότε δέν έχεις κάνει τίποτα, θα σε βοηθήσω.

Η κ. Άργυρώ τού σφίγγει τó χέρι και τόν εύχαριστεί, γιά όλα. Έπειτα, ένω ο νέος φύγει, εκείνη κατεβαίνει στην καμπίνα της.

Ένα τέταρτο άργότερα ή θαλασσοπνίχτρα «Άθηνά» σφυρίζει και τó σφύριγμά της άνηχεί στο Καρά-μπασπα, που υψώνει τίς ράχες του, πάνω από τά γαλανά νερά του Εύριπου.

Η κυρία Άργυρώ σταυρακοπιέται.

... Η κ. Άργυρώ, μόλις έφθασε στην Άθήνα, έβαλε τη θαλίτσα της σ' ένα μόνιππο και έπεσε τόν άμαξά να την πάη στην όδόν Ώριγένους, όπου έκαθόταν μία συγγενής της. Εκεί θα έμενε δύο-τρεις ήμέρες, έως ότου κατάφερνε να ιδή τó πρόσωπο που ήθελε.

Η συγγενής της ή κ. Άννα, γυναίκα ενός συνταξιούχου, την ύποδέχθηκε, όχι και τόσο εύχαριστα, γιάτί τά οικονομικά της δέν της έπέτρεπαν να φιλοξενή μπουσαφίρηδες. Καί μόλις ή κ. Άργυρώ είπε τó σκοπό γιά τόν όποιον είχε έλθει στην Άθήνα, ή συγγενής της έκανε ένα μορφασμό και μωρυμούρισε:

— Δέν τó πιστεύω να σε δεχθώ. Κάτι τέτοιοι σου κάνουνε τó θαρύ, μόλις πεθάνη ο άνθρωπος σου.

— Άφου με ξέρη γιά θειά της.

Κούνησε τó κεφάλι της ή συγγενής της κ. Άργυρώ και πρόσθεσε:

— Έδω δέ λογαριάζουμε τη μάνα και θά λογαριάσουνε τη θειά. Καί μάλιστα όχι καθαυτό θειά. Δέν την είχες περιμαζέψει θαρρώ, από τούς δρόμους;

Η κ. Άργυρώ έμεινε σκεπτική. Έπειτα είπε:

— Ήταν όρφανό και άτυχο τó κακό-

μοιρο!

Και άνεστένανε.

— Άτυχο, άφου δέν έζησε, μέσα στα τόσα καλά και αγαθά, που της είχε, γιάτί ξέρεis, ότι είναι πολύ πλούσιος αυτός, είπε έπειτα.

— Λές, να μη παντρεύθηκε άλλη; τη ρώτησε ή συγγενής της.

— Όχι, όχι, αυτό τó ξέρω καλά. Μοϋ τó είπε ο άνθρωπος, που με ξεσήκωσε, γιά να έλθω να τόν θρώ.

— Καί τώρα τί λογαριάζεις να κάνης;

— Θα πάω να τόν άνταμώσω.

— Μόνη σου;

— Θέλω και σύντροφο;..

— Αμφιβάλλω, αν θα σε δεχθώ.

— Δέν πιστεύω, να τó κάνη αυτό.

Έξ άλλου έγώ κατάφερα τη μακαρίτισσα να τόν πάρη. Δέν τόν ήθελε, με κανένα τρόπο. Δέν ξεύρω, γιάτί τόν έφοβόταν. Καί φαινόταν τόσο καλός!..

— Ποίος είναι αυτός, που σου είπε να έλθης να τόν άνταμώσης; ρώτησε ή συγγενής της κ. Άργυρώς.

— Είναι ένας ταχυδρόμος, που πηγαινοέρχεται από τη Χαλκίδα, έδω. Τούς ξέρει όλους καλά αυτός.

— Γιά να δούμε τί θα σου πη κι' ο άνδρας μου τó μεσημέρι που θάρρη.

Η κ. Άργυρώ τότε, με τó ύφος της γυναίκας, που ήταν θέβαιη γιά την έπιτυχία της, είπε:

— Δέν έρχομαι, Άννα μου, να τού ζητήσω λεφτά. Θα τόν παρακαλέσω να πη τά λόγια, που ήθελε. Μά τά λόγια έδωχάνα με πολύ κόπο από τά ζασπρισμένα χείλη της κι' έμοιαζαν σαν ρόγχο.

— Σ' εύχαριστώ. Σ' μόνον ξέρεis τó μυστικό της Λευκούλας!

Πράγματι. Η κ. Άργυρώ ήξευρε τó μυστικό της όμορφης κοπέλλας.

... ..

— Έκράτησε τó λόγο της σαν καλή φιλενάδα της μητέρας της Λευκούλας και από την άλλη ήμέρα έπήρε κοντά της την όρφανή κοπέλλα.

— Ένα πιάτο φαί, θα βρεθώ και γιά σεία! της είπε.

Η Λευκούλα έξ άλλου ήταν φιλότιμη και έσεβόταν την κ. Άργυρώ σαν μητέρα της. Η μοναδική φορά, που την κακοκάρισε, ήταν όταν ο κ. Τρύφων την εξήτησε γιά γυναίκα του.

... ..

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Όταν έσπασε ή πόρτα και μπήκαν μέσα ή αιχμαλώτες νόμισαν πως άνεισεύόντουσαν.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Η κ. Μάρω έρχεται στην Άθήνα, από την Κόρινθο την άνοιξη του 1911. με τίς δίδυμες κόρες της, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιάς ύποπτης γυναίκας της κυρά Μάρως, στην όποιαν ο κ. Τρύφω, ο μισότρελλος ιδιοκτήτης μιάς έρημικής έπαυλως, έξω από την Κηφισιά έχει άναθέσει ν' άπαγάγη μία κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, την Λευκούλα που την έχει θαλασμάσει και την έχει κρύψει μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο, στα ύπογεια της θύλας του. Η κυρά Μάρω καταφέρνει μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και φέρνει στην έρημική έπαυλι, όχι μόνο την Άννα, αλλά και την Μαρία, την όποιαν έχει έρωτεύσει άγνά ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. Έν τω μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενιτευμένος γιός της κυρά Μάρως ξαναγυρίζει ύστερ' από δέκα κα πέντε χρόνια, που έχει στην Άμερική και που ή μητέρα του τόν νόμιζε γιά χαμένον κοντά της.

Ο Τώνης βοηθούμενος από ένα φίλο του νεαρόν ντεκτεκτ, τόν Ντίνο, ο όποιος παρακολουθεί την κυρά Μάρω, κατορθώνει και φθάνει έως την έρημική έπαυλι, όπου είναι αιχμαλώτες ή Μαρία και ή Άννα).

20όν

— Άννα, δέν άκούς, κτυπάνε την πόρτα!

— Άκούω, Μαρία.

— Ποίος να είναι άρά γε; Καί μιλούνε, μιλούνε πολλοί μαζί!

— Δέν μπορώ ν' άκούσω τί λένει!...

Οί δίδυμες πράγματι δέν άκούγαν τί έλεγε ο άστυνόμος πρώτα, γιάτί ή ταραχή τους τίς έκανε να μη ξεχωρίζουνε τά λόγια του κι' έπειτα, γιάτί ή πόρτα εκείνη, καθώς και οί τοίχοι της κάμαρης, είχαν άρκετό πάχος και τά λόγια του άστυνόμου δέν έφθάναν έως αυτές....

— Άκούω, κουθέντες, αλλά δέν ξεύρω, ποίος είναι έδω μέσα, είπε ο άστυνόμος.

Και ξανακτύπησε, φωνάζοντας:

— Έν όνόματι του νόμου άνοίχτε!

Ήσυχία πάλι. Καμμία άπάντησι.

Τότε ο Τώνης, άδ άφορώντας γιά την παρουσία των άλλων και ξεχνώντας ότι δέν έπρεπε να φανερώση τó άγνό αίσθημά του, γιά τη Μαρία, έπροχώρησε και στάθηκε, μπροστά στην κλεισμένη πόρτα και λές πως μία φωνή τού έθροντοφώναζε ότι ή πολυαγαπημένη του ήταν εκεί μέσα, έφώναζε με λαχάρα:

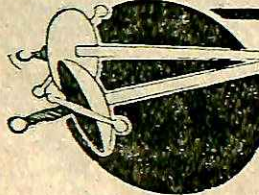
— Μαρία!

Έπερίμενε έπειτα με καρδιοκτύπι...

Ο άστυνόμος τόν έκύτταξε, λίγο έκπληκτος.

Μία θλιβερή τραγωδία
ΑΠΟ ΤΗΡΩΪΚΟ
 του συνεργάτη μας
ΑΓΓΕΛΟΥ ΜΕΤΑΞΕ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

κελλί του κι' ανοίγοντας το σημα-
δεμένο βιβλίο, διάβασε σ' ένα χαρ-
τακι:

«Ο Γεζίντ συνελήφθη και κατεδι-
κασθή. Η 'Αϊζά εινε στή φυλακή της
'Ιεράς 'Εξετάσεως. Σιωπή και περι-
μενε».

«Νά περιμένω! Είπε στον έαυτό του
μέ καρδιά αίματωμένη ο Πικουίλλο.
Νά περιμένω εδώ στη φυλακή μου, έ-
νώ κινδυνεύουν τ' αλάματα που αγα-
πώ περισσότερο από κάθε τι σ' αυτό
τον κόσμο; Πρέπει να φύγω, να δω-
στεύσω, αλλά πώς;»

Κατέβηκε πάλι, αυτή τη φορά στην
αυλή και κάνοντας τον γύρο της προσ-
παθούσε να βρή μια λίσια στο μεγάλο
αυτό ποδολιθία της ζωής του. «Αέ-
φια βλέπει τον Γογγαρέλο που έρχό-
ταν από το μοναστήρι και να διευθύ-
νεται προς την εξώπορτα. Τρελλός απ'
την χαρά του έτρεξε κοντά του κι' έ-
τοιμάστηκε να του μιλήσει όταν ο κου-
ρέας του έκανε νόημα να μην μιλήσει.
«Σιωπή, αλλιώς είμαστε χαμένοι» κι'
έφυγε τρεχοντας.

«Αυτός, λοιπόν, είνε που μου γρά-
φει» σκέφθηκε ο Πικουίλλο. «Απορώ
πώς δεν το είχα μαντέψει!»

Βάδιζε μερικά βήματα σκεπτικός
και πλησιάζοντας κάποιον νέο μοναχό
τον ρώτησε κι' έμαθε πως ο Γογγα-
ρέλο έρχεται τρεις φορές την εβδομά-
δα για να ευρίξη τον ήγούμενο και
τον 'Εσκοθάρ κι' άπορησε πως δεν τον
είχε συναντήσει άλλη φορά.

Την άλλη μέρα ο Πικουίλλο απέφά-
σισε να μην πάει στη βιβλιοθήκη και
είπε ανεβαίνοντας στον 'Εσκοθάρ:

— Πάτερ μου, άρνήθηκα την πρόη-
τη φορά να κόψω τα μαλλιά μου, τώρα
 όμως άλλαξα γνώμη...

— Θαυμάσια! Έκαμε ο 'Εσκοθάρ,
 φαίνεται αρχίζεις να γίνεσαι πιο λο-
γικός.

— Λογικός ήμουν πάντοτε μα τα
 μαλλιά μου έχουν μεγαλώσει πολύ
 και με ζεσταίνουν υπερβολικά, γι'
 αυτό σας παρακαλώ να ειδοποιήσετε
 τον κουρέα νάρθη να μου τ' α κόψει α-
 ριο.

Την νύχτα εκείνη από την άνωπομο-
 νησία του ο Πικουίλλο δεν μπόρεσε να
 κλείσει μάτι. Οι ώρες του φαίνονταν
 ατέλειωτες.

Στις δυο μετά το μεσημέρι, την άλ-
 λη μέρα τ' άπόγευμα, καθώς ο νέος
 καθόταν μόνος του και περίμενε τον
 Γογγαρέλο στο κελλί του, άκουσε βια-
 στικά βήματα στο διάδρομο κι' άνοι-
 γοντας την πόρτα του σκυθρώπωσε
 μόλις είδε να πλησιάζει, αντί του κου-
 ρέα που περίμενε, τον πάτερ 'Εσκο-
 θάρ που με ύφος σοβαρό του είπε:

— Ο πανοσιώτατος ήγούμενος σε
 περιμένει στις δυο και μισή στο κελλί
 του. Επιθυμεί να σου μιλήσει.

— Γιατί πράγμα; πάτερ μου.

— Έχουμε μιση ώρα ακόμα ως τό-
 τε και θα σου εξηγήσω εμπιστευτικώς
 περί τίνος πρόκειται.

Κι' ο 'Εσκοθάρ, παίρνοντας ένα
 σκαμνί κάθισε έτοιμος να μιλήσει ό-
 πότε ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και φά-

νηκε ο Γογγαρέλο που δεν μπόρεσε
 να κρύψει την ταραχή του μόλις είδε
 ότι ο Πικουίλλο δεν ήταν μόνος.

— 'Α! Έκαμε ο 'Εσκοθάρ βλέπον-
 τας τον κουρέα. Είχα ξεχάσει, τέκνον
 μου, πως σήμερα θάκοδες τα μαλλιά
 σου. Μην ένοχλήσθε όμως, κάνετε τη
 δουλειά σας.

Και λέγοντας αυτά πήρε ένα βιβλίο
 από το γραφείο του Πικουίλλο κι' άρ-
 χισε να διαβάζει ρίχνοντας κάπου-κά-
 που και μια ματιά στην κουρέα να δι-
 άν κόντευε να τελειώσει.

Ο Γογγαρέλο που είχε γυρισμένη
 τη ράχη του στον 'Εσκοθάρ, κύτταξε
 άπελπισμένος τον Πικουίλλο και του-
 δειχνε κάποιο χαρτί που είχε ταλα-
 κωμένο στη χούφτα του δεξιού του
 χεριού και που δεν μπορούσε να του
 το δώσει από τον φόβο του. Σε μια στι-
 γμή όμως προσποιούμενος ο Γογγα-
 ρέλο ότι χρειαζόταν λίγο νερό για να
 βρέξει τα μαλλιά του νέου και να του
 τα χτενίσει, έπλησίασε σε μια γωνιά
 του κελλιού, όπου πάνω σ' ένα τραπε-
 ζάκι βρισκόταν ένα κοντάκι με νερό.

Συγκινημένος ο Πικουίλλο από τα
 χριστιανικά αυτά λόγια του ήγουμέ-
 νου, έσκυψε να του φιλήσει το χέρι μ'
 ευγνωμοσύνη κι' άποσύρθηκε θιαστικά
 αγωνιώντας να ξαναγυρίσει στο κελλί
 του και να διαβάσει το γράμμα που
 είδε ότι άφησε ο Γογγαρέλο.

Φθάνοντας στο κελλί του άνεσθήκα-
 σε με μιας το κανάτι και ξεδιπλώνον-
 τας το ταλακωμένο χαρτί που βρή-
 κε από κάτω, διάβασε με συγκίνησι:

«Αγαπημένε μου υιέ,
 »Από τον Γογγαρέλο, που θα σου
 φέρη το γράμμα αυτό, έμαθα πο-

— 'Ετελειώσαμε!
 — Τόσο το καλύτερο, φώναξε ο 'Ε-
 σκοθάρ. «Έλα τώρα τέκνον μου να
 πάμε γρήγορα γιατί ο πανοσιώτατος
 μας περιμένει.

— 'Αλήθεια! Έκαμε ο Πικουίλλο σάν
 άφηρημένος, έχοντας τη σκέψη του
 συγκεντρωμένη σ' εκείνο το μικρό κα-
 νάτι.

Βγήκαν και οι τρεις μαζί απ' το
 διαμέρισμα, ο Γογγαρέλο για να φύ-
 γει από το μοναστήρι κι' ο Πικουίλλο
 με τον 'Εσκοθάρ για να πάνε στο
 κελλί του ήγουμένου που τους περι-
 μένε.

— 'Αδελφέ μου, είπε ο ήγούμενος
 'Ιερώνυμος στον 'Εσκοθάρ, δεν σε
 κρατώ άν έχης τίποτε καλύτερο να
 κάμης.

Μόλις ο 'Εσκοθάρ άπομακρύνθηκε,
 ο ήγούμενος είπε στον Πικουίλλο:

— Έμαθα με χαρά μου, τέκνον μου,
 ότι μόνος σου έζητησες σήμερα να κό-
 ψεις τα μαλλιά σου. Θέλω να βλέπω
 σ' αυτή σου την άπόφασι ένα καλόν
 οίωμόν για την έπιτυχία των προσπα-
 θειών μας. Φαντάζομαι πως δεν θ' άρ-
 γήσης να μας ζητήσει σε δεχθού-
 με στο ποίμνιο του Χριστού...

— Κι' εγώ, πάτερ μου, με την ελπί-
 κρίνεια που έχαρακτήρισε πάντα τη
 ζωή μου, σας λέγω πως άπαύσασθε. Τα
 μαλλιά μου θέλησα να τ' α κόψω γιατί
 μεγάλωσαν υπερβολικά και δεν μπο-

ρούσα να τ' α υποφέρω. Στην ψυχή μου
 όμως θασιλεύει πάντα ο ίδιος πόθος:
 Νά μπορέσω να ξεφύγω το γρηγορό-
 τερο από τη φυλακή αυτή στην ότοια
 αναγκάσθηκα κάποτε να καταφύγω
 για να γλυτώσω από μιάν άλλη χει-
 ρότερη που με περίμενε.

— Μ' αυτή η χειρότερη, όπως λές,
 πάντα σε περιμένει, τέκνον μου, ύν
 θελήσης ποτέ να δραπετεύσης από το
 μοναστήρι μας. Άν δέ με πιστεύης
 κύτταξε μόνος σου να δής.

Και παίρνοντας τον Πικουίλλο από
 το χέρι, τον έφερε μπροστά στο παρά-
 θυρο του κελλιούτου:

— Βλέπεις αυτούς τους χωροφύλα-
 κες που περιπολούν γύρω από το μο-
 ναστήρι μας; Είνε αυτοί που έχουν
 έντολη μόλις αφήσης αυτό το άσυλ-
 να σε παραδώσουν στα χέρια του άρ-
 χιεπισκόπου της Βαλένταιας.

Ο Πικουίλλο έφριξε και ο πάτερ
 'Ιερώνυμος συνέχισε:

— Ενομίσαμεν χρέος μας προς ό
 συμφέρον σου, τέκνον μου και προς
 δόξαν του τάγματός μας να προσπα-
 θήσουμε να κερδίσουμε την ψυχή σου.

Άν το κατορθώσουμε τόσο το καλύτε-
 ρο και για σένα και για μας. Μα κι'
 άν άποτύχουμε ακόμα δεν θα σου άρ-
 νηθούμε την προστασία μας.

Συγκινημένος ο Πικουίλλο από τα
 χριστιανικά αυτά λόγια του ήγουμέ-
 νου, έσκυψε να του φιλήσει το χέρι μ'
 ευγνωμοσύνη κι' άποσύρθηκε θιαστικά
 αγωνιώντας να ξαναγυρίσει στο κελλί
 του και να διαβάσει το γράμμα που
 είδε ότι άφησε ο Γογγαρέλο.

Φθάνοντας στο κελλί του άνεσθήκα-
 σε με μιας το κανάτι και ξεδιπλώνον-
 τας το ταλακωμένο χαρτί που βρή-
 κε από κάτω, διάβασε με συγκίνησι:

«Αγαπημένε μου υιέ,
 »Από τον Γογγαρέλο, που θα σου
 φέρη το γράμμα αυτό, έμαθα πο-

θρίσκεσαι κι' άμέσως σου γράφω για
 να σου πω τις λύπες και τ' α βάσανά
 μου. Ο άδελφός σου Γεζίντ, έπειδή έ-
 μονομάχησε κι' έσκοτώσε χριστιανόν
 κατεδικάσθη σε θάνατο κι' η 'Αϊζά
 βρίσκεται στις φυλακές της 'Ιεράς 'Ε-
 ξετάσεως ως συνόνοχος για τον φόνο
 του δουκός και θα την ρίξουν ίσως κι'
 αυτήν καθώς και τον Γεζίντ, στη φω-
 τιά. Χθές ήλθε ο άρχιεπίσκοπος της
 Βαλένταιας να με ιδεί και μου είπεν
 ότι ως μέλος του 'Ιεροδικείου μπορεί
 να σώσει και τους δυο εάν εσύ δεχό-
 σουν να βαπτισθής και ν' αφιερωθής
 στον θεό ως λειτουργός του. Αυτά ε-
 τέλησε να μου πει, παιδί μου. Στην
 αρχή δεν ήθελα να σου γράψω, ύστε-
 ρα όμως σκέφθηκα πως άν ποτέ το
 μάθαινες μπορούσες να μη με συγχω-
 ρήσης γι' αυτή μου τη σιωπή. Πιστός
 στη θρησκεία των προγόνων του, ο
 πατέρας σου, δεν θέλει να σ' έπηρεά-
 σης σε τίποτε. Μα στην άπελπισία του
 έρωτά τον θεό των πατέρων του κα-
 θώς και τον θεό των χριστιανών άν
 δεν είνε συγχωρημένος εκείνος που ά-
 μαρτάνει για να σώσει τους άδελφούς
 του από τα βασανιστήρια και τον φρι-
 κότερο θάνατο.

Ο δυστυχισμένος πατέρας σου
 Ντελασκάρ ντ' 'Αλβερίκ».

Μόλις ο Πικουίλλο άποδιάβασε το
 τρομερό αυτό γράμμα σωριάσθηκε
 στο κάθισμά του σαν νεκρός. Ποτέ
 ζωή του δε θρέθηκε σε παρόμοια
 άπόγνωσι. Κρατούσε στα χέρια του την
 σωτηρία των αγαπημένων του, σκε-
 πτόταν, κι' έφθανε γι' αυτό να προφέ-
 ρη μια μονάχα λέξι. Μα η λέξις αυτή
 που θα ήταν η σωτηρία εκείνων ήταν
 συγχρόνως και η διή του κατατρο-
 φή. Έκρυψε το πρόσωπό του μέσα
 στα χέρια κι' άρχισε να κλαίει με λυ-
 γμούς:

— Μα είμαι, λοιπόν, καταραμένος ή

— Τέκνον μου! είπεν ο 'Εσκοθάρ,
 άγκαλιάζοντάς τον, ή χαρά που μας
 προξενεί είνε άπερίγραπτη. Ενώπιόν
 σου άνοίγεται τώρα λαμπρόν μέλλον.
 — Θέλω να γίνω μοναχός! πρόθε-
 σε ο Πικουίλλο, που ούτε έπρόσχε
 καν στα λόγια του 'Εσκοθάρ, με την
 συμφωνία όμως ν' άναγγείλετε τώρα
 άμέσως την άπόφασί μου αυτή στον
 άρχιεπίσκοπο ντ' Ριθιέρα.

— Αμέσως τώρα θα γίνη αυτό, φώ-
 νας ο ήγούμενος.

Την στιγμή εκείνη στην πόρτα του

μήπως δεν υπάρχει Θεός! άνεφώνησε
 λυσσώντας από τον πόνο του. Μόλις
 όμως έπρόφερε τη βλασφημία αυτή
 φράσι, θυμήθηκε πως όταν κινδύνευε
 να καί ζωντανός άπείω στο δέντρο,
 έζητησε τη βοήθεια του Θεού και ο
 Θεός τον έσωσε. Θυμήθηκε άκόμη πως
 ζητώντας την θεϊκή βοήθεια την ώρα
 εκείνη ύποσχέθηκε με όρκο πως θ' ά-
 φιέρωνε τη ζωή του για την σωτηρία
 των άλλων. Και η σιέψεις αυτή τον
 έκαμε να πάρη την άπόφασί του:

«Η ζωή μου δεν μεν άνήκει», είπε.
 «Ανήκει στους άδελφούς μου που κιν-
 δυνεύουν. Γεζίντ και 'Αϊζά μου θα ζή-
 σετε! Κι' εσύ, πατέρα μου, δε θα κλά-
 ψης τώρα στα γεράματα σου για τον
 χαμό των παιδιών σου».

«ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ!»

Με την γαλήνη που η άπόφασίς της
 θυσίας άπανεφερε στην ψυχή του, ο
 Πικουίλλο έκοιμήθηκε ήσυχος εκείνο
 τέ βράδυ και σ' όνειρό του είδε την
 'Αϊζά και τον Γεζίντ να σκύβουν από
 πάνω του και να του λένε:

«Θέλησες να έξαγοράσεις τη ζωή
 μας με τη θυσία της εύτυχίας σου. Την
 εύτυχία όμως αυτήν θα σου την ξανα-
 δώση η άγάπη μας».

Την άλλη μέρα το πρωί, κατάχλω-
 μος από την συγκίνησή του έπήγε κ.ε.τ'
 ευθείαν στο κελλί του ήγουμένου όπου
 βρισκόταν κι' ο 'Εσκοθάρ και τους
 είπε με σταθερή φωνή:

— Θέλω να γίνω χριστιανός!

— Δόξα σοι ο Θεός! έφώναξεν ο
 πάτερ 'Ιερώνυμος, άνοίγοντας την ά-
 γκαλιά του χαρούμενος. Νά που έρ-
 χεσαι, επί τέλους, όπως το εύχήθηκα,
 να μας ζητήσεις το βάπτισμα.

— Δεν ζητώ μόνον να βαπτισθώ, πά-
 τερ μου, συνέχισε στον ίδιο τόνο ο Πι-
 κουίλλο, αλλά θέλω και ν' άφοσιωθώ
 στην ύπηρεσία του Θεού, θέλω να γί-
 νω ιερωμένος!

— Τέκνον μου! είπεν ο 'Εσκοθάρ,
 άγκαλιάζοντάς τον, ή χαρά που μας
 προξενεί είνε άπερίγραπτη. Ενώπιόν
 σου άνοίγεται τώρα λαμπρόν μέλλον.

— Θέλω να γίνω μοναχός! πρόθε-
 σε ο Πικουίλλο, που ούτε έπρόσχε
 καν στα λόγια του 'Εσκοθάρ, με την
 συμφωνία όμως ν' άναγγείλετε τώρα
 άμέσως την άπόφασί μου αυτή στον
 άρχιεπίσκοπο ντ' Ριθιέρα.

— Αμέσως τώρα θα γίνη αυτό, φώ-
 νας ο ήγούμενος.

Την στιγμή εκείνη στην πόρτα του

Τρελλός από τη χα-
ρά του ο Πικουίλλο
 έτρεξε. Έτοιμος να
 του μιλήσει όταν ο
 κουρέας του έκαμε
 νόημα να μην μιλή-
 σει: «Σιωπή» κι' έ-
 φυγε τρεχοντας.

20ον

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Μια μέρα είδε να περνά έυπρόσ απ'
 την πόρτα του κελλιού του τον κόμητα
 Ντ' Ουζέντ που έρχόταν να επισκεφθή
 τον ήγούμενο. Μόλις τον είδε, μια ένο-
 χη σκέψη έτέρπασε από το μυαλό του:

«Άν ήμουν γιός του, όπως μου
 πρωτοείπε ή συχωρεμένη μάνα μου,
 ή 'Αϊζά δεν θα ήταν άδελφή μου και
 θα μπορούσα να...» άμέσως όμως κα-
 τάλασε πόσο άχάριστος ήταν να σκέ-
 πτεται έτσι και νοερώς έζητησε συγ-
 γνώμην από τον Ντελασκάρ και τον
 Γεζίντ.

Μια άλλη μέρα, παίρνοντας στο κε-
 λλί του κι' άνοίγοντας για να διαβάσει
 ένα βιβλίο που βρισκόταν πάνω στο
 τραπέζι του, βρήκε μέσα ένα κομμάτι
 χαρτί που έγραφε:

«Πρόσεγε από τους μοναχους και
 μάλιστα από τον 'Εσκοθάρ».

Ποιος φίλος του, άρα γε, να πέρασε
 τόσο κοντά του χωρίς αυτός να τον
 καταλάβει; Νάταν και πάλι ο Πετρούλ-
 βη; Πώς όμως κατώρθωσε να φτάσει
 ίσαμ' εκεί;

Τέλος, σκέφθηκε, πως όποιος και
 νάταν ο άγνωστος εκείνος φίλος του,
 ίσως θα ξαναρχόταν πάλι. Γι' αυτό
 κι' αυτός ένα μικρό χαρτί σάν σημάδι
 της σελίδας, κι' έγραψε άπάνω: «Ο-
 γίνονται ή 'Αϊζά και ο Γεζίντ».

Μετά βγήκε άμέσως απ' το κελλί
 του και μπήκε στη βιβλιοθήκη. Υστε-
 ρανούσε στο κελλί του περνώντας απ'
 του 'Εσκοθάρ που συγκοινωνούσε με το
 δικό του. Δεν ήταν κανένας εκεί. Ο
 Πικουίλλο έτρεξε με συγκίνησι στο

κελλιοῦ φάνηκε ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ πού ἔρριξε στὸν δόκιμο ἕνα βλέμμα περιφρονητικό.

— Λοιπόν, ἄγιοι πατέρες, ρώτησε τοὺς μοναχοὺς μὲ τὴν εἴση τὸν Πικουίλλο ν' ἀπομακρύνετε, πού θρυσκόσατε μ' αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτη;

— Ὅλα τελείωσαν πιά, κύριε κόμη, ἀπάντησε ὁ ἡγούμενος τρίβοντας χαρούμενα τὰ χέρια του. Σας τὸ εἶχα με ὑποσχεθῆ ἄλλωστε.

— Μιλάτε σοβαρά, πάτερ μου; Εἶνε ποτὲ δυνατόν, ἐτσι ξαφνικά;

— Δυνατότατον, κύριε κόμη! Ὁ νέος αὐτός δὲν θὰ ἔρθει ποτὲ πιά νὰ σας

θυμίσῃ ἕνα δυσάρεστον παρελθόν.

— Ὅχι ὤ! Ἐκαμεν ὁ κόμης, ἀμφιβέλλοντας ἀκόμα. Καὶ ποῖος κατάρθωσε αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Ὁ ἡγούμενος ἔδειξε τὸν Ἑσκοβάρ. — Σεῖς, πάτερ μου; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ κόμης.

— Ἐκαμα τὸ πᾶν, κύριε κόμη, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σας ευχαριστήσω, εἶπε μὲ ἱκανοποιητικό χαμόγελο ὁ ἄξιος ἱερωμένος.

Κι' ἀληθινὰ ἔκαμεν ὅ,τι μπορούσε ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς καλόγηρος γιὰ νὰ πείσῃ τὸν Πικουίλλο. Κι' ὅταν δὲν μπόρεσε μὲ τὴν πειθὴ καὶ μὲ τὰ τίμια μέ-

σα, κατέφυγε στὸ δόλο, στὴν πλαστογραφία, στὴν πιὸ αἰσχροὶ πλεκτάνη νὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἔκείνο πού ποθοῦσε. Καὶ σ' αὐτὸ ἡ τύχη τὸν βοήθησε ὑπερβολικά.

Κάποια μέρα πού ὁ Ἑσκοβάρ ξυριζόταν κι' ἀναγκάστηκε μιὰ στιγμή νὰ βγῇ ἀπ' τὸ κελλί του, γυρίζοντας μέσα παρετήρησε πὼς τὸ χέρι τοῦ οὐ ρέως ἔτρεπε ἀδικαιολόγητα. Ἐπρόρεξε ἀκόμη ὅτι ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Πικουίλλο ἦταν μισανοιγμένη, ἐνῶ πρὶν λίγη ὥρα ἦταν κλειστή. Μόλις λοιπὸν ἔφυγε ὁ Γογγαρέλο, ὁ Ἑσκοβάρ ἐμπήκε στὸ κελλί τοῦ δοκίμου καὶ ψάχνοντας μὲ προσοχή δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ σημεῖωμα πού ἔγραψεν ὁ Γογγαρέλο.

Ὁ μοναχὸς, ἀφοῦ διάβασε τὸ σημεῖωμα ἔκείνο τ' ἄφησε στὴ θέσι του μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἅμα τὸ ἔβλεπε καὶ τὸ ἴσως ν' ἀπαντοῦσε ὁ Πικουίλλο. Ὁταν δὲ λίγο ἀργότερα ἐδιάβασε τὴν ἀπάντησι τοῦ νέου δοκίμου, ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν κόμητα Οὐζέντ, κι' ἔκείνος πάλι ἀπ' τὸν πατέρα του κι' ἔτσι ἔμαθε ποῖος ἦταν ὁ Γεζίντ καὶ γιὰ ποῖο ἔγκλημα τὸν κατεδίωκαν. Ἀπὸ δὲ τὴν κόμησσα ντ' Ἀλταμέρα ἐπληροφορήθη πόσο ὁ Πικουίλλο ἦταν ἀφωσιωμένος στὴν Ἀϊζά, χωρὶς νὰ ξέρουν καὶ τὴν αἰτία.

Κι' ὅταν ὁ Ἑσκοβάρ ἔμαθε ἔλα αὐτὰ συνέλαβε τὴν σατανικὴ ἰδέα νὰ τρομάξῃ τὸν νέον δόκιμον. Γι' αὐτὸ κι' ἔγραψε τὸ δεύτερο σημεῖωμα πού ἔβριεν ὁ Πικουίλλο. Τὴν ἡμέρα δὲ πού ὁ Γογγαρέλο ἦρθε γιὰ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά τοῦ νέου ὁ Ἑσκοβάρ κάνοντας τάχα πὼς διαβάσει, δὲν ἔπαψε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ παρακολουθεῖ καὶ τὴν παρὰ μικρότερη κίνησι τοῦ κουρέως. Ἀντελήθη λοιπὸν πὼς κάποιος πάλι σημεῖωμα ἔκρυψε κάτω ἀπ' τὸ κανατί τοῦ νεοῦ καὶ ἀφήνοντας τὸν Πικουίλλο γυρῖσε βιαστικός καὶ διάβασε τὸ γράμμα μὴδὲλεγε τὰ ἑξῆς:

«Γιέ μου, «Σοῦ γράφω γιὰ πρώτη φορά ἡμέρα γιὰ νὰ σοῦ στείλω καλὲς εἰδήσεις. Ὁ ἀδελφὸς σου Γεζίντ καταδιώκεται πάντα, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ μέρος ἀσφαλές καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Ἡ Ἀϊζά ἐγύρισε στὴ Μαδρίτη καὶ μεταχειρίζεται τοὺς φίλους της γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί σου. Ἐχε, λοιπὸν, θάρρος, παιδί μου. Μείνε πιστὸς στὴ θρησκεία σου καὶ νὰ σκέπτεσαι πάντοτε τὸν πατέρα σου.

Ντελασκάρ ντ' Ἀλβερικ». Ὁ Ἑσκοβάρ ἀντικατέστησε τὸ γράμμα αὐτὸ μ' ἔκείνο τὸ τρομακτικὸ πού εἶδε καὶ διάβασε ὁ Πικουίλλο, πού νόμιζε γιὰ πραγματικὸ γράμμα τοῦ πατέρα του ἀφοῦ πρώτη φορά ἔπαιρνε γράμμα του κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἡγούμενο νὰ γίνῃ μοναχός. Ἡ τελευταία τῆς χειροτονίας τοῦ νεοφωτιστοῦ θὰ γινόταν μετὰ ὀκτὼ μέρες στὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

«Ἀπόδομα ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΛΗ»

ΣΤὸ ἐρχομένον
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΗ
ΤΟΥ ΕΥΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ:

«Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ»

καταχθόνια σχέδια, ραδιουργίες, σκληροὶ ἔρωτες, μεγαλοφυΐες, σατανικὲς ἐνέργειες...

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.—

ΑΙΩΝΙΟ

ΦΙΛΙ

Αγαπημένε μου φίλε

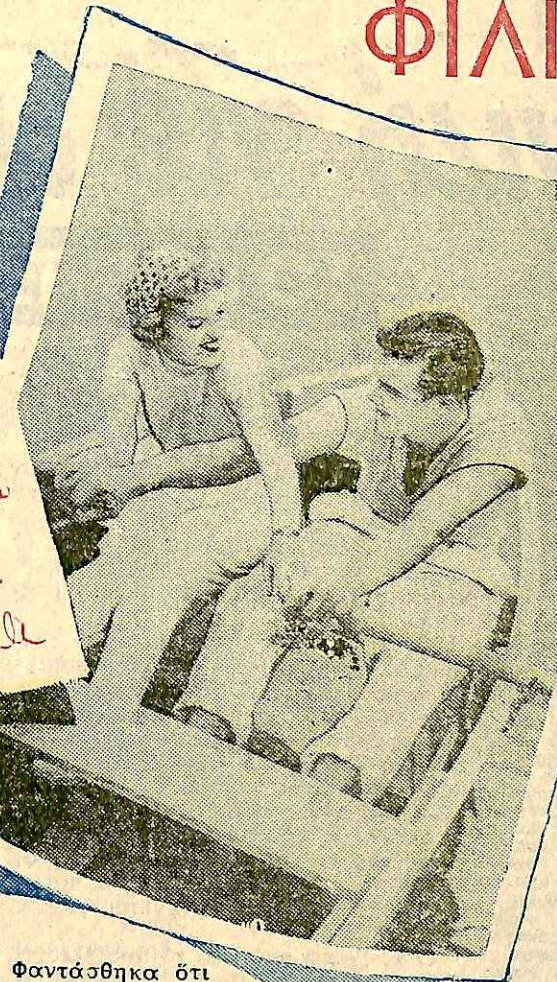
Θά εἶνε μὲν τόσο καλὴ

ζωή μου ὅσο ἡ γὰρ τὸν δῶ

μας θά εἶνε ἡμεῖς τόσο

πολύ φίλοι μίαν

Λοιπὸν

Ἡ ἐποχὴ ἦταν τέτοια, πού ἐκτός ἀπὸ τοὺς Παριζιάνους εἶχαν μαζευτῇ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη πολλοὶ ξένοι γιὰ νὰ περάσουν τίς διακοπὰς τους στὴ Ντωβίλ.

Ἀν καὶ ἡ Ζωρζέτ ἦταν μιὰ ἀπλὴ κορίτσι, σ' ἕνα μεγάλο ἐπιθεωρησιακὸ συγκρότημα, ἦξερε καλὰ ὥστόσο νὰ κρατῇ τὴ θέσι της μπροστὰ στὰ μάτια τῶν θαυμαστῶν της. Ἐκτός ἀπὸ ἕνα μικρὸ παλτάκι πού εἶχε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιῦ, ἦταν κάτοχος καὶ μιᾶς θαυμασίας θάρκας, πού τὴν διηύθυνε τόσο καλὰ.

Ὁ Ἀντρέ ἦταν ἡ μοναδικὴ τῆς ἀγάπης. Ἦταν ἕνας πλούσιος νέος ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, πού τὸ σίσηματάκι του αὐτὸ μὲ τὴν Ζωρζέτ εἶχε κρατήσει πολὺ καὶ πού δὲν στεκόταν καθόλου στὴ θέσι του, καθὼς τοῦ εἶχαν παρατηρήσει πολλὰς φορὲς οἱ γονεῖς του. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος πού ἐφρόντισαν νὰ τὸν ἀρραβωνιάσουν μὲ μιὰ κοπέλα πού ταίριαζε στὴ σειρά του.

Κάποιο θράδυ, ἔλαβε ἕνα γράμμα. Ἦταν ἀπὸ τὴν Ζωρζέτ.

Καὶ τοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὴν Ντωβίλ πού εἶχε πάει νὰ παραθερίσῃ:

«Αγαπημένε μου Ἀντρέ, Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ ξεχάσω. Βουρχίζονται τὰ μάτια μου σὺν σέβηματι.

Ἐφυγα. Φαντάσθηκα ὅτι μακριὰ σου μπορούσα νὰ ξεχάσω. Πέρασε ἕνας μαρτυρικός μῆνας. Ἀκουσε, λοιπὸν, ἀγαπημένε μου, τί ζητῶ ἀπὸ σένα. Κι' ἐπειδὴ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς, ἔχω τὴν πεποίθησι πὼς δὲν θὰ μὴν χαλάσῃς τὸ χατήρι. Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου μεσολαβεῖ ἀκόμα ἕνας μῆνας. Σὲ ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη μας. Ἀντρέ! Ἐλα νὰ περάσωμε ἐδῶ στὴ Ντωβίλ αὐτὸ τὸ διάστημα.

Θά εἶνε μιὰ τόσο καλὴ ἀνάμνησις καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Θά εἶνε ἕνα τόσο ὠραῖο τέλος γιὰ μένα.

Κι' ἔτσι ὁ Ἀντρέ ἔδεσε τὰ μπαγκάζια του καὶ πήρε τὸ πρωινὸ τραῖνο γιὰ τὴν Ντωβίλ. Ὁσὴν ὥρα διήρκεσε τὸ ταξίδι, ὁ Ἀντρέ θυμῶταν ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς πού περᾶσανε μέσα στὰ δύο εὐτυχισμένα χρόνια τῆς γνωριμίας τους. Τὸ τραῖνο μῆκε στὸ σταθμὸ. Πῆρε τὴν βαλίτσα στὸ χέρι καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι.

Καθισμένη στὴν πίσω θέσι ἐνὸς ἀνοιχτοῦ αὐτοκινήτου τὸν ὑποδέχθηκε μὲ λατρεία ἡ Ζωρζέτ καὶ τὸν ἀδήγησε στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι πού εἶχε νοικιάσει.

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα γεμάτη εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Ὁ Ἀντρέ περνοῦσε ἕναν προγαμιαῖο μῆνα τοῦ μέλιτος, ἕναν εὐτυχισμένον κι' ἀδέχαστον μῆνα.

Πέρασαν εἴκοσι ἑνῆς μέρες. Τὴν ἐπομένη ὁ Ἀντρέ ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ ταξίδι. Ἡ Ζωρζέτ, ριχμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Ἀχ, Ἀντρέ, καμμιὰ καρδιά δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ τόσο, ὅσο σ' ἀγαπᾷ ἡ φτωχὴ καρδιά μου.

Ὁ Ἀντρέ ζάρωσε τὸ μέτωπο στενοχωρημένος. Ἐκείνη κατὰλαβε καὶ σώπασε.

Εἶχαν μιὰν ὀλόκληρη μέρα στὴ διάθεσί τους ἀκόμα. — Πάμε ἕναν περίπατο μὲ τὴν θάρκα, ἐπρότεινε ἡ Ζωρζέτ.

— Ὁ τελευταῖος μας περίπατος, ἐπρόσθεσε ἔκείνος.

— Ὁ τελευταῖος.

Μῆταν κι' οἱ δύο στὴ βαρκούλα τῆς Ζωρζέτ καὶ ξανοίχτηκαν τραβώντας τὰ κουτιά μὲ τὴν φλόγα τῆς νεότητος καὶ τὰ νεύρα τοῦ χωρισμοῦ. Προσπαθοῦσαν νὰ ἀφαινοῦνται ἀτάραχοι.

Εἶχαν ξανοιχτῇ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ.

— Πρόσεχε τὰ κύματα Ζωρζέτ, ὁ ἀέρας δυνάμωσε, πρέπει νὰ γυρίσωμε! Ἐκείνη δὲν δὲν τὸν ἀκούγε. Τὰ χέρια τῆς τρα-

βοῦσαν μὲ πείσμα τὸ κουπί κι' ἡ θάρκα ὅλο καὶ ξανοιγόταν στὸ πέλαγος.

Γιὰ μιὰ στιγμή κύτταξε τὸ ρολογάκι τῆς, ἄφησε τὸ κουπί καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον παράφορα, κόλλησε τὰ χεῖλιά της στὸ στόμα του. — Ἀγάπη μου, ἐπρόφερε ἔκείνος.

— Σοῦ ὠρκίστηκα πὼς θὰ ἔμενα αἰώνια δική σου.

Δὲν ἐπρόφτασε νὰ τελειώσῃ. Ἐνας δυνατός κρότος πού ἀκούστηκε ὡς τὴν ἀκτὴ, τίναξε τὴ μικρὴ βαρκούλα μαζί μὲ τὰ δύο κορμιά στὸν ἀέρα. Οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων σκέπασαν τὰ συντρίμια.

Οἱ παλῆς καλὲς ἀναμνήσεις, οἱ ὠραῖες στιγμὲς τῆς ράμπας, πού ἔκείνη, ἀπλὴ κομπάρσα καὶ ἔκείνος, ἕνας πλούσιος νέος μὲ ἀθλητικὸν παράστημα, λαχταροῦσαν κάθε βραδυὰ νὰ ἔρεθον μόνοι τους, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, στιγμὲς ἀγάπης ἀδέχαστες, ὥρες παραφοράς καὶ ἔρωτος, πόσο γρήγορα εἶχαν περάσει κι' ἔσθιναν γιὰ πάντα.

Καὶ τώρα πού συλλογίζονταν πὼς ὁ Ἀντρέ τῆς θὰ παντρευότανε μὴν ἀλλή γυναικά, πόσο θάσανιστικὴ σκέψις ἦταν γιὰ τὴν Ζωρζέτ.

Τὸν κύτταξε μὲ λατρεία στὰ μάτια σ' ὅλο αὐτὸ ὁ διάστημα, σὺν νὰ ζητοῦσε νὰ ἔβρῃ μέσα στὴ μαύρη ἀπεραντοσύνη τους κάτι ἀπὸ τίς παλῆς λαχτάρεις.

Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα. Τὸν ἐλάτρευε. Καὶ τώρα θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα καὶ θὰ τὸν κρατοῦσε κάποια ἄλλη γυναικὴ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Μὰ ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Μιὰ ἄλλη νὰ μὴ μὲσα στὴ ζωὴ της, στοὺς κρυφοὺς πόθους της, μὲ τὴν ἀσπλαχνία; Ποτέ.

Ἐβαλε στὴν πλώρη τῆς βάρκας, κάτω ἀπὸ τὰ ἔξω, ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἀρχιτέκτονες γιὰ νὰ γκρεμίζουν τὰ παλὰ οἰκοδομήματα. Στὸ ρολόι τοῦ μηχανήματος, εἶχε κανονίσει τὸν δείκτη οὕτως ὥστε ἡ χημικὴ ἐνώσις πού θὰ δημιουργοῦσε τὴν ἐκρηκτικὴν γίνονταν ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐπιβιβάστηκαν. Κύτταξε τὸ ρολογάκι της. Τὰ δεύτερα λεπτά ἐπληροῦσαν. Ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένον της, φιλοῦντας τον παράφορα στὸ στόμα. Κι' ὁ θάνατος τοὺς βοήθη ἀγκαλιασμένους. Ἡ γαλανὴ αἵθυσος ἔγινε ὁ τόφος μιᾶς μεγάλης ἀγάπης. Ὁ μάρτυρας ἐνός φιλοῦ. Ἐνός φιλοῦ αἰώνιου.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠ

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

(Πα. ραυρόμενος ο κόμης ντέ Μοράν από τους δύο επαναστάτες τόν Λαρντιέ και τόν Ζωζό, πού τόν ανέκαλυψαν μισολιπόθυμο μέσα σ' ένα δόφοραγμα, κατάρχει μαζί τους μίαν σ' ένα καμπίο της οδοού "Αγίου Ιακώβου" όπου οι δύο επαναστάτες ζητούν να πουν κάτι. Καθώς δεν έχουν όμως ούτε μονόλεπτο επάνω τους, ο Ζωζό ψάχνει οτις τόσεις του κόμης, ο οποίος ούτε απαντά ούτε τους λέει ποιός είναι, και έρρισε αρκετά χρυσά νομίσματα πράγμα που κατακλύσει τους άλλους. Κάποια στιγμή, ύστερα από πολλές ερωτήσεις ο κόμης ντέ Μοράν λέγει ότι είναι εργάτης μηχανουργός, κλειθροποιός και γλύπτης. Οι άλλοι υποδέχονται την απάντησή αυτή με καγχασμούς και έξαλλοι να γελούν όποτε εξαφικα μεγάλη όχλοβή ακούεται έξω από το καμπίο. Τρομαγμένοι οι επαναστάτες θγαίνουν μαζί με τόν κόμητα έξω, μα μόλις προχωρούν λίγο θάβονται και οι τρεις μέσ' τόν σωρό τών έρειπίων πού προξενούν οι αδιάκοποι κανονισβολισμοί του τακτικού στρατού που κυριολεκτικώς έσέρωσαν την αντιστάση με τις άλλες πάλιν έφωδους του. Την άλλη μέρα το πρωί, κατά την έκκαθάρσι παρὰ τών γυρὰ κατοίκων της οδοού "Αγίου Ιακώβου" πού μετεβλήθη σε πεδίο μάχης, ένας γαλακτοπώλης του προαστίου Βισέτρ ανέκαλυψε έξαφρά τραυματισμένους τους Λαρντιέ και Ζωζό και σε κατάσταση αναισθησίας τόν κόμητα ντέ Μοράν και με την άμιας του τους μετέφερε στο Βισέτρ. "Εκεί κοντά έρισκόταν και το κρατικό σωφρονιστήριο απ' το οποίο η γυναίκα του γαλακτοπώλου έζητησε ένα γιατρό για να εξετάση τόν κόμητα, ο οποίος απεφάνθη ότι ο ντέ Μοράν ήταν τρελλός. Μετέφερε και τους τρεις στο σωφρονιστήριο και ο Ζωζό παρέμεινε στο ίδιο διαμέρισμα με τόν κόμητα ο οποίος την νύχτα έδειξε παράταιρη σημεία τρελλιάς. Την άλλη μέρα ο Ζωζό παρέκάλεσε τόν διευθυνόντα Ιατρόν Τρικώ να δηγήσουν τόν ντέ Μοράν, ο οποίος έπειδή δεν απαντούσε πώς λέγεται, κατεγράφη στα βιβλία ως αριθ. 207, στα εργαστήρια του ίδρυματος για να πεισθούν αν είναι πράγματι σιδηρουργός. Όταν έφθασαν στο σιδηρουργείο, όπου δεν έρισκόταν κανένας άλλος, ο φύλακας πού τους συνώδεσε ρώτησε τόν Ιατρό αν έπρεπε να μείνι κι' αυτός).

20ον

— "Όχι, του είπε ο Ιατρός, μπορείς να φύγης δεν σε χρειάζομαι πιά. Και γυρίζοντας στόν αριθμό 207 του είπε κάπως απότομα:

— Σκέφθηκα, παλληκάρι μου, να σου δώσω καμιά μικρή δουλειά να κάνης για να περνά και η ώρα σου. Θέλεις να την αναλάβης;

Ο κόμης πού μόλις πήκε έρωιζε μιά γρήγορη ματιά στο έσωτερικό του σιδηρουργείου και εξέητασε τὰ πάντα με μάτι ειδικού, άρπάζοντας στα χέρια του ένα μικρό σφυρί και στριφογυρίζοντάς το, σαν άνθρωπος συνηθισμένος να μεταχειρίζεται το εργαλείο αυτό, απάντησε στην έρώτησή του Ιατρού με μιά καταφατική κίνησή του κεφαλιού.

—Λοιπόν, φίλε μου, σε παρακαλώ να μου φτιάξης δυό σιδερένια στεφάνια απ' αυτά, πρόσθεσε ο κ. Τρικώ, δείχνοντάς του ένα σωρό σκουριωμένα σίδερα πού ήταν πετομένα από και ρο σε μιά γωνιά.

Ο κόμης ξανακούνησε το κεφάλι του και σαν εργάτης πού ό μάστορής του του έδειξε τί δουλειά έπρεπε να κάμη, πήρε στα χέρια του τὰ σίδερα εκείνα, τοποθέτησε δσα νόμισε κατ'αλ

ληλα, πένω στο τραπέζι κι' άνάθεντας μετά τη φωτιά άρχισε να μεταχειρίζεται το φουσερό με έπιτηδεύτητα ανθρώπου πού δεν είχε παύσει ποτέ να εργάζεται σ' αυτή τη δουλειά.

Ο Ιατρός και ο Ζωζό τόν κύτταζαν κατάπληκται σαν να μη πίστευαν στα μάτια τους.

—Μ' αυτά τὰ χέρια!... μ' αυτά τὰ μη μου άπτο χέρια! Έλεγε χαμηλόφωνα ο Παρισινός μορτάκος. Τί άστείο πράμα!...

Εν τώ μεταξύ συνεχίζοντας ο έριθμός 207 την δουλειά του, παρουσίασε σε λίγο στους πάντοτε κατάπληκτους συνοδούς του δυό συμμετρικά και τεχνικώς άρτια σιδερένια στεφάνια για την κατασκευή τών οποίων θα ζήλειε κι' ο καλύτερος γύφτος.

—Μωρ' αυτός είναι ξεφτερί μονάχο, έλεγε τώρα ο Ζωζό κατενθουσιασμένος και υπερήφανος για τόν φίλο του. Κανένας ύεν μπορεί να παραγγί μαζί του, δεν είναι έτσι γιατρέ μου;

Ο κ. Τρικώ πού από το αποτέλεσμα της δουλειάς του αριθ. 207 έμεινε ικανοποιημένος, τόν χτύπησε φιλικά στόν ώμο και του είπε με γλυκεία φωνή:

—Λοιπόν, φίλε μου, μπορείς νάρχεσαι κάθε μέρα εδώ και να εργάζεσαι. Θά δώσω άμέσως τις σχετικές διαταγές.

Τη φορά αυτή, πρὸς μεγάλη κατάρπληξή του Ζωζό, ο αριθ. 207 όχι μονάχα έδειξε την ευχαρίστησή που ένοιωθε για την πρότασή αυτή του γιατρού αλλά απεφάσισε και να μιλήση:

—Σας ευχαριστώ, του είπε με καθαρή συρτή φωνή και δέχομαι μ' ευχαρίστηση τη δουλειά πού μου προτείνετε. Έχω κι' άλλες παραγγελίες και θ' άρχισω άμέσως, έπρόσθεσε, ξαναπαίρνοντας πάλι στα χέρια του τὸ σφυρί.

Υπήρχε βέβαια στα λόγια του αυτά κάποια άσυναρτησία, ο Ιατρός όμως δεν έδειξε καμιά έκπληξη γι' αυτό. "Ήταν ευχαριστημένος πού άκουσε τόν άρρωστό του να λέη επί τέλους κάτι, κι' από εκείνη τη στιγμή απεφάσισε να τόν παρακολουθή ιδιαίτερο μελετώντας συγχρόνως την αποκλειστικώς ειδική φρεολογική περίπτωσή που παρουσίαζε ο αριθμός 207.

Κι' ο Ζωζό πού με την άδεια του κ. Τρικώ συνώδεσε τόν κόμητα τακτικά στο σιδηρουργείο ήταν τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά πεπεισμένος, ότι κάποιο μυστήριο κρυβόταν στη ζωή του παράδοξου εκείνου εργάτη πού μιλούσε σαν άνθρωπος μορφωμένος και καλοανατετραμμένος και είχε χέρια λευκά, κάτασπρα και φροντισμένα. Και η έπιθυμία του να μύθη ν' άνακαλύψη, να ξεγινιάση, όλοενα και γινόταν μεγαλύτερη.

Δυστυχώς όμως για τόν νεαρό άλητάκο λίγες μέρες άργότερα κατ'αλ

ματοποιήση τόν σκοπό του.

Πέντε μέρες μετά την άφιξήν του στο Βισέτρ, ένας φύλακας του Σωφρονιστηρίου ειδοποίησε τόν Ζωζό να παρουσιασθή το γραφείο του διευθυντού για ν' ανακριβή από έναν ένωιόταρχη πού είχε έντολή να ένεργήση κανονική σύλληψη τών αιχμαλώτων πού είχαν έγκλεισθή προσωρινά στα διάφορα φιλανθρωπικά καταστήματα τών περιχώρων τών Παρισίων έπειδή οι φύλακες της πρωτεύουσας δεν έπαρκούσαν.

Ο Ζωζό, χωρίς να δειλίαση, απάντησε ότι έρισκόταν στα όδοφράγματα χωρίς όμως και να μπορεί να έξηγήση γιατί θρέθηκε εκεί. Ο ένωιόταρχης σημείωσε κάτι στά χαρτιά του και διέταξε τους χωροφύλακες να τόν βάλουν κοντά στους άλλους αιχμαλώτους.

—Και τί θα μάς κάμουν τώρα; ρώτησε ο Ζωζό περισσότερο λυπημένος, γιατί θά τόν χωρίσουν από τόν φίλο του 207, πού ο Τρικώ τόν παρουσίασε ως συνηθισμένο τρελλό, παρὰ για την τύχη πού τόν περιέμενε.

—Θά σας κολλήσουν στὸν τοίχο και θά σας φυτέψουν καμιά δεκαριά σφαίρες στην κοιλιά του καθενός σας, τού απάντησε χαιρέκακα ο φύλακας του σωφρονιστηρίου πού δεν τόν χώνευε γιατί είχε κερδίσει την εύνοια του κ. Τρικώ.

—Στ' αλήθεια τὸ λές; ρώτησε ο Ζωζό χάνοντας με μίαν τὸ χρώμα του. Κι' έπειδή ο φύλακας άρχισε να γελά για τόν φόβο του μορτάκου, ο Ζωζό θιάστηκε να προσθέση:

—Μη νομίζεις, ρε μάπα, πως τρέμω για τὸ τομάρι μου. Έγώ δε φοβάμαι τις σφαίρες γιατί πολέμησα, έμένα πού με βλέπεις μαζί με τους συντρόφους πού ήταν μέσα στα όδοφράγματα... Θά προτιμούσα όμως να μη με κολλήσουν στὸν τοίχο, γιατί αυτό θά μ' έμποδισή να κάνω ένα πράμα πούχα στο μυαλό μου!...

—Δέν τουφεκίζουν τέτοια θυζανιάρικα σαν κι' εμένα, μικρέ μου, είπεν ο ένωιόταρχης πού άκουσε τη συζήτησή. Θά σε στείλουν έξωρία κι' αυτό μόνο σου άξίζει τέτοιο παλητόμαρο πού είσαι!

—Αμ' απ' την έξωρία εύκολα γυρίζει πίσω κανένας, έννοια σου! μουρμούρισε ο Ζωζό και ξαναπήρε τὸ γαρούμενο ύφος του.

★

Όταν η πόρτα του Σωφρονιστηρίου έκλεισε πίσω απ' τους αιχμαλώτους απ' τους οποίους άλλοι θά τυφεκίζονταν κι' άλλοι θά καταδικάζονταν σ' έξωρία, δυό απ' εκείνους πού είχε σώσει ο γαλακτοπώλης Μισέλ, έμειναν στο Βισέτρ.

Ο Λαρντιέ, πού τόν λησιμόνησαν στο διαμέρισμα τών άναπήρων και ο κόμης ντέ Μοράν πού κρατήθηκε ως τρελλός και για τόν όποιον θ' άρχιζε

από τώρα κι' ύστερα η συνηθισμένη ζωή τών τροφίμων παρόμοιων φιλανθρωπικών ιδρυμάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τρεις μέρες μετά την πυρκαϊάν του μεγάρου Μοράν, κατά τις όποιες οι δυό υπηρέτες του κόμης, ο άμαξας Ζερόμ και η παραμύνα Φραγκίσκα, παρέμειναν φιλοξενούμενοι στο συνοικιακό τους παντοπωλείο, παρουσιάσθη κε ο γνωστός τους άστυφύλαξ Φλαμαν δὸς και τους ειδοποίησε ότι έθπρεπε να παρευρεθούν στις άνασκαφές πού θα γινόταν στα έρείπια του μεγάρου για να βρουν τὰ πτώματα του κόμητος και της κόρης του.

Με την συνοδεία του άγαθού παντοπώλου ο Ζερόμ και η Φραγκίσκα με συντριμμένη ψυχή έφθασαν στο πηλίο τους μέγαρο κι' εκεί με δάκρυα στα μάτια επί ώρες παρακολουθούσαν τους εργάτες πού ξέχωναν τις τέτρες και τὰ χώματα υπό την έπίβλεψή του αντιπροσώπου του εισαγγελέως και του γραμματέως της άστυνομίας Άντουάν Ταρντιέ πού δεν λησιμονούσε να υποδέεται τόν άστυνόμο όταν άπευθυνόταν στους δυό δυστυχισμένους υπηρέτες.

Τέλος, ύστερα από πολύωρη ρησσία, δυό εργάτες πούχαν προχωρήσει περισσότερο, σταμάτησαν απότομα και φώναξαν τόν Ταρντιέ να πλησιάση κοντά τους.

—Μάλιστα, αυτό είναι, όπως τὰ είχα προβλέψει, φώναξε ο ματαιόδοξος γραμματέας, καλώντας τους άλλους να πλησιάσουν.

Με κόπο ο παντοπώλης και ο Ζερόμ βοήθησαν την Φραγκίσκα να προχωρήση μέσ' τὰ χαλάσματα για να σωρισθί άμέσως χάνω, όταν αντίκρουσε στο θάθος μίας τρύπας ένα ανθρώπινο

σχήμα εξαπλωμένο σαν σ' ένα σεντόνι από στάχτες.

—Βλέπετε, πού σας τὸ έλεγα! ξαναφώναξε ο Ταρντιέ. Να τὸ πτώμα του κυρίου σας!

Εκείνη τη στιγμή επενέβη ο αντιπρόσωπος του εισαγγελέως λέγοντας ότι το σχήμα εκείνο του πτώματος, καμωμένο από στάχτες, δεν ήταν νομικώς δυνατόν να θεωρηθί ως άρκιτή απόδειξις, αλλά ο γραμματέας της άστυνομίας, πού δεν επέτρεπε έτσι εύκολα να του άμφισβητούν τους θριαμβους του, τόν διέκυψε απότόμως:

—Αμφότεροι οι υπηρέτες του άυτοκτονήσαντος κόμητος, κατέθεσαν επισήμως ότι την στιγμήν της πυρκαϊάς δεν έρισκόταν στο μέγαρο μέσα, παρὰ μόνον ο κόμης και η κόρη του, ώστε δεν είναι ανάγκη ν' άποδειχθί και κατ' άλλον τρόπον η ταυτότης του πτώματος, κατέληξε θριαμβευτικά ο κ. Ταρντιέ.

Στην έπιμονή του αντιπροσώπου του εισαγγελέως οι εργάτες άσκολήθησαν και με την έξέυρεσή του πτώματος της μικρής αλλά γρήγορα καταμάτησαν μπρὸς σε κάτι κομμένα σίδερα πού φανέρωναν ότι προέρχονταν από μικρό κρεβάτι.

—Ναί, αυτό είναι τὸ σίδερο της ούνας, απάντησε ο Ζερόμ μόλις συγκρατώντας τους λυγμούς του. "Αχ! τὸ άναγνωρίζω. Αυτό είναι...

—Θεέ μου! τ' άγγελοῦδι μου! φώναξε τραβώντας τὰ μαλλιά της μ' άπελπισία η δυστυχ η Φραγκίσκα...

—Λυπούμαι γι' αυτή τη διαπίστωση, επενέβη ο Ταρντιέ, αλλά πρέπει να τελειώνουμε πιά.

Και γυρίζοντας στην Φραγκίσκα πού έτρεμε απ' την συγκίνησή της την ρώτησε με κάπως μαλακώτερη φωνή, δείχνοντάς της τὰ ίχνη πτώματος πού θρήκαν πιο μπροστά.

—Φραγκίσκα Μπερέν, άναγνωρίζεις στο πτώμα αυτό τόν κύριό σου; ρώτησε με σοδρό ύφος ο άστυνομικός υπάλληλος δείχνοντας στο θάθος τών έρειπίων.

—Φραγκίσκα Μπερέν, άναγνωρίζεις στο πτώμα αυτό, τόν κύριό σου;

Κι' έπειδή η δυστυχ η παραμύνα κύτταζε μ' άνοιχτό τὸ στόμα ο Ταρντιέ συνέχισε με καμική σοβαρότητα.

—Είπε πράγματι αυτά τὰ λείψαντα του κόμητος ντέ Μοράν και η όχι;...

Η παραμύνα άφησε μιά κραυγή δολοφρική και γύρισε τὸ κεφάλι της για ν' άποφύγη τὸ ανατριχιαστικό θέαμα και χρειάσθηκε να την άπομακύνουν απ' εκεί για νά μη σωριασθί λιπόθυμος.

Ο κ. Ταρντιέ όμως δεν έννοούσε να χάση τόσο εύκολα την νίκη του.

—Τί σημαίνει κι' αν μιά νευρασθενική γυναίκα δεν έχει τη δύναμη να μιλήση, είπε, άφού είναι περισσότερον άπο βέβαιον ότι ο κόμης ντέ Μοράν, την στιγμή πού ξεερράγη η πυρκαϊά, βρισκόταν μόνος στο γραφείο του, ο όποιος η θέσις ήταν αυτή πού θρισκόμαστε τώρα.

Και γυρίζοντας στὸν Ζερόμ πού έτρεμε σύγκορμος πρόσθεσε επίτατικά:

—Είπε αλήθεια αυτό, και η όχι; Άποκρισού!

—Μάλιστα, κύριε, αυτό μοῦπε τούλάχιστον η Φραγκίσκα. Τὸ ίδιο είπε και στην άστυνομία πού υπογράφημα...

—Ναί, τὸ ξέρω αυτό, διέκυψε ο περιεργός άστυνομικός υπάλληλος.

—Μάλιστα, κύριε, συνέχισε ο δύστυχος άμαξας, έχω έλειπα απ' τὸ σπίτι... πού νάμὴ τὸ έκανα ποτέ—και η Φραγκίσκα θεβαιώνει παρὰ στο μέγαρό μας μέσα δεν ήταν πρὸς ο κ. κόμης, η δεσποσύνη Λευκή και η ίδια η Φραγκίσκα.

—Ακούσατε, κύριοι, έκαμε θριαμβευτικά ο κ. Ταρντιέ, δεν άπομένει παρὰ να υπογραφῇ η έκθεσις άνευρέσεως τών πτωμάτων και να σταχωρηθί η σχετική πράξις στο Ληξιαρχείο.

Ο Ζερόμ δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να υπογράψη την έκθεσι άφού πιά είχε πεισθί ότι πραγματικά τὰ λείψαντα πού είδε ήταν του κυρίου του. Όταν όμως παρουσίασαν τὸ χαρτί στην Φραγκίσκα και της έξήγησαν τί θά υπέγραφε, άφησε μιά άγρια κραυγή και τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

—Ποτέ! έπρόσθεσε δεν θά τὸ κάμω χυτό...

Κανείς δεν τόλμησε να πλησιάση την έξαλλη εκείνη γυναίκα πού τὰ πεταγμένα πρὸς τὰ έξω μάτια της, ιοκαλούσαν την φοικία σ' όλους. Μόνον ο Ζερόμ βοήκε τὸ θάρρος να την πλησιάση και πιάνοντάς της φιλικά τὰ χέρια να της πῇ με φωνή πού δεν μπορούσε να κάμη σταθερή απ' την συγκίνησή:

—Δυστυχώς, είναι άνώφελο να άρνιόμαστε την αλήθεια, καλή μου Φραγκίσκα... Δυστυχώς δεν μπορούμε να αμφιβάλλουμε πιά... Η συμφορά μας τελεία, τρομερή, άνεπανόρθωτη!...

Κι' άφού σταμάτησε λίγο ύψώνοντας περισσότερο τη φωνή του, πρόσθεσε με κίνημα θεατρικό:

—Οι κύριοί μας δεν υπάρχουν πιά! "Όχι, καλή μου κυρία Φραγκίσκα, σὲν θά ξαναδῆς ποτέ πιά τὸ όμορφο έκείνο άγγελόβδι πού τ' άγαπούσες σαν δικό σου...

Δεν μπόρεσε να προχωρήση. Ξέσπασε σε λυγμούς και πρὸς κατάπληξιν όλων η Φραγκίσκα ήταν αυτή τη φορά

έκείνη που προσπαθούσε να τον παρηγορήσει...

— Άν είναι έτσι το θέλημα του Θεού, είπε, άς είναι μεγάλο το όνομά του...

Ο Ταρντιέ που στεκόταν από πάνω τους έπωφελήθηκε άμέσως απ' την συγκινητική αυτή στιγμή και θάζοντας στα χέρια της Φραγκίσκας την πέννα, είπε στον Ζερόμ να την βοηθήσει να υπογράψει την έκθεση.

Με τη σειρά τους υπέγραψαν και οι άλλοι άστυνομικοί. Υπάλληλοι και άσοι μάρτυρες παρευρέθησαν κι' εύχαριστημένος ο Ταρντιέ έβαζε διπλωμένο το ———ημο πιά έγγραφο στην τσέπη του.

Απ' εκείνη τη στιγμή για όλο τον κόσμο ο κόμης ντε Μοράν και η κόρη του Λευκή ήταν νεκροί.

Όλοι όσοι παρευρέθησαν στην έκταφή, υπέγραψαν πώς βρήκαν και άνεγνώριστα τα λείψανα του κόμητος ντε Μοράν και της κόρης του.

Ο κ. Ταρντιέ μάλιστα ό ματαιόδοξος αυτός υπάλληλος δέν διάσασε, θέλοντας να κάνει την άκατανόητη και χωρίς κανένα συμφέρον νίκη του τελική, να γράψει την λέξι «ά ν ε γ ω ρ ί σ η σ α ν ».

★

Όστόσο τα λείψανα που πραγματικά άνεκάλυψαν ο ίδρυάτες και γύρω απ' τα όποια τόσο θόρυβο έκαμε ο κ. Ταρντιέ, δέν άνηκαν παρό τον άτυχο θαλαμηπόλο του κόμητος, τον Ζάν, το θύμα αυτό των κακούργων ένστίκτων του Γκοντράν ντ' Ωμόν, που παρυσιάστηκε άφηνικά στο μέγαρο όταν ο δολοφόνος είχε πυροβολήσει κατά του κόμητος και ήταν έτοιμος να φύγει. Λίγα λεπτά πριν παραδώσει το μέγαρο στις φλόγες.

Μιά συρροή περιστάσεων στις όποιες πρωτεύοντα ρόλο έπαιξε ή τύχη συντελούσε τώρα στο να κηρυχθί έπισήμως ως άπολεσθείς ο κόμης μετά της κόρης του, στην πυρκαϊά που κατέστρεψε μέρος του μεγάρου ντε Μοράν.

Ο γραμματέας όμως της άστυνομίας δέν έκανοποιήθηκε μονάχα απ' αυτό, ήθελε να γίνει όσο τον δυνατόν γρηγορώτερα και ή σχετική ληξιαρχική πράξι και γι' αυτό έίπε στον Ζερόμ:

— Έχεις όποχρέωση ή μάλλον σέ διατάσσω να πάς στο δημαρχείο και να υπογράψεις την ληξιαρχική πράξι που θα υπογράψω κι' έγω ο ίδιος.

Με τη σειρά της παρεκλήθη και ή Φραγκίσκα να παρευρεθί κι' αυτή εις την ύπογραφή της έπίσημης αυτής βεβαίωσης του θανάτου του κόμητος Μοράν. Η δύστυχη όμως γυναίκα ποί δέν ήθελε να πιστεύσει, παρ' όλα όσα είδε, και άκουσεν, ότι δέν θα ξανά έλθετε πιά εκείνους που είχε υπηρετήσεί και άγαπήσει:

— Άχ, κύρ' άστυνόμε, έκαμε τραυλίζοντας, άν έχετε την καλωσύνη να με ό επιτρέψετε, πριν πάω στο δημαρχείο, να περάσω από τον συμβολαιογράφο του κ. κόμητος.

— Ο κ. ντε Μοράν, είχε συμβολαιογράφο, λοιπόν; ρώτησε ο υπάλληλος της άστυνομίας.

— Μάλιστα, κύριε άστυνόμε, και ο συμβολαιογράφος αυτός ήταν συγγρόνος και φίλος του και ήταν όλες τις ύποθέσεις του κυρίου μου...

Και κλαίοντας πάντοτε ή άγαθή γυναίκα συνέχισε παρακλητικά:

— Πρέπει λοιπόν, κύρ' άστυνόμε, να

περάσω απ' εκεί, άν όχι για τίποτ' άλλον στον να του πώ την συμφορά που μας βρήκε! Κι' έπειτα ίσως τον χρειασθώ και τίποτα!... Οι συμβολαιογράφοι γνωρίζουν καλύτερα από κάθε άλλον τις ύποθέσεις.

Ο Ταρντιέ άφού έκαμε πώς σκέφθη κε λίγο, είπε άφηνικά:

— Δώστε μου την διεύθυνσι του συμβολαιογράφου.

— Κ. Ντεγκαλό, όδός Φλερύ, αριθμός 3, άποκρίθηκε ο Ζερόμ, και ο γραμματέας, άφού σημείωσε τη διεύθυνσι έίπε στην Φραγκίσκα:

— Μπορείς να πάς στον συμβολαιογράφο του κόμητος, αλλά θα του γράψω κι' έγω να βρεθί κι' αυτός στο δημαρχείο. Θα συναντηθώμε εκεί μετά τρείς μέρες, τέτοια ώρα.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

Όταν ο Ζερόμ μαζί με την Φραγκίσκα βρέθηκαν μπρός στον αριθμό 3 της όδου Φλερύ, λίγο έλειψε ή δύστυχη γυναίκα να σωριασθί χάμα από την συγκίνησή της.

— Έλα καλή μου κυρά Φραγκίσκα, έκαμε ο παχύσαρκος άμαξας, υποβαστάζοντάς την για να μην πέσει. Κάμε λίγο κουράγιο να πιούμε κι' αυτό το ποτήρι, άφού έτσι θέλησε ο Μεγάλο δύναμος...

Χτύπησε το κουδούνι της πόρτας κι' άμέσως φάνηκε ένας μικρός υπηρέτης που ο Ζερόμ γνώριζε από καιρό.

— Θέλουμε, του έίπε, να δούμε τον κ. συμβολαιογράφο.

— Ά! έσείς είσθε; άποκρίθηκε το παιδί μόλις τους είδε, σάς περιμένουμε!...

Και άμέσως, άφού τους κύτταξε λίγο κατάματα πρόσθεσε:

— Τα ξερούμε όλα!

Και πράγματι ο κ. Ντεγκαλό τά ήξερε όλα ή περίπου όλα. Έμειθε από τους πρώτους την άπαισία είδησι κι' άμέσως άρχισε να σκέπτεται το νέο του ρόλο. Ο άνθρωπος αυτός που έπειδή ο κόμης ντε Μοράν δέν έδωσε προσοχή στην κόρη του και προτίμησε να παντρευθί εκείνην με την όποιαν απέκτησε την μικρούλα Λευκή, ύποχρεώθηκε να προσποιηται τον φίλον, μένον για να μη χάσει τα όλικά όφέλη απ' την διαχείρισι της περιουσίας του κόμητος που είχε ως συμβολαιογράφος του.

Μπορεί δέ να πή κανείς ότι με κάποια χαιρεκάκια και άγρια χαρά άκουε τώρα τον θάνατο του κόμητος και της κόρης του και άμέσως άρχισε να σκέπτεται πώς θ' άνιμετώπιζε την νέαν κατάσταση. Και έσχνώντας άμέσως τον πελάτη που έκανε, συγκέντρωνε το μυαλό του σ' εκείνον που έπρόκειτο να τον άντικαταστήσει.

Πριν όμως τακτοποίησι νοερώς το όλο του σχέδιο ένόμιζε άπαραίτητο ότι θάπρεπε να βεβαιώσι για την είδησι που άκουσε.

Στο άστυνομικό τμήμα του τομέως του ο κ. Ταρντιέ τον όποιο συνήνησε άντι του άστυνόμου, με θεατρικές χειρονομίες όχι μόνον του έβεβαίωσε τον θάνατο του κόμητος, αλλά και του έζέθεσε πόσο συνετέλεσε ο ίδιος στο να πιστοποιηθί αυτό άπολύτως ποσθθέντως του στο τέλος ότι και ή σχετική ληξιαρχική πράξι ήταν έτοιμη προς ύπογραφή.

Φεύγοντας απ' το άστυνομικό τμήμα

ο συμβολαιογράφος με βεβαιωμένην πιά την είδησι που άκουσε, θεωρούσε τον εαυτό του εύτυχισμένο, γιατί δέν βρισκόταν στην παραμυγή διάστασι μ' εκείνον που έπρόκειτο να κληρονομήσι την κολοσιαιά περιουσία του κόμητος και με χαρά που μακρως προσπαθούσε να κρύψει, γυρίζοντας σπίτι του, άνεκοίνωσε στην κόρη του το δυστύχημα που έμαθε πιά σ' όλες του τις λεπτομέρειες.

Η δεσποινίς Ντεγκαλό έμεινε σιωπηλή. Ηξερε τις έλπίδες και τα όνειρα του πατέρα της, γι' αυτό δέν μπόρεσε να μην κοκκινίσθ όταν τον άκουσε να της λέη, τονίζοντας τα λόγια του:

— Ένας ξάδελφος τίς κομήσης, ο κ. Γκοντράν ντ' Ωμόν, θα είναι ο μόνος κληρονόμος του κόμητος.

Από την χτυπητή α' τη φράσι του ή δεσποινίς Ντεγκαλό καταλάβαινε πολύ καλά ότι ο πατέρας της έκαμε την σκέψι ότι αν άπέτυχε να κάμη γαμπρό έναν κόμη, μπορούσε να έπιτύχη έναν εκατομμυριούχον.

Και δέν είχε πέσει έξω στις σκέψεις της. Μοναδική φροντίς τώρα του κ. Ντεγκαλό ήταν πώς ν' άνακαλύψη την διεύθυνσι του Γκοντράν ντ' Ωμόν και πρώτος αυτός να του άναγγείλη την εύχάριστον είδησι.

Έχασε μιά μέρα δλόκληρη ρωτώντας όπου υπήρχε πιθανότης να του δοθί και ή παραμικρή πληροφορία. και τέλος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Γκοντράν βρισκόταν στην Άμερική χωρίς όμως να ξέρη και ακριβώς που.

Μόλις γύρισε στο γραφείο του διέταξε και το έφεραν το συρτάρι που περιείχε τα έγγραφα της οικογενείας ντε Μοράν και καθώς διάφοροι τίτλοι ιδιοκτησίας και μετοχές περνούσαν από τα χέρια του, άνατιθόουσε μ' άναφωνητά ένθουσιασμού.

— Τί άνέλπιστη τύχη, τί λαμπρόν μέλλον για τον τυχοδιώκτη αυτόν...

Έγνώριζε πολύ καλά τί είδους άτυχον ήταν ο ξάδελφος της κομήσης, γιατί έβλεπε με πόση περιφρόνησι μιλούσαν οι όικοί του γι' αινον.

Μπρός στα εκατομμύρια όμως ο κ. Ντεγκαλό έκαμνε, όλα αυτά έσθεναν απ' το μυαλό του συμβολαιογράφου, που άφηνικά σκέφθηκε ότι μπορούσε να άνευήρη τον Γκοντράν ντ' Ωμόν δημοσιεύοντας μιά σχετική είδησι στις έφημερίδες.

Ήταν έτοιμος να έτοιμάσει ή σχετική δημοσίευσι όποτε ο μικρός του γραφείου του, του άνήγγειλε ότι οι υπηρέτες του κόμητος ντε Μοράν περιμέναν στο γραφείο.

Ο κ. Ντεγκαλό δέν έκρυψε την δυσάρεσκέια του, όστόσο όμως έδωσε έντολή να τους περάσουν στο ιδιαίτερό του διαμέρισμα.

Ο Ζερόμ παρεμέρισε και άφηρε την Φραγκίσκα να μιλήσι, ο συμβολαιογράφος όμως έδειξε μιά τέτοια ψυχρότητα στη δύστυχη γυναίκα που την έκαμε να παγώσι.

— Ά! τώρα ήλθατε! της έίπε με ζηρό τόνο. Είναι άγρια πιά. Έμειθε από άλλους ότι ήταν καθήκον σας να έλθετε να μου άναγγείλετε σείσι. Όστόσο όμως, άφού ήλθατε, σας λέγω ότι ούτε πρέπει να σκεφθίτε καν τώρα περί προκαταβολών για τα έξοδα εκπαίδευσως του παιδιού σας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ο Τζάρβις Μακντόναλντ προχωρούσε έλεύθερα ανάμεσα στα γλυστερά ύγρά δοκάρια, που ήταν σκορπισμένα στην άύλη του ναυπηγείου, ένφ το βλέμμα του άπλωνόταν χαϊδευτικά στα γνώριμά του θαυοπράσινα νερά της λίμνης Γιούντον. Πριν χρόνια πολλά, τοῦτα έδω τα νερά τον έγνώριζαν καλά. Ήταν ή εποχή που δέν ώνομαζόταν ακόμα «κύριος» Μακντόναλντ που δέν διατηρούσε πολυτελή γραφεία, που δέν ήταν πρόσωπο σημαίνον και με ίσχύ, που ήταν μ' άλλα λόγια, άπλως και μόνον ο Τζάρβις και τίποτε παραπάνω.

Σταμάτησε έμπρός στα ψηλά σκαριά, που σε λίγο καιρό θα μεταμορφώνονταν σε ένα κομψό γιώτ — το γιώτ του... Ο διευθυντής του ναυπηγείου στεκόταν δίπλα του, παρακολουθώντας τη δουλειά.

— Μήπως πέρασε απ' έδω ή μίς Γκάρφηντ; τον ρώτησε ο Μακντόναλντ.

— Δέν την πήρε το μάτι μου. Πάω να ρωτήσω στα γραφεία.

— Άσε, δέν πειράζει... Άπότομα έστράφηκε και κύτταξε κατά πρόσωπο τον διευθυντή του ναυπηγείου.

— Άκου δώ, Μπίλλ, του έίπε. Σε θυμάμαι από παιδί και — μάλιστα — θα σου μιλήσω ξάστερα. Μήπως άκουσες κανέναν να μιλά σχετικώς με την μίς Γκάρφηντ... κι' έμένα;

Ο Μπίλλ ήξερε να λέη ψέματα, όταν έπρεπε.

— Για την μίς Γκάρφηντ και για... όχι, όχι, δέν πήρε τί αυτό μου λέξι.

— Έ, λοιπόν, θα την παντρευτώ. Πάνε.., πάνε, που λές, χρόνια απ' τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα μου, ή Κόρα κι' άνάθεμά τα, με βαρβαίνει ή μοναξιά. Τί μου άπομένει πιά να κάνω; Έ

χω γι' άντικαταστάτες μου τους γυιούς μου, που νοιώθουν καλύτερα από μένα πώς πάει μπρός μιά δουλειά στα χρόνια που ζούμε. Είπε λεπτοί κι' εύγενικοί κι' έμένα δέν μου άρέσουν κάτι τέτοια. Δουλειά, θα πη δουλειά... σκυλίσια, που να χαλά ο κόσμος, που να μη λογαριάζης ούτε τους άγιους τους ίδιους. Σάν με πιάνανε έμένα τα μπουρινία μου, μούλεγε ή μακαρίτισσα ή Κόρα: «Ήσυχα, Μάκ, ήσυχα. Και να δής, που πάντα είχε δίκιο. Τα παιδιά πήραν από κείνην. Της μοιάσανε... κι' ο Τζίλλ κι' ο Τόντ... όλο μου ζητάνε να κρατηθώ, να ήσυχάσω.

Σταμάτησε απότομα Μιά άπαλή κι' όμως μαζί και έπιτακτική φωνή άντηχησε απ' το θάθος της αύλης:

— Ω, Τζάρβις, Τζάρβις, άγάπη μου, έλα να με βοηθήσης και κοντεύω να τσακιστώ επάνω σ' αυτά τα βρωμόξυλα.

Οι δυο άνδρες έστράφηκαν κι' άντίκρυσαν μιά λεπτή, έξαιρετικά όμορφη κοπέλλα, επάνω από 25 χρονών. Ο Τζάρβις έσπευσε κοντά της κι' εκείνη άρπάχτηκε με δύναμι απ' το χέρι του.

— Σε λίγο θάχη τελειώσει, έφώναξε χαρούμενα ή μίς Γκάρφηντ, μόλις πάτησε σίγουρα στη γη, δείχνοντας με το πηγούνι της τα σκαλιά.

— Ω, θανά θάυμα! Σας έίπε μήπως, κ. Σόρεσον, ο Τζάρβις πώς άποφασίσαμε να το βαφτίσωμε;

— Όχι... δέν μούπε τίποτα.

— «Τζάρτζες», λοιπόν, θα τ' όνομάσωμε, που συνδυάζει τα όνόματά μας: Τζάρβις και Τζέσου... ω-

ραία δέν είν' ή ιδέα μας; Ο Μπίλλ Σόρεσον έκούνησε το κεφάλι του.

— Άν ρωτάτε και μένα, έίπε, έγω θάθελα να δώσω στο καράβι μου όνομα γυναίκας. Σάν και το «Μαίρου Μάλוט», να πούμε.

Ο Μακντόναλντ ταράχθηκε.

— Μαίρου Μάλוט, έίπε; — Ναι, το παλιό καράβι. Το άραξε χτές ο καπετάν Σβέγκλερ για επιδιόρθωσι. Μικροπράματα: στοκάρισμα και μπογιά. Μετά, θα ξαναρχίσθ το δρομολόγιο του, το παλιό... το ξέρεις απ' το Νόμ στο Κότζεμπιου. Τώρα είναι άρραμένο στην τρίτη άποβάθρα.

— Ταξίδεψα με τη «Μαίρου» στο πρώτο της, το παρθενικό της ταξίδι πός τον βορρα, ψιθύρισε ο Μακντόναλντ. Θάθελα να την ξαναξιδώ.

Η κοπέλλα κατσούφιασε στενοχωρημένη.

— Τζάρβις, άγάπη μου, έκαμε, είν' άνάνκη τώρα να θουπήσωμε ως το γόνατο στη λάσπη και στη βροχή για να πάμε!...

— Μείνε έδω έσύ, άν πρε-

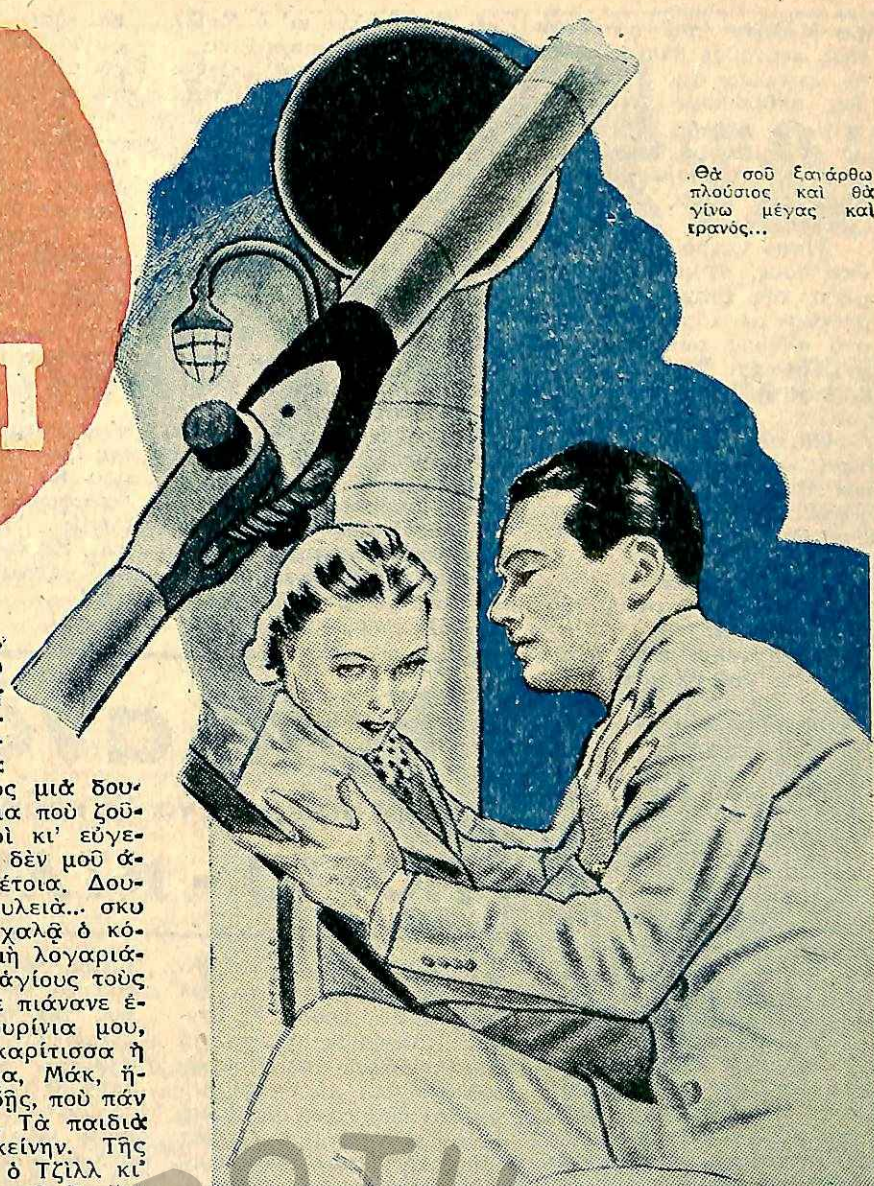
τιμάς, την διέκοψε ο Μακντόναλντ.

Ξεκίνησε μόνος του άμέσως. Προχώρησε για λίγο και καθώς έστρίψε πίσω από ένα σωρό δοκάρια, άντίκρυσε την «Μαίρου Μάλוט» γερασμένη, ξεθαμμένη κι' όμως... ήταν ή ίδια ή «Μαίρου Μάλוט».

Η σκέψις του πτερούγισε στα περσμένα, πριν 37 χρόνια, τότε που έδερε τον κόσμο ή τρέλλα του χρυσού. Όλα τα πλοία ξεκινούσαν για την Άλάσκα, δυο χιλιάδες δολάρια είχε πληρώσει ο ίδιος το ναύλο του στο «Μαίρου Μάλוט» και επάνω απ' τα μισά τά είχε δανειστή απ' την Κόρα. Δέν ήταν σωστό που την άφηνε μόνη δίχως πολλά λεφτά, μάλιστα δέν είχε τόπο ούτε για γάτα στα καράβια. Κι' έπειτα τό είχαν πάρει άπόφασι: «Έτσι μονάχα θα μπορούσαν να κερδίσουν τόσα, ώστε να ζήσουν μετά ήσυχον κι' εύτυχισμένοι.

Καθώς τώρα ο Τζάρβις προχωρούσε στο κατάστρωμα της γερασμένης «Μαίρου»...

Θά σου ξαράρω πλούσιος και θά γίνω μέγας και τράντας...

ρυ Μάλοτ» του φαινόταν πώς περνούσε όπως και τότε ανάμεσα από εκατοντάδες ανθρώπους σιθθαγμένους σαν κτήνη, ζητώντας να βρή μια πιο ήσυχη γωνιά, για να μπορέσει να φιλήσει την Κόρα, αποχαιρέτωντας την.

Ήσαν νεαροί τότε κι' οι δύο τους, ντυμένοι με τη μόδα της εποχής. Προχωρούσαν με κόπο, ανάμεσα στο πλήθος των επιβατών κι' έφταναν κάποτε στην κουπαστή. Κάθισαν σε μία γωνιά.

—Θά σου ξαναβρω πλούσιος, και θά γίνω μέγας και τρανός. Θά κερδίσω λεφτά, γιατι' αλλοιωτικά... ένας Θεός ξέρει τι είμαι ικανός να γίνω.

Γέλασε η Κόρα — «Ήσυχα, Τζάρβις, του είπες. Ήσυχα».

Μα το γέλιο της ήταν θιασμένο και τα μάτια της ύγρὰ.

—Ω, Τζάρβις, ξέσπασε απότομα. Φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ. Τι θ' απογίνω αν θουλιάξη το καράβι και σε χάσω;...

—Τί είναι αυτά που συλλογιέσαι; την καθυσόχασε ο Τζάρβις. Νά... κύττα, θά κόψω ένα κομμάτι ξύλο απ' αυτό το καράβι και θά στο δώσω να το φυλάς στον κόρφο σου κι' έτσι δεν θά θουλιάξωμε.

Έσκυψε μετά με τρόπο κι' απέσπασε ένα κομμάτι ξύλο απ' την κουπαστή — θάταν κάπου ένα πόντο παχύ κι' άλλους τρεις διακρύ — και το έκρυψε διαστικά στην παλάμη της Κόρας...

★
Είχε φτάσει και τώρα ο γέρο-Τζάρβις Μακντόναλντ στην πρύμνη του «Μαίρυ Μάλοτ».

—Σίγουρα θάχουν αλλάξει την κουπαστή, συλλογιζόταν. Σίγουρα...

Κι' όμως πλησίασε περισσότερο, σαν θυμήθηκε πώς το ξύλο το είχε ξεκολλήσει απ' το κάτω μέρος, για να μη φαίνεται, και για να σκεπαστεί το θαβούλωμα με τη μπογιά.

Απλώσε διστακτικά το χέρι του και ψαχούλεψε το ξύλο. Τά δάχτυλά του αντελήφθησαν το κόσμημα, που το είχαν σκεπάσει μιά ντουζίνα τουλάχιστον στρώματα λαδομπογιών. Ή καρδιά του φτερούγιζε με δύναμη στο στήθος του κι' η ανάσα του βγήκε κοφτή. «Ενοίωσε πώς ήταν γέρος πιά... Κι' ολοένα κάποια φωνή του ψιθύριζε στ' αυτί.

—Ήσυχία, Τζάρβις. Ήσυχα».

Όταν αργότερα επέστρεψε στο ναυπηγείο, η Τζέσσυ

Γκάρφφλντ κι' ο Μπίλλ τον κύτταξαν παράξενα.

—Σάν ξανάρθη έκείνος ο δημοσιογράφος, διέταξε ο Τζάρβις τον Μπίλλ, πές του να βάλει άγγελία στο περιοδικό του, πώς πουλώ τουτό έδω το γιάτ.

—Τό πουλάς;

—Μη συγχίζεσαι. Θά τ' αποτελειώσης για δικό μου λογαριασμό... μα έγω τό έχω για πούλημα. Κι' από τώρα μάλιστα. Κι' αν θές πές του και κάποιο άλλο νέο: Θ' αγοράσώ τη «Μαίρυ Μάλοτ».

—Μά δεν την έχουν για πούλημα, κι' έπειτα... τί διάολο...

—Πές του να δημοσιεύση αυτά που σου είπα. Θά τ' αγοράσώ το καράβι όπως δήποτε. Θά δώσω τα διπλά απ' όσα μου ζήτηση ο Σθέγκλερ, και θά τον

κρατήσω καπετάνιο. Θά φύγω ταξίδι προς τον βορρά με τα παιδιά μου. Πρέπει να τα δούν αυτά τα μέρη.

Ή Τζέσσυ Γκάρφφλντ, που τα είχε σαν χαμένα, άνοιξε επί τέλους το κερασένιο στόμα της:

— Τζάρβις, Τζάρβις... τρελλάθηκες;

Τής απήντησε μουγγρίζοντας. Και το μουγκρητό αυτό μόνον ο Τζάρβις Μακντόναλντ μπορούσε να το βγάλει.

—Έγώ; Τρελλός; Όχι, π' ανάθεμά τα! Τώρα μόλις ξαναρθα στα σύγκαλά μου. Κι' άκου έδω: Μη με ξαναφωνάξεις Τζάρβις... Γιατί;... Έτσι μου κατέβηκε... Κι' αν καλωρωτάς μη μου ξαναμιλήσης πύτέ σου!

NAPNT TZON S

'Εσπλανάντ τό στοιχειωμένο ξενοδοχείο του ΠΟΡΤΟ - ΝΤΑΡΒΙΝ

ΣΤΟ Πόρτο - Ντάρβιν των Ίνδιων είναι ένα λιμάνι που πολύ συχνά το επισκέπτονται οι ναυτικοί όλων των Κρατών του κόσμου, με τα φορτηγά και επιβατικά καράβια. Είναι ένα λιμάνι με μεγάλη έμπορικη και τουριστική κίνηση.

Ο πλοίαρχος Ντικ Μόραν το είχε επισκεφθεί άμετρητες φορές όταν κυβερνούσε το φορτηγό της Ίντιαν Λάιν «Ατρόμητος».

Πολλές φορές στα ταξίδια του έτυχε ν' άκούση και να συζητήσει για το «Στοιχειωμένο Ξενοδοχείο» το «Έσπλανάντ» του Πόρτο - Ντάρβιν, και συγκεκριμένα για το «Δωμάτιο του Θανάτου». Σ' αυτό μέσα είχαν πεθάνει όσοι κατά τα τελευταία χρόνια έτυχε να το ενοικιάσουν. Είχαν δολοφονηθεί τη νύχτα, ενώ κοιμούνταν, χωρίς η αστυνομία να μπορεί να διαλευκάνη τα έγκλημά τους. Μέχρι της ημέρας που για τελευταία φορά η άγκυρα του πλοίου του Κάπταιν Ντικ Άραβε στα ήσυχα νερά του λιμανιού, είχαν πληρώσει με τη ζωή τους έπτά ταξιδιώται το ένοικιο του υπ' αριθ. 17 δωματίου του «Έσπλανάντ». Το «Έσπλανάντ» όσοσο ήταν από τα καλύτερα και τα πιο μοντέρνα ξενοδοχεία της πόλεως.

Η αστυνομία τέλος άπηγόρευσε στον ιδιοκτήτη του να νοικιάζει το μοιραίο δω-

μάτιο. Φυσική συνέπεια ήταν να δημιουργηθεί θόρυβος για το στοιχειωμένο ξενοδοχείο του Πόρτο - Ντάρβιν, αλλά και διαφήμισης συγχρόνως. Πολλοί τουλμηροί έσπευσαν να ζητήσουν να διανυκτερεύσουν στο μοιραίο του δωμάτιο. Ο ξενοδόχος όμως ήρνεϊτο, γιατί φοβόταν το όριστικό κλείσιμο του ξενοδοχείου του εκ μέρους της αστυνομίας.

Έως ότου, ένα βράδυ, παρουσιάστηκε ένας τουλμηρός και άφοβος Άγγλος ναυτικός, περαστικός από το Πόρτο - Ντάρβιν, ο πλοίαρχος και έφοπλιστής Μάκ Ντίστερ, παλιός φίλος του πλοίαρχου Ντικ Μόραν, και προσέφερε στον ξενοδόχο ένα γενναίο ποσόν για να τον αφήσει να διανυκτερεύσει στο «Δωμάτιο του Θανάτου». Στην αρχή ο ξενοδόχος απέκρουσε την πρόταση του Άγγλου, μα όταν ο δεύτερος έδιπλάσισε να τον αφήσει να διανυκτερεύσει υπό το θάρος των στερνλινών και παρέδωσε στον Μάκ Ντίστερ το κλειδί του δωματίου.

★
Ο Ντίστερ πήγε και πλάγιασε κατά τα μεσάνυχτα. Και το πρωί κατέβηκε στην τραπεζαρία ευδιάθετος και με την πίπα στο στόμα, δηλώνοντας ότι είχε περάσει μιά θαυμασία βραδιά.

Την δεύτερη όμως νύχτα

ο φίλος δεν πέρασε και τόσο καλά. Κατα τις 3 το πρωί, άκουσε ένα ύποπτο θόρυβο στο διπλανό δωμάτιο. Κάτι το ασυνήθιστο συνέβαινε. Έκράτησε την άναπνοή του και προσπάθησε ν' άκούση καλύτερα. Τού φάνηκε σαν ν' άκουγε έναν ρόγχο ανθρώπου που τον πνίγουν. Φοβήθηκε μήπως ο έγκληματίας θά τον έπεσκέπτετο κι' αυτόν.

Έτοιμασε ωστόσο με βρετανική άπαθεια το Κοντάκ του με μαγνήσιο, για να πάρη τη φωτογραφία του δολοφόνου, μόλις θά άνοιγε η πόρτα και περίμενε με το πιστόλι στο άλλο χέρι. Πέρασαν έξι περίπου 10 λεπτά, όταν ξαφνικά ο Ντίστερ δέχθηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι. Έπρόλαθε όμως να πυροβολήσει προς την διεύθυνση από την οποία έδέχθηκε το χτύπημα και έθεσε και εις ενέργειαν τη μηχανή. Κατόπιν έπεσε αναίσθητος.

Το πρωί το ξενοδοχείο άναστατώθηκε για όγδοή φορά από την ήμερα του πρώτου έγκλήματος. Ο ξενοδόχος Ρόμπερτ Φάιν βρέθηκε στραγγαλισμένος στο δωμάτιο του αδελφού του Χιούζ. Στο «Δωμάτιο του Θανάτου» βρέθηκε αναίσθητος ο Κάπταιν Ντίστερ, και δίπλα του, νεκρός, με μιά σφαίρα στην καρδιά ο Χιούζ Φάιν. Οι Ιάτροι κατάρθωσαν να επαναφέρουν στις αισθήσεις του τον άτρόμητον Ντίστερ, ο οποίος και άφηγήθηκε τα διατρέξαντα...

Ποιά ήταν όμως το συμπεράσμα όλης της υποθέσεως; Ο ξενοδόχος είχε ζητήσει να έμποδισι τον αδελγό του να διαπράξη καινούργιο έγκλημα και στραγγαλίσθηκε απ' αυτόν. Κατόπιν ο αδελφοκτόνος Χιούζ άνοιξε την πόρτα που συνδέει τα δύο δωμάτια και επέπεσε κατά του Άγγλου ναυτικού, η σφαίρα του οποίου τυχαίως τον βρήκε στην καρδιά και τον άφησε στον τόπο. Κι' έτσι, χάρις στον Ντίστερ, διελευκάνη το μυστήριο του «Έσπλανάντ» του Πόρτο - Ντάρβιν.

ΜΑΝΟΣ Ν. ΚΑΡΗΣ

Ό έρως είναι...

...Ό πρώτος δημιουργός του ανθρώπινου γένους.

(Βαδενάργκ)

...Ή άπασχόλησις του άργήσχαλου ανθρώπου, ή διασκέδασις του πολεμιστού κι' ο σκόπελος του έσπερμένου.

(Ναπολέον 1ος)

...Ένας τύραννος που δεν φέεται κανενός.

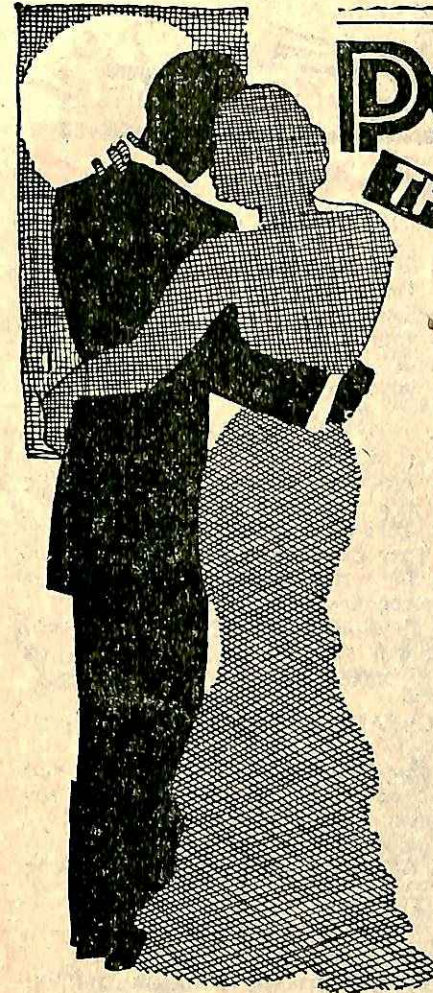
(Κορνήλλιος)

...Μιά έπιδημία που όσο την άσπεύγει κανείς τόσο υπάρχει κίνδυνος να μολυνθί.

(Σαμφόρ)

...Ένα μυστήριο.

(Ουάλλας)

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

μεγάλη, ο θάνατος της μάνας του.

Δέν ήταν πλούσιος. Ή μικρή κτηματική κληρονομιά του ήταν τόση, που δεν μπορούσε να του εξασφαλίση ένα μέτριο μεροκάματο. Το καλοκαίρι εκείνο είχε πάει στο νησί του ένας κουμπάρος του, απ' την Αθήνα, για να παντρευθί. Και τότε βρήκε την ευκαιρία ο Βασίλης να διηγηθί τις στενοχώριες του σ' έναν άνθρωπο πιο «πειραγμένο».

«Ήξερε, πώς ο κουμπάρος του είχε ένα καφενείο στην πρωτεύουσα και δεν έδίστασε να του κάμη την πρόταση: — Δημήτρη, μπορώ να πιάσω δουλειά στο μαγαζί σου;

Κι' ο Δημήτρης του απήντησε μ' ειλικρίνεια:

— Καί γιατί όχι; Αφού, μάλιστα, θά καθήσω έγω κανένα μήνα έδω, θά έρίσκειται στο μαγαζί ένας δικός μου άνθρωπος. Προς το παρόν έχω αφήσει τον αδελφό μου, αλλά, έδω που τα λέμε, δεν του έχω και μεγάλην εμπιστοσύνη.

Κι' ο Βασίλης Βούνιαρης, μπαρκάρησε για τον Πειραιά, μ' ένα συστατικό γράμμα στην τσέπη.

★
Ήταν προκομμένος και τίμιος στη δουλειά του. Ο κουμπάρος του, που είχε γυρίσει μαζί με την γυναίκα του, επανελάμβανε συχνά, πως «δεν είχε ξαναβρή έναν τέτοιο υπάλληλο!»

Ο Βασίλης προσαρμόθηκε πολύ γρήγορα στο περιβάλλον της Αθήνας και δεν άργησε να γίνη φίλος ώρισμένων καλών «παιδιών». Τις Κυριακές, έκαναν περίπατο έξω από Βοτανικό και τα βραδία μαζεύονταν στην ταβέρνα της γειτονιάς, περισσότερο για να κάμουν κέφι και να τραγουδήσουν, παρά για να πσιόν κρασί. Και ο καιρός περνούσε χωρίς να παρουσιάζη κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Από το βράδυ όμως εκείνο, που ο Βασίλης είδε την Έλένη Ταρσάκη στ' άρραβωνιάσματα ενός φίλου του, έ, τότε ο κόσμος άρχισε να πσιόνη μιά καινούργια όψη. Ήταν φιλενάδα της «άρραβωνιαστικής» κι' είχε όλα τα προσόντα για ν' ανταποκρίνεται στον τύπο του Βασίλη.

Εκείνα τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια της, τα γεμάτα υπόσχεσι και μαργιολιά, ήταν το πιο μαγευτικό σημείο, στο καλλιτεχνικό εκείνο δημιούργημα του Θεού. Στα καστανά κύματα των μαλλιών της ποδούσε ν' αφήση ναύαγιο την ψυχή του και για ένα της χαμόγελο, μπορούσε να δώσει όλη του τη ζωή. Από τότε, η Θεϊκή εκείνη Ανοιξιά των δέκα έννεα χρόνων, που την έλεγαν Έλένη, έγινε ή μοναδική σκέψις του, όλη πάθος και τρυφερότητα.

Την ημέρα, σερβίροντας τους καφέδες, στους μανιάδες της Λαχαναγο-

ράς, ήσούχαζε κάπως από τις τυραννικές σκέψεις του. Τη νύχτα όμως, κλεισμένος στο δωμάτιό του με σβυσμένη την λάμπα, μπορούσε να παραδώση δολόκληρο το είναι του στην γλυκειά της όπτασία.

Ξεσπούσε τότε σ' ένα έρωτικό παραλήρημα, άπλωνε τα χέρια, μέσα στο πυκνό σκοτάδι και χάιδευε την μορφή της αγαπημένης του, με κλεισμένα τα μάτια.

Κι' όταν τον ξπαίρνε ο ύπνος μετά από τα μεσάνυχτα, ζούσε με την φαντασία, μεθυστικές, γεμάτες αγάπη στιγμές στην άγκυλιά της Έλένης, που έρχόταν στα όνειρά του, πότε σαν βασίλισσα και πότε σαν ζητιάννα. Το πρωί ξυπνούσε κι' έβλεπε τα μαξηλάρια του μουσκεμένα.

«Μά αξίζει τάχα να υποφέρη κανείς τόσο πολύ για μιά γυναίκα;» Ή σκέψις αυτή, που έκανε ο άπελπισμένος Βασίλης, έμπαινε, σαν ένα τεράστιο έρωτηματικό και στο καστανό κεφαλάκι της Έλένης, ύστερα από όσα της είχε πη ή φίλη της, για τον φίλο του άρραβωνιαστικού της. Και ενώ ο Βασίλης καταστάλαξε στην ίδια πάντα απάντησι «αξίζει, γιατί την αγαπώ!» ή Έλένη, καθισμένη πίσω από τα τζάμια ενός παραθύρου της οδού Διπύλου, συλλογιζόταν, πλέκοντας, τον υμορφο αξιωματικό, που περνούσε ταχτικά, έξω από το σπίτι της, καθάλλα στ' αλογό του.

Μιάν έσση, άνήμερα της Παναγίας, είχαν αποφασίσει να κάμουν μιάν έκδρομή στον Σκαρφαμαγκά.

Στη συντροφιά θά ήταν και ή Έλένη. Με πόση χαρά γέμισε ή φτωχή καρδιά του Βασίλη, όταν άκουσε την ευχάριστη είδησι από τον άρραβωνιασμένο φίλο του. Έπί τέλους, θά, που ο Θεός τον έλυπήθηκε και θά του χάριζε τη συντροφιά της μιάν δολόκληρη ήμερα.

Έφτασαν στην έξοχη με δυο άμάξια και ξεχύθηκαν στο πευκοφυτεμένο δάσος με τραγούδια και φωνές. Οι νέοι κρατούσαν τους, από το βράδυ, τηγανισμένους κεφτεδες μαζί με τα άλλα τρόφιμα της έκδρομής και οι κοπέλλες έλεγαν διάφορα άστεία για το πως έμοιαζε ο καθένας τους. Ο Βασίλης έαστούσε την στολισμένη, με κόκκινες κορδέλλες, κιθάρα του, και στο πεντάγραμμο της καρδιάς του ήταν άποτυπωμένη μιά ούράνια μελωδία, που την έκανε να χτυπά δυνατά. Κάθισαν κάτω από ένα πανύψηλο δέντρο. Ή Έλένη άφησε να καμαρώσουν, τα άλλα κιρίτσια το φουστάνι της και το μικρό κοραλλένιο της στοματάκι εξέσπασε σ' ένα πλατύ καλόκαρδο γέλιο, όταν ο άνθρωπος που την αγαπούσε

της είπε πως «έμοιαζε με πριγκίπισσα των παραμυθιών». Ο Βασιλης ήταν ευτυχισμένος. Μα η 'Ελένη, μετανοώντας πολύ γιατί είχε πάει με την παρέα τους όταν εκείνος στα λίγα λεπτά που έμειναν μόνοι, της είχε πη με ντροπαλό αυθορμητισμό:

— Δεσποινίς 'Ελένη, μη με περάσετε για τρελλό... 'Ακούστε τί θα σας πω... δεν είναι ψέμα... Σας αγαπώ... Ναι, σας αγαπώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Μην περιπαίζετε το φρικτό μαρτύριο της καρδιάς μου... Σας αγαπώ όσο κανένας άνθρωπος στον κόσμο κι' υποφέρω τρομερά με τη σκέψη σας... Ξέρω... ξέρω καλά πως δεν είμαι πλούσιος, για να σας προσφέρω μια γεμάτη πολυτέλεια ζωή... Νά είστε βεβαίως, πως θα σας κάμω ευτυχισμένη... Μη γυρίζετε άλλοι τα μάτια. Πήτε μου... 'Ελένη, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Η όμορφη κοπέλλα χαμήλωσε το κεφάλι, έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτική, κι' ύστερα, ενώ θα έπρεπε να είναι έτοιμη μπει στα σέ μια τέτοιαν έξομολόγησι, το άπλητσε κυττάζοντας τον κατάματα:

— Δεν μπορώ, να σας πω τώρα αμέσως... 'Αφήστε με να σκεφθώ και να σας απαντήσω...

Αυτό, βέβαια, ήταν μια μεγάλη ελπίδα για τον έρωτευμένο Βασίλη. Έγινε σαν ένα μικρό παιδί, που τρελαίνεται από χαρά μπροστά σ' ένα πρωτοχρονιάτικο δώρο. Εκείνη δεν είχε άρνηση τον έρωτά του, και γονατίζοντας της φίλησε παράφορα τα χέρια.

— Πόσο καλή είστε, επρόφερε, Σας ευχαριστώ.

★

Όταν έπεσε το δειλινό και ξαναεβήκαν στα αμάξια, για να γυρίσουν στην πόλη, ο Βασίλης έφρόντισε να καθίσει κοντά στην αγαπημένη του. Τα μάτια του είχαν μια παράξενη λάμψη και τα δάχτυλά του τρικύμιζαν τις χορδές της κιθάρας με τέτοια γλύκα, όσο και μιαν άλλη φορά. Στα ύψωματα του Δαφνίου αντιλαλούσαν οι στροφές της «Ανθισμένης Αμυγδαλιάς» και τα άλογα εκάλπαζαν στο τραγουδιού το ρυθμό.

Φτάνοντας στο Βοτανικό, η ώρα ήταν παρασμένες 9 1/2, τη στιγμή που ο Βασίλης έφειξε το χέρι της 'Ελένης καληνυχτίζοντας την:

— Θα περνώ με αγωνία την άπαντσή σας, επρόφερε συγκινημένος. Είμαι ευτυχισμένος από την σημερινή μας συντροφιά.

— Κι' εγώ επίσης, είπε κι' η 'Ελένη. Καληνύχτα...

Μέσα στο σκοτάδι, όμως, δεν μπορούσε να δει ότι τα μάτια της αγαπημένης του έδειχναν πως ένα θάρος είχε φύγει από την καρδιά της σ' εκείνον τον αποχαιρετισμό.

Στάθηκε στη γωνία του δρόμου και την παρακολούθησε, καθώς έφυγε με τις φιλενάδες της, ώπου οι σιλουέτες τους χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Μετά, πήρε τους φίλους του και κέρασε κρασί σε μια ταβέρνα. Κι' έμελλε ο Βασίλης. Το μεθύσι του όμως αυτό δεν ήταν από το κρασί. Ήταν από την ευτυχία του.

★

Την άλλη μέρα ο κουμπάρος του άπότησε που τον είδε κεφατό, 'Η συνη-

θισμένη μελαγχολία του είχε φύγει από την όψη του. Χαριτολογούσε με τους πελάτες του μαγαζιού, κι' αγόρασε στα παιδάκια της γειτονιάς καραμέλλες. Οι μέρες όμως περνούσαν και η περηγή άπαντσης που περίμενε ο Βασίλης δεν έρχόταν. 'Η ελπίδα του άρχισε πάλι να χάνεται σιγά - σιγά.

Όπου δεν κρατήθηκε πιά - ένας μήνας είχε περάσει - και παρεκάλεσε την άρραβωνιαστική του φίλου του να άποσπάση από την 'Ελένη, αν επί τέλους δεχόταν τα όσα της είχε πη.

Εκείνη, τότε, προσπαθώντας να μην τον λυπήσει, του είπε πως οι γονείς της 'Ελένης ήθελαν να την παντρέψουν μ' έναν ανθυπολοχαγό του Ιππικού.

Ο Βασίλης ώστόσο πληροφορήθηκε από έναν γείτονα της αγαπημένης του, πως η 'Ελένη παντρεύεται τον άνθρωπο που αγαπούσε από δυο δόκκληρα χρόνια πριν.

Παραφύλαξε ένα θράδυ, και τους είδε να φιλιώνται έξω από το σπίτι της. Κι' ύστερα να τους άνοιξη η μητέρα της την πόρτα.

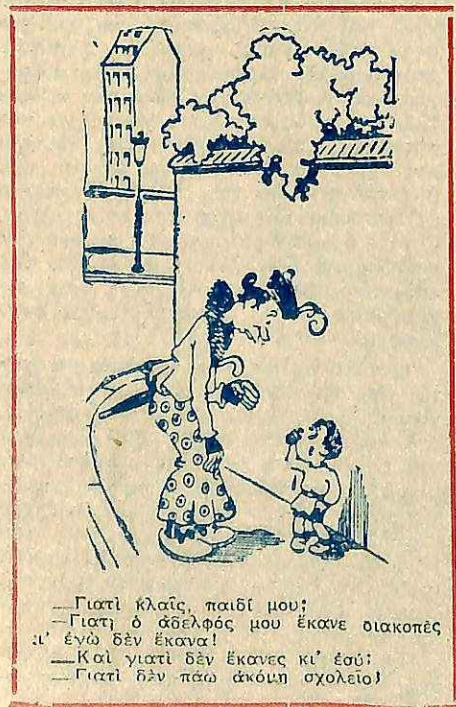
Ήταν μια παγωμένη θραδυά του 1914. Ο Βασίλης πιάστηκε από μια κολόνα του γκαζιού, για να μη σωριασθή στη γη. Το κεφάλι του ήταν βαρύ και θολή η σκέψις του. Πήρε με κυρτά θήματα το δρόμο για το φωχικό του δωμάτιο. Προτού να άνοιξη την πόρτα, γύρισε το κεφάλι του στον άστροφώτιστο ουρανό, σαν να έδινε έναν τελευταίο χαιρετισμό στη χειμωνιάτικη φύση. Μπήκε. Άναψε τη μικρή λάμπα του. Το δωμάτιο του φάνηκε σαν ένας μουχλιασμένος τάφος, με άπαισια μυρωδιά. Τράηξε ένα συρτάρι κι' έπιασε στα χέρια του ένα ευράφι.

Η λάμπα άστραφτοκόπησε στο άσθενικό φως. Άνέβασε το χέρι του στο λαιμό του, και το κορμί του Βασίλη θούνιαρη κύλισε στο παλιό πάτωμα του δωματίου μ' έναν θάρυ, μακάβριο γδομπο.

.....

Ο έρωτας είχε παλαίψει άλλη μια φορά με τη ζωή και την είχε νικήσει...

ΜΙΜΙΚΟΣ

— Γιατί κλαίς, παιδί μου;
— Γιατί ο αδελφός μου έκανε διακοπές κι' ενώ δεν έκανα!
— Και γιατί δεν έκανες κι' εσύ;
— Γιατί δεν πάω ακόμη σχολείο!

ΤΟΝ ΕΤΑΡΑΞΕ ΣΤΟ ΞΥΛΟ

— Πώς είναι ο Γιάννης;
— Πολύ άσχημα.
— Καλά, εγώ χθές το θράδυ τον είδα που χόρευε με μια ξανθεία.
— Σύμφωνα! Άλλά τον είδε κι' η... γυναίκα του!

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

Ο χοντρός θεατής, επιστρέφοντας στη θεία του μετά το δάλειμμα:
— Το δικό σας πόδι ήταν που πάτησα όταν έθγαινα έξω;
— Μάλιστα, κύριε, άπλητσε ο καβιμένος θεατής.
— Ματθίλδη!, φώναξε ο χοντρός κύριος στη γυναίκα του. Έδώ είναι τα καθίσματά μας.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ;

Μόλις τελείωσε το διάβασμα του ρυθιστορήματος, η γυναίκα του τον ρώτησε αν είχε ευτυχισμένο τέλος.
Εκείνος έβυσε το κεφάλι του.
— Δεν ξέρω, άπλητσε. Λέει άπλωσ ότι παντρεύτηκαν.

ΤΟ ΞΕΧΑΣΕ ΚΙ' ΑΥΤΗ

Οι άσπονδότερες φίλες συναντήθηκαν στο δρόμο.
— Λυπούμαι πολύ, αγαπητή μου, είπε η πρώτη. Το ξέχασα 'Ελένη ότι είχατε χθές δεξιωθεί στο σπίτι.
— Ω!, έκασε η άλλη. Δεν ήρθατε;

ΤΟΜΠΟΛΑ!...

— Ίσως να είναι πολύ σκληρό, τι έα σας πώ, αλλά στη χθεσινάβραδυή δεξιώσι η άδελφή σας μου ύποσέθηκε να γίνη γυναίκα μου. Θα με συχωρήσετε αν σας την πάρω;
— Νά σας συχωρήσω; Μα γι' αυτή τη δουλειά δόθηκε στο σπίτι μας η δεξιώσις!...

ΑΥΤΗ ΠΟΥ ΗΤΑΝ;

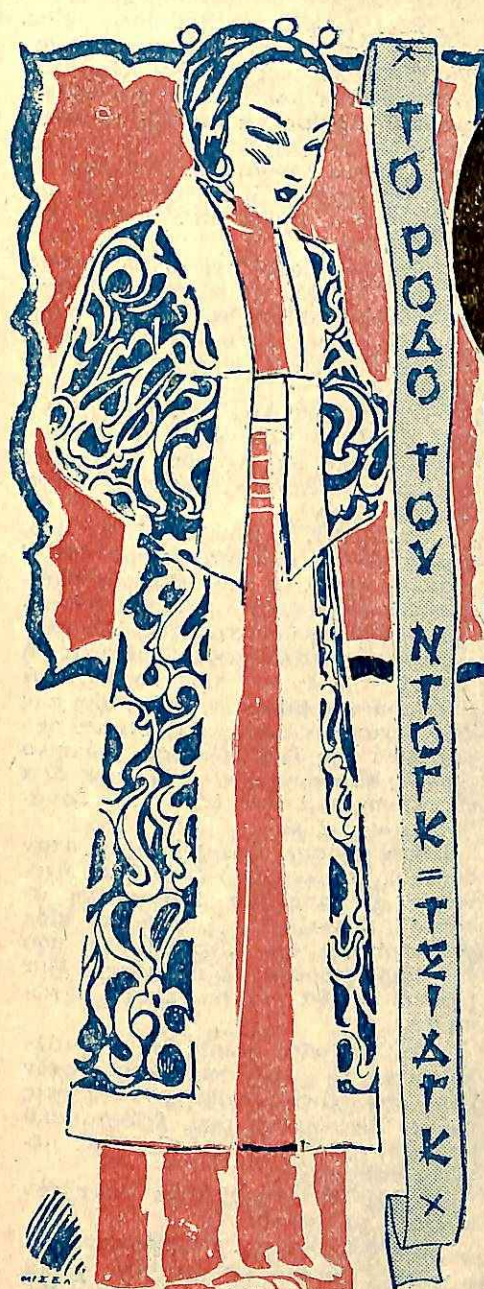
— Μάλιστα, αγαπητή μου, έλεγε μια μοντέρνα σύζυγος στη φίλη της. 'Επί έλοκλήρους μήνες άπορούσα πού περνούσε ο άνδρας μου τα θρόδρια του, ώπου ένα θράδυ έπέστρεψα σπίτι νωρίς, και τον θρήκα... εκεί.

ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΝ ΔΕΝ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΖΕ...

Η σύζυγος του γαιοκτ ήμονος (στον φαρμακοποιό): Τώρα έωστε προσοχή και γράψατε καθαρά σ' αυτά τα δυο μπουκάλια ποιδ φάρμακο είναι για το άλογο και ποιδ είναι για τον άντρα μου. Μη γίνη κανένα λάθος και χάσω τδ... άλογό μου.

ΣΚΟΤΩΗΚΕ Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ

— Τάμαθες; Ο Νίκος σταμάτησε το κάπνισμα.
— Πώς;
— Πέταξε το άναμμένο τσιγάρο του μέσα σ' ένα θαρέλι με... μπαρούτι!

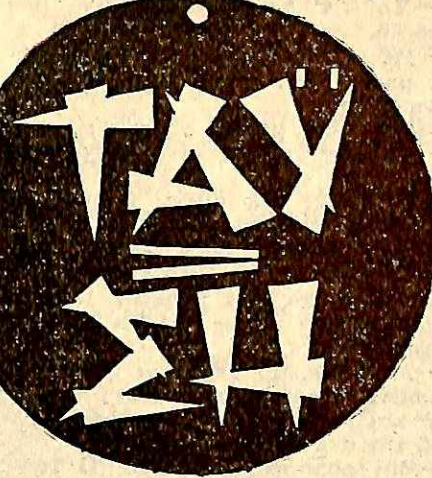
ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ:
Η Τάυ - Ση μένοντας μόνη με τη φίλη της Κία, μετά την άποχώρησι του άνδρός της Τάυ - Σούγκ, άρχίζει με δάκρυα στα μάτια να της διηγήται όλη την πονεμένη ιστορία του έρωτός της με τον Ζοζέ. Συνεχίζοντας της λέει: Ο Ζοζέ μου είχε ύποσέθει πως θα έαναγύριζε και δεν ήθελα να πεθάνω πριν να τον δω, έστω και για μια στιγμή, για μια ματιά. Πόση πικρία και όδύνή σ' αυτά τα δυο χρόνια, αγαπημένη μου Κία! Μετρούσα τους μήνες, τις ημέρες, τις ώρες, τα δευτερόλεπτα, παλαιώντας με όλη τη δύναμη της ψυχής μου για να μη σδύσω πριν να έαναγύριση... Και τώρα πως τον έαναθλέπω!...

«Κι' ο Τάυ - Σούγκ ποτέ δεν ύποψίασθηκε τον έρωτά σου!» ρώτησε η Κία τη φίλη της.

«Τον ύποψίαζόταν», άπλητσε η Τάυ - Ση. «Και δεν προσπάθησε να στον ξεριζώση από την καρδιά σου;».

4ον

— Ναι, στην άρχή μεταχειρίστηκε άπειλές, "Ημουν δική του, γιατί με είχε αγοράσει, και σε ποιά τιμή! Άντιστάθηκα όμως, με τόση δύναμη, πού δεν ήξερα πως μπορούσα να έχω, κι' ένα θράδυ έτρεξα στις έχθες του Ντόγκ-Τσιάγκ για να τερματίσω τη ζωή μου μέσα στα νερά του. Ο Τάυ - Σούγκ, πού μ' αγαπούσε τρελλά, κατάλαβε πως δεν θα δισταζα να πεθάνω αν έπιχειρούσε να με έκθιάση.

Από εκείνη την ημέρα έγινε άλλος άνθρωπος και το πάθος του, αντί να λιγοστέψη, μεγάλωσε αφάνιαστα. Με μεταχειρίζοταν σαν κυρία του και μου προσέφερε ό,τι ένόμιζε πως θα μπορούσε να μ' ευχαριστήση. Δεν τον μισώ αυτόν τον άνθρωπο, όχι! γιατί ύπηρεξε καλός μαζί μου, γιατί με άτρεύει σαν θεά. Νοιώθω όμως πως ποτέ δεν θα μπόρεσω να τον αγαπήσω! Η τον Ζοζέ ή τον θάνατο: αυτή είναι η μοίρα μου.

Ένα δυνατό κλάμα της έπνιξε τη φωνή και σωριάστηκε στο κρεβάτι της χωρίς δυνάμεις.

— Καλή μου φίλη, μην κλαίς έτσι, είπε η Κία πού έκλαιγε κι' αυτή με λυγμούς. Πές μου, τον ξαναείδες τον Ίσπανό;

— Ναι, στον σπιβο, πού έπάλευε

Καταπληκτικό άνάγνωσμα έρωτος, περιπετειών και μυστηρίου

ύπό

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

με την τίγρι!...
— Τι;... Ο αίμαλάτος ήταν ο Ζοζέ σου;... Μεγάλε Βούδδα, προστάτεψέ τον!...

— Ναι, εξακολούθησε η Τάυ-Ση με μια φωνή διακοπτομένη από λυγμούς. Εκείνος ήταν ο λατρεμένος μου Ζοζέ! Είναι φριχτό να τον εξαναθώ αίμαλάτω, μπροστά στον θάνατο, ύστερα από δυο χρόνων άγωνία, ύστερα από τόσο κλάμα και τόσες πίκρες. Άχ! Γιατί ο Βούδδας μου άρνήθηκε την τελευταία παρηγοριά μου να τον ιδω έλεύθερο; Κία, καλή μου Κία, όλα τελείωσαν για το φτωχό Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ!

Η Κία την έκύτταξε με θορυκωμένα μάτια και την έφίλησε πολλές φορές, λέγοντας:

— Όχι, δεν πρέπει να πεθάνης!

— Γιατί δεν πρέπει να πεθάνω; Μη πως μπορεί τάχα να ζήση ένα λουλούδι χωρίς τον ήλιο και τη δροσιά; Γιατί να ζήσω, αγαπημένη μου φίλη, αφού μου φεύγει για πάντα η ελπίδα πού μοδβινε θάρρος στη ζωή;

Ηλπιζα πως μια μέρα θα τον εξαθάλευπα και πως θα ζούσα κοντά

Μια κραυγή θυμού δγήκε από τα χείλη του στρατηγού...

του ευτυχισμένη. Αυτό όμως σήμερα είναι αδύνατο, γιατί εκείνος σε λίγο δεν θα ζή πιά. Κία, Κία, καλύτερα ο θάνατος, παρά αυτό το μαρτύριο. Τα πάντα γκρεμίζονται γύρω μου και έγω θυθίζομαι στα σκοτάδια!

—Ω! μη μιλάς έτσι, Τάυ-Ση της είπε χαϊδευτικά η νέα. Ο Τάυ-Σούγκ δεν ξέρει πώς ο αιχμάλωτος είναι ο Ζοζέ.

—Δεν ξέρει τίποτε, αλλά τί σημαίνει; Ο Ζοζέ είναι ένας αιχμάλωτος και σε λίγο θα πεθάνει. Οι άνθρωποι της φυλής μας είναι αποφασιστικοί!

—Μά αφού σκότωσε την τίγρι; —Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν, θα πεθάνει κάτω από το πέλμα του ελέφαντος.

—Είναι φοβερό! —Ναί, είναι φοβερό, τρομακτικό, τερατώδες! "Αχ! Κία, νοιώθω πώς η πηγή της ζωής στερεύει και τα μαύρα φτερά του θανάτου μ' άγγιζουν.

—Τάυ-Ση, εγώ είμαι διατεθειμένη για το κάθε τι, αρκεί να σε ιδω ευτυχισμένη. Τί θέλεις να κάμω για σενα; Δεν θέλω να πεθάνεις.

—Δεν θα πεθάνω... όσο ζή εκείνος! "Όταν όμως τον σκοτώσουν θα κλείσω τα μάτια... και θα μπώ κι' εγώ στον τάφο.

—Τάυ-Ση! Έκαμε η Κία. "Αν μπορούσαμε να τον σώσουμε;

"Ενα πικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα στεγνά χείλη της φτωχής Κοχιγκινέζας.

—Να τον σώσουμε; μουρμούρισε. Δεν είναι δυνατόν, δεν είναι δυνατόν!

—Εγώ ξέρω και παίζω τους άνδρες.

Η Τάυ-Ση πήρε τα χέρια της πιστή της φίλης και σφίγγοντάς τα είπε:

—Να τον σώσουμε!... Θέλεις να τον σώσεις!... Κία, μη με κάνεις να δεινρεύωμαι, μη με σκοτώνεις πριν από εκείνον!

—Πές μου, Τάυ - Ση, είπε η νέα καθήμενη κοντά στο μαξηλάρι της. Πού βρίσκονται οι ξένοι;

—Στην Σαϊγκόν κι' είναι έτοιμοι να καταλάβουν ολόκληρη την Τσιά-Νίντ.

—Θα έρθουν ως την Μπιέν-Χόα...

—Ναί, μού το είπε ο Τάυ-Σούγκ.

—Πολύ καλά.

—Τί θέλεις να κάνεις;

—Θα διαδωσω άμέσως πώς οι ξένοι βρίσκονται έξω από την Μπιέν Χόα, για να κάμω τον Τάυ-Σούγκ να βγίη έξω με τα στρατεύματά του.

—Γιατί;

—Για να τους απομακρύνω όλους και να έλευθερώσωμε εύκολότερα τον Ζοζέ!

Ο Τάυ-Σούγκ είναι ένας άνθρωπος πολύ πονηρός και πολύ επικίνδυνος. Με την παραμικρή υποψία θάκοβε άμέσως το κεφάλι του 'Ι-σπανού.

—Βούδδα, προστάτεψέ τον!

—Δεν θα διατρέξω κανέναν κίνδυνο, Τάυ-Ση, σου το όρκίζομαι! Έγώ θα πάω στον Ζοζέ και θα του πω να έλθει κοντά σου.

—Κοντά μου!... Κοντά μου, είπες;

—Ναί, να έλθει κοντά σου.

—Εδώ σ' αυτό το δωμάτιο;

—Ναί, σ' αυτό το δωμάτιο.

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Κία... Κία!...

—Σου τ' όρκίζομαι, φτωχή μου Τάυ-Ση.

—Με κάνεις να πεθάνω από τη χαρά μου... "Αχ! Κία, πώς μπορεί να γίνη αυτό;

—Γιατί δεν μπορεί να γίνη;

—Μά ξεχνάς πώς είναι αιχμάλωτος;

—Τό ξέρω, εγώ όμως βρήκα το μέσον να τον σώσω. Σε λίγο θα συναντήσω τον άρραβωνιαστικό μου, τον Τάυ-Μιτ και θα του τα διηγηθώ όλα, ζητώντας την βοήθειά του. Ο Τάυ-Μιτ είναι καλός και δεν θα μου άρνηθί τίποτε.

—Με φοβίζει! Ξεφώνισε η Τάυ-Ση χτυπώντας τα δόντια από τρόμο. Μια και μόνη λέξι, θάταν αρκετή να μου τον σκοτώσει.

—Μην φοβάσαι, φίλη μου. Ο Τάυ-Μιτ δεν θα πη τίποτε σε κανέναν. "Ακουσε με!

—Σ' άκούω, αλλά κάνε γρήγορα, γιατί κάτι σαν πυρετός άγκαλιάσε το κορμί μου.

—Σε δυο ώρες θα στείλω τον Τάυ-Μιτ να πάη στο δάσος κι' από εκεί άργότερα θα έλθει τρέχοντας και θ' αναγγείλει πώς οι ξένοι πλησιάζουν την Μπιέν-Χόα. Ο Τάυ-Σούγκ θα μαζέψη τους πολεμιστάς του και θα τρέξη να βρῇ τον έχθρό. Καισάν τον απομακρύνωμε τον Τάυ-Σούγκ, άμέσως θα φροντίσωμε να έλευθερώσωμε τον Ζοζέ.

—Κία!...

—"Ακουσε, άκουσε άκούη. Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ, έξακολούθησε η έξυπνη νέα. Κι' όταν οι πολεμιστάι θα έχουν απομακρυνθῇ, ο Τάυ-Μιτ θα πάη στον Βάγκ, τον δεσμοφύλακα, θα τον μεθύσει με «ρουόν-μάν» και όπιο και θα έλευθερώσει τον αιχμάλωτο.

—"Αχ! Καλή μου Κία! Είπε η Τάυ Ση, άγκαλιάζοντάς την. Πόσο θά-θελα να πεθάνω ευτυχισμένη στην άγκαλιά του Ζοζέ! "Ας είχα τουλάχιστον αυτή τη στερνή παρηγοριά.

—Μη μιλάς για θάνατο, Τάυ-Ση. Θέλω να σε ιδω άκόμη ευτυχισμένη.

—Δεν θα ξαναγυρίση πια η εύτυχία σε μένα, είπε η δυστυχισμένη με πικρία. Τη δοκίμασα μόνο μια στιγμή και δεν θά την ξαναδοκιμάσω πιά. "Αχ! γιατί, Τάυ-Σούγκ, ήρθες να μου την αφαιρέσεις; Γιατί η μοίρα σ' ώδήγησε κοντά μου; "Αν δεν ήσουν εσύ, εγώ τώρα θά ήμουν ευτυχισμένη στην πατρίδα του Ζοζέ και δεν θα περνούσα αυτό το μικρό, δεν θα ήμουν βουτηγμένη σ' αυτή την άπελπισία.

—Θάρρος, Τάυ-Ση!

—Θάρρος! "Αχ, Κία έχω ένα προαίσθημα πού καταστρέφει κάθε μου ελπίδα και με κάνει ν' ανατριχιάζω. Νοιώθω πώς η καταστροφή μου πλησιάζει.

—Είναι ο φόβος πού σε κάνει να μιλάς έτσι και να βλέπεις τα πάντα σκοτεινά.

—"Οχι σκοτεινά, Κία, αλλά βλέπω πολύ αίμα!

—Καταραμένε Τάυ-Σούγκ!, ξεφώνισε η κόρη του δικαστού.

—Μην τον καταριέσαι. Κία, μουρμούρισε γλυκά η Τάυ-Ση. Έγώ τον συμπονώ.

—Μά είσαι πολύ καλή, φίλη μου. Κι' όμως αυτός υπήρξε η αίτία της δυστυχίας σου.

—Μ' έκαμε δυστυχισμένη γιατί με λάτρευε πολύ.

Τό «γκόγκ» του μεσημεριού χτύπησε μακρυά. Η Κία σηκώθηκε.

—Είπε καιρός να άρχίσω, είπε. "Όταν η τελευταία άχτίδα του ήλιου θά έχη τελειώσει το χρύσωμα των κορυφών των βουνών μας και τότε γάρι θ' άρχισή να φωτίξη το ποτάμι, ρίξε μια ματιά προς τις φυτείες του μαύρου σουσαμιού. "Απ' εκεί θά δῆς να έρχεται ο άγαπημένος σου Ζοζέ, σου τ' όρκίζομαι. "Αντίο και μη φοβάσαι.

Έσκυψε επάνω στο ώχρό πρόσωπο της Τάυ-Ση, τó φίλησε και απομακρύνθηκε άθόρυβα. Λίγες στιγμές άργότερα, βρέθηκε στο δρόμο και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του δικαστού.

Η Τάυ-Ση έμεινε για μερικά λεπτά της ώρας άκίνητη κι' ύστερα, σκεπάζοντας με τις δυο παλάμες της τó πρόσωπό της, ξεσπασε σ' ένα δυνατό κλάμα.

—Θεέ μου!, ξεφώνισε. "Ας μπορούσα να τον ιδω μια στιγμή και ν' άκούσω τη φωνή του! Θάμουν εύτυχισμένη στην αιωνιότητα και θά πηγαινε η ψυχή μου στον Παράδεισο!

Ξάπλωσε ξανά χωρίς δυνάμεις, ή όρασίς της έγινε πιο θαμπή, τα βλέφαρά της βάρυναν, στα χείλη της ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο και στο πρόσωπό της ένα έλαφρό κόκκινο χρώμα. Τό φτωχό λουλούδι, παρ' όλα τα χτυπήματα πού δέχθηκε, ξαναγύριζε στη ζωή.

Είχαν περάσει αρκετές ώρες, όταν ξύπνησε ξαφνικά από έναν βαθύ στεναγμό κι' από μια φλογισμένη άναπνοή. "Ανοιξε τα μάτια κι' είδε μπροστά της τον Τάυ-Σούγκ, πού την παρατηρούσε με προσοχή. Μια βαθειά ρυτίδα χαράκωνε στο μέτωπό του.

—Τάυ-Ση, είπε χωρίς να έχη άλλοιωμένη τη φωνή του. Μέσα στον ύπνο σου άναστήναξες. "Υποφέρεις πολύ; "Αγαπημένη μου, θάσαι πολύ άσχημα, γιατί παραμιλούσες με μεγάλο σπαραγμό.

Η Τάυ-Ση άνατρίχιασε και τον κύτταξε με τρόμο.

—Παραμιλούσας... μουρμούρισε.

—Ναί, Τάυ-Ση, κι' από τα χείλη σου ξεφευγάν περιέργα λόγια... Μιλούσες για δυστυχία, κι' επανέλαβες πολλές φορές ένα όνομα πού δεν τό ξέρω: πές μου, τί σημαίνει Ζοζέ;

Η Τάυ-Ση, άνατρίχιασε κι' εκύτταξε τον στρατηγό με προσοχή, σαν νάθελε να διαβάση μέσα στα μάτια του: Τόν βρήκε όμως ήσυχο, παρ' όλο πού η βαθειά ρυτίδα χαράκωνε τó μέτωπό του.

—Δεν ξέρω τί σημαίνει, άπάντησε. Τα όνειρα είναι τόσο παράξενα!

—Ζοζέ!, επανέλαβε εκείνος. Ξέρεις, Τάυ-Ση, αυτή η λέξις μού έκανε με γάλη έντύπωση.

—Εκείνη δεν άπάντησε, αλλά έφερε τó χέρι στην καρδιά, σαν να δέχτηκε ένα χτύπημα με μαχαίρι.

Για μια στιγμή, από μακρυά, άκούστηκε ο θορυβώδης ήχος του Τάμ-Τάμ. Ο Τάυ-Σούγκ σήκωσε τó κεφάλι κι' έφερε τó δεξί του χέρι στη λαβή του γιαταγανιού του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε, ένῳ μια λάμψις επέρασε από τα μάτια του. Νόητασε ο έχθρος στις όχθες του Ντόγκ-Τσιάγκ; "Ω, άλλοιμόνό του!

—Επρόβαλε στο παράθυρο και κύταξε.

Μια ομάδα στρατιωτών όπλισμέ-

νων με δόρατα, ντουφέκια και για-

ταγάνια πλησίαζε τó σπίτι. Ο Τάυ-Μιτ, ο άρραβωνιαστικός της Κίας έπήγαινε μπροστά τους χωρίς καπέλο, κατακουρελιασμένος, λασπώ-

μένος, ξεθάλος.

—Τάυ-Μιτ! φώναξε ο στρατηγός. Τί συμβαίνει;

Η Τάυ-Ση τόν άκουσε και δοκίμασε μιά άνατριχίλα. Καταβάλλοντας κάθε της δύναμι, άφησε τó κρεβάτι της, σηκώθηκε και στηρίχθηκε σε μια κολόνα του δωματίου.

Ο Τάυ-Μιτ μπήκε μέσα σαν κεραυνός.

Μια ματιά του την καθυσούχασε πώς όλα πηγαιναν καλά και δεν υπήρχε κανένας φόβος.

—Τί έχεις να μου πῆς; ρώτησε ο στρατηγός πηγαινοντας κοντά στον άρραβωνιαστικό της Κίας.

—Τάυ-Σούγκ, ο έχθρος βρίσκεται στις όχθες του Ντόγκ-Τσιάγκ.

Μια κραυγή θυμού ξέφυγε από τó στήθος του Τάυ-Σούγκ.

—Ο έχθρός!, ούρλιασε. Μά πώς τό ξέρεις;

—Τόν είδα με τα μάτια μου. Είχε κατασηκώσει κοντά στο ναό τού Μπά-Χάο-Ζίγκ.

—Μά πότε; Έμπρός, μίλησέ μου!

—Είχα πάει για να κυνηγήσω έναν ρινόκερο, είπε ο Τάυ-Μιτ πού επανελάμβανε τó μάθημα της Κίας, όταν, σε μιά άπόστασι περίπου δέκα μιλίων απ' έδώ βρέθηκα κατά τύχην μπροστά σε ένα γαλλικό στρατόπεδο...

—Κι' ήσαν πολλοί; ρώτησε ο Τάυ-Σούγκ.

—Τί ξέρω... Έκατό... διακόσιοι... πολλοί τέλος πάντων.

—Και σε κυνήγησαν;

—Ναί, δυο ολόκληρα μίλια τυροβολώντας με διαρκώς.

—"Αχ! Ο έχθρος μάς πλησίασε!, φώναξε ο Τάυ-Σούγκ με άγριο ύφος. Πολύ καλά! Θά έκδικηθώ τή Σαϊγκόν μ'ένα ποτάμι αίμα, Τάυ-Μιτ. Θά βαδίσωμε έναντίον των Γάλλων φέροντας στην άκρη έ-

νός δόρατος τó κεφάλι του αιχμαλώτου μας.

Η Τάυ-Ση άφησε ένα μούγκρισμα και προσεπάθησε να μιλήση, αλλά δεν τό κατόρθωσε. Εύτυχώς, όμως, ο Τάυ-Μιτ ήταν προετοιμασμένος για όλα.

—"Οχι, για τόννομα τού Βούδδα! ξεφώνισε. "Αν τόν σκοτώσης, με τόν ίδιο τρόπο θά μεταχειρισθούν κι' οι Γάλλοι τόν διοικητή της Μπρέ-Λούμ!

—Τί;... Τόν διοικητή της Μπρέ-Λούμ; Τόν άνεψιό μου; φώναξε ο Τάυ-Σούγκ μ' άπελπισία.

—Ναί, Τάυ-Σούγκ, γιατί οι Γάλλοι τόν αιχμαλώτισαν.

—Πότε;... Πότε;...

—Χθές τó πρωί.

—"Αχ! Τους καταραμένους!

—Σπεύσε να φύγης. Μάζεψε τούς Ιππείς σου, τρέξε έναντίον του έχθρου και άπελευθέρωσε τόν άνεψιό σου.

—Κι' ο αιχμάλωτος πού βρίσκεται στα χέρια μας;

—Πρέπει να τόν φυλάξης, Τάυ-Σούγκ, γιατί άν νικηθῇς, ίσως να τόν χρησιμοποιήσης ως αντάλλαγμα. Έμεις θά χάσωμε έναν Γάλλο, αλλά

δεν θά κερδίσης τή ζωή του άνεψιού σου.

—Πολύ σωστά, Τάυ-Μιτ. Τρέξε να μαζέψης έκατό Ιππείς κι' εγώ έτοιμάζομαι άμέσως.

Ο Τάυ-Μιτ δεν περίμενε να του τó πη και για δεύτερη φορά, κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο Τάυ-Σούγκ κρέμασε στον ώμο του τó ντουφέκι του, πέρασε στη ζώνη του τó γιαταγάνι του και πλησιάζοντας την Τάυ-Ση, της είπε με φωνή γεμάτη συγκίνηση:

—Ωραίο μου Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ, πηγαινώ στον πόλεμο για να σώσω τόν άνεψιό μου και την Μπιέν.

Μέσα στον θόλο τούρανο, άνάμεσα από μυριάδες άστρια πού έλαμπαν ζωηρά, πλανιόταν, στο διάφανο γαλάζιο άτλάζι, τó μεγάλο νυχτερινό άστρο, φωτίζοντας σαν ήμερα τόν ποταμό πού κατέβαινε από τα μακρυά βουνά του βορρά σαν άσημένια φαρδιά κορδέλλα και κάνοντας να σπινθηροβολούν φαντασμαγορικά ή γαλάζιες στέγες των ναών και οι τρούλλοι των πύργων.

—Ενα γλυκό άεράκι, γεμάτο από δυνατό άρώματα, φυσούσε κατά διαστήματα, περνώντας με έλαφρό μουρμούρισμα άνάμεσα από τα φυλλώματα των φυτειών και των δένδρων «τέκ». Μιά σιωπή, μια θεία ήσυχία βασιλευσε σ' όλη την γροφική κοιλιάδα, πού κάθε τόσο χανόταν πίσω από τις γλυκές και άρμονικές νότες ενός «τρο» πού έπαίξε ένας βαρκάρης του ποταμού ή από τα διαπεραστικά μουγγρίσματα των πεινασμένων θηρίων, πού πλανιόταν κάτω από τα δένδρα της μακρυνής ζούγκλας.

Η Τάυ-Ση, μεθυσμένη, συνεπαρμένη στεκόταν στο παράθυρο με τα μάτια καρφωμένα επάνω σε δυο ανθρώπους πού έρχόνταν άνάμεσ' άπ' τις φυτείες τούμαύρου ρυζιού, ο ένας ντυμένος με έλαιο του τόπου κι' ο άλλος με στολή εύρωπαϊού αξιωματικού.

Μια κραυγή της ξέφυγε από τα χείλη.

—Ζοζέ!... Ζοζέ!

—Ενοίωσε να την έγκαταλείπουν οι δυνάμεις της, ένοιωσε τη χαρά πού την έσκότωνε: αλλά, αντιδρώντας έναντίον εκείνης της ξαφνικής άδυναμίας, άρπάχτηκε με υπεράνθρωπη προσπάθεια, από τó περβάζι του παράθυρου.

Σε λίγες στιγμές οι δυο άνδρες, έφτασαν μροστά στο σπίτι. Ο Τάυ-Μιτ, ο άρραβωνιαστικός της Κίας, στάθηκε κάτω από έναν πυκνό θάμνο με τó γιαταγάνι ξεγυμνωμένο κι' ο Ισπανός τρελλός από τη χαρά του, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κάτω από τó παράθυρο.

Δυο χέρια τόν έσφιξαν και τόν τράβηξαν στο έσωτερικό του δωματίου, πού τó φωτίζαν φαντασμαγορικά οι άχτίδες του φεγγαριού.

—Τάυ-Ση! Τάυ-Ση!, φώναξε σφίγγοντας του τή νέα Κοχιγκινέζα.

—"Αχ! λατρεμένο μου Ζοζέ, άπάντησε με πνιγμένη φωνή τó Ρόδο τού Ντόγκ-Τσιάγκ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

δεν θά κερδίσης τή ζωή του άνεψιού σου.

—Πολύ σωστά, Τάυ-Μιτ. Τρέξε να μαζέψης έκατό Ιππείς κι' εγώ έτοιμάζομαι άμέσως.

Ο Τάυ-Μιτ δεν περίμενε να του τó πη και για δεύτερη φορά, κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο Τάυ-Σούγκ κρέμασε στον ώμο του τó ντουφέκι του, πέρασε στη ζώνη του τó γιαταγάνι του και πλησιάζοντας την Τάυ-Ση, της είπε με φωνή γεμάτη συγκίνηση:

—Ωραίο μου Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ, πηγαινώ στον πόλεμο για να σώσω τόν άνεψιό μου και την Μπιέν.

Μέσα στον θόλο τούρανο, άνάμεσα από μυριάδες άστρια πού έλαμπαν ζωηρά, πλανιόταν, στο διάφανο γαλάζιο άτλάζι, τó μεγάλο νυχτερινό άστρο, φωτίζοντας σαν ήμερα τόν ποταμό πού κατέβαινε από τα μακρυά βουνά του βορρά σαν άσημένια φαρδιά κορδέλλα και κάνοντας να σπινθηροβολούν φαντασμαγορικά ή γαλάζιες στέγες των ναών και οι τρούλλοι των πύργων.

—Ενα γλυκό άεράκι, γεμάτο από δυνατό άρώματα, φυσούσε κατά διαστήματα, περνώντας με έλαφρό μουρμούρισμα άνάμεσα από τα φυλλώματα των φυτειών και των δένδρων «τέκ». Μιά σιωπή, μια θεία ήσυχία βασιλευσε σ' όλη την γροφική κοιλιάδα, πού κάθε τόσο χανόταν πίσω από τις γλυκές και άρμονικές νότες ενός «τρο» πού έπαίξε ένας βαρκάρης του ποταμού ή από τα διαπεραστικά μουγγρίσματα των πεινασμένων θηρίων, πού πλανιόταν κάτω από τα δένδρα της μακρυνής ζούγκλας.

Η Τάυ-Ση, μεθυσμένη, συνεπαρμένη στεκόταν στο παράθυρο με τα μάτια καρφωμένα επάνω σε δυο ανθρώπους πού έρχόνταν άνάμεσ' άπ' τις φυτείες τούμαύρου ρυζιού, ο ένας ντυμένος με έλαιο του τόπου κι' ο άλλος με στολή εύρωπαϊού αξιωματικού.

Μια κραυγή της ξέφυγε από τα χείλη.

—Ζοζέ!... Ζοζέ!

—Ενοίωσε να την έγκαταλείπουν οι δυνάμεις της, ένοιωσε τη χαρά πού την έσκότωνε: αλλά, αντιδρώντας έναντίον εκείνης της ξαφνικής άδυναμίας, άρπάχτηκε με υπεράνθρωπη προσπάθεια, από τó περβάζι του παράθυρου.

Σε λίγες στιγμές οι δυο άνδρες, έφτασαν μροστά στο σπίτι. Ο Τάυ-Μιτ, ο άρραβωνιαστικός της Κίας, στάθηκε κάτω από έναν πυκνό θάμνο με τó γιαταγάνι ξεγυμνωμένο κι' ο Ισπανός τρελλός από τη χαρά του, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κάτω από τó παράθυρο.

Δυο χέρια τόν έσφιξαν και τόν τράβηξαν στο έσωτερικό του δωματίου, πού τó φωτίζαν φαντασμαγορικά οι άχτίδες του φεγγαριού.

—Τάυ-Ση! Τάυ-Ση!, φώναξε σφίγγοντας του τή νέα Κοχιγκινέζα.

—"Αχ! λατρεμένο μου Ζοζέ, άπάντησε με πνιγμένη φωνή τó Ρόδο τού Ντόγκ-Τσιάγκ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η Τάυ-Ση, μεθυσμένη, συνεπαρμένη στεκόταν στο παράθυρο με τα μάτια καρφωμένα επάνω σε δυο ανθρώπους πού έρχόνταν άνάμεσ' άπ' τις φυτείες τούμαύρου ρυζιού, ο ένας ντυμένος με έλαιο του τόπου κι' ο άλλος με στολή εύρωπαϊού αξιωματικού.

Μια κραυγή της ξέφυγε από τα χείλη.

—Ζοζέ!... Ζοζέ!

—Ενοίωσε να την έγκαταλείπουν οι δυνάμεις της, ένοιωσε τη χαρά πού την έσκότωνε: αλλά, αντιδρώντας έναντίον εκείνης της ξαφνικής άδυναμίας, άρπάχτηκε με υπεράνθρωπη προσπάθεια, από τó περβάζι του παράθυρου.

Σε λίγες στιγμές οι δυο άνδρες, έφτασαν μροστά στο σπίτι. Ο Τάυ-Μιτ, ο άρραβωνιαστικός της Κίας, στάθηκε κάτω από έναν πυκνό θάμνο με τó γιαταγάνι ξεγυμνωμένο κι' ο Ισπανός τρελλός από τη χαρά του, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κάτω από τó παράθυρο.

Δυο χέρια τόν έσφιξαν και τόν τράβηξαν στο έσωτερικό του δωματίου, πού τó φωτίζαν φαντασμαγορικά οι άχτίδες του φεγγαριού.

—Τάυ-Ση! Τάυ-Ση!, φώναξε σφίγγοντας του τή νέα Κοχιγκινέζα.

—"Αχ! λατρεμένο μου Ζοζέ, άπάντησε με πνιγμένη φωνή τó Ρόδο τού Ντόγκ-Τσιάγκ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η Τάυ-Ση, μεθυσμένη, συνεπαρμένη στεκόταν στο παράθυρο με τα μάτια καρφωμένα επάνω σε δυο ανθρώπους πού έρχόνταν άνάμεσ' άπ' τις φυτείες τούμαύρου ρυζιού, ο ένας ντυμένος με έλαιο του τόπου κι' ο άλλος με στολή εύρωπαϊού αξιωματικού.

Μια κραυγή της ξέφυγε από τα χείλη.

—Ζοζέ!... Ζοζέ!

—Ενοίωσε να την έγκαταλείπουν οι δυνάμεις της, ένοιωσε τη χαρά πού την έσκότωνε: αλλά, αντιδρώντας έναντίον εκείνης της ξαφνικής άδυναμίας, άρπάχτηκε με υπεράνθρωπη προσπάθεια, από τó περβάζι του παράθυρου.

Σε λίγες στιγμές οι δυο άνδρες, έφτασαν μροστά στο σπίτι. Ο Τάυ-Μιτ, ο άρραβωνιαστικός της Κίας, στάθηκε κάτω από έναν πυκνό θάμνο με τó γιαταγάνι ξεγυμνωμένο κι' ο Ισπανός τρελλός από τη χαρά του, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κάτω από τó παράθυρο.

Δυο χέρια τόν έσφιξαν και τόν τράβηξαν στο έσωτερικό του δωματίου, πού τó φωτίζαν φαντασμαγορικά οι άχτίδες του φεγγαριού.

—Τάυ-Ση! Τάυ-Ση!, φώναξε σφίγγοντας του τή νέα Κοχιγκινέζα.

—"Αχ! λατρεμένο μου Ζοζέ, άπάντησε με πνιγμένη φωνή τó Ρόδο τού Ντόγκ-Τσιάγκ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η Τάυ-Ση, μεθυσμένη, συνεπαρμένη στεκόταν στο παράθυρο με τα μάτια καρφωμένα επάνω σε δυο ανθρώπους πού έρχόνταν άνάμεσ' άπ' τις φυτείες τούμαύρου ρυζιού, ο ένας ντυμένος με έλαιο

Οἱ
ᾠραιότεραι
χρῆμαι
τοῦ νόμου
δεῖ εἶναι τέλει

ΓΑΦΥΛΛΑ ΠΕΦΤΟΥΝ

Φθινόπωρο...
Πέφτουν κατρινισμένα τα φύλλα,
αργά-αργά, σαν κάποιο άρραστο
χέρι να τα μαδῇ, και σabaνώνουν το
καλοκαίρι που πέρασε...

Νομίζει κανείς ότι τα φύλλα είνε
τα δάκρυα που χύνουν τα δέντρα για
τη σαιζόν της χαρᾶς και της τρέλλας
που πέρασε. Συνωφρυνόμενη ή Φύσις
έχει πέσει σε σοβαρές σκέψεις, μπο-
στά στο χειμώνα που φτάνει.

Μιά κομψή κυρία, χωμένη στη βα-
ρειά της τουαλέτας, περνᾷ κάτω από
τὴ θλιμμένη δενδροστοιχία που φυλ-
λορροεί. Και θὰ μπορούσε κανείς να
σκεφθῇ:

—Τί αντίθεσις! Τὸ φθινόπωρο γδύ-
νονται τὰ δέντρα και ντύνονται οἱ γυ-
ναικες.

Τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι που περι-
φέρει τὸν ἑρσότη του μέσα στη θλίψη
τοῦ φθινοπώρου, περπατᾷ μετὸ κε-
φάλι σκυμμένο. Ἡ μελαγχολία βαραι-
νει τραγικά τὴν καρδιά, σκοτώνει τὸ
γέλιο και γεμίζει τὴν ψυχὴ μ' ἕναν
ἀρρωστο φόβο, με μιὰν ἀόριστη ἀγω-
νία.

Λησμονημένος ὁ γέρος συνταξιού-
χος, που φέρεσε πρόωρα τὸ πρασινι-
σμένο παλτό του, ἔχει ἐγκαταλείψει ἀ-
διάβαστη τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἔχει
ἀφήσει τὰ δλέμματά του ἀπλανῇ ν' ἀγ-
καλιάζουν τὸ λυπημένο πάρκο που τρέ-
μει στὸ ρίγος τοῦ φθινοπώρου. Καὶ
οἱ ἡλιωμένες κυρίες, που κάθονται
σιὰ παγκάκια, ἐργάζονται μηχανικά
στὸ κέντημά τους, ἢ διαβάσουν κάποιο
ρομάντο παλιῆς ἐποχῆς, που τὸ νοιώ-
θουν καλύτερα στὸ φθινοπωρινὸ περι-
βάλλον. Ἐίνε οἱ ξεχασμένες κυρίες
τῶν πάρκων, που θυμίζουν τὸ φθινό-
πωρο και τὴν ἐποχὴ ἀκόμα που τὰ
δέντρα ντύνονται τὴν ἀνθισμένη στο-
λὴ τῆς ἀνοιξέως.

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς μετὰ τὰ φουντωμέ-
να μαλλιά και τὴν τριμμένη γραβάτα,
ἔχει βρῇ τὴν ἐμπνευσί του καὶ μουν-
τζουρώνει τὸ ἄθωο χαρὶ που κρατᾷ
στὰ χέρια του, με τοὺς αἰώνιους και
τοὺς ἀπελπιστικά ἴδιους στίχους γιατὸ
φθινόπωρο. Για μιὰν ἀκόμα φορὰ θὰ
γράψῃ διὰ πέφτουνε τὰ «φύλλα» και

δὲν αὐτὸ τὸ θέαμα τοῦ φέρνει ἀνα-
τριχίλας. Κι' ἐπειτα θὰ σπρωθῇ εὐχα-
ριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του και ἀπὸ
τὴ μεγάλη ὑπηρεσία που προσέφερε
στὴν ὀπόθεσι τῆς πράσεως και θὰ
τραβήξῃ γιατὸ πεζὸ ἀλλὰ καὶ ἀμφίβο-
λο γεῦμα.

Ἐνας ἀγαθὸς κύριος γράφει μερι-
κούς ἀριθμούς στὸ πίσω μέρος τοῦ
πακέτου του: Πρόκειται γιατὴν ἀν-
τιμετώπισι τοῦ χειμῶνος ἀπὸ ἀπόψε-
ως ἀριθμῶν: Τόσα γιατὸ κοστῶμι, τόσα
γιατὸ παλτό, τόσα γιατὰ ρούχα τῶν παι-
διῶν, τόσα γιατὴ χειμερινὴ προμήθεια
τῆς κυρίας, τόσα γιατὰ κάρβουνα. Τὸ ὅ-
λον... Ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦ φέρνει κά-
ποιο ρίγος, που δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι
μετὸ ρίγος τοῦ φθινοπώρου.

Δυὸ νέα κορίτσια βαδίζουν ἀμέρι-
μνα στη δενδροστοιχία και διηγοῦνται
τὰ καλοκαιρινὰ τους φλέτ μετὴν πι-
θανὴ χειμωνιάτικη συνέχεια. Ἡ ἀδια-
φορία τους πρὸς τὸ φθινόπωρο ἀποτε-
λεῖ ἀληθινὸ σκάνδαλο. Ἐίνε ἡ ἀνοιξίς
μέσα στὸ φθινόπωρο. Στὰ γερασμένα
πρόσωπα τῶν ἡλιωμένων κυριῶν κα-
θρεφτίζεται ὁ ἑαυτός των ἐπειτα ἀπὸ
μερικά χρόνια. Μὰ δὲν τὸν βλέπουν.
Ὅταν βρίσκεται κανείς στὴν ἀνοιξί
τῆς ζωῆς του και παίζει ἀπὸ τὴ ζωὴ
ἀπὸ τὴ σοβαρὴ τῆς διψῇ, δὲν σκέπτεται
τὴν ἐποχὴ που θάρῃ κάποτε. Κι' ἴσως
δὲν κάνει ἀσχημα σύμφωνα μετὴ συμ-
βολὴ που δίνει κάποιος πλητῆς
καὶ ἀνόητος ποιητῆς:

«Μὴ συλλογιέσαι ποτὲ τὸ φθινόπωρο,
στὴ φωνὴ του τὴν ψυχὴ σου νὰ κλείσῃς
...Πρὶν ἀρχίσουν τὰ φύλλα νὰ πέφτουνε
σκέψου: τὴν ἀνοίξῃ ἴσως νὰ σβύσῃς...»

...Και τὰ φύλλα πέφτουν.

Ὅλοι, σχεδὸν, τὰ νοιώθουν, βαθειὰ
στὴν ψυχὴ τους, νὰ πέφτουν και νὰ
κάθονται βαρειά. Καὶ μόνο ὁ φτωχὸς
ἀνθρώπος, που σκαπίζει τοὺς δρό-
μους τοῦ πάρκου, βλέπει τὸν ὄγκο τῶν
φύλλων που σωριάζονται και ψιθυ-
ρίζει:

— Ἀσχημὴ ἐποχὴ τὸ φθινόπωρο...
Μὰς πέφτει πολλὴ δουλειά...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

	ΠΡΟΕΞΕΧΟΝΤΑ ΜΗΛΑ	ΜΑΚΡΥΝ ΠΡΟΣΩΠΟ	ΠΡΟΓΟΥΛΙ	ΜΥΤΕΡΟ ΣΑΓΟΝΙ
ΜΙΚΡΗ ΜΥΤΗ				
ΣΗΚΩΤΗ ΜΥΤΗ				
ΓΑΜΨΗ ΜΥΤΗ				
ΜΑΚΡΥΝ ΜΥΤΗ				
ΣΩΒΛΕΡΗ ΜΥΤΗ				

Σύμ-
φωνα
μέ το
πρό-
σωπο,
τό κα-
πέλλο

Εμελετήσαμε τις φόρμες που πηγαίνουν καλύτερα σε κάθε τύπο προσώπου. Για να θρήνη τί φόρμα πρέπει να φορέσετε, αναζητήστε στις διαστάσεις της όψης του τύπου της μύτης σας. Έπειτα, αναζητήστε στις κατακόρυφες στήλες τον τύπο του προσώπου σας. Στις σημειώσεις της συναντήσεως των δύο στηλών βρίσκεται η λύση του προβλήματός σας. 1) Καπέλλο με άνοιξη, βάσι με καλόνια ψηλά και φαρδιά, τοποθετείται προς τα εμπρός, για να ισορροπήσει την προεξοχή των μύλων. 2) Για να σπάσει λίγο το πολύ μακρύ του προσώπου, το καπέλλο μπαίνει κατεβατό στο μέτωπο και με την καλόνια του κατὰ πλάτος. 3) Σε γυναίκα με προγουλί, αρμιάζει καπέλλο που να τραβά την προσοχή προς το επάνω τμήμα του προσώπου και που να μην, προς τον σκεπτόν αυτόν, δηλαδή γαρνιτούρα στο εμπρόσθιο μέρος του. 4) Εάν έχετε μυτερό σαγόνι, φορέστε καπέλλο με μπρό πολύ μακρύ προς τα εμπρός και προς το ένα πλάι, κοντύνει το πολύ μακρύ πρόσωπο. Καλόνια μικρή και απλά. 5) Το από-τομο σήκωμα του μεγάλου αυτού υπερελαρροπεί σημαντικά τα χαρακτηριστικά του προσώπου. 6) Βάλετε αυτή τη μικρή τόκα πολύ προς τα εμπρός και ελκυστική τη γραμμή του μετώπου. 7) Το απλό αυτό καπέλο, τοποθετούμενο πολύ μπροστά, επάνω στο μέτωπο, ισορροπεί τα μύλα και τη μύτη. 8) Μεγάλη γαρνιτούρα, τοποθετούμενη εμπρός, μειώνει την εντύπωση της μύτης.

Τόκα επλάττει τοποθετούμενη επάνω στο μέτωπο, κρύβει το μακρύ του προσώπου. 9) Ένας φιάλος στο λαιμό θρηνη την ατόνηση των δύο ελαττωματικών χαρακτηριστικών. 10) Το σήκωμα από τη μία πλευρά και το κατεβάσμα από την άλλη αυτού του μεγάλου υπερελαρροπεί την εντύπωση της γαμψής μύτης. 11) Το μπρό σκοκοκύνει τελείως τα πλάγια και προχωρεί αρκετά μπροστά, επάνω στο μέτωπο. 12) Η φόρμα της στενής καλόνιας έχει κλίση προς τα εμπρός. 13) Μικρό καπέλλο, τοποθετούμενο λοξά προς τα εμπρός. 14) Ολόγυρα στο μπρό άφθονη γαρνιτούρα. 15) Καπέλλο πολύ απλό, με μπρό, τοποθετούμενο προς τα εμπρός, κάνει το πρόσωπο να παρουσιάζεται λιγότερο μακρύ. Γαρνιτούρα με κατεύθυνση προς τα πλάγια. 16) Η μεγάλη μύτη και το προγουλί χάνουν την εντύπωση με ένα καπέλλο με κλίση προς τα εμπρός. 17) Ένα μεγάλο μπρό «πλά» προχωρεί πολύ προς τα εμπρός, για να ελκυστική την εντύπωση της μακρύτερης μύτης. 18) Η γαρνιτούρα τοποθετούμενη στο εμπρόσθιο μέρος ισορροπεί το σαγόνι. 19) Κανονική «πλά» τοποθετούμενη μπροστά. Το μπρό, πύ φαρδύ από τα μύλα, τα κάνει να φαίνονται λιγότερο προεξέχοντα. 20) Μικρό καπέλλο, «πλά», τοποθετούμενο προς τα εμπρός. 21) Η γαρνιτούρα διαρρυθμισμένη κατά πλάτος, κοντύνει ακόμη περισσότερο το πρόσωπο. 22) Καπέλλο πλά, τοποθετούμενο με μεγάλη κλίση προς τα εμπρός και εξέχον επάνω από το μέτωπο. 23) Η γαρνιτούρα από φτερά τοποθετείται από πάνω. 24) Κανονική «πλά», με πολύ μεγάλο μπρό που προχωρεί προς τα εμπρός. 25) Η γαρνιτούρα μαζεμένη εμπρός και προς τα επάνω.

Αυτότελης αισθηματική - δραματική νουβέλλα με απρόοπτη λύση

Μιά πρόσκλησις που πολυσυζητείται

ΤΙ έχεις σήμερα, Ρενέττα μου; ρώτησε η μαρκησία ντε Στεναί, κοιτάζοντας την νύφη της με τρυφερότητα. Δεν βλέπω νύχης το καθημερινό γελαστό σου πρόσωπο.

—Ω! Τιποτα, μαμά. Δηλαδή πρόδ'όλιγου, είχα μια μικρή στενοχώρια...

—Μικρή στενοχώρια; Μα εσύ έκλαψες, μητέρα! είπε ο Ζάν, ένα όμορφο αγοράκι δώδεκα ετών.

—Είπε δυνατόν; Έκαμε έκπληκτος ο κόμης ντε Στεναί. "Αν ήξερα πως αυτή η ιδιοτροπία είχε τόσο σημασία, δεν θα έφερνα τόσο αντίστασις. Σου ζητώ συγγνώμην.

—Μα για ποιό πράγμα πρόκειται επί τέλους; ρώτησε η μαρκησία.

—Ω! Είπε πολύ απλό, απήντησε ο κόμης. Η Ρενέττα ήθελε να καλέσει κάποια φίλη της.

—Την καλύτερή του φίλη, διέκρινε η νέα γυναίκα.

—Α! Είπε η δεσποινίς Τρεβιέρ, είπε η μαρκησία,

—Ακριβώς, συνέχισε ο γιός της, δηλαδή μια φίλη που η Ρενέττα έχει να δη από τον καιρό που παντρεύτηκε.

—Με συγχωρείς. Άλληλογραφούσαμε τακτικώτατα. Της έγραφα κάθε εβδομάδα.

—Μα γιατί τέλος πάντων εμπόδισες την γυναίκα σου να δε-θχί την φίλη της, μια και της κάνει εύχαρίστησι;

—Μα δεν την εμπόδισα... Είπα απλώς πως θα ήταν πολύ στενόχωρο πράγμα και θα ήταν προτιμότερο να αποφύγωμε έφετος τις προσκλήσεις στην Καρόλ. Άλλα αφού επιμένει τόσο...

—Δεν επιμένει, παρά γιατί η Λύντα ξη τελείως μόνη της και δεν ξέρει πού να πάη.

—Είπε τουλάχιστον όμορφη; ρώτησε ο Μωρίς, ο μικρότερος αδελφός του κόμης ντε Στεναί.

—Πολύ όμορφη!

—Ω! οι γυναίκες σαν κι' έσένα βρίσκουν πάντοτε όμορφες τις άλλες, είπε ο νέος κοιτάζοντας με θαυμασμό την Ρενέττα.

Ήταν μόλις 17 ετών όταν παντρεύτηκε ο αδελφός του και αγάπησε άμεσως την νύφη του, με την οποία είχε μια μικρή διαφορά ηλικίας. Άγαπούσε τόσο το φυσικό, όσο και το ήθικό της Ρένας. Και πραγματικώς η νέα γυναίκα ήταν μια εξαίρε-

τική μορφή. Ψηλή, λεπτή, είχε υπέροχα πράσινα μάτια σκιασμένα από μακρούς σκοτεινές βλεφαρίδες. Η μικρή, καλοκαυμάνη μύτη, έδινε στο πρόσωπό της μια έκφραση παιδιαστική, την οποία διώχνανε ή έντοντη γραμμή του μετώπου και του σαγονιού. Η Ρένα ντε Στεναί, είχε δικό της τύπο στο ντύσιμο και στο χτένισμα και απέφευγε κάθε τι που στενοχωρούσε τις κινήσεις της και έκρυβε την σβελεπότητα του κορμιού της. Είχε διατηρήσει την αφέλεια και την ευθυμία μικρού παιδιού. Με το μικρό κουνιάδο της συννενοείτο θαυμάσια γιατί κι' αυτός στα 28 του χρόνια είχε την καλωσύνη και την ειλικρίνεια των μικρών.

—Λέγαμε λοιπόν, συνέχισε ο Μωρίς, πώς ή έν λόγω δεσποινίς είχε πολύ όμορφη. Θάχη, βέβαια, και όλες τις χάρες του κόσμου.

—Ακριβώς, είπε γελαστή η Ρένα. Είχε πολύ σοβαρή κοπέλλα, καλή μουσικός και ζωγράφος, μορφωμένη, και ζητεί τώρα μια θέσι γιατί βρίσκεται σε πολύ στενόχωρη οικονομική κατάσταση.

—Το καλοκαίρι μας προμηνύεται εξαιρετικά διασκεδαστικό με τέτοια ευθυμη τρελή παρέα, μουρμούρισε ο κόμης ντε Στεναί.

—Μά Σαβιέ, δεν σε καταλαβαίνω καθόλου, είπε η μαρκησία. Πρώ ολίγον ζητησες συγγνώμη από την γυναίκα σου έπειδή της έφερες αντίρρησης στο σχέδιό της. Τώρα πάλι αρχίζεις την γκρίνια...

Η Ρένα βλέποντας τὸ συννεφιασμένο πρόσωπο του συζύγου της, για να προλάβη την καινούργια μπόρα που ήταν έτοιμη να ξεσπάση, σηκώθηκε για να σεβρίση τον καφέ. Όταν γέμισε και το τελευταίο φλυτζάνι και τα μοίρασε στους συνδαιτυμόνες, είπε στον άντρα της, ενώ διευθυνόταν προς την πόρτα:

—Πάω να γράψω στη Λύντα να έρθη. Θα τα κανονίσω έτσι ώστε να βρίσκεται στην Καρόλ δυο-τρεις μέρες μετά την άφιξίς μας.

—Δηλαδή σε μια εβδομάδα θα έχουμε την τιμή να την δεχτούμε, είπεν ο κόμης, ενώ η γυναίκα του εξαφανιζόταν πίσω από την πόρτα.

—Ξέρεις, Σαβιέ, δεν σου άξιζε μια τέτοια γυναίκα, παρατήρησε η μαρκησία, όταν έφυγε η νύφη της. Αντί να προσπαθής να την ευχαριστήσης με κάθε τρόπο, γυρεύεις διαρκώς να την πληγώνης. Είχε άπιστευτο.

—Μά, νομίζω, μητέρα, πώς είμαι ένας τέλειος σύζυγος. Δεν την άπατησα ποτέ.

—Ω! Δεν έλειςτε πια παρά αυτό...

—Μά άλλοι συμβαίνουν κι' αυτά τα πράγματα.

—Σ' έμας όμως όχι.

—Χρ! Έκανε ο Μωρίς. Μου φαίνεται πως αν παντρευόμουν θα συνέβαιναν και σε μας.

—Σ' έσένα ίσως, αλλά είμαι βέβαιη πως ο αδελφός σου ο Φρανσουά ποτέ δεν θα μπορούσε ν' άπατηση την γυναίκα του.

—Γιατί δεν είχε παντρεμένος.

—Μά μιλάω, φυσικά, για την περίπτωση που θα παντρευόταν.

—Πάντως, επενέβη ο Σαβιέ, θα σάς παρακαλέσω πολύ να βρήτε το γρηγορότερο μια θέσι για την δεσποινίδα Τρεβιέρ.

Ξέρετε ένα σωρό κυρίες που ζητάνε νέα κορίτσια για διάφορες δουλειές. Θα βρήτε κάπου να την στείλετε.

—Εκτός αν προτιμάη να ταξιδεύη με κανένα κύριο, είπε γελάοντας ο Μωρίς. Συχνά δημοσιεύονται άγγελίες στις έφημερίδες για συνοδοὺς ταξιδιῶν.

—Εσύ θα μου κάνης την χάρι να είσαι σοβαρός κι' εύγενικός στη φίλη της Ρενέττα, είπε η μαρκησία ρίχνοντας ένα βλέμμα αὐστηρὸ στον μικρό της γυιό που δεν κατώρθωσε όμως να σκεπάση την τρυφερότητα που διακρινόταν στα γλυκά της μάτια.

—Πώς; φώναξε έκπληκτος ο κόμης ντε Στεναί. Θα πᾶς στο Καέν μ' αυτή την ξέστη;

—Ναί, είπε ήσυχα η Ρένα, βάζοντας τα γάντια της.

—Μά τί πᾶς να κάνης εκεί πέρα; ρώτησε ο Μωρίς ξεπλωμένος σε μια αναπαντική πολυθρόνα.

—Μά ξεχάσες, ανόητε, εἶπε με κομική αγανάκτησι ο αδελφός της φίλης;

—Ω! Μά βέβαια, έχεις δίκιο, εἶπε ο Μωρίς. Τὸ εἶχα ξεχάσει εντελώς. Καί το χειρότερο εἶνε πὸν με την άπουσία της Ρενέττας θά χαλάσουν τὰ γλυκά.

—Πραγματικά, εἶπε η κ. ντε Στεναί, πολύ φοβάμαι πὸς η Ζοφερίνα δεν θά πετύχη καθόλου την σουρτα με τις φράουλες.

—Αν δεν είχαμε 32 βαθμούς υπό σκιάν και αν ήξερα την φίλη σου, εἶπε ο Σαβιέ, σε βεβαιώ πὸς θά σε απήλλασσα από τον κόπο.

—Θέλεις να πάω εγώ Ρενέττα; πρότεινε ο Μωρίς.

—Ω! Θα ήσουν πολύ εύγενικός αν το έκανες αυτό. Αλλά δεν

θέλω να στενοχωρηθῶς...

—Καθόλου, σε βεβαιώ...

Και ενώ ο Μωρίς ντε Στεναί σηκωνόταν για να πάρη τὸ αὐτοκίνητο, η Ρενέττα πήρε από τὸ τραπέζι ένα μεγάλο ψαλλίδι και διευθύνθηκε στον κήπο.

—Τὸ σαλόνι έχει μια αποπνικτική ατμόσφαιρα από τὰ πολλά τριαντάφυλλα, εἶπε ο Σαβιέ και η Ρένα πάει να μαζέψη και άλλα.

—Εἶσαι κακός, ξέρεις, πὸν θέλεις διαρκώς να εἰρωνεύεσαι και να κριτικάρης την κυναικα σου. Βλέπεις ο αδελφός σου με πόση καλή διάθεσι θέλησε να διευκολύνη την Ρενέττα;

—Όταν είμαστε μαζί πλέκετε διαρκώς τὸ ἐγκώμιο του Μωρίς. Φαντάζομαι πὸς όταν βρίσκεσθε μαζί του θά ἐπαινήτε ἐμένα ή τὸν Φρανσουά και μάλλον, πιστεύω, τὸ δεύτερο. Η απόστασις πάντοτε θαμπώνει τὰ ἐλαττώματα.

—Μά δεν εἶνε πάντοτε μακριά ο Φρανσουά. "Επειτα άλλοτε, πρὶν παντρευτῆς ἐρχόταν πολύ συχνά και περνούσε τις διακοπές του μαζί μας. Θα εἶχα ὅλον τὸν καιρὸ να διακρίνω τὰ ἐλαττώματά του, αν εἶχε...

—Μά εἶνε γνωστὸ πὸς δεν εἶχε κανένα. "Ηταν η τελειότερη προσωποποιημένη.

—Σχεδόν. "Ηταν...

Διέκοψε την ανιστόρησι των ἀρετῶν του Φρανσουά. "Από μακριά άκούστηκε ένα κλάξον αὐτοκινήτου. "Ο Σαβιέ σηκώθηκε γρήγορα και ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, γιατί τὸ πρόχειρο πρωϊνὸ κοστοῦμι του δεν ήταν κατάλληλο να δεχτῆ μια ξένη.

Τὸ αὐτοκίνητο διέγραψε ένα κύκλο και σταμάτησε ἔμπρὸς στην πόρτα του κήπου. "Ο Μωρίς, σβέλτος, πήδησε κάτω και ἔδωσε τὸ χέρι του στην φίλη της Ρενέττας. Ντυμένη μ' ένα κομψὸ γκριζὸ κοστοῦμι ή δεσποινίς Τρεβιέρ, φάνηκε κοντὴ στην μαρκησία, αλλά καλοκαυμάνη. Βρῆκε τὰ κινήματά της ἀρμονικά και ὁμορφο τὸ χρώμα των μαλλιών της, ένα χρώμα ξανθὸ, πολὺ ανοιχτό.

Η Ρένα φάνηκε στην πόρτα και ἔτρεξε να ὑποδεχτῆ την φίλη της. Τότε μόνον τὸ βλέμμα της μαρκησίας ἔπεσε ἀπάνω σ' έναν ψηλὸ κύριο που ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος της.

—Κύριε Μπαρταντέν, ἔκανε χαρούμενη. Τί ευχάριστη ἔκπληξις! Σας περιμέναμε 15 μέρες ἀργότερα.

"Ο κύριος ντε Μπαρταντέν ήταν βέλιος της Ρενέττας. Αὐτὸς την εἶχε ἀναθρέψει και εἶχε ἀναλάβει την κηδεμονία της όταν η Ρένα ἔμεινε ὀρφανή. Εἶχε μείνει ἀνύπαντρος και ἐρχόταν κάθε χρόνο να περάση μερικὲς ἡμέρες τὸ καλοκαίρι κοντὰ στην ἀνεψία του και στὰ ἐγγόνια του. Τὸ ἀνεξάντλητο κέφι του και ή καλή του καρδιά τὸν ἔκαναν περιζήτητο και σ' ὅλους ἀγαπητό.

—Μά δεν ἐσκόπευα να σταματήσω ἐδῶ, εἶπε εὐθυμα ο κ. ντε Μπαρταντέν. Εἶχα βάλει πλῶρη για την Ντωβίλ, αλλά όταν εἶδα τὸν Μωρίς στὸν σταθμὸ και ὅλες τις ἐτοιμασίες, προτίμησα ν' ἀλλάξω δρομολόγιο. Πὸν εἶνε ή Ρένα ὁμως; Βάζω στοίχημα πὸς δεν θά με εἶδε ἀκόμα. "Ηταν τόσο ἀπασχολημένη με την ὑποδοχή της φίλης της. "Α! Νά την! "Ερχεται μαζί με τὰ κουτσούβελα!

Τρέχοντας πίσω από τὰ παιδιὰ της ή Ρενέττα, ἔφτασε χαρούμενη και δροσερή.

—Θεῖε "Αντρέα! Τί χαρά! Γιατί δεν με φωνάξατε ἀμέσως;

—Μά, παιδί μου, εἶχες την φίλη σου. Για στάσου να σε ἰδῶ λοιπόν. Εἶσαι πάντα 18 χρόνων. Καί τὰ μικρά τί γίνονται;

"Ο Ζάν και ο Πιέρ, οἱ δυὸ μικροὶ ντε Στεναί, περικύκλωσαν τὸ θεῖο τους πὸν τὸς σήκωσε στὰ δυνατὰ του μπράτσα. "Επειτα, καθὼς ο Ζάν κρεμάστηκε ἀπάνω του, τέντωσε τὸ χέρι του και ο μικρός πιάστηκε μ' ὅλη του την δύναμι.

—Τί δυνατὸς πὸν εἶσαι! θεῖε "Αντρέα, ἔκανε με θαυμασμὸ ο μικρός.

—Και τώρα, Ρενέττα μου, εἶπε ο κ. ντε Μπαρταντέν, θά μου κάνης την χάρι να μου δείξης τὸ δωμάτιό μου για να βγάλω λίγη σκόνη ἀπὸ πάνω μου. "Αλήθεια, πὸς λέγεται ή φίλη σου; Ταξιδεύαμε μαζί, ξέρεις, αλλά δεν ἔμαθα τὸ ὄνομά της. "Αλλως τε τὸ αὐτὸ της μὸν φάνηκε ἀρκετὰ ἀσήμαντο. Δεν εἶνε ἀσχημη, αλλά οὔτε κι' ὁμορφη.

—Λέγεται Λύντα Τρεβιέρ, θεῖε μου.

—Α! Ναί, θυμοῦμαι. Μὸν ἔπαινες τ' αὐτὰ μ' αὐτὴν κάποτε, όταν ήσουν στὸ σχολεῖο. Για πᾶς μου ὁμως, αὐτὸς πὸν ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ δεν εἶνε ο ἄντρας σου;

"Ο Σαβιέ ντε Στεναί πλησίασε με μεγάλη βήματα. "Ο κ. ντε Μπαρταντέν τὸν κύτταξε με τὸ ἀγαθὸ του βλέμμα ὅπου ἔλαμπε ὁμως κάποια εἰρωνεία. Δεν εἶχε μεγάλη ἐκτίμησι στον ἄντρα της ἀνεψίας του και τὸν νόμιζε ἀνόητο και ἐγωιστῆ.

—Εἶσθε καλά, θεῖε; ρώτησε ο κόμης μ' ένα τόνον ψυχρὸ και εὐγενικό.

—Πολὺ καλά, ἀγαπητὸ μου Σαβιέ, και σὺ;

—Ω! Μπαμπά! Νά ἤξερες τί δυνατὸς πὸν εἶνε ο θεός! Φώναξε με θαυμασμὸ ο μικρός Ζέν. Με σήκωσε με τὸ ένα του χέρι. Κάνε το κι' ἐσύ αὐτό, μπαμπά...

"Ο Σαβιέ, βέβαιος για την νική του δύναμι, τέντωσε τὸ

χέρι του, αλλά μόλις ο Ζάν πήγε να κρεμαστῆ, τὸ λύγισε ἀπὸτομα και τὸ ἀγοράκι ἔπεσε κάτω. "Ο κόμης κοκκίνισε και, θυμωμένος ψιθύρισε κάποια δικαιολογία, ενώ ο κ. ντε Μπαρταντέν ἔλεγε γελώντας:

—Ω! Μὴ κοκκίζεσαι, ἀγαπητὸ μου Σαβιέ. "Εγώ, ξέρεις, εἶμαι ἀπὸ την παλιά γενεά...

'Ο Ζάν και ο Γκριγιού δυσανασχετοῦν

ΠΡΟ πρὶν ἀπὸ τὸ γεῦμα ο Σαβιέ εἶπε στη γυναίκα του κατ'ουφιασμένος:

—Δεν βρίσκεis πὸς εἶνε καιρὸς να με παρουσιάσης στη φίλη σου; Τὴν ἔχω δίπλα μου και δεν θά ξέρω τί να της πῶ.

—Λύντα, φώναξε ἀμέσως ή Ρενέττα, σὺν παρουσιάζω τὸν ἄντρα μου. Τὸν κουνιάδο μου και τὸν θεῖο μου τὸς ξέρεις. Μὸν φαίνεται πὸς δεν εἶνε κανεῖς ἄλλος ἄγνωστος.

Η γρηά μαρκησία ἐξήτασε με προσοχή την καλύτερη φίλη της νύφης της. "Ηταν μάλλον κοντὴ, καλοκαυμάνη και ντυμένη ἀπλά και με γούστο. Μόνον μια παραφωνία ὑπῆρχε ἀπάνω της. Κάτω ἀπὸ την διάφανη, λεπτὴ, μπλουζα φαινόταν ένας γαλάζιος φιδόγκος ἀπὸ την κομπινεζόν, πράγμα πὸν σοκάρισε την μαρκησία. Τὰ μαλλιά της εἶχαν ένα πολὺ γλυκὸ ξανθὸ χρώμα και στεφάνωναν τὸ κεφάλι της μ' ένα διάδημα ἀπὸ μπουκλες. Τὰ μάτια της, καστανά, ἔδιναν στὸ πρόσωπό της μια έκφρασι παιδική κι' ἀθάνα. Η δεσποινίς Τρεβιέρ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ένα ἀέρα, κάποια ἐλευθερία για να εἶνε ἀπολύτως ὁμορφη.

«"Ισως, σκέφθηκε ή μαρκησία, να την βλάπτῃ ή γειτονιά της Ρενέττας. "Αν ήταν μόνη της μέσα στὸ σαλόνι, ὅλοι θά την εὐρίσκαν ὠραία».

"Ο Σαβιέ καθόταν δίπλα στη Λύντα, αλλά δεν ἀσχολεῖτο πολὺ με την γειτονιάς της. Εἶχε ἀνοίξει μια ζωερὴ συζήτηση με τὸν αδελφὸ του και με τὸν κ. ντε Μπαρταντέν. "Αλλά ἐπειδὴ ή συζήτησι παρετεινετο και οἱ ὑπόλοιποι συνδαιτυμόνες εἶχαν ἀρχίσει να πλῆττουν, εἶπε μια στιγμή στη Λύντα:

—"Η δεσποινίς Τρεβιέρ θά μᾶς βρίσκη πολὺ ἀνταρξούς.

—Καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ή νέα. "Απεναντίας μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ή συζήτησις.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνῶ ή Ρενέττα σεβρίριζε τὸν καφέ, ή φίλη της πήγε στὸ μπουφέ, και παίρνοντας ένα δίσκο, ἔβαλε μέσα τὸ ζεστὸ της μαρκησίας και της τὸ προσέφερε, πράγμα πὸν συνεκίνησε την γρηά κυρία.

—Εἶνε χαριτωμένη ή φίλη σου, "Η δεσποινίς Τρεβιέρ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ἐλευθερία για να εἶνε «ἀπὸλύτως ὁμορφη».

Εἶπε ἀργότερα στη Ρενέττα. Δεν βρίσκει πια κανεῖς νέους ἀνθρώπους πὸν να σέβονται τὰ γηραιά.

—Εἰδате, μαμά; Δεν εἶχα δίκιο; Καί σεις πὸς την βρίσκετε θεῖε "Αντρέα;

—"Οχι κι' ἄσχημη, αν ἐξαιρέση κανεῖς ἐκεῖνο τὸν ἀπαίσιο γαλάζιο φιδόγκο, ἀπάντησε ο κ. ντε Μπαρταντέν.

—Μά μὴ ξεχνάτε θεῖε πὸς ντύνεται ὅσο φθινοτέρα μπορεί. Για κυττάξτε, τὰ παιδιὰ δεν μποροῦν νιόλας να κάνουν χωρὶς αὐτῆ.

Η κ. ντε Στεναί ἔδειξε με τὸ χέρι τὸν τραπέζι ὅπου εἶχαν καθήσει τὰ δυὸ μικρότερα παιδιὰ με την Λύντα γύρω ἀπὸ ένα παιχνιδιὸ τὸμπολας.

—Μόνον ο Ζάν εἶνε φουρκισμένος, εἶπε γελώντας ή μαρκησία. Πρὸ ολίγον μὸν εἶπ' πὸς δεν χωνεύει την καινούργια δεσποινίδα, γιατί εἶνε φαντασμένη.

—Εὐτυχώς πὸν βρίσκεται κι' αὐτὸς για να μὴ μείνη χωρὶς ὁπαδοὺς ή κ. Ντυπρέ.

Η κ. Ντυπρέ, ή γκουβερνάντα των παιδιῶν, καθόταν πὸν πέρα περιλύπη. Συνήθως μετὰ τὸ φαί τὰ παιδιὰ ἔταίσαν μαζί της, αλλά ἀπὸφά τὰ εἶχε τελείως ἀπορροφήσει ή Λύντα. "Ο Ζάν, πὸν δεν εἶχε λάβει μέρος στην τὸμπολα, πήγε κοντὰ της και της εἶπε με μια τσακνίτικη τρυφερότητα:

—"Ω, μὴ χαλάτε την καρδιά σας, κ. Ντυπρέ. Δεν ἀξίζει

τὸν κόπο να λυπάστε. "Αλλως τε, ξέρετε, δυν φταῖνε και τὸσο οἱ ἀδελφοί μου. Η δεσποινίς τὸς κολακεῖ. Εἶνε μια ψεύτρα και ὑποκρίτρια. Κάνει την Παναγία μπροστὰ σε μᾶς αλλά εἶνε πολὺ ταπεινή...

—Μά, ἔκαμε κατάπληκτη ή κ. Ντυπρέ. Γιατί την κρίνεις ἔτσι; "Εγὼ δεν εἶπα τίποτα. Λυπάμαι μόνον πὸν οἱ ἀδελφοί σου με ἔχγουν τόσο γρήγορα...

"Απὸ δέκα χρόνια τώρα ήταν στην ὑπηρεσία της κ. ντε Στεναί και εἶχε ἀναθρέψει και τὸς τρεῖς μικρούς. Η καλωσύνη της ήταν ἀπέραντη και ή Ρενέττα δεν εἶχε κανένα παράπονο. Η ἀφοσίωσί της στὰ παιδιὰ ήταν παραδειγματική.

—Τὰ παιδιὰ δεν πήγαν ἀκόμα να κοιμηθοῦν; ρώτησε ἔξαφνα ο κόμης ντε Στεναί.

—Μά... δεν τολμοῦσα να διακόψω τὸ παιχνιδι τους, εἶπε ή κ. Ντυπρέ καθὼς σηκωνόταν.

Καί ἐνῶ οἱ μικροὶ χαίρετοσαν, ή δεσποινίς Τρεβιέρ πλησίασε την φίλη της και της εἶπε:

—Εἶνε ἔκτακτα τὰ παιδιὰ σου.

—Τὰ παραχαϊδεύεις, ξέρεις. Εἶμαι βέβαιη πὸς στὸ ἔξῃς δεν θά μποροῦν να κάνουν οὔτε λεπτὸ χωρὶς ἔσένα.

"Ο Σαβιέ εἶχε πάρει τὸ βραδυνὸ ταχυδρομεῖο και ἔρριχνε μια ματιὰ στὰ γράμματα κάτω ἀπὸ τὸ ἀγανακτισμένο βλέμμα της μητέρας του πὸν εἶχε ἐκπλαγῇ ἀπὸ την ἀγένεια αὐτῆ του γιου της.

—"Ω! ἔκανε μια στιγμή ο κόμης φουρκισμένος. Τί ἀτυχία! "Ο προγυμναστής πὸν εἶχα προσκαλέσει για τὸ καλοκαίρι για τὸν Ζάν θά ἀναβάλῃ την ἀναχώρησί του για δέκα μέρες ἀργότερα. Καί ο Ζάν εἶνε τόσο πῖσω στὰ Λατινικά! "Ο καθηγητῆς του με εἰδοποίησε πὸς αν δεν προγυμναστῇ τὸ καλοκαίρι, δεν θά μπόρεση να περάση την τάξι.

—"Αν θέλῃς, Ρενέττα, θά προσπαθῶ να ἀντικαταστήσω ἐγὼ τὸν προγυμναστῆ, ἔως ὅτου ἔρθῃ, πρότεινε ή Λύντα.

—"Ω! Λύντα μου! Εἶσαι πολὺ καλή, ἀπάντησε συγκινημένη ή κ. ντε Στεναί. "Αν δεν σου κάνη πολὺ κόπο θά σου εἶμαστε εὐγνώμονες. "Ακουσες, Ζάν, πρόσθεσε ἀπευθυνόμενη στὸ γυιό της πὸν ἄκουγε νεατὸς ἀγωνία αὐτῆ την στιχομυθία. Η δεσποινίς ἔχει την καλωσύνη να ἐπαναλάβῃ μαζί σου τὰ Λατινικά.

Κατακόκκινο τὸ παιδί ἀπάντησε με θυμὸ, με μια φωνή πνιγμένη στὰ δάκρυα:

—"Α! Αὐτὸ ὅχι! Ποτέ!

Καί τρέχοντας, ἔξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ την πόρτα.

—Μά τί τρέχει; εἶπε κατάπληκτος ο πατέρας του. Ποτέ δεν τὸν εἶδα ἔτσι!...

—"Ολα ἔχουν μια ἀρχή, ἀπάντησε γελώντας ο κ. ντε Μπαρταντέν.

"Εξαφνα ἀντήχησε στὸ δωμάτιο ένα γρύλλισμα ἀπειλητικό, ἐνῶ ή κ. ντε Στεναί μουρμούρισε:

—Νά κι' ἄλλος τώρα.

Ἐκπληκτη, κύτταξε τὸ σκύλο της, τὸν Γκριγιού, πὸν δεν ἀποχωριζόταν ποτέ... Κρυμμένος κάτω ἀπὸ μια πολυθρόνα, με τὸ τρίχωμα ἀνασηκωμένο ἔδειχνε ἀπειλητικὸς τὰ δοντὰ του στην δεσποινίδα Τρεβιέρ. Η νέα χαμογελώντας, ἔσκυψε να τὸν χαϊδέψῃ αλλά τὸ ζῖφο ἔκανε μια κίνησι τόσο ἄγρια πὸν ή Ρενέττα φώναξε:

—Πρόσεξε, Λύντα! Θα σε δαγκώσῃ. Μά τί ἔχει αὐτὸς ο Γκριγιού; Εἶνε τόσο ἡμερος συνήθως.

Καί ἐνῶ προσπαθοῦσε με χάρδι να καθυπνώσῃ τὸν σκύλο ή Λύντα πήγε και καθῆσε στὸ σκαμνιάκι του πιάνου.

—Παῖξεις πάντοτε ὠραῖο θισλί; ρώτησε ή φίλη της.

—Καί θισλί και πιάνο και ἄρπα και κισάρα, ἀκόμα και μπάνο, ἀπάντησε γελώντας ή νέα.

—Θέλεις να μᾶς παίξῃς κάτι; Καί γυρίζοντας στη πεθερά της, πρόσθεσε:

—"Η Λύντα παίζει θαυμάσια τὸν Σοπὲν πὸν λατρεύεις, μαμά.

—'Αλήθεια, δεσποινίς; Έκανε ή μαρκησία. Οά σās είμαι εδ γνώμων άν είχατε την καλωσύνη να μάς παίξετε κάτι.
—Πρόθυμα ή δεσποινίς Τρεβιέρ άρχισε να παίξει μιá «Πολωνέζα». Η έκτέλεσις ήταν ύπέροχη και άρεσε τόσο ώστε ακολούθησαν άρκετές μαζούσκες και νοκτούρνα του γλυκού μουσικού της Πολωνίας.

—Ξέρετε πώς είνε μεσάνυχτα; είπε κάποια στιγμή ο κ. ντε Μπαραντέν.

—Μεσάνυχτα! είπε ή γρηά μαρκησία. Κι' εγώ νόμιζα πώς μόλις ήταν δέκα ή ώρα. Πώς πέρασε ή βραδυά!

—Χάρις στην Λύντα, είπε ή κ. ντε Στεναί, ένθουσιασμένη από την έπιτυχία της φίλης της.

Η «έκπληξις» του κ. Ξαβιέ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ μου παιδί. Πόσο χαίρομαι πού σε βλέπω! Η γρηά μαρκησία κύτταξε τó μεγάλο της γυνί με τρυφερότητα άνακατεμένη με κάποιο θαυμασμό. Χωρίς να τ' όμολογή, είχε πάντοτε στο βάθος της καρδιάς της μιá προτίμησι για τόν Φρανσουά. Έπειτα βρισκόταν και τόν περισσότερο καρό μαρκουά της.

—Γιατί να μη μάς ειδοποιήσης πώς θα έρχόσουν; Τέλος πάντων, είνε μιá μεγάλη εύτυχία για μένα πού σε βλέπω.

—Μά και για μένα τó ίδιο, μαμά.

Ψηλός και δυνατός ό ναύαρχος ντε Στεναί, είχε έναν άέρα πολύ άριστοκρατικό, ένα ύψος γεμάτο φυσική εύγένεια. Τα μάτια του είχαν ένα γαλανό χρώμα πού έκλινε πρós τó γαίρειο, ήταν μάτια ανθρώπου πού είχε πολύ κυττάξει τη θάλασσα και είχε γεμίσει μ' αυτήν δολόκληρη την ύπαρξί του. Τα ξανθά μαλλιά και τó άκατάστατο μουστάκι του έδιναν ένα τόσο φαιδρό-τητος σ' αυτό τó σοβαρό πρόσωπο.

—Μά γιατί με κυττάξεις έτσι, μονούλα; Τί σκέπτεσαι;

—Σκέπτομαι, παιδί μου, πόσο άλλαξες αυτά τά τελευταία δέκα χρόνια. Είμαι βέβαιη πώς άν δεν σε έβλεπε ό Ξαβιέ χθές τó βράδυ στο Ύπουργείο των Ναυτικών δεν θα έρχόσουν να μάς δής. Κι' αυτό τó λίγο διάστημα πού σε βλέπομε είσαι άλλος άνθρωπος. Καί, έπειδή θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου, θα σου πώ την σκέψι μου: Υποθέτω πώς μπορεί να υπάρχει στη ζωή σου καμμιά... Μά γιατί κοκκίνισες;

—Δέν κοκκίνισα, μαμά. Άλλως τε και να ήθελα, δεν θα μπορούσα να κοκκίνισω ύστερα απ' αυτό τó χρώμα πού πήρα στη θάλασσα...

—Λοιπόν, άκουσε: "Αν ύπάρχει καμμιά γυναίκα στη ζωή σου πού δεν άνήκει στην τάξι μας ή και πού δεν άνήκει στόν κόσμο μας, καθόλου, πές τó μου. Αυτό πού θέλω, πάνω από κάθε τι είνε να σε ιδώ εύτυχισμένη. Οά κλείσω τά μάτια και θα τά δεχτώ όλα χωρίς αντίρρηση.

—Καυμένη μου μαμά, άπήντησε χαμογελώντας ό ναύαρχος. Τί ιδέες βάζετε στό νου σας! Ξέρεις, βέβαια, πώς δεν ήμουν άγιος, αλλά σε βεβαιώ πώς καμμιά γυναίκα δεν άπασχόλησε ποτέ σοβαρά την σκέψι μου. Μπορείτε να είσθε ήσυχη.

—Τόσο τó καλύτερο. Καί τώρα πήγαινε να άναπαυθής λίγο. Είδες βέβαια την Ρενέττα;

—Όχι, ψιθύρισε ό Φρανσουά. "Ηθελα πρώτα να ιδώ εσάς.

—"Ω! Τότε τρέξε άμέσως να την φιλήσης. Οά χαρή τόσο να σε ιδή...

—Αλήθεια, μαμά, ποιά είνε αυτή ή νέα πού συνήνητσα πρδ όλίγου στο χώλλ; Μιá ξανθιά, λεπτή γυναίκα...

—Είνε μιá φίλη της Ρένας, ή δεσποινίς Τρεβιέρ. Έκτακτη κοπέλλα. Έξυπνη, διακριτική, μορφωμένη, θαυμάσιος τύπος.

—Πραγματικά, τó όγδοον θαύμα τού κόσμου, άντήχησε πίσω τους ή χοντρή είρωνική φωνή τού κ. ντε Μπαραντέν.

—"Ω! Ο κ. ντε Μπαραντέν!

—Με πόση χαρά σās ξαναβλέπω, ναύαρχε! είπε ό θεός Άντρέας σφίγγοντας δυνατά τó χέρι τού κ. ντε Στεναί. Καί να ιδήτε πόσο θα χαρή ή Ρενέττα πού θα σās δή. Όλο για σās μιλάει, μ' όλο πού δεν σās βλέπει συχνά.

—Α! είπε βροχνά ό Φρανσουά, είνε πολύ καλή. Άλλά, πρόσθεσε βιαστικά, θα μου επιτρέψετε ν' άποσυρθώ για να έτοιμαστó για τó γεύμα. Οά είνε πολλές κόσμος;

—Όχι, άπήντησε ή μαρκησία. Μόνον οι Ντονσερέ πού ήρθαν χθές και ό μικρός Βερλάι. Άλλά τίς λεπτομέρειες άργότερα.

Τρέξε, γιατί τó πρώτο κουδούνι χτύπησε

★

—Οά κάνομε μιá έκπληξι της Ρένας, είπε ό Ξαβιέ, μπαίνοντας φουριόζος στο σαλόνι. Δεν ξέρει πώς είσαι εδώ και άπηγάρευσα στο παιδιά να της τó πούν. Οά κρυφής, λοιπόν, και

—Μά... καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ό ναύαρχος. Δεν έχει κανένα γούστο τó άστείο.

—Ελα, Ρενέττα, είπε και ό κόμης. Ένας γύρος δεν θα σε κουράσει.

Για να δώση ένα τέλος σ' αυτές τίς παρακλήσεις πού δεν

—Έλάτε, θείε Φρανσουά, παρακάλεσε κι' ό μικρός Πιέρ. Οά γελάσωμε.

—Νά, θα κάνης εύχαρίστησι και στα παιδιά, έπέμενε ό κόμης, έλα, διάσου, άκούω βήματα στο κοριντόρ. Σίγουρα, θα είνε ή Ρενέττα.

Έξηντηλέμενος ό κόμης έπεσε πάνω στο σκαμνάκι τού πιάνου, χωρίς να ξέρη τί κάνει, ένφ γρήγορα - γρήγορα ό Ξαβιέ και ό κ. ντε Βερλάι μπήκαν μπροστά του για να τόν κρύψουν.

Αιθέρια μέσα στη λευκή τουαλέτα της και κατακόκκινη από τó τρέξιμο ή κόμηςσα μπήκε βιαστική μέσα στο σαλόνι.

—Άργησα; Με συγχωρείτε! είπε με τó χαριτωμένο της χαμόγελο πού κατακτούσε όλους. Στο Καέν χρειάστηκε να κάνω μερικούς γύρους για ψώνια και καθυστέρησα.

Διευθυνόταν πρds τó μέρος της Λύντας πού καθόταν σε μιá γωνιά όταν ό άντρας της της είπε:

—Για τόν κόπο σου, λοιπόν, Ρενέττα, σου έτοιμάσαμε μιá έκπληξι.

Παραμέρισε λίγο και ό ναύαρχος ντε Στεναί, είπε χαμογελώντας, καθώς σηκώνόταν:

—Η έκπληξις είμαι εγώ.

Η Ρένα γλώμιασε. Τά χείλη της άρχισαν να τρέμουν και σπληχίστηκε με τά δυό της χέρια στο πιάνο για να μήν πέση. Η γρηά μαρκησία έτρεξε θυμωμένη κοντά της:

—Τό έλεγα, είπε στόν Ξαβιέ, πώς αυτές οι φάρσες είνε ήλίθιες.

Η δεσποινίς Τρεβιέρ έδγαλε ένα μπουκαλάκι με κολώνια και τó έδωσε στην φίλη της ν' άναπνεύσει λέγοντας:

—"Ω! Ρενέττα μου, μη κάνης έτσι! Για ένα άστείο!

Η κ. ντε Στεναί άρχισε να συνέρχεται.

—Καυμένη μου Ρένα, είπε καταλυπημένος ό Ξαβιέ. "Αν ήξε-ρα πώς θα τρώμαζες τόσο, δεν θα έκανα αυτή την άνόνη φάρσα.

—Μά δεν έχω τίποτα, άγαπητέ μου, τόν καθησύχασε ό κόμηςσα. Καί γυρίζοντας στόν Φρανσουά, πρόσθεσε:

—Όταν έχη κανείς έναν άδελφό πού τόν νομίζει στην Κίνα και έξαφνα τόν βλέπει πίσω από τó πιάνο, είνε φυσικό να τρωμάξη.

—Αί, καλά. φτάνει πιά, επενέβη ό θεός Άντρέας. Φιληθήτε και να τελειώση αυτή ή ιστορία.

Γελαστή ή νέα γυναίκα έτεινε τó δροσερό της μάγουλο στόν κουνιάδο της πού ό ναύαρχος συγκινημένος άκόμη από την «έκπληξι» μόλις άγγιξε με τά χείλη του.

—Ενας υπηρέτης ήθε ν' άναγγείλη τó δείπνο και όλοι πέρασαν στην τραπεζαρία.

Στό τραπέζι ή Ρενέττα ήταν άφηρημένη. Ένας φοβερός πο-νοκέφαλος την βασάνιζε και μόλις καταλάβαινε τί γινόταν γύρω της. Εύτυχώς πού ή Λύντα ήταν εκεί για να επιβλέψη όλα και να βοηθή την ύπηρεσία στο σεργίλισμα. Καί καθώς έδλεπε την φίλη της, λεπτή και διακριτική σαν βιολέττα μέσα στο θαλασσί φόρεμά της, ή Ρένα συλλογιζόταν πώς ή Λύντα ήταν ένα θαυμάσιο πλάσμα, έτοιμο για κάθε θυσία χάριν τών άλλων.

Μιá μέρα, ή δις Τρεβιέρ πού είχε ιδή πόσο κοπίαζε ή φίλη της για να εξυπηρετήσει είκοσι ανθρώπους, της πρότεινε να άναλάβη αυτή την διεύθυνσι τού σπιτιού.

—Ετσι, πρόσθεσε, δεν θα έχω την έντύπωση πώς βρισκόμασ στην Καρόλ μόνο και μόνο για να σου δίνω θάρρος...

Και από τότε ή Λύντα άρχισε να πηγαινοέρχεται μέσα στο σπίτι, με μιá άρμαθιά κλειδιά κρεμασμένα στη ζώνη της. Απ' αυτήν έπαιρναν διαταγές οι υπηρέτες και σ' αυτήν άπηθύναν τά παραπόνά τους οι κάτοικοι τού πύργου. Η Ρενέττα άναπαύοταν.

Λυγμοί στο σκοτάδι

ΤΟ γεύμα τελείωσε χωρίς ή κ. ντε Στεναί ν' αλλάξη μιá κοιν-βέντα με τούς γείτονές της. Έτοιμαζόταν να σηκωθεί για να σεβίρη τόν καφέ, πράγμα πού σήμερα θα έκανε με άρε-κετην στενωχώρα, όταν ή Λύντα της είπε:

—Μη σηκώνεσαι. Δεν έχεις συνέλθει άκόμη έντελώς. Ο κ. Μωρίς θα με βοηθήση να σεβίρωμε τόν καφέ.

Ο νέος μόλις άκουσε την πρόσκλησι, παρ' όλο πού συνήθως άντιπαθούσε τρομερά αυτό τού είδους τίς δουλειές, έτρεξε πρόθυμα κοντά στην δεσποινίδα Τρεβιέρ.

—Ρενέττα, είπε έξαφνα ό Ξαβιέ. Δεν είνε αλήθεια πώς ε'νε πολύ εύκολο αυτό τó βάλε ξαντέρικ πού χορεύεις;

—Μά βέβαια. Γιατί ρωτάς;

—Γιατί ή κ. ντε Ντονσερέ θα ήθελε πολύ να τó δή. Θέλεις να κάνης μιá δόλια με τόν Μωρίς;

—Α! όχι σε παρακαλώ, είμαι πολύ κουρασμένη, άπήντησε ή Ρένα.

—Κρίμα! είπε ή κ. ντε Ντονσερέ. Οά ήθελα τόσο να ιδώ αυτό τó βάλε. Φαίνεται πώς τó χορεύετε έξαίσια.

—Ελα, Ρενέττα, είπε και ό κόμης. Ένας γύρος δεν θα σε κουράσει.

Για να δώση ένα τέλος σ' αυτές τίς παρακλήσεις πού δεν

συμπαθούσε καθόλου ή νέα γυναί-κα σηκώθηκε και στην άγκαλιά τού Μωρίς άρχισε να χορεύη και να κάνη τίς όμορφες και δύσκολες φυγούρες τού χορού. Είχε μιá θαυμασία εύκινησία και μιá χάρι έκαιρετική. Όταν τελείωσε όλοι έχειροκρότησαν ένθουσιασμένοι. Συγχαρητήρια, φωνές, θαυμασμού κι' εύχαριστίες άκούστηκαν απ' ό-λες τίς μεριές.

—Χόρεψες ύπέροχα, Ρενέττα, είπε ή Λύντα καθώς σηκώνόταν από τó πιάνο. Σε θαύμαζα, καθώς σās άκομπανιάριζα.

—Εγώ λαχάνιασα λίγο, είπε ό Μωρίς. Άντοχή πού την έχεις, άδελφούλα μου! Μά πού πήγε ό Φρανσουά; Δεν τόν βλέπω που-θενά.

—Ήταν πολύ κουρασμένος και θα πήγε να κοιμηθή, είπε ό Ξα-βιέ.

—Η αλήθεια είνε πώς κάνει μιá ζεστή τρομερή έδώ μέσα, είπε ή Ρένα. Οά βγώ μιá στιγμή στη βεράντα, γιατί αυτό τó βάλε ήταν άρκετά κουραστικό.

Και ένφ ή ύπολοιπη παρέα σχημάτιζε τó καρρέ τού μπριτζ, ή νέα γυναίκα βγήκε στη βεράντα κι' από κεί κατέβηκε στο πάρκο. Δεν ζεσταίνόταν, καθώς είχε πη, αλλά ήταν τρομερά κουρασμένη. Αύ-τή πού συνήθως άντιδρούσε τόσο καλά σε κάθε άπαισιόδοξη διάθε-σι, απόψε δεν είχε την δύναμι να κάνη τίποτα. Έπεσε στόν πρώτο πάγκο πού βρέθηκε μπροστά της και κρύβοντας τó κεφάλι της σ' ά-χέρια της έξέσπασε σε λυγμούς, τούς λυγμούς πού συγκρατούσε τόσο ώρα.

—Ρένα, ψιθύρισε έξαφνα μιá τρευάμενη φωνή μέσα στη νύχτα δίπλα της. Ρένα, είσθε εκεί;

Τινάχθηκε απότομα.

—Ναί, Φρανσουά, εγώ είμαι. Καί με μιá φωνή πού προσπα-θούσε να κάνη αδιάφορη, ρώτησε:

—"Ηρθατε κι' έσείς ν' άνα-πνεύσετε λίγο;

Μέσα στο σκοτάδι ό ναύαρχος πήρε τά χέρια της νέας γυναίκας, ένφ της άπαντούσε:

—Όχι, Ρένα. "Ηξερα πώς εί-σθε έδώ και ήθελα να σās μιλή-σω. "Ω! Μη φεύγετε. Δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτα. Αύριο θα φύγω πάλι. Άλλά σās ζητάω σάν χάρη να μ' άκούσετε. Δεν νομίζε-τε και σείς πώς θα ήταν καλύτε-ρα να έξηγηθούμε μιá φορά για πάντα;

—Ναί ψιθύρισε ή Ρένα, έχετε δίκιο.

—Σας όρκίζομαι πως αυτή ή έπίσκεψις ήταν έντελώς άκού-σια. Είχα άποφασίσει να μη άναγγείλω την έπιστροφή μου στη Γαλλία, αλλά συνήνητσα τυχαίως αυτόν τόν Ξαβιέ. Σκεπτό-μουν να ξαναφύγω πάλι για μακρινό ταξίδι.

—Μά γιατί; γιατί; ρώτησε ή Ρένα με σιγανή φωνή.

—Ρωτάτε άκόμα γιατί; Δεν ξέρετε ότι σās αγαπώ από την πρώτη στιγμή πού σās είδα; Να ξέρατε τί ύποφέρω! Μη με μαλλώνετε όμως γι' αυτή την άνανδρία. Οά ήθελα αυτή την στιγμή την πικρυταία πού βλεπόμαστε—να είσθε καλή και γλυκειά μαζί μου.

—Δέν μπορώ να σās μαλλώσω, Φρανσουά... γιατί... γιατί κι' εγώ σās αγαπώ.

—Έσείς; Έσείς μ' αγαπάτε; Είνε δυνατόν;

—Πώς; δεν τó έχετε μαντέψει; Πρδ όλίγου, όταν σās είχα κρύψει και σās παρουσίασαν ξαφνικά, νόμισα πώς θα πέθαινα, τόσο ήταν ή συγκίνησί μου. Τότε μόνον κατάλαβα πόσο και πώς σās αγαπούσα.

—Και θα νομιστούμε έτσι, χωρίς να ιδώ τó πρόσωπό σας

Η Ρενέττα, ό θεός και ό άντρας της άφωσώθηκαν για ώρα στο ύποροχο παίξιμο τού πιάνου της διδος Τρεβιέρ.

άκόμη μιá φορά;

—Μά θα σās δώ αύριο...

—Οά φύγω πολύ νωρίς. Οά ή-θελα πολύ να μείνω μερικές ήμέ-ρες άκόμα, κυρίως για την μη-τέρα μου, αλλά ή ζωή μου έδώ είνε σωστό μαρτύριο.

—Λοιπόν, ύπάρχει τρόπος να μείνεις. "Αν θέλετε, εγώ θα βρώ ένα πρόσχημα να φύγω για τó Παρίσι αύριο. Ύπολογίζω ότι μπορώ να μείνω 4—5 μέρες. Σ' αύ-τό τó διάστημα έσείς μπορείτε να μείνεις έδώ και να φύγετε όταν θά γυρίσω. Οά σās ειδοποιήσω μ' ένα τηλεγράφημα.

—Ρένα, άγαπημένη μου Ρενέ-τα, πώςνά σās αφήσω έτσι;

Η κ. ντε Στεναί άκούμπησε τó κεφάλι της στόν ώμο τού ναύα-ρχου και ψιθύρισε:

—Θέλετε να με φιλήσετε;

Ο Φρανσουά την έσφιξε στην άγκαλιά του και ένφ ή Ρένα έτρε-με σάν πουλάκι, άγγιξε με τά χεί-λη του τά μαλλιά της.

Οι θαυμασται της διδος Τρεβιέρ

ΚΥΡΙΕ ντε Στεναί, είπε στόν ναύαρχο ή δεσποινίς Τρε-βιέρ καθώς έμπαινε στην τραπεζαρία για τó γεύμα, ή Ρένα πού είπε να σās διαβιβάσω τούς χαιρετισμούς της. Σας γύρεψε παντού πρην φύγη, αλλά δεν σας βρήκε πουθενά.

—Ναί, είχα πάει σ' ένα χωριό έδώ κοντά όλο τó πρωί.

—Η Ρενέττα μπορούσε κάλλι-στα ν' αναβάλη αυτό τó ταξίδι, παρατήρησε ή μαρκησία. Δεν θα έχομε πλέον καιρό τόν Φρανσουά μαζί μας...

—Πήγε να βρή ένα γιατρό, έ-ξήγησε ή Λύντα, γιατί ή χθεσι-νή λιποθυμία της φάνηκε άνεξή-γητη.

—"Ω! Δεν ήταν παρδ ένας με-γάλος φόβος. Κι' αυτό από λά-θος τού Ξαβιέ...

—Μά τί έχετε σήμερα, κύριε ντε Μπαραντέν; ρώτησε έξαφνα ή Λύντα. Μήπως είσθε και σείς ά-διάθετος;

Πραγματικά, ό θεός Άντρέας, συνήθως τόσο εύθυμος και όμιλη-τικός, είχε βυθιστή σε βαθειά συλλογή, καθώς κύτταζε τó πρό-σωπο τού ναυάρχου πού έφερνε καταφανή ίχνη κοπώσεως.

—Είσθε πολύ καλή, δεσποινίς

Λύντα πού ενδιαφέρεσθε για τó κουφάρι μου, της άπήντησε συγ-κινημένος από τó ενδιαφέρον της. Εύρισκε κι' αυτός χαριτωμέ-νη την φίλη της άνεψιάς του και σάν όλους ήταν γοητευμένος από την εύγένεια και την καλωσύνη της.

—Δεσποινίς Λύντα, θέλετε να κάνωμε μιá έκδρομούλα τó απόγευμα έως τó Κουρσέιγ; πρότεινε ό Μωρίς. Οά πάμε να ψαρέψομε γαρίδες.

—Οά έρθω κι' εγώ, είπε ό Ξαβιέ.

—Α! Με συγχωρείς, άπήντησε ό Μωρίς. Έγώ κάλεσα μόνον την διδα Λύντα. Έσένα δεν σε θέλωμε.

—Είνε αλήθεια, δεσποινίς, πώς δεν με θέλετε; ρώτησε άνή-συχά ό Ξαβιέ.

—Μά νομίζω πώς ό κ. Μωρίς άστειεύεται, άπήντησε ή νέα.

—Κι' εγώ νομίζω πώς πρέπει όλοι να κάνουνε αυτή την έκ-δρομή στο Κουρσέιγ, επενέβη ή μαρκησία, άγανακτισμένη από την άγένεια τού γιου της πού δεν λάβαινε ύπ' ύψη του τούς άλλους καλεσμένους του.

—Η κ. μαρκησία έχει έξοχη ιδέα, είπε ή Λύντα. Μόνο θα πού επιτρέψετε να μη λάβω μέρος, πράγμα πού θα κάνω με λύπη μου. Δεν μπορώ ν' αφήσω τó σπίτι μόνο του τώρα μάλι-

στα που λείπει η Ρενέττα.

—Ω! Αυτό πιά δεν είναι δικαιολογία, είπε ζωηρά ο Ξαβιέ.

—Επειτα, πρόσθεσε γελώντας η Λύντα, πόσον καιρό ακόμα θα είμαι εδώ για να το περιποιοίμαι...

Ένα σύννεφο μελαγχολίας πέρασε πάνω από τα πρόσωπα δλων. Ο Μωρίς έκαμε ένα μοφασμό, ενώ ο κύριος Ντυκλό, ο παιδαγωγός των μικρών ντε Στεναί, κοικνίνη ζωηρά.

—Δεν τ'όλετε βέβαια σοβαρά, πώς θα φύγετε, δεσποινίς, είπε ο Ξαβιέ που είχε πλησιάσει την Λύντα, ενώ η νέα σερίβριζε τον καφέ.

—Μα δεν μπορώ, βέβαια, να σ'ς ένοχλώ αιώνιως με την παρουσία μου, είπε η δεσποινίς Τρεβιέρ...

—Μα ίσα-ίσα γιατί να μη μείνετε μαζί μας; Προσφέρετε στη Ρένα μια μεγάλη υπηρεσία με το να διευθύνετε το σπίτι. Η παρουσία σας είναι...

Διέκρινε την φράση του απότομα βλέποντας τον αδελφό του να πλησιάζει. Από μερικώς ήμερες είχε την εντύπωση πως ο Μωρίς τόν επέβλεπε κι' αυτή η επίβλεψη τόν στενοχωρούσε. Η νέα του προξενούσε ένα ζωηρό ενδιαφέρον και με την συνηθισμένη ματαιοδοξία των ανδρών, πίστευε πως αυτό το ενδιαφέρον ήταν άμοιβαίο. Και σήμερα, όταν η γυναίκα του του άνηγγειλε αυτό το ταξίδι στο Παρίσι, χάθηκε μέσα του με την σκέψη πως θα απολάμβανε την ελευθερία του. 'Αλλά αν ο Μωρίς τόν παρακολουθούσε διαρκώς, δεν γινόταν τίποτα. 'Ακόμα τόν ανησύχησε κι' εκείνη η δήλωση της Λύντας για την αναχώρησή της. 'Επίσης και το ειρωνικό βλέμμα του θείου 'Αντρέα δεν τού ενέπνεε μεγάλη έμπιστοσύνη και φοβόταν μήπως τόν καταλάβει.

Με ζήλεια παρακολούθησε την ψηλή σιλουέττα του αδελφού του που είχε π' την Λύντα και απομακρύνονταν μαζί της στο βάθος της δενδροστοιχίας. 'Αποφάσισε να μιλήσει στην μαρκησία γι' αυτό το φλέρετ, όχι από ενδιαφέρον, βέβαια, για τόν Μωρίς, αλλά με την ιδέα πως έτσι θα εξυπηρετούσε την δική του υπόθεση.

Η μαρκησία έπλεκε στη βεράντα, μιλώντας με τόν κ. ντε Μπαραντέν όταν την πλησίασε ο Ξαβιέ.

—Μαμά, άρχισε ο κόμης. Θα ήθελα να σ'ς μιλήσω.

—Σ' ακούω, παιδί μου. Μπορείς να μιλήσεις μπροστά στόν θείο 'Αντρέα...

—Μά, ξέρετε... τέλος πάντων.. Δεν παρατηρήσατε τίποτα εξαιρετικό, μητέρα;

—Όχι, έκαμε μ' άπορία η κ ντε Στεναί. Μήπως παρατήρησαε εσύ;

—Μα βέβαια! Δεν προσέξατε πως ο Μωρίς είναι έρωτευμένος με την δίδα Τρεβιέρ;

—Αυτή είναι η σπουδαία ανακάλυψις; Μα ο Μωρίς είναι έρωτευμένος μ' όλες τις γυναίκες...

—Καθώς και όλοι οι άνδρες είναι έρωτευμένοι με την δίδα Τρεβιέρ, συνεπλήρωσε γελώντας ο κ. ντε Μπαραντέν.

—Μα τ'ό ανέχεσθε σεις αυτό; φώναξε θυμωμένος ο Ξαβιέ.

—Μα η δεσποινίς Λύντα δεν δίνει σημασία σ' αυτές τις έκδηλώσεις, ξαναείπε ήσυχα ο θείος 'Αντρέας. Αυτό βέβαια δεν έμποδίζει όλους τούς προσκεκλημένους της Καρόλ να φλέγωνται ολόκληροι γι' αυτήν. 'Ακόμα και ο νεαρός Ντυκλό, ο προγυμναστής του Ζαν, φαίνεται γερά τοιμημένος. 'Αλλά αυτός είναι ο πιο δικαιολογημένος. Βρέθηκε μόνος του μέσα σ' ένα περιβάλλον τελείως αδιάφορο, είδε ένα πλάσμα χαριτωμένο, μορφωμένο, σ'ε μια κατάσταση ανάλογη με την δική του, τί φυσικότερο από τ'ό να τ'ό έρωτευθη; Για έλάτε λίγο στη θέση του.

—Εγώ νομίζω πως θα έπρεπε να λάβωμε ώρισιμένα μέτρα.

—Μα δεν πιστεύω να θέλεις να προστατεύσεις την δεσποινίδα Τρεβιέρ! είπε έκπληκτος ο θείος 'Αντρέας. Είναι ένθλιξ και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει.

Την στιγμή εκείνη έφτασε ένας υπηρέτης μ' ένα δίσκο. 'Ο κόμης πήρε τ'ό τηλεγράφημα που ήταν μέσα και, καθώς τ'ό διάβαζε, μια έκφρασις θυμού ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

—Ω! Μα αυτοί οι άνθρωποι δεν έννοούν να μ' αφήσουν μια στιγμή ήσυχο. Είναι, λέει, απόλυτος ανάγκη να πάω άμέσως στο Καέν για κάποια επείγουσα ύπόθεση. Τί βλάκας αυτός ο Σκαρβίλ! Να είναι αναγκασμένος κανείς να φύγει μ' αυτή τη ζέστη την στιγμή που είναι τόσο καλά εδώ πέρα.

—Πραγματικά είναι ύπεροχα! συνεπλήρωσε ο θείος Μπαραντέν χαπλώνοντας στη πολυθρόνα του με μια προσποιημένη ήδονή.

—Τί τυχερός αυτός ο Μωρίς! πρόσθεσε πονηρά ρίχνοντας ένα βλέμμα προς τ'ό βάθος της δενδροστοιχίας όπου διακρίνονταν τ'ό γκρίζο φόρεμα της Λύντας ακολουθούμενο από τ'ό ασπρο κοστούμι του Μωρίς.

—Μπορείτε να συμπερισθήτε και σεις την τύχη του, θείε μου, είπε πρόθυμα ο Ξαβιέ, που θα ήταν ήσυχότερος αν έβλεπε τ'ό θείο 'Αντρέα μεταξύ του αδελφού του και της Λύντας.

—Μα τότε γιατί την παντρεύσατε τόσο γρήγορα;

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—Και περισσότερο απ' όλους εγώ. Την αγαπώ περισσότερο από τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Θυμάμαι πόσο μου κόστισε όταν την έβλα στα σχολεία και δεν την έβλεπα παρά μόνον τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ήταν φοβερό!

—Μα τότε γιατί την παντρεύσατε τόσο γρήγορα;

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—Και περισσότερο απ' όλους εγώ. Την αγαπώ περισσότερο από τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Θυμάμαι πόσο μου κόστισε όταν την έβλα στα σχολεία και δεν την έβλεπα παρά μόνον τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ήταν φοβερό!

—Μα τότε γιατί την παντρεύσατε τόσο γρήγορα;

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—'Α! Όχι, απήντησε ζωηρά ο κ. ντε Μπαραντέν. Θα έπαιζε ρόλο τρίτου ένοχλητικού και δεν μ' άρέσει καθόλου να ένοχλώ κανένα...

—Λοιπόν, παρακαλούσε ο Μωρίς. Τώρα που ο Ξαβιέ έφυγε και η μητέρα με τόν κ. ντε Μπαραντέν πήγαν στα δωμάτιά τους, θέλετε να έρθετε μαζί μου στο Λιδν να κάνωμε μπάνιο; Μ' αυτή την ζέστη θα είναι ύπεροχα.

—Δεν άμφιβάλλω καθόλου, αλλά δεν μπορώ, δυστυχώς.

—Μά γιατί;

—Πρώτα-πρώτα έχω δουλειά μέσα στο σπίτι.

—'Ω! Αυτό δεν είναι σοβαρό... 'Επειτα;

—'Επειτα δεν είναι σωστό.

—Δεν είναι σωστό! Μά, τί λέτε... 'Ενα μπάνιο; Ένα θαλάσσιο μπάνιο; Δεν λέω, αν ήταν μέσα στην μπανιέρα, βέβαια, θα είχατε δικήν.

—'Αν άρχισετε να λέτε κουταμάρες, φεύγω...

—Δεν μπορείτε να φύγετε γιατί θα σ'ς ξαναπιάσω...

—'Ω! Θα τ'ό δούμε αυτό.

Και λέγοντας αυτά η Λύντα άρχισε να τρέχει άπάνω στην άμμο. Σβέλτος ο Μωρίς την έπιασε σ'ε δυο λεπτά και κρατώντας την από την μέση, της είπε γελώντας:

—Βλέπετε που δεν μπορείτε να μου ξεφύγετε;

—'Αφήστε με!

—Δεν θα σ'ς αφήσω παρ' αν μου ύποσχεθήτε πως θα πάμε να κολυμπήσωμε μαζί.

—Ποτέ!

—Μά γιατί, Θεέ μου! Γιατί πήγατε τότε με τόν Ξαβιέ;

—Δεν είναι τ'ό ίδιο πράγμα! 'Ο αδελφός σας είναι παντρεμένος.

—Και κατά τί αλλάζει αυτό την κατάσταση;

—Κατά πολλά πράγματα.

—'Ακούστε, δεσποινίς Λύντα. Θέλετε να μου άπαντησετε ειλικρινά σ'ε μια ερώτησι;

—Μα άπαντάω πάντοτε μ' ειλικρίνεια.

—Μη ξεφεύγετε! Θα μου άπαντήσετε μ' ένα «ναι» ή μ' ένα «όχι»;

—Λοιπόν... αν έφτανα σ' εκείνο τ'ό σημείο της βλακείας ή της τρέλλας που... θα αποφάσιζα να σ'ς ζητήσω νά...

—Νά... με παντρευθήτε... τί θ' άπαντούσατε;

—'Ο! άπαντούσα «όχι»!

—'Ω! Τί σκληρή που είσθε! Μα για σταθίτε... μου φαίνεται πως βλέπω αυτόν τόν άνοητο Ντονσερύ, να έρχεται προς τ'ό εδώ. Πώς τόπαθε μ' αυτή την ζέστη; Στοιχηματίζω πως για χάρη σας κουβαλήθηκε.

Ο κ. Ντονσερύ παρουσιάστηκε μέσα από τ'ό δένδρα. Μόλις είδε τούς δύο νέους προσποιήθηκε μια έκπληξι τόσο άδέξια, που ο Μωρίς σφίχτηκε για να μη γελάσει.

—Μπα! είπε. Έχετε τ'ό κουράγιο να γυρίζετε τ'ό μεσημέρι στο πάρκο;

—Μά έσείς πως γυρίζετε; τού απήντησε γελώντας η Λύντα.

—Μά... ξέρετε... είπε ο Ντονσερύ στενοχωρημένα... η γυναίκα μου μου είπε να της κόψω μερικά λουλούδια για τ'ό φουστάνι της... τ'ό βράδυ.

—Δεν φαντάζομαι να βρήτε πολλά εδώ πέρα στο δάσος, είπε ειρωνικά ο Μωρίς.

—'Ω! Να και ο κ. ντε Μπαραντέν, φώναξε ο κ. ντε Ντονσερύ, εύχαριστήμένος που εύρισκε ένα τρόπο να βγί από την στενόχωρη θέση.

—Αί; έκαμε κατάπληκτος ο κ. ντε Στεναί. Τί θα πη πάλι αυτό;

Και καθώς ο θείος 'Αντρέας πλησίαζε με τ'ό φυσικότερο ύφος τ'ού κόσμου χωρίς να προσποιηθι καμιά έκπληξι, γύρισε στόν κ. ντε Ντονσερύ και τού είπε:

—Θέλετε να σ'ς βοηθήσω να μαζέψετε λουλούδια για την γυναίκα σας; Η δίσ Λύντα θα γυρίση με τόν θείο 'Αντρέα.

—Σ', εύχαριστώ, αγαπητέ μου, απήντησε γελώντας ο άγαθός άνθρωπος, που μ' αφήνει σ'ε τέτ α τέτ με την δίδα Λύντα. 'Ελπίζω να φανώ άξιος της τιμής.

—Θύμωσαν που σ'ς χάλασα την συντροφιά, δεν είναι έτσι; είπε ο κ. ντε Μπαραντέν, δείχνοντας τούς δυο άντρες που απομακρύνονταν. 'Η αλήθεια είναι πως αυτοί οι μεσημεριάτικοι περιπάτοι είναι έντελώς έξω από τις συνήθειές μου. 'Αλλά τί τ'ό θέλετε, από την ήμερα που έφυγε η Ρενέττα έχω χάσει τ'ό νερό μου.

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—Και περισσότερο απ' όλους εγώ. Την αγαπώ περισσότερο από τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Θυμάμαι πόσο μου κόστισε όταν την έβλα στα σχολεία και δεν την έβλεπα παρά μόνον τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ήταν φοβερό!

—Μα τότε γιατί την παντρεύσατε τόσο γρήγορα;

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—Και περισσότερο απ' όλους εγώ. Την αγαπώ περισσότερο από τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Θυμάμαι πόσο μου κόστισε όταν την έβλα στα σχολεία και δεν την έβλεπα παρά μόνον τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ήταν φοβερό!

—Μα τότε γιατί την παντρεύσατε τόσο γρήγορα;

—Ναί, είδατε τί άδειο που είναι τ'ό σπίτι χωρίς αυτήν; είπε η Λύντα. Η Ρενέττα δίνει την φαιδρότητα όπου πάει. 'Όλοι όσοι την ξέρουν, την αγαπούν.

—Και περισσότερο απ' όλους εγώ. Την αγαπώ περισσότερο από τόν ίδιο τόν εαυτό μου. Θυμάμαι πόσο μου κόστισε όταν την έβλα στα σχολεία και δεν την έβλεπα παρά μόνον τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ήταν φοβερό!

—Δεν την πάντρεψα εγώ! έδωσα απλώς την συγκατάθεσι μου. Και δεν είχα κανένα λόγο να μη την δώσω.

—'Ο κ. ντε Στεναί είναι έκτακτος άνθρωπος, είπε η νέα χαλεις έθουσιασμό, και φαίνεται πως αγαπάει πολύ τη Ρενέττα.

—'Ω! αν μπορούσε να γίνει διαφορετικά...

Και ύστερα από μια παύσι συνέχισε με τ'ό βλέμμα προσηλωμένο σ' ένα άόρατο σημείο.

—'Αν ήταν αλλιώς θα είχε να κάνει μαζί μου.

—Τί άγριο ύφος που έχετε! παρετήρησε εύθυμα η δίσ Τρεβιέρ. Και πρόσθεσε κυττάζοντας προσεκτικά την άμμο τ'ού δρόμου:

—Νομίζετε πως η Ρενέττα αγαπάει τόν άντρα της;

—Και βέβαια τ'ό νομίζω... 'Αλλά γιατί αυτή η ερώτησις; Μήπως έχετε λόγους ν' άμφιβάλλετε;

—'Ω! Κανέναν άπολύτως, διαμαρτυρήθηκε με ζωηρότητα η νέα. 'Αλλά... πως να τ'ό πώ... Τί δύσκολο που είναι να μιλήσει κανείς σ'ε συγγενείς ανθρώπων που αγαπά... Νά... μου φαίνε

—'Η έκπληξις είμαι εγώ! είπεν ο ναύαρχος ντε Στεναί, καθώς άνασκηώθηκε από τ'ό κάθισμά του.

ται πως ο κόμης ντε Στεναί είναι... κατώτερος από την γυναίκα του. Η Ρενέττα είναι ένα σπάνιο πλάσμα, τόσο στο φυσικό όσο και στο ήθικό. 'Όταν μπαίνει σ'ενα σαλόνι όλες οι άλλες γυναίκες σβύνουν μπροστά της.

—'Ω! όχι δα και όλες, είπε ο κ. ντε Μπαραντέν χαμογελώντας πονηρά... 'Εσείς π.χ.

—Σας παρακαλώ πολύ κύριε, μην άρχίσετε τις κολακείες σας. Ξέρω πως από την άποψι της γοητείας δεν αξίζω πολλά πράγματα. Γι' αυτό, βλέπετε, δεν προσπαθώ καθόλου να παντρευτώ.

Και όσο πιο πολύ ψυχολογώ τόν εαυτό μου, τόσο ανακαλύπτω πως είμαι κατωμένη για γκυβερνάντα και παιδαγωγός. Έμαθα τ'ό δόμοι τα πράγματα, διάβασα πολύ, αλλά τίποτα 'π' αυτά δεν μ' ένδιαφέρει περισσότερο από τις άσχολίες τ'ού σπιτιού, τ'ό στρώσιμο ενός τραπέζιού, την κουζίνα... Και τότε σκέπτομαι...

—Τί πράγμα;...

—Σκεπτόμουν πως αν η Ρενέττα ήθελε να με κρατήσει εδώ, να περιποιοίμαι τ'α παιδιά της, να διευθύνω τ'ό σπίτι που τόσο την άσασχολεί, θα ήμουν η ευτυχέστερη γυναίκα.

—Μα δεν θα προτιμούσατε καλύτερα να παντρευθήτε;

—'Ω! Έξαρτάται. Ξέρετε, είμαι πολύ δύσκολη. Δεν θα δεχόμουν ποτέ να πάρω έναν άσχημο πού, δίκαια ή άδικα, θα νόμιζα κατώτερό μου. 'Από ένα τέτοιο γάμο προτιμώ χιλίες φορές να είμαι γκυβερνάντα σ' ένα σπίτι... μάλιστα έδω...

—'Α! κύριε! Θα είσαστε τόσο καλός αν θέλατε να μιλήσετε στη Ρενέττα γι' αυτό τ'ό ζήτημα. Σας αγαπάει τόσο που δεν θα είχε την δύναμι να σ'ς άρνηθι αυτή την χάρη.

—Ναί, ίσως... έχετε δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος θεός αλλά μου είναι δυσάρεστο να γίνω συνένοχος σ'ε μια αυτοκτονία...

—Αυτοκτονία;

—Μα βέβαια, για μια ωραία γυναίκα, αυτή η κατάσταση είναι ισοδυναμεί με αυτοκτονία.

Ο Μπαραντέν και η δεσποινίς Τρεβιέρ είχαν φθάσει τώρα στην είσοδο της δενδροστοιχίας. Στο δρόμο φάνηκε από μακριά ο ναύαρχος ντε Στεναί που γύριζε εφίππος από τόν περίπατό του.

—Διερωτώμαι, είπε έξαφνα η νέα στο συνοδό της, γιατί να μην παντρευθι η Ρενέττα τόν κ. Φρανσουά. Θα της ταιρίαζε ίσως καλύτερα.

—'Ω! έκανε στενοχωρημένα ο θείος 'Αντρέας. Είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της.

—Μα αυτό δεν έχει καμμία σημασία. 'Αλλά άπόψε έχει πολύ περιεργο ύφος ο ναύαρχος, παρατήρησε η νέα καθώς έβλεπε τόν Φρανσουά που κατέβαινε από τ'ό άλογό του για να τούς χαιρετήσει. Την στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης μ' ένα δίσκο πλησίασε τόν κ. ντε Μπαραντέν και τού παρουσίασε ένα τηλεγράφημα.

—Είναι από την Ρενέττα, είπε χαρούμενος όταν τ'ό άνοιξε. Έφθασε καλά και στέλνει χαιρετισμούς σ'ε όλους. Τ'ό καλό μου τ'ό κορίτσι! Πώς σκέφθηκε πως ο γέρος της θεός θ' άνησυχί!

—Είσθε άρρωστος, ναύαρχε; ρώτησε έξαφνα η Λύντα κυττάζοντας τόν κ. ντε Στεναί.

—'Αρρωστος; Μα καθόλου, δεσποινίς, της άποκρίθηκε στενοχωρημένα.

—Ρώτησα, επειδή σ'ς είδα πολύ χλωμό. Τώρα όμως είσθε κατακόκκινος. Περιεργο! πρόσθεσε γελώντας.

—Μα δεν μπορεί κανείς ν' αλλάξει χρώματα όταν θέλη, είπε ο κ. ντε Μπαραντέν κυττάζοντας έντονα την δίδα Τρεβιέρ. Και ενώ η Λύντα άπεμακρύνετο, ο κ. ντε Μπαραντέν ψιθύρισε στο αυτί τ'ού ναύαρχου:

—Αυτή η μικρή κάτω από την άγγελική της μορφή μπορεί να κρύβη ψυχή Σατανά!...

«Τά ξέρω όλα»

ΕΙΝΕ έκτακτη αυτή η νέα! είπε με θαυμασμό ο κ. ντε Βιλναί τ'ό βράδυ στο τραπέζι. Ποιά είναι;

—Είναι η καλύτερη φίλη της νύφης μου, απήντησε η μαρκησία στόν προσκεκλημένο της. Η δεσποινίς Τρεβιέρ. Έκτακτη κοπέλλα πραγματικά. Είναι η χαρά τ'ού σπιτιού μας.

Η Λύντα καθόταν εκείνο τ'ό βράδυ ανάμεσα στόν κ. ντε Στεναί και στόν κ. ντε Ντονσερύ. Φορούσε ένα κομψότατο διακριτικό φόρεμα από γκρίζο μεταξωτό. Και η μαρκησία, καθώς την κυττάζε, δοκίμαζε μια δυνατή έκπληξι που δεν την εύρισκε πέρα πιά καθόλου άσημαντη. Η μάλλον αυτή άκριβώς ή άφάνειά της ήταν η μεγαλύτερη λάμψις της.

Μετά τ'ό γεύμα, ο Μωρίς πρότεινε ένα περίπατο έως τ'ό Λιδν με μπάνιο νυχτερινό.

Η πρότασις έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό απ' όλα τ'α μέλη της παρέας. Μόνον η Λύντα έμεινε στο σπίτι, παρά τις θερμές παρακλήσεις τ'ού Μωρίς και τ'ού κ. ντε Μπαραντέν με τόν ναύαρχο ντε Στεναί.

—Ούφ! είπε ο θεός Άντρεάς όταν και το τελευταίο αυτό-κίνητο εξαφανίστηκε στη στροφή του δρόμου. Τώρα μου φαίνεται πως άναψαν καλότερα. Τί νευρικό της, αλήθεια, αυτές τις τελευταίες ημέρες! Θα παρατηρήσατε ίσως και σεις, αγαπητέ μου Φρανσουά, ώριμα πράγματα.

—Μά...
—Ναί, ξέρω βέβαια πως δεν θ' αποφασίζατε ποτέ να μου τα πείτε. Γι' αυτό ακριβώς λοιπόν θα σας τα πω εγώ. Άλλα πρέπει να εξηγηθούμε σαν δυο καλοί φίλοι που είμαστε. Σύμφωνα; —Σύμφωνα, απάντησε συγκινημένος ο ναύαρχος σφίγγοντας το χέρι του γέρου φίλου του.

—Λοιπόν, για να τελειώσω από το πιο δύσκολο θα σας έπα-ναλάβω την φράση του οποιουδήποτε δραματικού μυθιστορήμα-τος. «Τα ξέρω όλα». Δεν μέφομαι ούτε εσάς, ούτε την Ρενέ-τα. Μόνον διερωτώμαι γιατί να μην συναντήση εσάς ή ανεψιά μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

—Μά, διέκοψε κατάκλητος ο ναύαρχος. Πώς το ξέρετε; Ά-πο τότε;

—Από την ημέρα που η Ρενέτα λιποθύμησε όταν σας είδε ξαφνα. Την είχα αναθέσει σαν άγόρι και ήξερα πως δεν θα έχανε τις αισθήσεις της τόσο εύκολα. Έπρεπε να ήταν εξαίρε-τικά μεγάλη ή ταραχή της. Έπειτα και σεις είσατε, παρά την συνήθειά σας, στενοχωρημένος. Θυμήθηκα ακόμα και ώριμα μου εδώ και 13 χρόνια, αντί να βρη τον Ξαβιέ.

κ. ντε Στεναί δικαιολογήθηκε λέγοντας πως ο Φρανσουά της είχε πη πως περίμενε κάποιο τηλεγράφημα σύντομα.

—Πώς πήγαν οι δουλειές σου στο Παρίσι; ρώτησε η μαρκη-σία. Βρήκες καμιά θέσι για την φίλη σου;

—Ναί, μου φαίνεται πως και η ίδια θα την βρη ικανοποιη-τική.

—Ά! έκανε η μαρκησία. Ξέρεις πως θα ήθελε να μείνη εδώ;

—Εδώ; Για πάντα;

—Ναί. Δηλαδή δεν μου το είπε η ίδια, αλλά μου έδωσε να καταλάβω. Και θα το δεχόμουν μ' ευχαρίστησι... Άν...

—Άν; ρώτησε η Ρενέτα ανήσυχη.

—Άν δεν έβλεπα τον Μωρίς που είναι τόσο ερωτευμένος μα-ζί της.

—Ό! απάντησε χαμογελώντας η νέα γυναίκα, οι έρωτες του Μωρίς δεν είναι ποτέ ούτε σοβαροί, ούτε διαρκείς. Έπειτα αυ-τή η ιστορία δεν μπορεί να υπερβη τα όρια ενός μικρού φλέρετ.

—Η Λύντα είναι περισσότερο πρακτική απ' ό,τι φαντάζεσθε. Ξέρει ότι ο Μωρίς δεν είναι πλούσιος. Άλλα ένα πράγμα με εκπλήττει. Γιατί, αφού της πρότεινα τόσες φορές να μείνη μαζί μας και ξέρει πόσο το θέλω, γιατί δεν μου είπε ποτέ τίποτα;

—Μά, Ρενέτα μου, στην αρχή είχε κι' η ίδια το σκέδιο να εργασθη άλλοι. Άλήθεια, τί θέσι της βρήκες;

—Θα συνοδεύση μια ηλικιωμένη κυρία που ταξιδεύει, θα της διαδόξη και θα την περιποιηται. Είδα την κυρία και είναι θαυ-μάσια γυναίκα. Είναι η πιο αξιόλογη θέσις για την Λύντα, αν ύποτεθη πως δε μείνη εδώ...

—Κάποιος απ' εδώ μέσα θα ευχαριστηθη από την αναχώρησι της δίδος Τρεβιέρ, είπε με χαμόγελο η μαρκησία κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο. Η καυμένη ή κ. Ντυπερ τριγυρίζει πε-ρίλυπη στον κήπο. Τα παιδιά την εγκατέλειψαν χάριν της Λύν-τας. Ά! Νά και ο Ξαβιέ με την φίλη σου. Δεν τους είχα ιδη...

—Ο κ. ντε Στεναί έτρεξε στηνγυναίκα του και την φίλησε κά-πως στενοχωρημένα. Πίσω του έρχοταν η δις Τρεβιέρ μ' ένα μπουκέτο λουλούδια.

—Τί χαρά που ήρθες, Ρενέτα, είπε, αγκαλιάζοντας την φίλη της. Το σπίτι ήταν άδειο χωρίς εσένα. Τρέχω να ειδοποιήσω τον κ. ντε Μπαρταντέν. Θα χαρη πολύ.

—Η νέα έφυγε τρέχοντας και η Ρενέτα μουρμούρισε καθώς την παρακολουθούσε με το βλέμμα:

—Η αλήθεια είναι πως θα ήταν πολύ δύσκολο να την άποχω-ρισθούμε τώρα. Θυμάστε τί φασαρία είχε γίνει όταν σας άνηγ-γείλα την άφιξη της εδώ και τρεις μήνες;

—Άλήθεια, χωρίς να ξέρω γιατί, είπε ο κόμης ντε Στεναί μ' ένα χαμόγελο που ήταν παραφονία στο πρόσωπό του.

—Μά τί έχεις σήμερα; ρώτησε μ' άπορία η Ρενέτα τον άν-τρα της. Δεν είσαι στα κέφια σου.

—Πριν ν' απαντήση ο Ξαβιέ, τα τρία άγόρια έμνησαν στη δε-ράντα λαχανιασμένα. Έκτος από τον μεγαλύτερο, τα άλλα μό-λις πέταξαν μια βιαστική «καλή μέρα» στη μητέρα τους, και ρώ-τησαν άμέσως:

—Πού είναι η Λύντα;

—Η Λύντα; είπε έκπληκτη η μαρκησία. Ποιος σας είπε να την αναζητείτε έτσι;

—Η ίδια, απάντησε ο ένας από τους μικρούς. Τα κανονί-σαμε.

—Ξέρετε, παιδιό μου, ξαναείπε η μαρκησία. Δεν πρέπει ν' αφήνετε μόνη της την κ. Ντυπερ.

—Ό! Δεν θαρρώσε! Ξεκουράζεται, γιατί, απάντησε το άγόρι τρέχοντας προς το δάσος.

—Ξέρεις, Ρενέτα, παρατήρησε η κ. ντε Στεναί, θα έπρεπε να συστήνη στη φίλη σου να μη κρατά τόσο μαζί της τα παι-διά. Μου φαίνεται πως σ' αυτό το σημείο δεν δείχνει πολύ τάκτ.

—Ίσως έχετε δικιο, μητέρα. Θα πάω να την βρω και θα προσπαθήσω με τρόπο να της δώσω να καταλάβη.

—Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και διευθύνθηκε στο πάγκο, ενώ η γρη μαρκησία ξαναπήρε μηχανικά το πλεκτό της. Σε λίγα λεπτά σάνηκε ο κ. ντε Μπαρταντέν.

—Ήθελε να μιλήση στη φίλη της, πριν από το γεύμα, απήν-τησε έκπληκτη η κ. ντε Στεναί.

—Από που πέρασε; ρώτησε διαρκώς πιο άνησυχος ο γέρος θεός της.

—Και πριν προφτάση η μαρκησία να του μιλήση, νόλις του έ-δειξε την δενδροστοιχία, έωρησε βιαστικός κι' εξαφανίστηκε μέσα στα δένδρα.

—Τί κάνεις εδώ μέσα εκεί; Γιατί είσαι χωρίς;

—Ο κ. ντε Μπαρταντέν έφερε στο σπίτι την ανεψιά του που είχε βρη κρυμμένη πίσω από μια όρτανσία.

—Τίποτα, θείε Άντρεά, γύρισα στο σπίτι.

—Άρχισαν να περιπατούν στο δρόμο σιωπηλοί.

—Ξέρεις, Ρενέτα, είπε ξαφνα μια στιγμή ο θεός Άντρεάς.

—Τί κάνεις εδώ μέσα εκεί; Γιατί είσαι χωρίς;

—Ο κ. ντε Μπαρταντέν έφερε στο σπίτι την ανεψιά του που είχε βρη κρυμμένη πίσω από μια όρτανσία.

—Τίποτα, θείε Άντρεά, γύρισα στο σπίτι.

—Άρχισαν να περιπατούν στο δρόμο σιωπηλοί.

—Ξέρεις, Ρενέτα, είπε ξαφνα μια στιγμή ο θεός Άντρεάς.

Μου φαίνεται πως θα έπρεπε να αλλάξης άποφαςι σχετικά με την φίλη σου,

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, η κοπέλλα είναι θαυμασία από κάθε άποψι, αλλά καταλαβαίνεις, δεν θα έπρεπε να της δώσης τόσο μεγάλη προ-τοβουλία μέσα στο σπίτι σου.

—Η νέα γυναίκα κύταξε το θείο Άντρεά προσεκτικά, προσπα-θώντας να μαντέψη τη σκέψη του και στο τέλος ρώτησε:

—Μου τα λέτε έτσι όλα αυτά, θείε, ή έχετε τίποτα ύπ' όψι σας;

—Ό! Θεέ μου, τίποτα συγκεκριμένο, φυσικά, αλλά δεν θα ήταν εύχρηστο για την φίλη του σπιτιού σου να διαδοθη πως χρησιμεύει γι' άσυλο ενδς φλέρετ.

—Ο νεαρός Μωρίς δεν χάνει ευ-καιρία να συναντήση την Λύντα. Φυσικά δεν άμφιβάλλω για την τιμιότητα της φίλης σου, αλλά οι νέοι δεν έχουν συνήθως κανέ-να μέτρο σε κανένα πράγμα. Έ-πειτα δεν είναι και ο μόνος. Ό-λοι οι προσκεκλημένοι σου έχουν συγκινηθη περισσότερο ή λιγώτερο για την φίλη σου.

—Πραγματικώς, ο Μωρίς δεν είναι ο μόνος, είπε μελαγχολικά η νέα γυναίκα...

—Ο κ. ντε Μπαρταντέν της έρρι-ξε ένα βλέμμα πλάγιο. Τώρα πια δεν είχε καμιά άμφιβολία πως η ανεψιά του είχε άκούσει κάποια συζήτησι πίσω από το θάμνο με-ταξύ του συζύγου της και της φί-λης της που της άπεκάλυψε το σημείο στο όποιον βρίσκονταν οι σκέψεις τους. Άλλα με την με-γάλη διάκρισι που τον χαρακτή-ριζε, δεν θέλησε να προκαλέση μια έξομολόγησι που δεν έρχοταν μόνη της.

—«Όσοτός όμως και η είλικρι-νέστερη γυναίκα μπορεί να κρύ-βεται θαυμάσια όταν ποέπει! συλ-λογίστηκε ο αγαθός γέρος».

—Ο κ. ντε Στεναί μπήκε στο δω-μάτιό της για να αλλάξη φόρεμα για το γεύμα. Είχε αποφασίσει να αναβάλη την εξήγησι με την φίλη της για αργότερα. Σκεπτό-ταν μάλιστα μήπως δεν θα ήταν καλύτερα να μη πη τίποτα και να προσποιηθη την άνηξεση, όπως πηδ όλίγου, στον θείο της. Ήταν βυθισμένη σ' αυτές τις σκέψεις, όταν άκουσε ένα διακριτικό χτύ-πημα στην πόρτα και συγχρόνως η δεσποινίς Τρεβιέρ μπήκε μέσα με το μικρό κομψό περπάτημά της.

—Ξέρεις, Ρενέτα, της είπε ύ-στερα από τις πρώτες λέξεις για το ταξίδι της. Ήθελα να σου ξη-τήσω μια χαρή. Σκέφθηκα πολύ από τότε που βρίσκομαι στο σπίτι σου και άνακάλυψα πως ποτέ δεν ήμουν τόσο ευτυχισμέ-νη. Άπό την άλλη μεριά, καθώς με βεβαιώνεις κι' εσύ και η πεθερά σου κι' όλοι, σου προσφέρω μερικές μικρές υπηρεσίες. Είπα, λοιπόν, πως αν ήθελες θα μπορούσα να μείνω μαζί σου, κοντά στα παιδιά σου. Θέλεις, Ρενέτα, πές μου;

—Η κ. ντε Στεναί κύταξε μια στιγμή τη φίλη της κατάπλη-κτη και ύστερα της απάντησε με φωνή που έτρεμε από θυμό και συγκίνησι:

—Σε βεβαιώ, Λύντα, πως άπορώ πως έχεις ακόμα την ά-ναίδεια να παίξης αυτή την κωμωδία. Πρδ όλίγου ήμουν στο πάγκο, πίσω απ' τον όρτανο και χωρίς να θέλω, άκουσα τη συνομιλία σου με τον Ξαβιέ. Συνεπώς ξέρω τα σχέδιά σας. Ό-στε το καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να συντησήςης όσο μπορείς την διαμονή σου εδώ πέρα. Σου έρρηκα μια θέσι που έλλειψα να σε άκανοποιήση. Άν την πάρης όλα θα τελειώσουν.

—Καλά, είπε η δεσποινίς Τρεβιέρ, άφησέ με όμως να σου εξηγήσω πως ο άντρας σου...

—Ό! Ναί, τον ξέρω τον άντρα μου, απάντησε κουρασμένη η Ρένα. Άν δεν τον είλγες έμμεμάλισι δεν θα του περνούσε ποτέ η ιδέα ν' άφήση τ' άλογά του και τις άσυχίες του.

—Ορθια στη μέση του δωματίου η Λύντα δεν κινήθηκε. Ή κ, ντε Στεναί ξαναείπε:

—Νομίζεις πως έχωμε τίποτε άλλο να πούμε;

—Ναί, ήθελα να σε παρακαλέσω να άναγγείλγς άγριο την ά-ναχώρησί μου για να μην άντιμετωπίσω ένοχλητικές έρωτήσεις.

—Καλά και πότε φεύγεις;

—Μά ύποθέτω... μεθαύριο.

—Τίποτε άλλο;

—Όχι, ευχαριστώ.

—Τί νομίζετε έσείς που ξέρετε καλύτερα την Ρενέτα; ρώτη-σε η γρη μαρκησία τον κ. ντε Μπαρταντέν. Λυπάται για την άναχώρησι της φίλης της Λύντας;

—Νά σας πω κι' εγώ δεν ξέ-ρω, είπε με προσποιητή άδιαφο-ρία ο θεός.

—Τις ημέρες που άκολούθησαν την άναχώρησι της δίδος Τρε-βιέρ μια άδιόρατη στενοχώρια άσείλευε στην Καρόλ. Η Ρενέ-τα, που συνήθως ήταν τόσο εύθυ-μη, φαινόταν σκεπτική και λυπη-μένη. Τα παιδιά τριγύριζαν χω-ρίς όρεξι στο δάσος και οι θερι-νοί προσκεκλημένοι είχαν φύγει.

—Ο Ξαβιέ έφευγε όλη την ημέρα και πήγαινε στην γειτονική κα-μόπολι του Καέν όπου, καθώς έ-λεγε, είχε και δουλειές σχετι-κές με το κτήμα. Η μόνη που ήταν ευχαριστημένη, ήταν η κ. Ντυπερ, που είχε ξαναβρη το κύ-ρος της στα παιδιά. Όσο για τον Μωρίς, που είχε ταιμηθη γρηά, πήρε το πράγμα με την συνηθι-σμένη του φαιδρότητα που προ-σπαθούσε να ξεσπάση, διάζοντας τον εαυτό του, σε μια τρελή εύ-θυμία.

—Είπε περίεργο, συνέχισε η κ. ντε Στεναί. Άπό τον καιρό που γνωρίζω την Ρενέτα και την ά-γαπώ σαν κόρη μου, πρώτη φορά αισθάνομαι μια στενοχώρια με-ταξύ μας. Νομίζω πως άποφεύγει την παρουσία μου. Τί λέτε;

—Μά τί να πώ; Γιατί θέλετε να είμαι πιο διορατικός από σας;

—Ναί, μα πάντως όλα αυτά δεν είναι πολύ καθαρά. Μου φαίνεται πως ύπάρχει κάποιο μυστήριο σ' όλη αυτή την ιστορία. Τί θέλεις, Πιέρ;

—Η μαρκησία άπευθυνόταν σ' έ-ναν ύπρηστο που είχε πλησιάσει και φαινόταν πως ήθελε να της μιλήση.

—Θα ήθελα να σας ρωτήσω, κυρία, τί να πούμε στους ανθρώ-πους που περιμένουν τον κόμητα.

—Είχε δώσει πολλά ραντεβού για σήμερα το πρωί.

—Νά τους πης πως δεν γύρισε ακόμα. Ίσως να κοιμήθηκε στο Καέν. Η καλύτερα πηγαινε να ζητήσης οδηγίες από την κόμησα.

—Η κόμησα δεν είναι εδώ, κυρία. Την έκάλεσε από νορίς ο άστυνόμες στο Καέν.

—Ό άστυνόμες! Πες στους ανθρώπους πως ο κύριος θα τους ειδοποιήση για άλλο ραντεβού.

—Και μόλις ο ύπρητης εξαφανίστηκε, η γρη μαρκησία φώ-ναξε!

—Ό! Θεέ μου! Σίγουρα θα του συνέβη κανένα δυστύχημα! Που να βάλω τέτοιο πράγμα στο νου μου. Άποσείαζε τόσο συ-χνά τώρα τελευταία!

—Η κυρία κόμησα ξαναγύρισε, έλεαν ο ύπρητης, φτάνον-τας λαχανιασμένος από το τρέξιμο, και ζητάει τον κ. ντε Μπα-ρταντέν.

—Πώς; Γιατί δεν έρχεται εδώ; ψιθύρισε σαν χαμένη η μα-ρκησία.

—Έκανε να σηκωθη, αλλά τα πόδια της έτρεμαν τόσο όση

Ο Φρανσουά την έσφιξε στην άγκαλιά του και ενώ η Ρένα έτρεμε σαν πουλάκι, άγγιξε με τα χείλη του τα μαλλιά της.

ΤΑΝ δυο μέρες αργότερα η Ρενέτα έφτασε στην Καρόλ, δεν έδειξε καμιά έκπληξι που δεν βρήκε εκεί τον ναύα-ρχο. Η μαρκησία άπόρησε γι' αυτή την άδιαφορία και η

Αναγκάστηκε να ξανακαθίση στην πολυθρόνα στενάζοντας:

—Α! Θεέ μου! Θεέ μου!

Με την άναπνοή κομμένη περίμενε τον Μπαρναντέν που δεν έφτασε να γυρίσει.

—Ιδού, της εξήγησε ο γέρος μ' ένα περίεργο ύφος που έδειχνε άλλον θυμό παρά λύπη. Δεν υπάρχει τίποτα βέβαιο ακόμα, αλλά βρήκαν στην όχθη της "Ορν" το καπέλλο, το παλτό και το μπαστούνι του Σαβιέ. "Ίσως να τα έχασε χθές το βράδυ σε κάποια πολιτική συγκέντρωση που είχε γίνει.

—Ω! Και από χθές δεν θα έδινε σημεία ζωής; φώναξε γεμάτη αγωνία η κ. ντε Στεναί. Και η Ρενέττα; Πού είναι η Ρενέττα; Α! μικρό μου Μωρίς, τρέξε, παιδί μου, στο Καέν να δής τι γίνεται.

Ο Μωρίς έφτασε τρέχοντας από τον δρόμο. Γύριζε από το κουνίγυ και ο φύλακας που είχε συμβεί ένα δυστύχημα. Η μητέρα του τον πληροφόρησε με λέξεις κομμένες.

—Ο αδελφός σου... θα σκοτώθηκε... πνίγηκε.

—Πνίγηκε; Ω!

Και γυρίζοντας στον κ. ντε Μπαρναντέν, ρώτησε μ' αγωνία: —Κύριε ντε Μπαρναντέν, πείτε μου, σάς παρακαλώ, τι συμβαίνει; Είπε αλθίθαια:

—Συμβαίνει ότι βρέθηκε σήμερα το πρωί στην όχθη της "Ορν" το παλτό και το καπέλο του Σαβιέ.

—Στην όχθη της "Ορν"; Μά είναι πολύ ρηχά τα νερά. Δεν μπορεί να πνιγεί κανείς.

Και εξαφνα χτυπώντας το μέτωπό του ο νέος, φώναξε θυμωμένα, ενώ η μητέρα του τον κύταζε με μάτια διεσταλμένα από την έκπληξη:

—Πατατράκι!... Θα έπρεπε να το σκεφθώ νωρίτερα!

Η καλή φίλη

ΠΕΡΑΣΑΝ τρία χρόνια. Στην αρχή η μαρκησία ντε Στεναί είχε αρνηθεί να πιστέψει αυτό που της απέκαλυψε η άναφώνη της Μωρίς. Επεί έβδομάδες ολόκληρες είχε διατάξει να ψάξουν όλο το ποτάμι και τα περίχωρα, παρά τις διαβεβαιώσεις της αστυνομίας πως επρόκειτο περί φυγής και η εξαφάνισή ήταν εικονική. Είχε τάσει στο σημείο να εύχεται να βρή μια οποιαδήποτε πόδειξη του θανάτου του Σαβιέ, όσο φρικτή και να ήταν, παρά να έχη την θεβαιότητα πως ο γιός της είχε φύγει με την δεσποινίδα Τρεβιέρ. Τον μισούσε τώρα αυτόν τον γιό, με τόση δύναμη, ώστε προκαλούσε την ανησυχία του ναυάρχου ντε Στεναί. Ο Φρανσουά είχε αραιώσει πάλι τις επισκέψεις του στην Καρόλ. Στο διάστημα των τριών χρόνων είχε έρθει μόνον δυο φορές να ιδεί την μητέρα του και τους δικούς του. Αυτή η επιμονή να μένει μακριά από την Γαλλία, η κατάπτωση της Ρενέττας, που είχε εξαπληθεί φοβερά και η ταρχή του θείου Άντρεα, κατέληξαν επί τέλους να ανοίξουν τα μάτια της μαρκησίας ντε Στεναί. Και όταν ανακάλυψε τον φλογερό έρωτα των δύο πλασμάτων που αγαπούσε περισσότερο στον κόσμο, άρχισε να εύχεται μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της τον θάνατο του άνδρου γιου της, που μ' ένα του καπρίτσιο είχε αναστατώσει τόσες ζωές.

—Η μαμά, είπε μια μέρα ο Φρανσουά στο θείο Άντρεα, θα ήταν ικανή να σκοτώσει τον Σαβιέ, αν ποτέ τον συναντούσε.

—Το πιστεύω, απάντησε ο κ. ντε Μπαρναντέν. Άλλα έπειδή δεν πρόκειται να υπάρξει τέτοια περίπτωση, έσεις και η Ρενέττα μαθαίνετε τώρα από ένα πόθο που δεν μπορεί να ικανοποιηθεί, αφού το διαζύγιο δεν υπάρχει για σας, καθώς και ο πολιτικός γάμος. Και να σκέπτεται κανείς πως αυτή την στιγμή αυτός ο άτιμος μπορεί να έχη πεθάνει, μ' άλλο όνομα.

—Α! Όσο γι' αυτό, όχι. Δεν άλλαξε το όνομά του. Κάποιος φίλος μου αξιωματικός τον είδε στο Τόκιο εδώ κι' έξη μήνες. Είχε πάντοτε το ίδιο όνομα.

—Μα γιατί δεν μου το είπατε αυτό;

—Μα ταξιδεύατε τότε, θείο Άντρεα...

—Αλήθεια! Έχεις δίκιο. Και μάλιστα σκέπτομαι πως είναι καιρός να κάνω πάλι κανένα ταξιδάκι...

Και ο κ. ντε Μπαρναντέν ξεκίνησε για ένα μακρινό ταξίδι, για τον γιό του κόσμου, καθώς έλεγε, ενώ μέσα στο μυαλό του τριγύριζε κάποια άλλη σκέψη, κάποια άλλη εικόνα...

★

Από καιρό σε καιρό ο κ. ντε Μπαρναντέν έστελνε κανένα τηλεγράφημα. Βρισκόταν τότε στην Κίνα, τότε στην Ιαπωνία, τότε στην Περούσια και τότε στις Ινδίες. Η ζωή στην Καρόλ κυλούσε ήσυχα και κάπως θλιμμένα. Το σπίτι που άλλοτε άντηγόυσε από γέλια και χαρούμενες φωνές, είχε βουβαθεί τώρα. Κάποια μέρα έφτασε ο Μωρίς χωρίς προειδοποίηση. Είχε ένα ύφος μυστηριώδες και θριαμβευτικό.

—Περίεργο! σκέφθηκε ο ναύαρχος ντε Στεναί, που βρισκόταν εκεί από μερικές ημέρες. Θα έλεγε κανείς πως σήμερα δεν έχει για να ζητήσει λεπτά από την μητέρα ή για να με ιδεί.

Μετά το γεύμα ο Μωρίς απομάκρυνε τους μικρούς και είπε: —Έχω καλά νέα. Χθές με φώναξαν στο Υπουργείο των Έξωτερικών και μου ανήγγειλαν τον θάνατο του Σαβιέ. Αυτό κτύπησε στο Σικάγο. Να και το γραμματί που δηλώνει καθαρά πως αυτόκτονεί.

—Ξέρεις λεπτομέρειες; ρώτησε η μαρκησία ζωηρά.

Σαν άστραπη είχαν περάσει από το μυαλό της τα κρυμμένα μυσόλογα του θείου Μπαρναντέν, τα ταξίδια του στις χώρες που βρισκόταν ο Σαβιέ, η άπέραντη αγάπη του για την Ρενέττα.

—Πολύ λίγα πράγματα, απάντησε ο νέος. Στην αρχή νόμισαν πως πρόκειται περί φόνου γιατί είχε προηγηθεί μια ζωηρή συζήτηση μ' ένα γέρο Γάλλο κύριο που είχε ανεβεί στο δωμάτιο του Σαβιέ. Ήταν ένας ξένος περαστικός από το Σικάγο. Άλλα κατόπιν βρήκαν το γραμματί που διέλυε όλες τις αμφιβολίες. Μαζί του ήταν και η δεσποινίδα Τρεβιέρ. Αυτή πρώτη διεπίστωσε τον θάνατο...

Λίγες μέρες αργότερα έλαβαν ένα γραμματί από το θείο Άντρεα. Βρισκόταν στη Συρία και σκεπτόταν να μείνει για πάντα εκεί σ' ένα μοναστήρι. Τού άρσεξε εξαίρετικά το μέρος. Τού τηλεγράφησαν άμέσως το νέο και τούς απάντησε με το συνηθισμένο του χιούμορ: «Ούφ! 'Επί τέλους, αναπνέω!»...

★

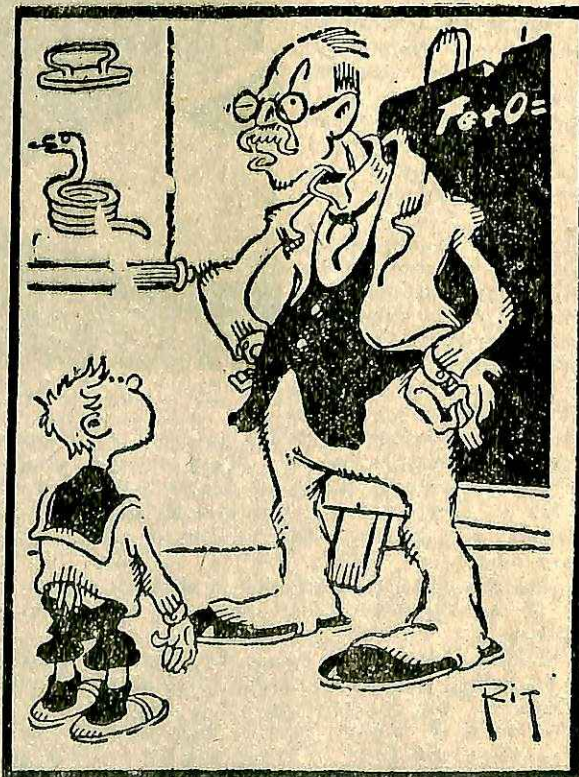
Ένα χρόνο μετά τον γάμο της Ρενέττας με τον ναύαρχο ντε Στεναί, ενώ η συνηθισμένη καλοκαιριάτικη παρέα είχε μαζευτεί πάλι στην Καρόλ, η αναπόφευκτη κ. Ντονσερό, είχε μια μέρα:

—Είπε απίστευτο το πόσο νοιώθει κανείς την απουσία του θείου σας ντε Μπαρναντέν απ' εδώ μέσα. Τι κρίμα που του ήρθε η ιδέα να πάη να γίνει καλόγηρος! Τόσο γερός άνθρωπος, γεμάτος ζωή!

—Νάταν καπρίτσιο άρα γε, ρώτησε ο άντρας της, η μήπως είχε τύψεις συνειδήσεως για κανένα μικρό αμάρτημα;

—Ήταν καπρίτσιο, ασφαλώς, είπε με ζωηρότητα η μαρκησία. Ο κ. ντε Μπαρναντέν δεν μπορούσε να έχη τύψεις, γιατί δεν έκανε, παρά το καλό πάντοτε την ζωή του...

ΤΕΛΟΣ

Ο δ α σ κ α λ ο ς.— Το γουρουνί είναι χρήσιμο ζω. Μεταχειριζόμαστε το κρέας του και το λίπος του. Μπορείς να μου πής τι άλλο μεταχειριζόμαστε από το γουρουνί; Ο μ α θ η τ ή ς.— Το όνομά του όταν θυμώνουμε... με κανέναν.

ΤΡΙΚ ΝΙΚ

Μια σελίδα με απ' όλα για όλους

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΚΑΙΡΟ

★ Οι 'Ιουδαίοι έλεγαν κατά την καθημερινή τους προσευχή: «Σ' εύχαριστώ, Κύριε, γιατί δεν μ' έκανες γυναίκα».

★ Οι Έλληνες επέτρεπαν και στις γυναίκες να έμπορεύονται, αλλά όχι πράγματα που είχαν θάρος μεγαλύτερο από ενός κόκκου σπαριού.

★ Οι Ρωμαίοι επέτρεπαν στις γυναίκες τους να πίνουν κρασί, αλλά μονάχα μια φορά τόν χρόνο!

★ Οι Μεωμεθανοί έλεγαν: «Αν η γυναίκα κάνει κάτι χωρίς τη συμβουλή του άνδρός της, η πράξις της θά ναι άπωσδήποτε κακή».

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Δεν μπορείς να νικήσης χωρίς να δώσης προηγουμένως μάχη.

★ Κάθε σπίτι έχει και τα δικά του κεραμίδια.

★ Τα μικρά δώρα συγκρατούν τη ειλικία.

★ Τα λευκά χέρια αγαπούν την εργασία του άλλου.

★ Τα μακρυά πόδια δεν περπατούν πάντα καλύτερα από τα κοντά.

★ 'Η πέννα κι' η γλώσσα περπατούν όπου τις οδηγούμε έμεις.

★ 'Η αγνότης της ψυχής είναι το κύριον προσόν της γυναίκας.

★ 'Η γυναίκα πρέπει εγκαίρως να συνηθίση στο γήρας.

★ 'Η γυναίκα ποτέ δεν αγαπά την σκιά, ενώ για τον άντρα η σκιά είναι μια παρηγορία.

★ 'Η λογική βαστάζει το θάρος κάθε άτυχήματος.

★ 'Ο Έρως είναι ο μόνος θεός του Όλύμπου που θαυματουργεί ακόμα.

★ Οι γυναίκες εξομολογούνται τα πάντα ως κι' αυτούς τους έρωτάς των ακόμη, ποτέ όμως την ηλικία τους.

★ 'Η άρετή πρέπει να έχη θρασύτητα καθώς και η κακία.

★ 'Εάν η ευσέβεια ανεβάξη τις ψυχές μας στον ούρανό, ο έρως κατεβάξει τον ούρανό στα πόδια μας.

★ 'Η έλπις είναι το όνειρο της γυναίκας.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

1) Διατηρήτε την όμορφιά σας. Να είσθε τόσο σαγηνευτική μετά το γάμο, όσο ήσαστε και πριν απ' αυτόν.

2) Βρήτε τον καιρό να μάθετε να μαγερεύετε. 'Ο πιο ασφαλής δρόμος για να φθάσετε στην καρδιά του συζύγου σας, είναι πάντα ο δρόμος του στομάχου.

3) Μην είσθε ποτέ άπολύτως ήσυχη για 'Εκείνον και μην αφήνετε να είναι κι' 'Εκείνος πολύ σίγουρος για σας.

4) Μή συζητάτε μαζί του επάνω σε οικονομικά ζητήματα. Κρατάτε μιάν

φείο του, παρὰ μόνον σε περίπτωση ανάγκης.

ΑΚΟΥΣΤΕ-ΑΚΟΥΣΤΕΙ!..

★ Ένας 'Ιάπων όπτικός άνεκάλυψε ειδικά ματογυαλία, με τα όποια μπορεί να εργάζεται κανείς τη νύχτα. Γύρω από τα γυαλιά έχει τοπομετήσει μια μικρούλα λαμπίτσα, η όποια λειτουργεί χάρις σε μια μικρή επίσης ηλεκτρική στήλη, που είναι τοποθετημένη σε μιάν απ' τις τσέπες του εργαζομένου. Έτσι μπορεί να εργάζεται χωρίς να έχη ανάγκη άλλου φωτισμού.

★ Οι άνθρωποι μιλούν επάνω σ' όλη τη γή 3.064 διαλέκτους. Κατά μίαν μάλιστα γερμανική στατιστική, 587 διάλεκτοι όμιλούνται στην Ευρώπη, 237 στην Ασία, 276 στην Αφρική και 1264 στην Αμερική. Οι περισσότεροι όμιλούμενες γλώσσες είναι η άγγλική και η γαλλική.

★ Το τέταρτο τών κατοίκων κάθε χώρας κατοικεί στις πόλεις το δε ύπόλοιπο στις έξοχες.

★ 'Ο μέσος όρος της ζωής τών ανθρώπων είναι το τρίτον ενός αιώνα, ήτοι 33 χρόνια. Στο χρονικό αυτό διάστημα σβύνει μια γενεά.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σ' όλο τον κόσμο, κατά μίαν τελευταία στατιστική, υπάρχουν 35 εκατομμύρια τηλεφωνικοί θάλαμοι. Έξ αυτών στις κυριώτερες πόλεις αναλογούν:

ΣΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ : 1 τηλεφωνικός θάλαμος επί δύο κατοίκων.

ΣΤΗΝ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ : 1 θάλαμος επί τριών κατοίκων

ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ: 1 θάλαμος επί τεσσάρων καλ., μισού κατοίκων.

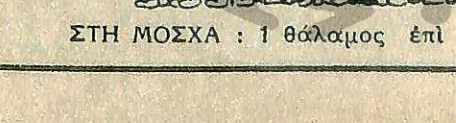
ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: 1 θάλαμος επί πέντε κατοίκων.

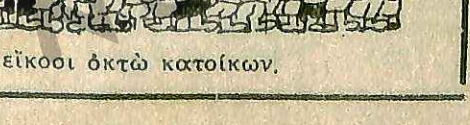
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ: 1 θάλαμος επί επτά κατοίκων.

ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: 1 θάλαμος επί όκτώ κατοίκων.

ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ : 1 θάλαμος επί δέκα κατοίκων.

ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ : 1 θάλαμος επί είκοσι όκτώ κατοίκων.

ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ;

Τό τακτικό διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ

Δ ΕΝ υπήρχε αμφιβολία πως τὸ θῦμα μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸν δολοφόνου του, νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ μάλιστα, γιατί πρὶν νὰ ξεψυχήσῃ, ἐπρόφερε τ' ὀνομά του:

«Ὁ Μάρκ... μ' ἐσκότωσε»!
Ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του κι' ἀπὸ τὴν οἰκειότητα τοῦ ὀνόματος, ἀπεδεικνύετο πὼς μεταξὺ τοῦ ἀτυχοῦς Ἐδμόνδου Σαλλονέρ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἐσκότωσε, θὰ ὑπῆρχε κάποια φιλία ἢ στενὴ γνωριμία. Κι' ὁ μὴν, ὁ δυστυχὴς δὲν μπόρεσε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράση του ποὺ ἦταν τόσο ἀποκαλυπτική... καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὑπῆρχαν δυὸ Μάρκ, κι' οἱ δυὸ ἀνεψιοὶ τοῦ νεκροῦ κι' οἱ δυὸ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸν θάνατό του: ὁ Μάρκ Σαλλονέρ κι' ὁ Μάρκ Λίστον.

Κανένα ἄλλο ἄτομο ποὺ νὰ εἶχε φιλικία ἢ συμφέροντα μὲ τὸ θῦμα, δὲν ἀνεκάλυψαν οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα. Ἀρα, λοιπόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνεψιοὺς του τὸν σκότωσε...

— Κι' ἴσως κι' οἱ δυὸ...
— Ὅχι, γιατί ὁ Σαλλονέρ μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτόν... Κι' ἀσφαλῶς θάθελε νὰ πῇ ἢ γιὰ τὸν Μάρκ Σαλλονέρ ἢ γιὰ τὸν Μάρκ Λίστον... Ἀλλὰ ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ ἔνοχος;

Ὁ δικαστικὸς κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ ποὺ τὸν ἐξέθετε τὰ συμπεράσματα τῶν πρώτων ἐρευνῶν γύρω ἀπὸ τὸ ἐγκλημα ποὺ εἶχε ἀναστατώσῃ τὴν ἡρεμὴ κατοικία τοῦ Μπετράν, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ποῦ θρῖσκονται αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀνεψιοί; εἶπε ἀργότερα.

— Εἶνε κλεισμένοι σ' ἕνα δωμάτιο καὶ φρουροῦνται ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικούς.

— Ἀς τοὺς ὑποβάλωμε ἐρωτήσεις γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μᾶς πούν, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κάθε ἐνοχή.

Ὁ ἀστυνομικὸς πῆγε νὰ τοὺς πάρῃ. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ νέοι καὶ ὀμιλητικοὶ κι' ἀμέσως σήκωσαν τὴ φωνή τους γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν γιὰ τὴν ἀθωότητά τους.

— Μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε στὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, κάτι ποὺ νὰ σᾶς κάμῃ πιστευτοὺς, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν μπορεῖ, ὅπως ἡ θεὰ δικαιοσύνη, νὰ διαβάσῃ μέσα στὶς ψυχές σας; ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

Ὁ Μάρκ Λίστον σάπαινε φαινόταν παραγκλιμένος καὶ κουνούσε τὰ χεῖρά μὲ νευρικήτητα σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ θρῖμιά διέξοδο, φοβισμένος ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἀνακριτοῦ ποὺ ἐδάριαναν ἐπάνω του, ἐνῶ ὁ Μάρκ Σαλλονέρ, ἐδείχνε κάποιαν ἀταραξία.

Δὲν περίμενα παρὰ νὰ ἐρωτηθῶ, φώναξε χτυπώντας τὴ γροθιά του πάνω σὸ τραπέζι, γιατί ἔχω νὰ παρουσιάσω ἕνα ἀκαταμάχητο ἄλλοθι. Φανερώνοντάς το ὅμως, διαπράττω κάτι τὰ ἀνάξιο γιὰ ἕναν τζέντλεμαν... ἀλλὰ πρέπει νὰ σωθῶ ἀπὸ τὰ κατανγκαστικά ἔργα... καὶ γι' αὐτὸ θὰ ζητήσω ἔντιμα νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν κατη-

γορία...

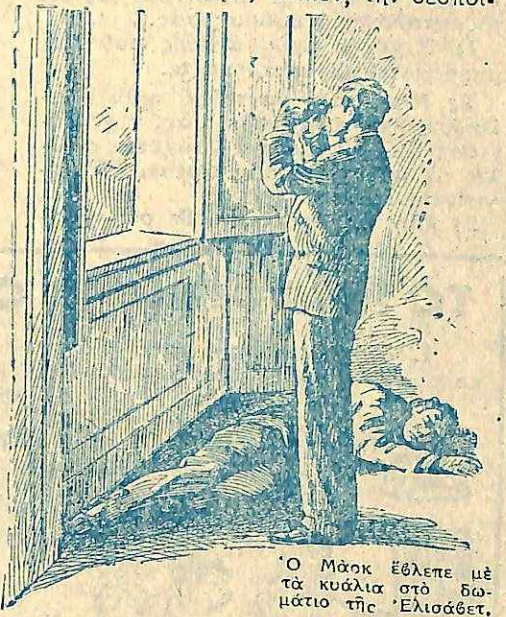
— Ἐξηγηθῆτε.

— Ἰδοὺ. Ἀπὸ καιρὸ ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Ἐλισάβετ Μπρόμπιερ, μιὰ γειτόνισσά μας... ποὺ μένει σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπίτι. Τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἀνταποκρινόταν στὸν ἑρωτά μου, δὲν με ἀπεθάρρυνε, γιατί ἤμουν ἀσφαλισμένος γιὰ κάθε τί, ἀκόμη καὶ γιὰ μιὰν ἀνανδρία, ἀρκεῖ νὰ τὴν κατάφερνα νὰ γίνῃ γυναῖκα μου... Δὲν ξέρω ἂν με καταλαβαίνετε...

— Μὰ δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ... νὰ τὴν διαβάλετε.

— Ἀκριβῶς. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ φτωχὸς θεὸς μου ἐδολοφονεῖτο, ἐγὼ θρῖσκόμουν μέσα σὸ παρθενικὸ δωμάτιο τῆς κόρης, ὅπου κατῶρθωσα νὰ μῶ μὲ χιλίες δυὸ τροφυλάξεις, καὶ συνεισώζω μὲ ἦταν ἀδύνατον νὰ διαπράξω τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο μοὺ ἀποδίδεται τώρα ἡ κατηγορία.

— Ὁ ἄκουσώμε, λοιπόν, τὴν δεσποινίδα.

Ὁ Μάρκ ἔβλεπε μὲ τὰ κυάλια σὸ δωμάτιο τῆς Ἐλισάβετ.

νίδα Ἐλισάβετ, ἂν θὰ θεβαιώσῃ αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς μιὰν ἀκλόνητη ἀπόδειξη τῆς ἀθωότητός σας...

— Θάθελα νὰ τὸ ἐλπίζω... ἀλλὰ φοβόμην πὼς θ' ἀρνήθῃ: δὲν μ' ἀγαπᾷ καὶ πο-ὲ δὲν μπόρεσε νὰ μὲ ἀνεχθῇ καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φανερώσῃ κάτι, ποὺ θὰ ἦταν μομφὴ γι' αὐτή... Ἐν τῷ τοῖς ὅμως εἶμαι σὲ θέσι ν' ἀποδείξω ὅτι εἶπα...

— Πῆτε... μιλῆστε...

— Ἐνῶ θρῖσκόμουν σὸ δωμάτιο τῆς δεσποινίδος Ἐλισάβετ, ἱκετεύοντάς τὴν, ριγμένος στὰ πόδια της, γιὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἑρωτά μου — εἶπε ὁ Σαλλονέρ — ἀκούστηκαν σὸδιάδρομο θήματα. Τρομαγμένη μοὺ ἔκαμε νόημα νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα, νὰ σωπάσω καὶ νὰ περιμένω. Συμμορφώθηκα, κι' ἀπὸ τὴν κρυψώνα μου εἶδα νὰ μπαίνει σὸ δωμάτιο ἡ μοῖστα τῆς δεσποινίδος κι' ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθῶσα τὴ δοκιμὴ ἑνὸς ὡοῦ ποὺ ροζ φορέματος ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη πρὶν βελκτική. Ἡ μοῖστα, ἂν ἐρωτηθῇ κατὰ τὴν ὁδὸν, δὲν θὰ ἀρνήθῃ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα σᾶς εἶπα...

Οἱ δυὸ ἀντιπρόσωποι τοῦ Νόμου ἀντήλλαξαν ἕνα βλέμμα ὕστερα ὁ ἀνακριτής εἶπε στὸν ἀστυνομικόν:

— Μποροῦμε νὰ μάθωμε ἀμέσως ἀν ἀληθεύῃ ἡ ἀφήγησις τοῦ κυρίου Σαλλονέρ. Γι' αὐτὸ, ἀναλάβετε νὰ εἰσέλθῃτε τὶς δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἴσως νὰ βρι-

σκῶνται ἀκόμη σὸ σπίτι κι' ὑποβάλωμε τὰς σὲ ἐρωτηματολόγιο.

*

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ἀπολύτως ἱκανοποιημένου.

— Ὁ, τι μᾶς εἶπε ὁ κύριος Σαλλονέρ, εἶπε, διεπιστώθῃ λεπτομερέστατα.

Ἡ δεσποινὶς Ἐλισάβετ, ποὺ θρῖσκεται στὴ διάθεσί μας, μοὺ εἶπε πὼς ὑπῆρχε ἀντικείμενον ἐπανελημμένων ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ νέου, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα. Ἀρνήθηκε ὅσοο νὰ ὁμολογήσῃ πὼς τὸν ἐδέχθηκε σὸ δωμάτιό της, τόσο κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, ὅσο καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη μέρα, καὶ ἀγανάχησε μάλιστα πολὺ γιὰ τὴν τόλμη τῶν φανταστικῶν γεγονότων ποὺ διηγῆθηκε ὁ Μάρκ. Ἀπεναντίας, ἡ μοῖστα ἐπιβεβαιώνει ὅτι μᾶς εἶπε ὁ ἐξεταζόμενος.

Ὁ Μάρκ Σαλλονέρ ἄφησε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφισέως, καὶ ἐφώνασε, δείχνοντας τὸν ἐξάδελφό του:

— Καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἀθῶος. Ὁ ἔνοχος εἶναι ἕνας ἄλλος Μάρκ. Κι' αὐτὸν πρέπει νὰ συλλάβετε. Ἀλλωστε κατὰ ποῖον τρόπο θὰ μπορούσα νὰ ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ σᾶς διηγῆθηκα ἂν δὲν ἤμουν παρὼν στὴ δοκιμὴ τοῦ ροζ φορέματος;

— Κατὰ ἕναν τρόπο ἐξαιρετικὰ ἀκλό, ἐπενέβη αὐτὴ τὴ φορά ὁ Μάρκ Λίστον μὲ ἕναν ψυχρὸ τόνο στὴ φωνή του.

Συγχρόνως ἄρπαξε κάποιον ἀντικείμενο ποὺ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε προσελκύσει κανεὶς τὴν προσοχὴ καὶ δείχνοντάς το στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Νόμου, πρότεινε:

— Αὐτὰ τὰ κυάλια δὲν ἄνηκαν στὸν ἀτυχὴ ἑαυτό μας, ἀλλὰ στὸν ἀγαπῶν ἐξάδελφό Μάρκ Σαλλονέρ, ποὺ θιάζεται τόσο πολὺ νὰ μὲ κλείσῃ στὴ φυλακή, γιατί θέλει ν' ἀπολαύσῃ ὀλόκληρη τὴν κληρονομία τοῦ θύματος του καὶ νὰ θγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση ἕναν ἀντίπαλο στὸν ἑρωτά του πρὶν τὴν δεσποινίδα Ἐλισάβετ. Πῶς ἐξηγεῖτε ἐσεῖς τὴν παρουσία τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ὁποῖου δὲν φαίνεται τίποτε τὸ ἀξέλογον, πλὴν ἑνὸς ὠρμιμένου δωματίου τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μπρόμπιερ.

Κάθε λεπτομέρεια τοῦ θεάματος ἐχρησιμοποιήθηκε ὡς ἄλλοθι. Τί νομίζετε, λοιπόν;

Ὁ Μάρκ Σαλλονέρ ἦταν κατάχλωμος κι' ἐφίγγε τὶς γροθιές του σὰν μαν' ασμένους, ριχνοντας ματιές μίσους στὸν θριαμβεύοντα ἐξάδελφό του. Ὑστερα χύμηξε σὰν λιοντάρη κατὰ τὸ ἀντίπαλό του, ἀλλὰ ἐβρέθηκε ἀνάμεσα στὰ γερά χεῖρα δυὸ ἀστυνομικῶν, ποὺ τὸν κράτησαν στὴ θέσι του.

— Σωθῆκατε ἐγκαίρως, εἶπε ὁ ἀνακριτής στὸν Μάρκ Λίστον, σφίγγοντάς του τὸ χεῖρ, γιατί ἀκριβῶς ἀρχίζαμε νὰ πιστεύωμε στὰ λόγια τοῦ δολοφόνου. Ἀλλὰ ὁ ἐξάδελός, καθὼς ἐξέρετε, δὲν ἔξερε νὰ φτιάχνῃ κατὰ κίβη τσουκάλια του... Κι' ἐτοὶ θρήκαμε τὴν ἀλήθεια...

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Αὐτοτελὴς ἀστυνομικὴ νουβέλλα τοῦ διασημοῦ συγγραφέως ΦΡΑΝΚ ΓΚΡΟΥΜΠΕΡ

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Βέλ Ντέκερ σταμάτησε ἀποτόμως τ' αὐτοκίνητό του.

«Ἐνα σῆμα μὲ τὴν ἐπιγραφή «ΣΤΡΟΦΗ» καὶ ἕνα θέλος ποὺ δείχνει πρὸς τ' ἀριστερά, ἔφραζε τὸν δημόσιο δρόμο ποὺ διέσχισε τὸ δάσος. Ὁ ἐπιθεωρητὴς κατέβηκε καὶ εἶδε ὅτι ὁ πρὸς τ' ἀριστερὰ δρόμος δὲν ἦταν καλύτερος ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἀκολουθοῦσε.

Ξανανέβηκε ὅμως πάλι στ' αὐτοκίνητό του καὶ ἀκολούθησε τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔδειχνε τὸ θέλος. Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ χαλασμένος καὶ κατέληγε σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀμμουδιά.

Τὸ πρᾶγμα ἀρχισε νὰ τοῦ φαίνεται ὑποπτό γιατί δὲν ἦταν λογικὸ νὰ προτιμῇ ἀπὸ τὸν καλοστρωμένο δημόσιο δρόμο τὸ ἀστρωτὸ αὐτὸ μονοπάτι ποὺ κατέληγε σὲ ἀδιέξοδο. Ὡπισθοδρόμησε τ' αὐτοκίνητό του καὶ προσπάθησε νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ μῇ πάλι μέσα στὸ δάσος. Καθὼς ὅμως προχωροῦσε ἐπιστρέφοντας, παρατήρησε κάτι ποὺ προηγουμένως δὲν εἶχε προσέξει: Στὸ νωπὸ χῶμα τοῦ δάσους φαινόταν καθαρά οἱ τροχοὶ δυὸ αὐτοκινήτων.

Πρόσεξε καλύτερα καὶ τότε σὲ ἀπόστασι πενήντα - ἑξήντα μέτρων μπροστά του διέκρινε δυὸ αὐτοκίνητα σταματημένα: ἕνα μεγάλο ἐκδρομικό, ποὺ ἔφραζε τὸ μονοπάτι καὶ ἕνα γυαλιστερό σεντάν ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε κι' ἐκεῖνο ἀκολουθήσει τὴν ἴδια κατεύθυνσι μὲ τὸν Ντέκερ.

Μπρὸς ἀπὸ τὸ σεντάν στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὰ χεῖρια σηκωμένα. Ἀπέναντί του, σχηματίζοντας ἡμικύκλιο ἦσαν τέσσερις ἄλλοι ποὺ ἔστρεφαν τὶς ράχες τους πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφαχνε τὶς τσέπες τοῦ θύματος τους.

Ὁ Ντέκερ ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ δοκίμασε νὰ σταματήσῃ ἀθόρυβα τὸ αὐτοκίνητό του. Μὰ κάποιοι μοχλὸς ἔτριξε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς στράφηκε καὶ κύτταξε γύρω του.

Κάτι εἶπε στοὺς συντρόφους του κι' ἐκεῖνοι ἀμέσως σκορπίσθηκαν. Ὡχυρώθηκαν πίσω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τὸ δάσος ἀντηχοῦσε σὲ λίγο ἀπ' τοὺς πυροβολισμοὺς τους.

Ὁ Ντέκερ ἔσκυψε ἔξω καὶ παρὰ τὴν ἀπόστασι ἀρχισε κι' ἐκεῖνος νὰ πυροβολῇ. Ὁ πρῶτος του πυροβολισμὸς θρῖκε ἕναν ἀπὸ τοὺς συμμορίτες στὸ πόδι καὶ ὁ δεύτερος πῆρε τὸ καπέλλο ἑνὸς ἄλλου. Μιὰ σφαῖρα τῶν ληστῶν ἔσπασε τότε τὸ τζάμι τοῦ παρὰθύρου του καὶ τὰ γυαλιὰ τὸν πλή-

γωσαν στὸ ἀριστερὸ μάγουλο. Τραβήχθηκε μιὰ στιγμὴ, σκούπισε τὰ αἷματα ποὺ τὸν ἐμποδίζαν νὰ δῇ καὶ ἐξανάσκυψε πάλι.

Παρατήρησε τότε ὅτι οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ τραυματισμένος, ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητό τους, ἐνῶ ὁ τέταρτος μῇκε στὸ σεντάν.

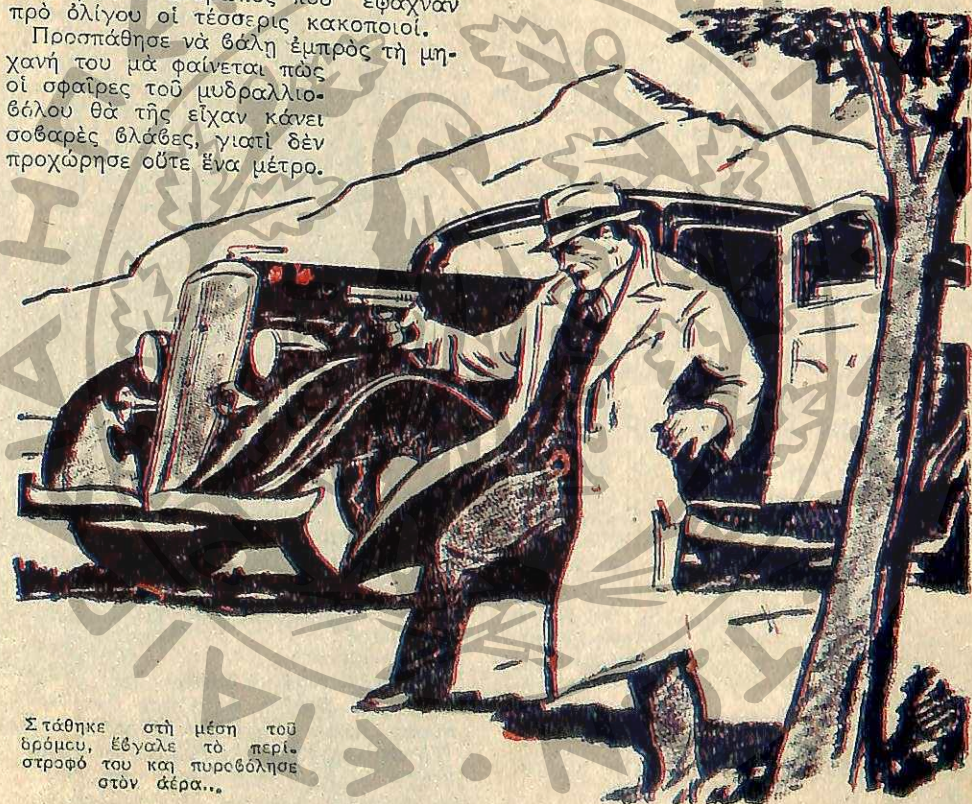
Ὁ Ντέκερ μαντεύοντας τὶς προθέσεις τους, ἔβαλε τὴ μηχανὴ μπρὸς καὶ ὤρχισε νὰ ὀπισθοχωρή.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ εἶδε νὰ διευθύνεται ἐναντίον του ἡ κάννη ἑνὸς μυδραλλιοβόλου καὶ μόλις πρόλαβε νὰ ζαρῶσθι στὸ πάτωμα τοῦ αὐτοκινήτου πρὶν τὸ μυδραλλιοβόλο ἀρχίσῃ νὰ βάλλῃ. Κομμάτια ἀπὸ ξύλο καὶ θρυμματισμένα γυαλιὰ ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ οἱ κακοποιοὶ ἐξήντησαν φαίνεται τὴν κορδέλλα ποὺ ἦταν μαζί τους, οἱ πυροβολισμοὶ ἔπαυσαν ἀποτόμως.

Ὁ Ντέκερ ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ μὲ προφύλαξι ἔρριξε ἔξω ἕνα βλέμμα.

Τὸ αὐτοκίνητο τῶν γκαγκστερς ἀπομακρυνόταν ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐνα σῶμα κοιτόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ὁ ἀστυνομικὸς γνῶρισε πὼς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφαχναν πρὸ ὀλίγου οἱ τέσσερις κακοποιοὶ.

Προσπάθησε νὰ βάλῃ ἔμπρὸς τὴ μηχανὴ του μὰ φαίνεται πὼς οἱ σφαῖρες τοῦ μυδραλλιοβόλου θὰ τῆς εἶχαν κάνει σοβαρὰς βλάβες, γιατί δὲν προχώρησε οὔτε ἕνα μέτρο.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα...

Κατέβηκε λοιπὸν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἐξαλωμένος χάμω. Ἦταν θέβαιος πὼς καμμιὰ ἀπ' τὶς σφαῖρες τοῦ δὲν τὸν εἶχε κτυπήσει.

Μὰ ὅταν πλησίασε κάπως ἕνας μορφασμὸς φρίκης συνέσπασε τὸ πρόσωπό του. Τὸ κεφάλι τοῦ ἀγνώστου εἶχε συντριβῇ καὶ τὰ μυαλά του ἦταν χυμένα γύρω.

Ἀνέβηκε σὲ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τὰ περίεργα καὶ νὰ κατατοπισθῇ, καὶ διέκρινε στὸ θάβος στὸν δημόσιο δρόμο τὸ σῆμα τῆς στροφῆς, τὸ ἀπατηλὸ ἐκεῖνο σῆμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πάρῃ τὸν παράμερον αὐτὸν δρόμο.

Τώρα καταλάβαινε τὸ σχέδιο τῶν κακοῦργων. Ἐκεῖνοι εἶχαν τοποθετήσει ἐκεῖ αὐτὸ τὸ σῆμα γιὰ νὰ παρασύρουν ἕνα ἢ περισσότερα αὐτοκίνητα.

Τὸ πιθανώτερο ὅμως ἦταν ὅτι ζητοῦσαν ὠρισμένον αὐτοκίνητο ἴσως. Γι' αὐτὸ ὅταν πρὸ ὀλίγου εἶχε περάσει πρῶτο τὸ ἀμάξι τοῦ Ντέκερ, οἱ γκαγκστερς ποὺ θὰ παραφύλαγαν κρυμμένοι μέσ' στὸ πυκνὸ δάσος, τὸ ἄφησαν νὰ περάσῃ ἀνενοχλήτως.

Γιατὶ ὅμως σταμάτησαν τὸ δεύτερο; Ἡ ἰδέα ὅτι ἤθελαν ἀπλῶς νὰ κλέψουν τὴν σεντάν ἀπεκλείετο, γιατί καὶ τὸ ἀμάξι τοῦ ἀστυνομικοῦ, ποὺ ὅμως τ' ἄφησαν νὰ περάσῃ ἀνενοχλήτως, ἦταν ἐξίσου πολυτελές.

Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς αὐτοκινήτου τὸν ἀπέσπασε ἀπ' τὶς σκέψεις του. Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε ἀποτόμως σὲ ἀπόστασι ὀκτῶ - δέκα μέτρων καὶ μὰ φοβισμένη μορφὴ πρόβαλε στὴ θυρίδα.

— Εἶμαι ἀστυνομικὸς, εἶπε ὁ Ντέκερ, πλησιάζοντας. Ἐπειδὴ συνέβη κάτι στὸ δάσος πηγαίνετε παρακαλῶ εὐθὺς στὸ πλησιέστερο τηλέφωνο καὶ ζητήστε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ στείλῃ τὸ γρηγορώτερο μερικοὺς ἀντρες.

Η ΧΡΗΜΑΤΑΠΟΣΤΟΛΗ

Τρεῖς ὥρες ἀργότερα ὁ Ντέκερ ἔ-

κανε την αναφορά του στον προϊστάμενό του Τζόν Πίπερ.

— Η υπόθεσις είναι, κατ' έμέ, μυστηριώδης. Έσθραση την παγίδα επίτηδες για να σκοτώσουν αυτόν τον άνθρωπο. Μολονότι όμως έψαξαν τις τσέπες του δεν αφήρεσαν τα έκτακτα δολάρια που είχε επάνω του. Δεν θρήκα κανένα στοιχείο ταυτότητας εκτός απ' τ' αρχικά Α. Β. που ήταν κεντημένα στο πουκάμισό του.

— Πήρατε τον αριθμό του αυτοκινήτου;

— Σημείωσα τον αριθμό του αυτοκινήτου των δολοφόνων, δεν πρόλαβα όμως να σημειώσω τον αριθμό του άμαξιού του θύματος.

Ο αστυνομικός διευθυντής κούνησε το κεφάλι του.

— Αυτά όλα άφορούν το τμήμα εγκληματολογικών έρευνών, έμεις όμως έχουμε άρκετους δικούς μας μπελάδες και γι' αυτό άκριβώς σας κάλεσα. Η Όμοσπονδιακή Τράπεζα στέλλει μεγάλη ποσά σε δυό - τρία παρατηρήματα της στη Βόρειο Ντάκωτε και στη Μοντάνα και πολύ φοβόμυαι πώς θα έπιχειρήσουν να τ' άρπάξουν.

— Τι σας κάνει να το πιστεύετε;

— Πρό δυό ήμερών θρέθηκε δολοφονημένος ένας υπάλληλος του ταμείου της Τραπεζής και το σώμα του είχε καταφανή ίχνη θασανιστηρίων. Φαίνεται ότι τον έθασάνισαν για να τούς άποκαλύψει τον χρόνο και τον τρόπο της άποστολής των χρημάτων και κατόπιν τον σκότωσαν.

— Υποπτεύεσθε κανένα;

— Ναι. Τις ήμέρες αυτές φάνηκε να περιφέρεται έδω ελεύθερος ο Λέν Μάου, το πρωτοπαλλήκαρο του Τζάκσον Φίλιπς, και είμαι βέβαιος ότι θα θρίσκειται κι' ο ίδιος έδω. Γι' αυτό ο Δόμπιντελ και ο Μπίλιν θα συνοδεύσουν την άποστολή κανονικά. Θάθελα όμως να έπιβαίνετε και σεις του τραίνου, έπειδή είσθε άγνωστος άκόμη έδω. Συγκεκριμένας πληροφορίας δεν έχω, αλλά τα διάφορα αυτά γεγονότα που σας ανέφερα με κάνουν ν' άνησυχώ και πρέπει να προσέχετε.

★

Ο αστυνομικός έπιθεωρητής Ντέκερ έφτασε πρώτος μπρός στη θυρίδα έπιβίθασως του τραίνου και άνέθηκε τελευταίος στην άμαξοστοιχία.

Είχε κυττάξει προσεκτικά όλους τούς έπιβάτες κι' όλους όσους είχαν πλησίασει στο τράινο, χωρίς ν' άνακαλύψει τίποτε το σημαντικό.

Διευθύνθηκε στο έστιατόριο της άμαξοστοιχίας, κάθισε σε μία θέσι κοντά στην πόρτα και με την πρόφασιν πώς έτρωγε πολύ άργά, μπόρεσε να μελετήσει σιγά-σιγά όλους όσους ήρθαν να γευματίσουν. Άλλοι φαίνονταν έπιχειρηματίες, άλλοι κοσμικοί, άλλοι υπάλληλοι, μά κανείς δεν του φάνηκε ύποπτος.

Θάχαν περάσει δυό ώρες από την άναχώρησιν του τραίνου, όταν ξαφνικά ή άμαξοστοιχία σταμάτησε άποτόμως.

Ο Ντέκερ έσκυψε απ' το παράθυρο κι' έκπληκτος είδε πώς θρισκόντουσαν σε μία περιοχή έντελώς έρημη. Μά ή έκπληξις του δεν διήρκεσε πολύ, ο κρότος πολυβόλου που άκούστηκε εύθύς, ήρθε να τον βγάλει από την άπορία του.

— Ωρμησε έξω απ' το έστιατόριο σπρώχνοντας άπότομα ένα γκαρονί και προσάθησε ν' άνοιξη την πόρτα.

Μά ο μηχανισμός της ήταν περίπλοκος και δεν το κατώρθωσε.

— Τι συμβαίνει; τόν ρώτησε ένας νέος τριανταπεντάρης, χωρίς καπέλλο.

— Δεν ξέρω, μά φαντάζομαι πώς πρόκειται για έπιθεσιν ληστών...

Το πολυβόλο ξανακούστηκε πάλι και ο άγνωστος δοκίμασε κι' έκείνος ν' άνοίξη την πόρτα χωρίς όμως να το κατώρθωσιν.

Ένας υπάλληλος των σιδηροδρόμων πρόβαλε κατάχλωμος.

— Γκάγκοτερς! μουρμούρισε. Καλύτερα να μη θυγίτε.

— Δεν θα κατορθώσουν τίποτε! Έμπρός άνοιξε την πόρτα! διέταξε ο Ντέκερ.

— Ώ! όχι... υπάρχει κίνδυνος...

Ο έπιθεωρητής έχασε την ύπομονή του.

— Άνοιξε εύθύς, είπε βγάζοντας το περίστροφό του.

Ο σιδηροδρομικός, τρομαγμένος συμμορφώθηκε εύθύς με τή διαταγή του και ο Ντέκερ πήδηξε από το βαγόνι.

Καμμία δεκαριά άντρες με έπαναληπτικά και με μυδραλλιοβόλα στο χέρι είχαν πλησιάσει το ταχυδρομικό βαγόνι και λίγο πού πέρα ένας άλλος έμιλος. Ήταν ο μηχανοδηγός κι' ο θερμαστής, που δύο συμμορίται τούς κρατούσαν υπό την άπειλή των περιστρόφων τούς.

— Άνοιζετε ή θα σας άνατινάξωμε φώναξε ένας απ' τούς γκάγκοτερς στούς δυό αστυνομικούς, πούχαν όχυρωθή μέσα στην ταχυδρομική άμαξα.

Αντί άπαντήσεως μία βροχή από δαήματα μυδραλλιοβόλου άνάγκασε τούς κακοποιούς να σκορπίσουν. Άντί όμως ν' άπομακρυνθούν, σκαρφάλασαν στα διπλανά βαγόνια όπου οι ριπέτες του μυδραλλιοβόλου ήταν άδύνατον να τούς φθάσουν.

Ο Ντέκερ έν τώ μεταξύ παρακολούθησε τόν άγώνα στριμωγμένος μεταξύ των δύο όχημάτων. Το καθήκον του ήταν βέβαια να έπέμβη μά ήταν φανερό πώς μπρός σε δώδεκα τούλάχιστον αντίπαλους δεν μπορούσε παρά να υπέκυπτε.

Τήν ώρα εκείνη πέρασε δίπλα του κρατώντας στο χέρι ένα περίστροφο ο άνθρωπος πούχε έπιχειρήσει συγχρόνως μ' εκείνον ν' άνοίξη την πόρτα του βαγονιού.

— Πάμε να τούς χτυπήσωμε, φώναξε στόν Ντέκερ.

Προχώρησε πράγματι πρός το μέρος των γκάγκοτερς και άρχισε να πυροβολή.

Ο Ντέκερ θαυμάζοντας το θάρρος του τόν άκολούθησε. Μά πριν τόν πλησιάση πολύ, ο άγνωστος έστρεψε έναντίον του το περίστροφό του και μ' ένα πυροβολισμό τόν ξάπλωσε χάμω.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

Όταν έπειτα από κάμποσο ο Ντέκερ ξαναβρε τις αισθήσεις του είδε να σκύβουν επάνω του πλήθος απ' άγνωστα πρόσωπα. Προσάθησε να θυμηθί τί είχε γίνει και ρώτησε με κομμένη φωνή:

— Τι συνέβη;

— Άνεμένας με δυναμίτιδα την ταχυδρομική άμαξα, άπάντησε ένας σιδηροδρομικός με κίτρινη στολή.

Τή στιγμή εκείνη ο Ντέκερ διέκρινε μεταξύ εκείνων πού τόν τριγύριζαν τόν άνθρωπο πού τόν είχε πυροβολή-

σει.

Άνασκηκώθηκε άπότομα και τόν κύτταξε κατάματα.

— Σεις με πληγώσατε, τούπε.

Ο άλλος ζάρωσε.

— Ναι... νόμισα πώς είστε και σεις μέλος της συμμορίας. Σας είδα να θγάζετε πιστόλι... και έπιμένετε τόσο να θρήτε... Ώστε... Πώς διάβολο μπορούσα να καταλάβω πώς είστε αστυνομικός έπιθεωρητής της ταχυδρομικής ύπηρεσίας;

Αυτόματως ο Ντέκερ έφερε το χέρι στην τσέπη του απ' όπου έλειπε το περτοφόλι του.

— Έμεις έψάξαμε τα ρούχα και θρήκαμε την ταυτότητά σας, είπε ο οδηγός της άτμομηχανής, παρουσιάζοντάς του το περτοφόλι του. Το λάθος του κ. Μπέντον είναι δικαιολογημένο. Έπρεπε να τού πήτε ποίος είστε.

— Ίσως... άπάντησε ο αστυνομικός, ακουπίζοντας το αίμα πού έσταζε απ' τή μνήνιγιά του. Άφοι όμως είδατε την ταυτότητά μου κ. Μπέντον, συνέχισε, στρεφόμενος στόν άνθρωπο πού τόν είχε πυροβολήσει, μπόρείτε να μου δείξετε και σεις την δική σας;

Ο Μπέντον κάτι μωρμούρισε και θγάζοντας το περτοφόλι του, έδειξε την ταυτότητά του στόν αστυνομικό.

«Λούις Μπέντον» — ύποδιευθυντής των σιδηροδρόμων», διάβασε ο Ντέκερ και τόν ρώτησε άμέσως:

— Είστε ύποδιευθυντής αυτής έδω της γραμμής;

— Μάλιστα, γι' αυτό άκριβώς σας ύπαπτεύομυαι. Δεν χωρούσε το μυαλό μου πώς ένας άπλοός ταξιδιώτης ήθελε να μπλεχτή με τούς κακοποιούς...

— Ίήρσαι τή χρήματα;

— Ναι, άπάντησε θλιμμένα ο Μπέντον. Μου είπαν πώς το ποσόν ήταν σημαντικό.

— Και οι...οί φύλακες πού συνώδευσαν τή χρηματαποστολή;

Ο μηχανοδηγός χτύπησε τή χείρα του μ' άπογοήτευσιν.

— Τούς σκότωσαν! είπε.

Μία θλαστήμια ξέφυγε απ' τή χείλη του αστυνομικού.

— Κι' οι λησται έξφυγαν σδοι και άκέραιοι, χωρίς κανείς να πάθη τίποτε;...

— Όχι, άφησαν έυό νεκρούς επί τόπου.

— Πού είνε; Θέλω να τούς δώ.

Οι άνθρωποι πού τόν τριγύριζαν παραμέρισαν και ο Ντέκερ μπόρεσε να δη τή ταχυδρομική όχημα. Η μία του πλευρά ήταν θρυμματισμένη από την δυναμίτιδα και κοντά στη σιδηροτροχιά κοιτόντουσαν δυό πτώματα.

Ο αστυνομικός σηκώθηκε θογγώντας, πλησίασε τούς δυό νεκρούς και σκύβοντας τούς παρατήρησε προσεκτικά. Ο ένας δεν του ήταν άγνωστος. Ήταν χωρίς άμφιβολία ένας άπό τούς κακοποιούς πούχαν σκωτώσει μπρός στα μάτια του και είχαν ληστεύσει εκείνο το πρωινό μέσ' στό δάσος, τόν οδηγό ενός καινούργιου αυτοκινήτου σεντάν.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΑΣΤΑΝΟΞΑΝΘΕΣ ΤΡΙΧΕΣ...

Το άπόγευμα ένα αυτοκίνητο φορείο πού άκολουθούσε σε μικρή άπόστασιν τού άμάξι του Ντέκερ, μετέφερε στην πόλι τούς νεκρούς των αστυνομικών και των κακούργων, πού ο θάνατος είχε άδελφώσει. Μά ένω την έπομένη ή ταχυδρομική ύπηρεσία έκίδευε με

τιμές τή θύματα του καθήκοντος, δλόκληρο συνεργείο της Έγκληματολογικής Ύπηρεσίας έξήταξε τή πτώμα τή των δύο κακούργων.

Ο Ντέκερ είχε διαπιστώσει πώς τή χείρα του ενός είχαν στις παλάμες τούς χαρακτηριστικούς ρόλους πού σχηματίζουν απ' την κωπηλασία τή χείρα των θαρκάρηδων. Είχε παρατηρήσει έπίσης πώς και οι δυό ήταν καταλασπωμένοι. Μά ή σημαντικότερη άνακάλυψιν του ήταν μερικές κοντές μαλακές καστανόξανθες τρίχες ζώου πούχε άνακαλύψει πάνω στα ρούχα τούς και περίμενε τώρα τήν έκθεσιν των ειδικών, πού θα τόν διεφώτιζαν καλύτερα.

Και πράγματι ή έκθεσις τούς ήταν κατηγορηματική:

«Ήταν άναμφισβήτητο, έλεγε, πώς ζούσαν κοντά στόν Μισισσιπή, γιατί τή παπούτσια τούς ήταν γεμάτα απ' την χαρακτηριστική ίλυν του ποταμού και το γεγονός ότι στα παπούτσια του ενός υπήρχε μία κομμένη θελόνα πεύκου, έδιδε τήν ύπόνοιαν ότι κατοικούσαν στα περίξ του Ντυμπουκ όπου υπήρχαν δάση πεύκων.

— Άποκλείεται να κατοικούσαν σε κάποιο νησί του ποταμού; ρώτησε ο Ντέκερ. Ο ένας έχει στα χείρα του ρόλους από κωπηλασία...

— Ναι, τή παρατήρησα και ή ύπόθεσις σας μου φαίνεται πολύ πιθανή. Όσο για τής τρίχες πού θρέθηκαν στα ρούχα και των δυό, προέρχονται από κουνέλια ράτσας Ταιντσιλά — πού τή δέρμα τούς άκριβοπουλιέται — και αυτό με κάνει να συμπεραίνω ότι οι κακούργοι θα έμεναν σε κάποιο κονικλοτροφέιο...

— Μά δεν πιστεύω ποτέ πώς άνθρω-

ποι πού έτοιμάζαν ένα τέτοιο κόλπο θα κατεγίνοντο στή... κονικλοτροφία! τόν διέκοψε ο Πίπερ, ο αστυνομικός διευθυντής.

— Με συγχωρείτε, παρατήρησε ο Ντέκερ, άν όπως ύποπτεύομυαι στή δουλειά αυτή είναι άνακατεμένος ο Τζάκσον Φίλιπς, ως μη ξεχνούμε ότι φυγοδικούσε επί έπτά μήνες. Δεν άποκλείεται λοιπόν να κρυβόταν σ' ένα κονικλοτροφέιο, μέρος όπου κανείς μας δεν μπορούσε να τόν ύποπτευθί.

— Καλά, είπε ο Πίπερ, θάπρεπε λοιπόν να έξακριβώσωμε έν πρώτοις σε ποιά απ' τή νησάκια στα περίξ του Ντυμπουκ ύπάρχει κονικλοτροφέιο.

— Ένα ύδροπλάνο θα τή έξακριβώ-νε σε έλάχιστο χρονικό διάστημα.

— Ναι, θα τηλεφωνήσω εύθύς, άπάντησε ο διευθυντής.

ΣΤΗΝ ΞΕΡΑ ΤΟΥ ΒΙΣΚΟΝΣΙΝ

Λίγο άργότερα ένα ύδροπλάνο σηκωνόταν απ' τή λίμνη του Μίτσιγγαν.

— Μη κάνετε κύκλους πάνω απ' τή νησί είπε στόν πιλότο ο Ντέκερ, για να μη κινήσωμε τής ύποψίες τούς. Μόνον όταν διακρίνω κάπου φωλές κουνελιών θα σας πώ να προσθαλασσώ-θίτε σε άπόστασι ενός-δυό μιλίων, σε κάποιο κονικλοτροφέιο πού τή ύδροπλάνο δεν θα φαίνεται.

Πέταξαν πάνω απ' τή Σκυλολείβαδο, έπειτα πάνω απ' τή Νησί της Πάπιας χωρίς ν' άνακαλύψουν τίποτε το ύποπτο και έπειτα θρέθηκαν πάνω απ' τή Βίσκονσιν, πούναι μάλλον μία έρημη έξερα, παρά σωστό νησί.

— Μου φαίνεται πώς διακρίνω δυό σειρές από χαμηλά ξύλινα σπιτάκια. Ίσως να πρόκειται για φωλές κουνε-

Λυσασμένοι από τή θυμό τους οι συμμορίται άρπαξαν τή πιστόλια τούς μά ο Ντέκερ πρόλαβε να τούς ξεφύγι.

λιών, είπε ο αστυνομικός έπιθεωρητής. Προχώρησαν δυό - τρία μίλια πού πέρα, όπου θρισκόνταν ένα μικρό χωριουδάκι, και εκεί το ύδροπλάνο προσ-θαλασσώθηκε.

— Μετά μισή ώρα, είπε στόν πιλότο ο Ντέκερ, ένω άποβιβάζονταν, πετάξετε πάνω απ' τή Βίσκονσιν. Άν σας κάνω σήμα θα πή πώς δεν συμβαίνει τίποτε και μπορείτε να κατεβήτε και να μά παραλάβετε. Άν όμως δεν σας κάνω σήμα, καλύτερα θα κάνετε να πάτε να φέρετε τή γρηγορώτερο ένόχησι και μάλιστα σημαντική.

Βγήκε κατόπιν στο λιμανάκι του χωριού και ρώτησε άν μπορούσε να ναικίσση από πουθενά καμμία βενζι-νάκατο.

Ένας μεσόκοπος με μία ούλη στό μάγουλο προθυμοποιήθηκε να του προσφέρη τή δική του και σε λίγο ή βενζινακάτος με τόν νοικοκύρη της και τόν αστυνομικό άνέπλεε στο ρεύμα και διευθυνόταν πρός τή ύποπτο νησάκι.

— Πολύ άκοιτώνητοι αυτοί οι άνθρωποι του νησιού! είπε ο θαρκάρης σάν να μονολογούσε.

— Μπα! κι' είνε πολλοί;

— Δεν ξέρω. Ούτε έρχονται στο χωριό, ούτε ψωνίζουν, ούτε μιλούν με κανένα. Δεν φαίνεται ν' άγαπών τούς έπισκόπτες και δεν φαντάζομαι να σας καλοδεχτούν.

Η μπενζίνα πλησίασε σ' ένα κονικλοτροφέιο πού νησιού και άφοι ο Ντέκερ πλήρωσε και πήδηξε έξω, διευθύνθηκε πρός τή έσωτερική της άφιλόξενης αυτής έξερας.

Σε καμμία όδονταριά μέτρων άπόστασι ύψωνόταν ένα μεγάλο σπίτι τριγυρισμένο από πελώρια αύλη με ψηλούς τοίχους κι' ένας ψηλός κατσουφιασμένος άντρας φάνηκε στό μονοπάτι πού ώδηγούσε πρός τή έκεί.

Ο Ντέκερ με δυό πηδήματα τόν πλησίασε:

— Άκουσα ότι τρέφετε κουνέλια τούπε, άφοι τόν χαιρέτησε και θάθελα να τή δώ.

— Να τή δήτε; Άμ' δεν είναι ζωολογικός κήπος για να τή χαζεύουν; άπάντησε δύσθυμα ο άλλος.

— Δεν μ' έννοήσατε; Θέλω ν' άγοράσω καμπίνα κουνέλια Ταιντσιλά για άναπαράγωγή και θέλω να δώ άν τή δικά σας μου κάνουν.

— Μά έμεις δεν έχουμε Ταιντσιλά. Μόνον άσπρα κουνέλια της Νέας Ζηλανδίας τρέφομε.

— Άσπρα κουνέλια της Νέας Ζηλανδίας! φώναξε ο Ντέκερ με χαρά. Ήμουν τυχερός άλήθεια! Άνατρέφω κι' έγώ και μου χρειάζονται μερικοί έπιθήτορες.

— Λυπούμαι, αλλά δεν έχω για πούλημα.

— Άφήστε με να τή δώ κι' άν είνε κατάλληλα μπορεί ή τιμή πού θα σας προσφέρω να σας κάνη ν' αλλάξετε γνώμη.

Ο ιδιοκτήτης της άγροικίας κάτι μουρμούρισε μέσ' στα δόντια του και τράβηξε πάλι πίσω πρός τή σπίτι, άκολουθούμενος από τόν Ντέκερ.

Στις δυό πλευρές της αύλης ήταν δυό σειρές από χαμηλά πλινθόκτιστα σπιτάκια χωρισμένα σε πολλά διαμερίσματα όπου θρισκόντουσαν μερικά άσπρα κουνέλια.

Μά όσο περισσότερο κύτταξε τής φωλές, τόσο περισσότερο άπορούσε.

•Ενῶ, ἂν σὲ κάθε διαμερίσματάκι ἔ-
μενε ἕστω καὶ ἓνα μόνο κουνέλι, θά-
πρεπε νὰ ὑπάρχουν τουλάχιστον ἑ-
ξήντα - ἑβδομήντα κουνέλια σὲ κάθε
πλευρά, ἐν τούτοις δὲν ὑπῆρχαν παρά
ἕξη στὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ὀκτώ στὴν
ἄλλη, καὶ αὐτὰ πάλι ὄχι γνήσια Νεο-
ζηλανδέζικα, ὅπως θάπρεπε νάναί σ'
ἓνα συστηματικὸ κονικλοτροφεῖο.

•Ὁ ἄλλος παρατήρησε τὴν ἔκπληξι
του :

— Σὰς τῶπα, κύριε. Δὲν ἔχω ἀρκε-
τὰ κουνέλια οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου,
δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάσει τὸν και-
ρο σας.

•Ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκυψε καὶ ἔπιασε
τὸ σύρμα πού ἔφραζε τὰ σπιτάκια τῶν
κουνελιῶν καὶ ἔδειξε ἔπειτα τὸ χέρι
τοῦ στὸν ἄνθρωπο πού τὸν συνώδευε.

— Δῆτε! ἀφοῦ ὅπως λέτε τρέφετε
μόνον ἄσπρα κουνέλια, πού βρέθηκαν
οἱ τρίχες αὐτὲς ἀπὸ Ταινισαλά ποῦνε
παντοῦ σκορπισμένες;

•Ὁ κονικλοτρόφος ἔκανε ἓνα θῆμα
πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ δέχτηκε ξαφνικὰ
μιὰ γροθιά.

— Τί... τί ἤρθατε νὰ κάμετε ἐδῶ;
πραῦσις.

— Φαντάζομαι πὼς τὸ ξέρετε! ἀπο-
κρίθηκε ὁ Ντέκερ.

— Μὴ κουνηθῆτε! φώναξε ἀπὸ πίσω
τοῦ μιὰ φωνή. Ψάξε τὸν Ντίκ!

— Στράφηκε κι' εἶδε νὰ διευθύνῃ
πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦ περιστροφῆ τοῦ,
ἀπ' τὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτοῦ, ἔ-
κείνος πού τὸν εἶχε πληγώσει στὸ
πραινο.

— Γεῖά σου Μπέντον! τοῦ φώναξε,
ἐκτός ἂν προτιμᾷς νὰ σ' ὀνομάζω τώ-
ρα Φίλιπς.

— Μὴ κινηθῆς! τοῦ φώναξε ἐκεῖ-
νος.

•Ὁ ἄνθρωπος πού ὡς τὴν στιγμή ἔ-
κείνη τὸν συνώδευε, τὸν ἔφαξε καὶ ἀ-
φοῦ τοῦ ἀφῆρεσε τὸν περιστροφῆ τοῦ,
ὁ ψευτο - Μπέντον, ποῦχε παρουσια-
σθῇ ὡς ὑποδευθυντὴς τῶν σιδηρο-
δρόμων, κατέβηκε ἀπ' τὰ σκαλοπάτια
καὶ πλησίασε τὸν ἀστυνομικὸ :

— Ὡστε ὑποψεύσαστε, εἶπε χα-
μογελῶντας πὼς εἶμαι ὁ Τζάκσον Φί-
λιπς.

— Δὲν τὸ ὑποψεύδομαι, ἔχουν βέ-
βαιος, ἀπάντησε ὁ Ντέκερ. Θὰ μπο-
ροῦσα ἂν ἤθελα νὰ σὰς συλλάβω εὐ-
θεὺς μετὰ τὴν ληστεία τοῦ τραινοῦ, ἐκ-
πότε θὰ μοῦ διέφευγε καὶ τὸ μισὸ ἑ-
κατομμύριο καὶ ἡ ὑπόλοιπη συμμο-
ρία σας.

Τὰ μάτια τοῦ Φίλιπς ἀστράψαν ἀπὸ
θυμὸ.

— Καὶ φαντάζεσθε πὼς θὰ τὸ κα-
ταφῆρετε τώρα; Σὲ λίγο θὰ λογαρια-
στοῦμε. Πὼς ὅμως ξέρατε ποίους εἰ-

μαι;

— Δοκιμάσατε νὰ δικαιολογηθῆτε
πού με πυροβολήσατε, λέγοντας πὼς
ἀγνοοῦσατε ὅτι εἶμαι ἀστυνομικὸς ἐ-
πιθεωρητής. Μὰ δὲ μποροῦσα νὰ πι-
στέψω πὼς εἶσθε ὁ ὑποδευθυντὴς τῶν
σιδηροδρόμων, ἀφοῦ δέκα λεπτά νω-
ρίτερα δὲν καταρθώσατε ν' ἀνοίξετε
τὴν πόρτα τοῦ θαγониου. Εἶναι δὲ
γνωστὸν πὼς ὅλοι οἱ διευθύνοντες τὴν
ἐταιρεία εἶνε παλαιοὶ τεχνίτες.

— Σωστά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ
προβλέπῃ ὅλα, παραδέχτηκε, κουνών-
τας τὸ κεφάλι τοῦ ὁ γκάγκστερ.

— Κι' ἀφοῦ καταλάβατε πὼς οἱ τρί-
χες τῶν Ταινισαλά, πού πιθανώτατα,
θὰ θρίσκαμε, πᾶνω στὰ ροῦχα τῶν
σκοτωμένων συντρόφων σας, μποροῦ-
σαν νὰ μᾶς θέσουν στὰ ἴχνη σας, δο-
κιμάσατε νὰ μᾶς παραπλανήσετε, ἀλ-
λάζοντας τὸ εἶδος τῶν κουνελιῶν. Δὲν
σκεφθήκατε ὅμως πὼς θάπρεπε ν' ἀλ-
λάξετε καὶ τὴς φωνῆς τους καὶ νὰ
καθαρίσετε καὶ τὸ ἔδαφος, γιατί κι'
ἐκεῖ θὰ θρискόντουσαν τρίχες ἀπὸ
Ταινισαλά...

•Ὁ Φίλιπς ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμιλητος.
— 'Ελπίε ἐπάνω, εἶπε τέλος στὸν ἀ-
στυνομικὸ.

•Υπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν ὅπλων ὁ Ντέ-
κερ μῆλκε στὸ σπῆτι ὅπου θρискόν-
τουσαν ἔξη - ἑπτὰ συμμορίται μετὰ τῶν
ὁποίων ἦσαν κι' ἐκεῖνοι ποῦχαν
σκοτώσει στὸ δάσος τὸν ἀληθινὸ
Μπέντον γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὴν ταυ-
τότητά τοῦ.

— Τί τὸν κρατᾷς; φώναξαν μερικοὶ
ἐπὶ τοὺς ληστὰς καὶ δὲν τὸν σκοτώνεις
εὐθύς;...

— Τὸ ἀεροπλάνο πού εἶδαμε πρὸ ὁ-
λίγου με ἀνησυχεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρ-
χηγὸς τοῦ. Φοβοῦμαι μήπως ἐπανέλ-
θῃ.

— Τότε τί περιμένουμε; παρατήρη-
σαν οἱ ἄλλοι. "Ἄς ξεμπερδεύουμε αὐ-
τὸν τὸν σπιτοῦνο, καὶ ἄς φύγουμε ἐ-
μεῖς.

— Μποροῦμε νὰ τὸν χρησιμοποιή-
σωμε ὡς ὄμηρο, εἶπε ὁ Φίλιπς.

Σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ φάνηκε
σάν νὰ προσπαθοῦσε κάτι ν' ἀκούσῃ.
Πράγματι καὶ ὁ Ντέκερ διέκρινε τὴν
ᾠρὰ ἐκείνη ὁρῶντο ἀεροπλάνου. Συγ-
χρόνως ὅμως ἓνας ἄλλος θόρυβος πρὸ
κοντινὸς μὰ καὶ πρὸ πνιγμένος τρά-
θηξε τὴν προσοχή τοῦ. Προσερχόταν
ἀπ' τὴν σοφίτα ὅπου ὠδηγοῦσε μιὰ
σκαλίτσα καὶ ὁ ἀστυνομικὸς συμπέ-
ρανε ὅτι πιθανώτατα θὰ προσερχόταν
ἀπὸ τὰ κουνέλια Ταινισαλά πού οἱ λη-
σταὶ τῶχαν κρύψει ἐκεῖ.

Κι' ἐνῶ οἱ κακοποιοὶ προσπαθοῦσαν
ἀπ' τὸν θόρυβο τοῦ ἀεροπλάνου νὰ
μαντεύσουν τί ἐλιγμούς ἔκανε, ὁ Ντέ-

κερ ἄρπαξε τὸ περιστροφῆ τοῦ πού
ἀπερίσκεπτα ὁ Ντίκ εἶχε ἀφῆσει πάνω
στὸ τραπέζι καὶ μ' ἓνα πῆδημα θρέθη-
κε κοντὰ στὴν πόρτα πού ἔφραζε τὴ
μικρὴ σκαλίτσα τῆς σοφίτας.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν πίσω
τοῦ ἡ μιὰ σφαῖρα καρφώθηκε στὴν
πόρτα καὶ ἡ ἄλλη στὸ πατάρι. "Ανοί-
ξε τὴ σοφίτα καὶ τρύπωσε μέσα.

Μὰ τότε συνέβη κάτι πού δὲν περι-
μενε. "Ὅλα ἐκεῖνα τὰ κουνέλια πού ὁ
Φίλιπς εἶχε κρύψει ἐκεῖ, θλέποντας τὸ
φῶς, ὥρμησαν ἀκάθεκτα πρὸς τὰ κά-
τω σὲ πυκνὲς φάλαγγες, φράζοντας
ἐλὴ τὴ στενὴ σκαλίτσα καὶ ἐμποδι-
ζοντας ἔτσι τοὺς ληστὰς νὰ ἀνέβουν.

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΧΡΗΜΑΤΟΔΕΜΑ

•Ὅταν πιά ἡ ὁμαδικὴ ἔξοδος τῶν
κουνελιῶν, ποῦρθε τόσο ἀπροσῆτως νὰ
ὁρηθῇ τὸν Ντέκερ τελειώσε, θῆμα-
τα ἀκουσθήκαν στὴ σκαλίτσα καὶ ἓνα
κεφάλι πρόβαλε σιὸ ἀνοιγμα. Μὰ τὴν
ἴδια στιγμὴ ἓνας πυροβολισμὸς τοῦ
Ντέκερ ἔκανε τὸ κεφάλι νὰ ἐξαφανι-
σθῇ με μιὰ ὑπόκωφη κραυγῇ.

— Δὲν ἔχεις παρά τέσσερις - πέντε
σφαῖρες ἐν ὅλῳ φώναξε ἀπὸ κάτω ὁ
Τζάκσον Φίλιπς.

— Μὰ καὶ σεις δὲν μπορεῖτε ν' ἀνε-
λῆτε παρά ἓνας - ἓνας, ἀποκρίθηκε ὁ
Ντέκερ.

— Θὰ κάψωμε τὸ σπῆτι.

— Πρὶν τὸ καταρθώσατε θὰ φθάσουν
ἐδῶ οἱ σύντροφοί μου, πού οἱ πυροβο-
λισμοὶ σας τοὺς εἰδοποίησαν.

Δυὸ σφαῖρες ἦρθαν εἰς ἀπάντησιν
νὰ σφηνωθῶν στὸ πατάρι μὰ ὁ Ντέ-
κερ ἐξακολούθησε νὰ μένῃ ζαρωμέ-
νος στὴ γωνία τοῦ.

•Ἐπεὶ τὰ ἀκούστηκαν βιαστικὰ θή-
ματα πού ἀπεμακρύνοντο καὶ ὁ θό-
ρυβος τῶν μηχανῶν τοῦ ὑδροπλάνου,
πού τώρα βρισκόταν πάνω ἀπ' τὸ νη-
σάκι, ἔγινε δυνατώτερος.

Πόρτες διάφορες ἀνοιγόκλεισαν καὶ
ἔπειτα ἀπλώθηκε σιωπὴ στὸ σπῆτι.
Ἐρριξε ἓνα βλέμμα ἀπ' τὸ ἀνοῖγμα
μὰ δὲν εἶδε κανένα. Σηκώθηκε καὶ με
προφύλαξι πλησίασε στὸ παράθυρο.

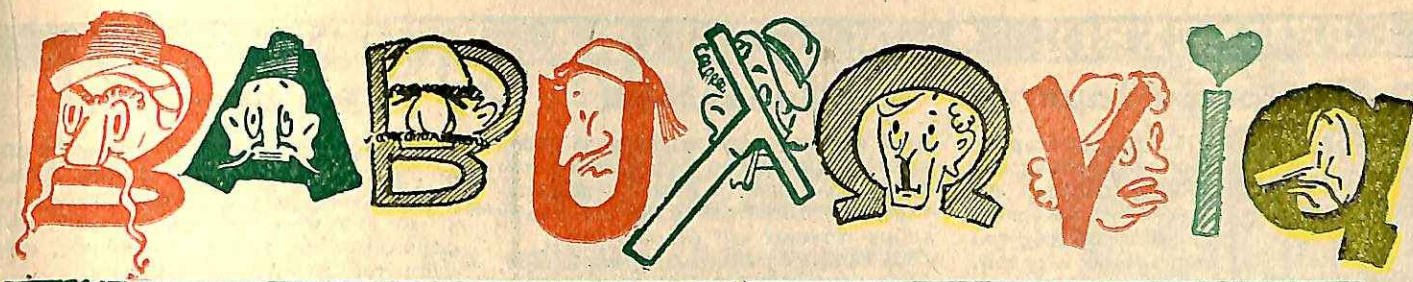
Οἱ λησταὶ εἶχαν κατέβει στὴν ὄχθη
κι' ἀρχισαν βιαστικοὶ νὰ ἐπιτίθεσθαι
στὰς δυὸ θαρκοῦλες ποῦχαν κρυμμέ-
νες στὶς καλαμιές, ἐνῶ ὁ Φίλιπς κρα-
τοῦσε στὰ χέρια τοῦ ἓνα ὀγκῶδες
χρηματόδεμα.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ
πάνω τοὺς ἡ σκιά τοῦ ὑδροπλάνου καὶ
τὸ μυδραλλιοβόλο τοῦ ἀρχισε νὰ
βάλλῃ ἐναντίον τους. Οἱ σφαῖρες ἀνα-
πηδοῦσαν στὸ νερὸ καὶ ὁ Ντέκερ διέ-
κρινε ὅτι ἡ μιὰ θάρκα ἀρχισε λίγο -
λίγο νὰ κἀνὴ νερά, ἐνῶ οἱ ἐπιβάτες
τῆς ἀναγκάστηκαν νὰ ριχτοῦν στὸν
ποταμό. Ἡ ἄλλη θάρκα, ὅπου θρискό-
ταν ὁ ἀρχισυμμορίτης κρατῶντας τὸν
θησαυρὸ, ἀπομακρυνόταν γρήγορα
με τὴν ὠθησι τεσσάρων χειροδυνάμων
καπηλατῶν.

•Ὁ Ντέκερ ἔβγαλε τὸ περιστροφῆ
τοῦ, σκόπευσε προσεκτικὰ καὶ πυρο-
βόλησε. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς καπηλατῆς
ἔγειρε πλάι. Ξανασκόπευσε καὶ πυ-
ροβόλησε ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου.
Τὴν ᾠρὰ ἐκείνη τὸ ὑδροπλάνο προθα-
λασώθηκε καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀπ' τοὺς
ληστὰς ρίχτηκαν στὸ νερὸ.

Δυὸ λεπτά ἀργότερα ἀπὸ τὸ ὑδρο-
πλάνο ἔσυραν τὴ θαρκοῦλα με τὸν
τραυματία καὶ τὸ χρηματόδεμα, πού
μολοντί εἶχε θραχῇ ἀπ' τὰ νερά, ἦ-
ταν ἀκέραιο καὶ ἄθικτο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ὁ Βλάχος
γιὰ τὴν

ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Τὰ ἱψές, π' λιές, τσοῦπα
μ', μιὰ κι δὲν εἶχα δ' λεία
νὰ κάν', θάν' τὴ φουστανέλ-
λα μ' τὴν κινούργια κι πῶου
σὰ πέρα, σὶ κεῖδ' τὸν πρὸβόλ'
τοῦ Βασ'λιά, νὰ φέρου κα-
μῖνα γυροῦσε λιὰ κι νὰ
περάσ' ἡ ᾠρὰ. Μπαίνου, τοῦ
λοιπόν, μέσα κι τραβᾶου σὰ
κεῖθ' χαζουλογώντας, ὥστ'
κουράστ' καν οἱ πονδάρεις
μ' κι κάθουμι σὲ ἱένα παγ-
κούδ' δηλούντ' σὲ μῖνια
ἐξαπλουταριά. Δὲν πιρνάει,
π' λιές, ἱένα τιταρτούλ' κι
νὰσ' μιὰ παραμάννα, μπου-
κιά κι συχώριου, τσοῦπα μ',
μὴ ἱένα θυζασαροῦδ' μέσα
σὶ ἱένα καρουτσέλ'. Μόλις
τὴν εἰλγὰ ἱγῶ, δηλούντ' ἡ
ἀφιντιά μ', μουνομῖας μου
ἱέφυγε ὅλ' ἡ κούρσα' κι ση-
κάνουμ'. Μπρὸς ἱκεῖν' πίσου
ἱγῶ. Τοῦν ἱένα δρόμου ἔπιρ
νὶ ἱκεῖν', τοῦν ἱδιου ἱγῶσπου
πίσου τῆς. ἱφτοῦνου γινό-
τανε, τσοῦπα μ' ὡς τοῦ
μισομέρ', ὄντας ἀρχίζ' τοῦ
θυζαχταροῦδ' νὰ κλαμου-
ριάξ'. Τότ'ινις ἡ παραμάννα
σταματᾷ, ἱγῶξ' ἱένα καρι-
κλούδ' ἀπὸ τοῦ καρουτσέλ'
κι κάθιτι ἀγριοκικτώντας
με. ἱγῶ τίπτες ὄμου, Στι-
κόμ' νὰ ζαχαρώνοντας κι
χοῦρις νὰ κ' νιέμι στάλα ἀ-
πὸ τὴ θέσ' μ'. ἱφτοῦνου
θὰ κράτ'η' ὡς ἱένα τι-
ταρτούλ' ὄντας ἡ παραμάννα
σηκάνιτι ἀπάνου ἀγριμέν'.

— Δὲν πᾶς στὴ δ' λεία σ',
μὴ κρέν' γιατί θέλ' νὰ θυ-
ζᾷς' τοῦ μουρό. Δὲν τοῦ ἀ-
κούς' πού κλαουνιάξ'.

— Κι δὲν τὸν βυζαίν'ς,
φιργάδα μ' τῆς ἀντικρέν', ἡ
ἀφεντιά μ' τί σὲ πειράξ';

— Μὴ πειράξ' κι πολὺ, κύρ-
γιε, μ' λιέει, ντρέπουμι...

— "Ἀντι καὶ μὲν' τῆς ἀντι-
λέγ' κι ἱγῶ τότ'ινις, πρῶτ'
φουρά νομίζ'ς ὅτ' θὰ σῶρ'
θῶ γαλακτουδουχεῖα; Πέντι
γυλάδ' εἶχα στοῦ χοῦριό
πού ὄχ' μουνάχα δὲν ντρ'-
πόντ'σαν πού ἱέγλιπα τὰ γα-
λακτουδουχεῖα τους, ἀλλὰ
μ' ἀφῆναν νὰ τ'ς πιάν' κινὰ
τὶς ἀρμέγ' κιάλας...

Δὲν πρόφτασα, τσοῦπα μ'
νὰ κρέν' τίπ' τις ἄλλ', γιατί
μοῦ ἦρθι τοῦ καρικλούδ'
στοῦ κεφάλι' κι μὴ φάν' κε
οὐ οὐρανὸς σφαντῆλ'!...

ΜΗΤΡΟΥΣ

Ὁ μαλλιάρὸς γιὰ τὰ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Μουχρώσανε τὰ οὐράνια
μονοκοπανιά κι' ὀλάκερη ἡ
ἀλέγγρα ἀχτιδόλαμπρη φω-
τοχουσιά τοῦ γήλιου πάει ἀ-
μόντε. Ἡ συγνεφάδα ἀπλώ-
σε τὴ γκαγκανισμένη ἀρί-
δα τῆς καὶ τὰ πρῶτα ἀστρα-
ποθρόντια μπουμπουνίσσαν
σὰ τζέτζερης πού τὸν θαρᾷς
μὲ κόπανο. Δόστου μούχρω-
μα, δόστου γκαγκανίσμα
τὰ σύγνεφα γούρμασαν κι'
ἀρχισε ἡ κατακίχλα τῆς
βροχῆς τουλουμισα. Ἀπὲ-
θαντος νᾶσαι, συρρεαλισμε!
Μόνο ἡ ἀφεντιά σου θὰ μπό-
ραγε ν' ἀγροικῇ με μᾶτι
γαρίδας ὀλάκερη τὴν ἁλλάξ'
τῆς φύσης! Ὁ Πλάτωνας
στὸ «Τσιμποῦσι» τοῦ σάν κο-
πανῆς πὼς μαθῆς τοῦ ἔρω-
τα τὰ τερτίπια εἶνε δυὸ λο-
γιῶνε, μανουθράει τὴν κου-
βέντα χωρὶς στάλα νὰ γροϊ-
κᾷ πὼς ὑπάρχουνε καὶ δυὸ

λογιῶνε βροχάδες. Κεῖνη
πού πέφτει μονοκοπανιά,
δηλαδή ἡ τολουμισα, καὶ
κεῖνη π' ἀριθμᾷ ὀσκάτου
ραχατλίδικα. Οἱ πρωτοβρο-
χάδες ὅμως εἶνε πάντα του-
λουμισες. Γιὰ δαῦτο ρου-
θοῦν ἄνθρωπος δὲν εἶναι
πρεπούμενο νὰ τοῦ δῖνῃ ἀπὸ
τὸ σπῆτι τοῦ χωρὶς νὰ κοπα-
νῇ στὴν πλάτη ἓνα ἀπερα-
στοβρόχι, ἡ νὰ κρατᾷ μιὰ
βροχοφυλάχτρα. Κάλλιο νᾶ-
σαι τάλεκουάλε! Ἀποχωρίτης
δάσκαλος παρά νὰ μουλιά-
σῃ ἀπὸ τῆς πρωτοβροχά-
δας τὸ νερό. Γιατί κατοπινὰ
ἀρχινάει τὸ φαρνοκόπημα
καὶ παρνοδῖνει ὁ «ψόφος»
πού σοῦ λένε οἱ φίλοι γιὰ νὰ
σκάσῃς καὶ νὰ μὴν τοὺς πι-
ταίλας με σαλυσταγόνες ὁ-
πως καλῶρα τὸ «φίς - φίς»
τοῦ μπαρμπέρη...

Ὁ ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ

Νιόνιο τρελλέ-
ἐκεῖος πού λέ-
ῖται με ἀμορῶρε,
δὲν πάει γιὰ μὲ
κι' ἂν ἐπιμέ-
ὁ διάλογος νὰ σὲ πάρῃ.

Ἐγὼ γιὰ σ'
πῆρα χασέ
τὴν προῖκα μου νὰ φιάξω,
κι' ἂν με παπᾶ
θὲς νὰ με παπᾶ
μαζί σου θὰ μονιάξω.

Ἄν ὄχι, ἐμπρός!
Τέτοιος γαμπρός
ἐμένα δὲ μοῦ κάνει,
ὥστ' ἂν με θὲς,
τρέξε, μαθές,
κι' ἀγόρασε στ' ἄστυ.

Ἄλλοιῶς μπαρκά-
μὲ τὰ μπαγκά-
εὐθὺς γιὰ τὴν Ἀθήνα
γιατί αὐτὰ
δὲν τὰ μασσᾷ.
Νιόνιο, ἡ

Σὲ ἀγαπῶ
μὰ θὰ στὸ πᾶ
πὼς σῆκώσῃς τὴ μὴτη
κι' ἂν με παπᾶ
θὲς νὰ σὲ πᾶ-
πρέπει ν' ἀλλάξῃς σπῆτι.

Γιατί τὸν θλέ-
ῖ κείον τὸν χαλέ
πού μένει θιζαβί τοῦ
νὰ σοῦ μιλή
ἐνῶ σοῦ κλει-
τὸ μάτι τὸ ζερβὶ τοῦ.

Ὁρθά - κοφτά :
ἐγὼ αὐτὰ
στὸ λέω, δὲν τὰ θέλω.
γιατί μπορεῖ
ἂν μοῦ θαρῶ-
νὰ κάνω τὸν Ὀθέλλο.

Βάλε μουλὸ
μὲ τὸ καλὸ
ἂν θὲς νὰ μ' ἀποχτήσῃς,
καὶ σοῦ τὸ λέ-
ἄλλοιῶς θὰ κλαί-
γιατί εἶμαι ὁ

ΑΝΤΖΟΛΙΝΑ

ΔΙΟΝΥΣΗΣ

Ὁ Μάνκας
καὶ ὁ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ

•Εἰ ρε κόσμε εὐδράπελ'ν
καὶ μάπα, δὲν εἶναι νὰ σοῦ
δῖνῃ κανεὶς μπέσα, γιατί
πάει φοῦντο ἄκλαφτος καὶ
χωρὶς «ἄνομος ἡ ἑδός» καὶ
τὰ ρέστα. Τὴν Κερκιάκη, τὸ
λοιπὸ, πού λέτε, ἀδελφρα-
κία, μιὰ καὶ θρискοῦσαν στὴν
ἀπέξω καμμιὰ εἰκοσαριά Πο-
σειδῶνες περισσεῖα ἀπὸ τὸ
μπαρμποῦτι τοῦ Σαβδῶτου,
λέω δὲν πᾶς, ρε Περικλά-
κία, ὥσαμε τὸν ἱππόδρομο
νὰ τὰ καταθέσῃς γιὰ πῆτου-
ρο τῶν ἀλόγων μιὰ καὶ
πάντα ξεγιέσαι περὶ ζωοφι-
λία ἐν τάξει; "Ἄμ' ἔπον ἂμ'
ἔργον, τὸ λεπὸν. Καβαλλάω
σὲ μιὰ Κιτρινιάρκα καὶ νὰ
με κουνάμενος καὶ λυγα-
μενος στὸν ἱππόδρομο. Κο-
πανᾶν δυὸ Ποσειδῶνες στὴν
πόρτα καὶ κάνω γιούργια
στὸν κεσέ.

— Στάσου, πατριώτη, μοῦ
φωνάζει ἓνα κομουδί. Πρὶν
παίξῃς, κοπάνα ἓνα τολ-
λαράκι κι' ἄρπα τὸ χαρτί
πού σοῦ πασσάρω. Γράφει
ὅλα τὰ γκανιάν.

Μιὰ καὶ μ' ἓνα ταλλαρά-
κι τὴ σήμερον ἡμέρα δὲν ἔ-
κονομάς οὔτε δυὸ τριγαρι-
λίκια, τὸ πασσάρω καὶ
παίρνω τὸ χαρτί πού μοῦδω-
σε ὁ Κόπανος. Μπαλίζω τίς
φοράδες πούγραφε, καὶ κα-
κατέθω ὅλους τοὺς Ποσειδῶ-
νες χωρὶς πάθον καὶ χωρὶς
κακία.

Αὐτὸ ἦτανε τὸ λεπὸν. Ἄμ'
τὸ τὴν πρώτη στορφή πού
κάνανε, ὅλες ἀρχίσανε νὰ
καλώνουνε, ὥσπου, γιὰ νὰ
μὴ σὰς λιμάρω τζάμπα, ἦρ-
θανε πάτος. Τότενες νᾶσαι
καὶ μπαλίζω τὸν Κόπανο.
Τὸν κοντοζυγῶν καὶ τὸν
περιβουτάω ἀπὸ τὸν αὐχέν.

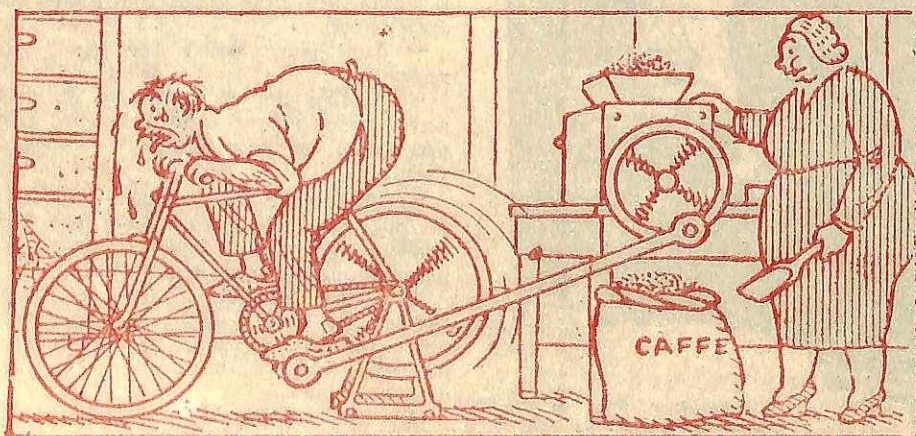
— Πὰ γάπατο μὲ πῆρες,
τοῦ λέω θλοσσουρῶς, καὶ μοῦ
τὴν αὐόλησες;

— Τί φταῖω κι' ἐγὼ, μοῦ
ἀπαντᾷ, ἀφοῦ εἶσαι ἄτυ-
χος...

— Ἄτυχος εἶσαι ἐσὺ κι'
ὅλο σου τὸ σόβι, τοῦ γκαρ-
ζῶ μέσα στὴ μούρη καὶ τοῦ
σβουρίζω τὴν πρώτη.

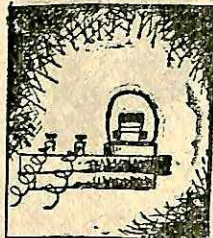
Αὐτὸ ἦτανε τὸ λεπὸν. Στὸ
μυμῆντο με μπαγαλαρώσα-
νε καὶ με κομίσανε μετὰ
φῶνῶν καὶ λαμπάδων στὸ
ἴστο τῆς Πλατείας Μετα-
ξουργείου.

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

•Ὁ σύζυγος τῆς καφεπωλῆδος κάνει τὸ καθημερινὸ του ὁπὸρ, σύμφωνα με τὶς
ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός τοῦ.

Ο ηλεκτρικός λαμπτήρ

Οι περισσότεροι αναγνώστες της παρούσης στήλης θα σπεύσουν να πουν πως ο εφευρέτης του ηλεκτρικού λαμπτήρος είναι ο "Εδισον". Εν τούτοις δεν είναι αυτός. Απλώς ο "Εδισον" είναι ο πρώτος που παρουσίασε τον ηλεκτρικό λαμπτήρα και που παρέδωσε αυτόν σε κοινή χρήση, κι έτσι πήρε τη δόξα και το όνομα του εφευρέτου, επισκιάσας τον αληθινό πρώτο εφευρέτη, που ήταν ο "Αγγλος Μόλενς Χέλτενσν". Αυτός πρώτος κατεσκεύασε, στα 1841, ένα γυλοπάκι αέριο από άερα και τοποθέτησε μέσα ένα σπειροειδές σύρμα πλατίνης. Σ' αυτό το σύρμα διοχέτευσε ηλεκτρικό ρεύμα και παρήγαγε φώς. Καθώς καταλαβαίνετε από την περιγραφή, έπρεπε περί πραγματικού και τελειοποιημένου ηλεκτρικού λαμπτήρος "Υστερα από τέσσερα χρόνια, άλλος "Αγγλος, ο Στάρρ, αντικατέστησε το σύρμα της πλατίνας με νήμα άνθρακος και πέτυχε το ίδιο αποτέλεσμα. Μά, αυτά είναι τα καπρίτσια της τύχης. Αυτό το θαύμα δεν προσείλκυσε την προσοχή κανενός, ούτε και κανείς έστω κι' από περιέργεια θέλησε να το δοκιμάσει κι' έτσι ο ηλεκτρικός λαμπτήρ των Χέλτενσν και Στάρρ, άγνωστος και πέθανε πριν δη το φώς της ημέρας ή μάλλον πριν φωτίση τη νύχτα.

Το πράγμα ξεχάσθηκε τελείως, όταν στα 1873, κάποιος Λόντιγκεν ξαναθυμήθηκε την εφεύρεση των δύο δυστυχών εφευρετών και κατεσκεύασε έναν ηλεκτρικό λαμπτήρα με τριπλό σύρμα, τον έλαυνάρησε καταλλήλως στο κοινό, το όποιον και υποδέχθηκε αυτή τη φορά με μεγάλο ενθουσιασμό τη νέα, καθώς ενόμιζαν εφεύρεση.

Σ', αυτή ακριβώς την εποχή παρουσιάστηκε, επί σκηνής, αν επιτρέπεται η έκφραση, ο "Εδισον και σάρωσε όλους τους προηγούμενους του εφευρέτας. "Αμερικανός, καθώς ήταν δηλαδή πρακτικός άνθρωπος, κατάλαβε την μεγάλη σημασία και την εύρεια διάδοσι που θα είχε ο ηλεκτρικός λαμπτήρ και κατέβαλε κάθε προσπάθεια και όψις χάλασε όλο του το μυαλό και έχρησιμοποίησε όλες του τις γνώσεις για να κάνει την εφεύρεση του κοινόν κτήμα. Τα πρώτα πειράματα του ηλεκτρικού λαμπτήρος τα παρουσίασε τον 'Απρίλιο του 1879 και την 21ην 'Οκτωβρίου του ίδιου έτους ο μεγάλος εφευρέτης παρουσίασε έναν ηλεκτρικό λαμπτήρα, από πάσης άποψως πρακτικό και εύκολο μεταχειρίσιμο, με σύρμα από άπαυθρακωμένο βαμβάκι που μπορούσε να παρήγη φώς επί σαράντα συνεχείς ώρες.

Αυτή η ανακάλυψη έκαμε μεγάλο και πλούσιο τον "Εδισον. Μετά τον "Εδισον, πολλοί ασχολήθηκαν με την τελειοποίησι του ηλεκτρικού λαμπτήρος και έφεραν διάφορες τροποποιήσεις για να τον παρουσιάσουν στη σημερινή του εξέλιξη.

Επωφελησθε

"Ο χρόνος είναι χρήμα" γι' αυτό πρέπει να τον εξοικονομούμε, να έπωφελούμεθα όσο το δυνατόν περισσότερα απ' αυτόν και να μη τον σπαταλούμε άσκοπα και ασυλλόγιστα.

Οι διάφορες εφευρέσεις κυριώτερο, αν όχι μοναδικό, σκοπόν έχουν να εξοικονομούν πολύτιμο χρόνο.

Ο άνθρωπος για να προφθάση, για να κατορθώση κάτι πρέπει να γίνει μηχανή κι' αυτού ακριβώς προσπαθούν να φθάσουν οι σημερινοί εφευρέτες.

Δεν είναι πολυτέλεια να θράζουμε το φαγι μας ή να ψήνουμε τον καφέ μας στην ηλεκτρική κουζίνα, γιατί το χρόνο που θα χρησιμοποιούσαμε ανάδοντας κάρβουνα και φυσώντας τη φωτιά ν' ανάψη την χρησιμοποίησε με για κάτι καλύτερο κι' ωφελιμώτερο. Δεν είναι δαπάνη το ηλεκτρικό τράμ, το αυτοκίνητο ή και τ' αεροπλάνο ακόμα, γιατί τα λεπτά που ξοδεύουμε είναι λιγώτερα από την άργοπορία που ως αποτέλεσμα θα έχη να χρονοτριβούμε περισσότερο και αυτό το διάστημα μπορούμε να το χρησιμοποιήσωμε καλύτερα και ωφελιμώτερα.

Δεν είναι πολυτέλεια, τεμπελιά ή υπερηφάνεια ν' νεβόλη κανείς με ασανσέρ στο πέμπτο ή έκτο πάτωμα του σπιτιού του, αλλά κέρδος χρόνου που αντιπροσωπεύει ωρισμένο χρήμα ή ωρισμένη απόκτηση γνώσεων.

Δεν μιλάω για τους χασιμέρηδες, γιατί αυτοί και με ηλεκτρική κουζίνα να ψήσουν τον καφέ τους, θα τον ρουφάμε επί μια ώρα ή δυο νιζόμενοι στον πλαταγισμό των χειλιών τους, και με τράμ να πάνε στη δουλειά τους θα χάσουν τέσσερα για να πάρουν το πέμπτο γιατί η φλυαρία με τον φίλο τους τους απασχολεί, δεν είναι το ασανσέρ που δίνει άνεση, αλλά το ασανσέρ που δίνει πάλι θα χάσουν τον καιρό τους πιάνοντας κουβέντα στην πόρτα του ασανσέρ με κάποιον γνώριμό τους και εν έλλειψι και με τον γκρουμ.

Μά δλ' αυτά που είπα παραπάνω είναι για τους σφέλους, τους ενεργητικούς ανθρώπους, τους ανθρώπους που πραγματικά θεωρούν τον χρόνο χρήμα και κλέβουν τα πέντε ή δέκα λεπτά που θα περιμένουν το τράμ να διαβάσουν την εφημερίδα τους, τα δέκα ή είκοσι λεπτά της διαδρομής κι' οποιοδήποτε μεταφορικό μέσο για να διαβάσουν ένα βιβλίο ή να κάνουν ένα λογαριασμό τους ή να μάθουν μια ξένη γλώσσα κρατώντας πάντοτε υπό μάλλη ένα βιβλίο ή κάποια μέθοδο.

Το κέρδος του χρόνου είναι το μεγαλύτερο πραγματικό κεφάλαιο κι' επειδή είναι πολύ δύσκολο για τον πολύ κόσμο γι' αυτό είναι και σπουδαιότερο κι' από το χρήμα που πολλές φορές αποκτάται εύκολότερα.

"Ο Ποδσκι έλεγε: «Αυτό που εύχομαι κάθε πρωί πριν βγώ από το σπίτι μου είναι να μη χάσω τις πολύτιμες στιγμές της ημέρας μου».

Στή Φερναντία

"Ίσως για πρώτη φορά ακούτε αυτό το όνομα. Μη νομίζετε πως είναι κανένας άσπρη του κινηματογράφου. Είναι ένα από τα πολλά νησιά του συμπλέγματος των Γκαλαπάγος, στη μέση του Ειρηνικού 'Ωκεανού.

Η παραλία του είναι σκεπασμένη με μαύρη άμμο και μόλις βγίη ο ταξιδιώτης, τον υποδέχονται ολόκληρα κοπάδια κορμοράνων, των χαριτωμένων αυτών πουλιών της 'Ωκεανίας.

Σ' αρκετή απόσταση από την ακρογιαλιά βρίσκεται η μόνη αξία λόγου πόλης 'Ατονάνα, η πρωτεύουσα ν' αυτού, όπου βρίσκεται και το Γαλλικό διοικητήριο, γιατί η Φερναντία, όπως κι' όλα τα νησιά Γκαλαπάγος, είναι κτήσις της Γαλλίας. Σ' αυτή την πόλη έρρισκε κανείς και μερικούς λευκούς, ενώ το υπόλοιπο νησί είναι κατοκημένο από τους ιθαγενείς που σχεδόν όλοι είναι πολιτισμένοι.

Στά βάθη του νησιού, υπάρχει ακόμη η φυλή των Μαπού, καμιά πεντακοσμία ανδρες και γυναίκες που ήσαν άλλοτε ανθρωποφάγοι και πνύ δεν ξέρομε και σήμερα, ακόμη, αν τους πέση στα χέρια τους κανένας λευκός, αν δεν τον ψήσουν σαν αρνάκι του γάλακτος στη σούβλα.

Ο αρχηγός των Μαπού, ένας γέρος καμιά ογδονταπενταριά χρόνων, διακρίνεται απ' όλους τους άλλους, γιατί έχει το πρόσωπό του στυγματομένο και καθώς δηλοποιεί, ζή για να δοκιμάση κανένα ανθρωπινό ποδαράκι κι' ύστερα ως πεθάνη.

"Όλο το νησί είχε κορνιζαρισμένο από ψηλά θουνά, σκεπασμένα με πανύψηλα δένδρα και ιδίως φοινίκες.

Οι ιθαγενείς που κατοικούν στην παραλία είναι πιο πολιτισμένοι, απ' αυτούς που κατοικούν στα βάθη του νησιού. Είναι εύθυμοι, ζωηροί και αρκετά φιλόξενοι. Στις γιορτές φορούν ιδιότροπες στολές και τα κορίτσια, πριν υποδεχτούν κάποιο ξένο, πάνε και πλένονται, χτενίζονται και ντύνονται με τα καλύτερά τους ρούχα.

"Όταν γίνη ένας γάμος στο νησί, οι ιθαγενείς προσκαλούν όλους τους ξένους. Τα κορίτσια τους υποδέχονται με κιθάρες και τραγούδια, περιμένοντας στην πόρτα της καλύβας τους. Μέσα στην καλύβα, αλλά κορίτσια υποδέχονται τους ξένους και τους βάζουν να καθήσουν σε φάβες γύρω-γύρω κι' ύστερα αρχίζουν το χορό, αφού πετάξουν όλα τα ρούχά τους, εκτός από μια κοντή ποδίτσα φιαγμένη από ξερά χόρτα. Οι ξένοι πρέπει να δώσουν στις χορεύτριες από ένα ψεύτικο δαχτυλίδι με ψεύτικη χρωματιστή πέτρα, την οποία κάποιος ξυπνος Γάλλος έμπορος φροντίζει να τους πουλά μόλις πατήση το πόδι του στο νησί.

"Αμα τελειώση ο γάμος, όλοι οι προσκεκλημένοι συνοδεύουν τους νεόνυμφους στην καλύβα τους κι' άμα φθάσουν εκεί, ο γαμπρός βιάζεται μερικές αναρρες φωνές και μπαίνει στην καλύβα του με τη γυναίκα του, αδιαφορώντας πιά για τους επισκέπτες του.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

"Ένα άστυνομικό διηγημάκι του ENTBIN ΤΟΡΓΚΕΡΣΟΝ

— "Ελατήριο, είπατε; Μα να σας πω, έμεις σπανιότατα ψάχνουμε να θρούμε ελατήριο, προκειμένου περί εγκλήματος που έλαβε χώραν στην Νέα-Υόρκη. Αυτή είναι δουλειά του ανακριτού, κι' έμεις περιοριζόμαστε στο να αλλάζουμε μόνον τους υπόπτους. "Αλλωστε σαν πόσα εγκλήματα δεν φαίνονται στην αρχή σαν να έτελεστηκαν δίχως λόγο κι' άφορμή... Νά, καλή ώρα, εκείνες οι μυστηριώδεις επιθέσεις εναντίον γέρον και γρηών. Δεν ήσαν δά και πολλές. Τέσσερις, όλες κι' όλες, μέσα σε όκτω μήνες. "Ήταν όμως φως φανερό, πως δράστης ήταν πάντα το ίδιο πρόσωπο.

"Τρία απ' αυτά τα έπεισείδια συνέβησαν σε πρώτης τάξεως ξενοδοχεία και το τέταρτο μέσα σ' ένα ταξί, την ώρα που κυκλοφορούσαν προς τον σταθμό της Πενσυλβανίας. Και στα τέσσερα, ο γέρος ή η γρηή, έχοντας τις αισθήσεις τους, ζαλισμένοι από χλωροφόρμιο ή αιθέρα... και τίποτε παραπάνω. "Όπως, τούλαχί στον, κατέθεταν την άστυνομία, ο δράστης αρκίονταν να τους αποκοιμίση, δίχως να τους κλέψη τίποτε. Παραπονιόνταν μόνο για πονοκέφαλο, που, όπως αντιλαμβάνεσθε, ήταν απλώς αποτέλεσμα του ναρκωτικού.

"Οι σχετικές έρευνές μας απέδειξαν πως τα τέσσερα θύματα ήσαν πλουσιότατα άτομα που κατείχαν έξεχουσα θέσι στην κοινωνία. Στις επιθέσεις, που έλαβαν χώραν μέσα σε ξενοδοχεία, ο δράστης έμπαινε στα δωμάτια μ' αντικλειδιά ή με δποιοδήποτε άλλο διαρρηκτικό εργαλείο. Τα θύματά του ένοιωθαν μια δυνατή μυρωδιά, μέσα στον ύπνο τους, και ξυπνούσαν άργότερα με ζάλες και πονοκέφαλο, κι' έσπευδαν να τη λεφάνησουν στον θυρωρό, να υαμαρτυρηθή.

"Στην υπόθεσι του ταξί, κάποιος γηραιός κύριος απ' το 'Οχάιό διευθυνόταν προς τον σιδηροδρομικό σταθμό, και καθώς δεν γνώριζε καλά την Νέα-Υόρκη, δεν μπόρεσε ν' αντιληφθί ποιο τον ώδηγοῦσε ο σωφείρ. Σε κάποια σκοτεινή

πάροδο της 11ης λεωφόρου, ο οδηγός σταμάτησε το αυτοκίνητό του και, θλαστήμοντας, έξηγησε στον πελάτη του, ότι είχε σπάσει το πίσω λάστιχο. Προφασίστηκε πως ν' πάρη κάτι εργαλεία κάτω από το κάθισμα, κι' άμέσως μετά ο γέρος έχασε τις αισθήσεις του. Του είχε κομίστο πρόσωπο ένα κομμάτι πανί, ποτισμένο μ' αιθέρα. Σημειώστε ότι το θύμα είχε θαλίτσα του θαρύτιμα κοσμημάτων, που τότε φέριε απ' το έξωτερικό για τη γυναίκα και την κόρη του, αξίας αρκετών χιλιάδων δολαρίων. "Έξ άλλου, στο πορτοφόλι του, είχε κάπου 900 δολάρια σε χαρτονομίσματα.

"Ο κακοῦργος ν' άγγιξε καν. Και τώρα, για πήτε με το νομό σας, τί κατέθεσε ο γέρος, στον άστυνομικό που τον ανέκάλυψε, σε λίγο, εξαπλωμένον στο πεζοδρόμιο; "Ότι του είχαν κλέψει τα δόντια! Μάλιστα, κύριοι μου, την τεχνητή σιαγόνα του! Αυτό μάς έδειξε σε σκέψεις και σπεύσαμε να ανακρίνωμε έκ δευτέρου τα τρία προηγούμενα θύματα, που είχαν, εν τω μεταξύ, επιστρέψει στις πόλεις όπου κατοικούσαν. Κι' όλοι τους θυμήθηκαν πως κι' οι δικές τους τεχνητές μασέλες είχαν εξαφανισθί. Δεν το είχαν, λέει, καταθέσει στην αρχή, γιατί ήσαν ακόμα παραπάνω απ' την άπισταυτη περιπέτειά τους. "Ο Τζέο Χούλμπερτ είχε πάρει κατάκαρτα την υπόθεσι αυτή και με παρακάλει να του αναθέσω την διαλεύκανσί της. Μοδ έήτησε επίσης την άδεια να επισκεφθί και για τρίτη φορά τα τέσσερα θύματα, κι' όταν επέστρεψε, άστραφτε όλος από χαρά.

— Κύριε επιθεωρητά, μου είπε. Κάτι μυρίζομαι και σας είπα πως μια τελευταία χάρη. Στείλτε με στο Ιατρείο.

— Τι έκανε λέει; Εαφνιά, σθηκα εγώ. Μα για στάσου, Τζέο, σαν να τα παραφουσκώνης τα πράγματα. Δεν πρόκειται εδώ για κανένα φοβερό εγκλημα. Τέσσερις μασέλες χάθηκαν όλο κι' όλο...

"Ο ντέτεκτίβ μου όμως, το είχε πάρει απόφασι, κι' έσπευσε ν' άντιληφθί για τη Γαλλία, μόλις πήρε την άδειά του, για τις δια-

κοπές. Κι' όμολογώ πως αυτό που απέκλυσε στην γαλλική πρωτεύουσα, μάς άφησε κατάπληκτους, κι' έμένα κι' όλους τους συναδέλφους μου. Διεπίστωσε, ότι τα τέσσερα θύματα των μυστηριωδών επιθέσεων είχαν παραγγείλει τις τεχνητές δοντοστοιχίες τους σε κάποιον "Αμερικανό γιατρό, εγκατεστημένο στο Παρίσι — τον δόκτορα Στιούαρτ Γιάρντουε — ο οποίος δημοσίευε τακτικά σε άγγλόφωνες εφημερίδες άγγελίες, διαφημίζοντας την ειδικότητά του. "Ήταν γνωστότατος, και την πελατεία του την άποτελούσαν ιδίως πλούσιοι "Αμερικανοί περιηγηταί.

— Και στις τέσσερις περιπτώσεις, που μάς άπασχόλησαν, ο δόκτωρ Γιάρντουε δεν είχε προφτάσει να τελειώση την εργασία του, προ της αναχωρήσεως των πελατών του, και τους είχε συστήσει κάποιον συνομιληφό του, στην Νέα-Υόρκη, με τον όποιον είχε συνταξιοσθί και που θα άπετελείαν τις σιαγόνες, που τους είχε έτοιμάσει. Οι τέσσερις όμως αυτοί πελάτες του είχαν άμελως να επισκεφθούν τον δοντογίατρο της Νέας-Υόρκης.

"Σαν τα πληροφορήθηκε όλα αυτά, ο Χούλμπερτ άνέθεσε σε κάποιον μεσόκοπο άστυνομικό να παρουσιάσθι στον Γιάρντουε και να του παραγγείλη μια τεχνητή δοντοστοιχία, έπειγόντως. Φυσικά, η δουλειά δεν τέλειωσε στην ώρα της, κι' ο γιατρός συνέστησε στον πελάτη του τον συνέταιρό του της Νέας-Υόρκης, που θ' άποτελείαν την εργασία. Για κακή του τύχη,

ο ντέτεκτίβ Χούλμπερτ άνέλαβε να την άποτελειώση ο ίδιος. Παρέδωσε τ' άσσοειομη σιαγόνα σε κάποιον γνωστό του δοντογίατρο, ο όποιος άνεκάλυψε, κρυμμένα άριστοτεχνικά στο κούφωμα των πινδ μεγάλων δοντιών, όκτώ διαμαντία και σμαράγδια των τριών έως έξη καρατιών το καθένα, κι' άξίας πενήντα χιλιάδων δολαρίων!

"Ο δόκτωρ Γιάρντουε άσυνελήφθη, την ίδια ακριβώς μέρα που συλλαμβάναν τον Νεοϋορκέζο συνέταιρό του. "Επί έφτα ολόκληρα χρόνια, οι έξυπνοι αυτοί κύριοι έκρυβαν πολύτιμα πετράδια στα στόματα των άνιποπτων πελατών τους, που άνελάμβαναν έτσι να τα ελίσουν άτελώνιστα στην "Αμερική, προς μεγάλην ζημίαν του Δημοσίου. Οι περισσότεροι απ' τους πελάτες δεν παρέλειπαν να επισκεφθούν τον δοντογίατρο που τους είχε συστήσει ο Γιάρντουε. "Ο «συνέταιρος» αφαιρούσε τα πετράδια, αντικαθιστούσε τα κούφια δόντια, κι' όλα πηγαιναν κατ' ευχήν. Δεν έπρεπε, όμως, να χαθούν και τα διαμαντία που κουβαλούσαν στο στόμα τους οι τέσσερις που είχαν ξεχάσει την ύστασι του Γιάρντουε. "Ετσι έξηγούντο οι τέσσερις μυστηριώδεις επιθέσεις.

"Το εύχάριστο είναι πως ο Χούλμπερτ, με την άμοιβή που είσπραξε, παραιτήθηκε από το σάμα, κι' άνοηξε δικό του ιδιωτικό διεθνές γραφείο ντέτεκτίβ. Εύχάριστο, φυσικά, για κείνον, και δυσάρεστο για μάς, που χάσαμε έναν τόσο άξιο συνάδελφο...

ENTBIN ΤΟΡΓΚΕΡΣΟΝ

Κουβεντούλες

« Δέν καταλαβαίνα, κυρία μου, μού έλεγε τίς προάλλες Ένας φαρμακοποιός της γειτονιάς μου, όπως είνε δυνατόν νά μπαί νη μία κυρία σ' ένα κατάστημα καί νά ζητή νά την έξυμνηρητουν χωρίς νά διανοήται ότι η στοιχειώδης εύγένεια απαιτεί νά πη ένα ευχαριστώ όταν φεύγει καί ένα καλημέρα όταν έρχεται.»

Σημειώστε δε ότι ο περί ου δ λόγος φαρμακοποιός φημιζέται γιά την εύγένειά του καί την μεγάλη του άνετικότητα. Έτυχε πολλές φορές νά τον παρακολούθω καί όμολογώ ότι έθαύμασα την ώραία του συμπεριφορά, όπως ώκτειρα καί την άγνεία πολλών κυριών πού κάθε άλλο παρά άξιζούν νά λέγονται κυρίες.

Αν ήξεραν πόσο αξιολογήτην έντύπωσι κάνουν όσες αυτές πού νομίζουν ότι θά επιβλήθουν με τέτοια διαγωγή.

Πόσες φορές θά τό πούμε γιά νά τό καταλάβουν ότι ο ύπάλληλος ή ο καταστηματάρχης έχει την δικαίαν άπαιτήσιν νά τον σεβασθούν καί νά του φερθούν με εύγένεια, τότε δε μόνον θά καμψί καί αυτός τό ίδιο, άλλως δέν πρεπει νά παρασπουμάει άν χασή την υπομονήν του. Μη λησμονούτε ότι τόσον ο καταστηματάρχης όσον καί ο ύπάλληλος, λόγω του επαγγέλματός των κούράζονται πολύ, έχουν ν' αντιμετώπιζούν δι ακώς τις ιδιοτροπίες του ένοχού καί του άλλου, επόμενον λοιπόν ίνε νά έννευρίζονται εύκολα καί νά μψν άνέχωνται άσχημο φέρνιμο. Δέν πρέπει άρα οι πελάται, του δέν έχουν άλλες σκέψεις από τις άτομικές των, νά προλαμβάνουν κάθε περιττήν ένόχλησιν δι εκκλύνοντες τό θαρρό έργον τους.

Πόσες φορές δέν συμβαίνουν τέσς ότ τάχα έκτροπα πού ως επί τό πλείστον δέν όφείλονται πούς ελεπρόκτορας, ούτε στους ίδιους αλλά στους επιβάταις.

Με αυτό δέν θέλωμε φυσικά νά υποστηρίξωμε ότι όλοι οι τροχιολογικοί έχουν άμεμπτη συμπεριφορά, αλλά σ' έμάς δέν έννοπύεται νά τους δώσωμε τό καλό παράδειγμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΕΣ

Τό φθινόπωρο είνε ή κατ' έξοχην έποχή της τουαλέτας του σπόρ έν τή κυριολεξία. Με τις πρώτες δροσίδες τά άγαπητά σπόρ έξαναρχίζουν, τό τένις, οι έκδρομές, τό γκόλφ, επόμενον λοιπόν καί ή τουαλέτα νά είνε άνάλογη.

Πρώτο άπ' όλα άς έξετάσωμε τί χρώματα λανσάρει ή μόδα έν φέτος, πράγμα πού ένδιαφέρει λ. δ. α. τέρως κάθε γυναίκα.

Όπως ή φύσις κατά την μεταβλητικήν αυτήν έποχήν συνδυάζει όλες τις άποχρώσεις της τριβός με την πράσινη ακόμη ελάσσησι καί με τά κοκκινόχρυσα φύλλα της, έτσι καί σ' ένα γυναικείο σύνολον θά ίδωμε συνδυάζομενα τά πλέον άπροσδόκητα χρώματα.

Ότι έννοτιάζει τή

Συνηθίζεται έξ έλλου ο συνδυασμός φούστας καί ζακέτας του αυτού μόν χρώματος, άλλα άποχρώσεως διαφορετικής.

Λ.χ.: Με μία φούστα πράσινη μπορούμε νά φορέσωμε ζακέτα σέ χρώμα επίσης πράσινο, άλλα θαυτέρου τόνου. Με φούστα πού έχει χρώμα αμαίς φορούμε ζακέτα κεραμιδιά. Καί άλλοι, όμως, συνδυασμοί, δέν άποκλείονται, όπως φούστα σέ πρασινωπό χρώμα κέδρου, μπλούζα άνοικτωτερη καί ζακέτα από λαϊνάς γκοί. Ός συμπλήρωμα μία έσάρπα γκοί καί πράσινη.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΕΣ ΚΑΙ ΦΟΥΣΤΕΣ

Τό ένδευτεγμένο ύφασμα γιά τό είδος αυτό είνε τό έρσεύ ή τά πλεκτά του χερσού ή τό ύφασμα πού λέγεται ζέρσεύ-σιρε.

Τά φορέματα πού προορίζονται γιά σπόρ γίνονται καί αυτά με δύο διαφορετικά χρώματα συμπληρώνόμενα με μία λεπτή δερματινή ζώνη ένός διαφορετικού χρώματος.

Ός γαρνίρισμα έχουν συχνότατα έσάρπες διαφόρων χρωμά-

των πού πλέκονται μαζί ως είδος πλεξίδα καί τυλίγονται γύρω στον λαιμόν.

Γαρνιρίσματα αυτών των φορεμάτων είνε: κουμπιά, έκαίρι, φράντζες καί τά παρόμοια.

Όταν ράβωμε φούστα γιά φόρεμα ή έν γένει κοστούμι σπορά τίφ, προσέχομε νά δώσωμε άρκτετό φάρδος στην φούστα καί συνήθως της τοποθετούμε έμπρός κουμπιά άπ' επάνω ως κάτω, γιά νά μπορεί άν παραστή άνάγκη ν' άνοιξη άφήνοντας νά φανί τό σόρτ πού έχει φυσικά τό ίδιο χρώμα με την φούστα.

Τό πλάτος της φούστας μπορεί επίσης νά δώθι με μία κουφόπιετα πίσω ή με τρείς στά κάθε πλάι γαζωμένες επάνω καί έλευθερες κάτω.

Όσο γιά τό επάνω μέρος της φούστας με σχετικές ντεκούπ, δίνει την έντύπωσι άμπεισμένη καί άνεβαίνει πύ ψηλά από τη μέση.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Τά σπορτίφ επανωφόρια γίνονται από ύφασματα μάλλινα έξαιρετικά λεπτά καί όσον άφορρά έθρος καί όσον άφορρά τον χρωματισμόν. Έχουν ίσια γρομ-

μή με ζώνη στη μέση, πού νά δοπεί νά σχηματίζουν έλαφρό μπλουζέ.

Οι γιακάδες τους έχουν σχήμα τετράγωνο ή στρογγυλό άναλόγως του τί πηγαινεί στη φυσική γυναικά.

Καί έδώ έχομε ένίστε συνδυασμό δύο χρωμάτων καί μη σάς φανή παράξενο άν ίδήτε τό επάνω μέρος του επανωφοριού νά έχη διαφορετικό ύφασμα από κάτω. Συνδυάζονται δε όχι μόνον χρώματα, άλλα καί είδος ύφασματος: καντριγιέ με μόνόχρωμο, μόνόχρωμο με ριγέ κτλ.κτλ.

ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΜΟΔΕΡΝΑ

Σωστή επανάστασις στά έφετείνια χτενίσματα, φαίνεται ότι τά κομμένα μαλλιά θά κατακτήσουν πλέον άνισχρονομιάς. Άφού άφήσαμε μακρότερα μαλλιά, άφού έπέρσσε μία έποχή πού δέν μπορούσε κανείς νά ίδι γυναικείο λαϊμό χωρίς μπουκλίτσες, άρχισαμε σιγά σιγά νά άνεβάζωμε τά μαλλιά, σχηματίζοντας ρουλά, αυτό δε γιά νά καταλήξωμε στο σημερινό χτενίσμα πού συνίσταται σέ τράχημα των μαλλιών πρós τά επάνω, καί άφού τεντωθούν καλά τά μαλλιά νά γίνονται οι άκρες τους μπουκλίτσες καί νά κορφώνονται στην κορυφή. Έτσι έκ πρώτης όψεως δταν έλέπη κανείς ένα γυναικείο κεφάλι, τό παρομοιάζει πολύ με κεφάλι άρχαίου εφέδου.

Είνε άνάγκη νά τονίσωμεν ότι τό χτενίσμα αυτό είνε κατάλληλο γιά νέες καί όχι γιά ηλικιωμένες πού έχουν χάσει κάθε φρεσκάδα.

Ο καλλωπισμός

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Η γυμναστική συντελεί στη διατήρησι της γραμμής, άλλα ο πάχυνον γυναικεί πού προσφασίζονται ότι δέν έχουν ούτε τά μέσα ούτε τον απαιτούμενο καιρό νά κάνουν γυμναστική στήν σ' αυτές ακριβώς άποτεινόμεθα γιά νά τους πούμε ότι ούτε έξεδα πολλά χροιάζονται, ούτε δαπάνη χρόνου.

Η γυμναστική, πού είνε άπαραίτητη σέ κάθε γυναίκα, μπορεί κάλλιστα νά γίνη μέσα στο δωμάτιό της καί δέν απαιτούνται άργαλα ούτε έξεδα, μόνον ένας πινάκας με άσκήσεις, τον όποιον θά ακολουθούν με σύστημα, προσθέτοντας ένα-δύο γυμνάσματα κάθε ήμέραν.

Η γυμναστική, πού είνε άπαραίτως μετά τό λουτρόν καί ει δυνα, τον χωρίς καμμίαν περιβολήν. Θά κάνετε γυμναστικήν ειδικώς γιά την κοιλιά, τους γοφούς καί τά πόδια. Θά έπιμενέτε δε περισσότερο άνάλογως του τί θέλετε νά έπιτύχετε. Μερικές θέλουν νά δυναμώσουν τό στήθος, άλλες θέλουν νά ρίξουν την κοιλιά, άλλες νά άδυνατίσουν τους γοφούς κτλ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Μη λησμονήτε ότι όπως φροντίζετε γιά τό μακιγιάρισμα του προσώπου σας, έτσι πρέπει νά φροντίζετε καί γιά τό ξεμακιγιάρισμα—άν επιτρέπεται ή έκφρασις.

Τό ξεμακιγιάρισμα θά γίνηται κάθε βράδυ με κάποιαν ειδική λιπαρά ουσία. Αν έχετε ξηρά επι-

γυναικά

δερμίδα, ένα οιοδήποτε κολκρέμ ή λαϊνολίνη ή πομάδα από άγγούρια είνε κατάλληλα. Αν όμως έχετε λιπαρά έπιδερμίδα, τότε προτιμήσατε μία λοσιόν προσώπου πού έχει ως έσαιν τό ροδόνερο καί περιέχει καί γλυκερίνην σέ πολύ μικρή ποσότητα.

Τρίβετε καλά τό πρόσωπο νά έλευθερωθι από κάθε κόκκινο χρώμα ή πούδραν καί έξακολουθήτε άλλάζοντας θαμβάκι, έως ότου ίδήτε τό θαμβάκι καθαρό. Μη καί μάσθε ποτέ χωρίς αυτό τό καθαίρισμα του προσώπου πού είνε άπαραίτητο. Έτσι θά μπορείτε νά μακιγιαρισθίτε την άλλην ήμέρα χωρίς νά φοβάσθε πως θά κουράσετε την έπιδερμίδα σας.

Η καλή συμπεριφορά

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΝΑ

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

Μερικοί άνθρωποι έχουν την κακή συνήθεια νά μψν είνε ποτέ άκριβείς όταν προσδιορίζουν μίαν ώσαν καί αφήνουν τους άλλους νά περιμένουν. Αυτό δέν είνε δόλου εύγενικό, διότι τό νά άργυπορή κανείς είνε τό ίδιο σάν νά μψν κρατά τό λόγο του. Τό σωστό είνε όταν μάς περιμένουν στίς 5 νά φθάνωμε στίς 5 άκριβώς, όχι στίς 5 καί 10 ούτε στίς 5 καί 5. Τό ίδιο καί νά μιά πληρωμή πού έχομε νά κάμωμε. Αν πρόκειται νά την κάμωμε στίς 30 του μηνός, νά μψν την άναβάλλωμε ούτε μιά ήμέρα καί άν συνιδή κάτι άπόστοπτον, πού νά μάς έμπεδίσουν νά φανώμε συνεπείς, νά σπεύσωμε νά ζητήσωμε συγγνώμην καί νά ζητήσωμε μία μικρή προέσμια.

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τίποτε δέν δικαιολογεί έναν κύριο νά υπαίτη στήν σθήσανα της άναουνης ένός λατρού, ένός δικηγόρου κτλ., χωρίς νά θγάλη άμέσως τό καπέλλο του καί τό επανωφόρι του, όπως επίσης χωρίς νά σκουπίση καλά τά πόδια του στήν ψάθα της πόρτας.

Ο κύριος επίσης δέν δίνει ποτέ γαντωμένο χέρι σέ μία κυρία, την όποιαν χαιρετά, άλλα θγάζει προηγουμένως τό γάντι του. Αυτός είνε ο λόγος πού οι κύριοι έχουν μισοφορεμένους πάντοτε τό δεξί τους γάντι.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

Τώρα πού μπαίνει τά κομψά πύ εύκολα από άλλους καί ύπάρχουν έξοχές στίς όποιες δέχονται, κόττερτα πού προσφέρουν φιλοξενία καί τόσα άλλα, τό ζήτημα των παρουσιάσεων άπολοποιήθηκε κάπως.

Οι φίλοι δικαιούνται νά φέρουν στο σπίτι του φίλου τους έναν φίλο καί δέν είνε πάντοτε ύπερφυοι γι' αυτόν πού φέρνουν, διότι δέν έξέρουν πολλές φορές τό παρελθόν του, άφού τον γνώρισαν καί αυτός σέ κάποια έξοχή ή σέ μίαν έκδοσίη. Πολύ σωστό, γι' αυτό όμως δέν έχουν την άπαιτήσιν νά τον έγκολπωθι άμέσως ή σ' όκονεία πού τον δέχεται. Ιού φέρονται με εύγένειαν, τον περι-

ποιούντά, τοδ προσφέρουν φιλοξενία, άλλα δέν τον κανουν φίλον. τον κρατούν εις καποιαν άπόστασιν καί έχουν όπ' όμιν ότι με τον κύριο ή την κυρία πού έγνωρισαν κατ' αυτόν τον τρόπον δέν μπορούν παρά νά μείνουν ή άπλοι γνώριμοι έως ότου δοθι έκαστε-ρωθεν ή εύκαιρία νά συνάψουν φίλιν.

Μικρές συμβουλές

ΔΕΝ ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΤΑΚΤΟ

Κατ' αυτές παρακολουθώ τό δράμα μιάς μητέρας πού έχει άνάγκην νά έργασθι καί δέν μπορεί νά τό κάμψι, διότι δέν έξέρει τί νά κάμψι τό παιδί της. Τού έδωσε τέτοια άνάστροφή, ώστε σέ ηλικίαν ε' έτών πού είνει τώρα, έχει κατητήσει τόσο άνυπόφορο, πού ή γαργιά του άδυνατεί νά τό κρατήσιν κοντά της από φόβο μηπως δέν θά μπορεί νά τό καμψι καλά όπως λέμε. Σας έρωτώ όμως: φταίει τό παιδί ή οι γονείς πού έδωσαν άσχημα τά πρώτα χρόνια, ώστε νά συνηθισούν τό παιδί του νά φέρεται καλά;

Μερικοί γονείς από κακώς έννοσημένη άγάπην, δέν μαλώνουν ποτέ τά παιδιά τους σάν είνει υικρά, καί έξ οίτίας αυτής της άδυναμίας των υποφέρουν άργότερα καί αυτοί οι ίδιοι, ένδ συγγράνας δέν προσφέρουν καμμίαν έκδούλευσιν στο παιδί τους, διότι τό κάνουν νά είνει άντιπαθητικό σ' όλους. Είνει τόσο εύκολο πράγμα νά συνηθισώμε από μικρό τό παιδί μας τί είνει καλό καί τί είνει άσχημο. Μη νομίζετε πως απαιτούνται φωνές, μαλώματα ή έύλο. Όλίγη άσσηρότης μόνον καί ένα ύψος κατηγορηματικό γιά ν' άννούμεθα ότι πρέπει ν' άσυνθώμε χωρίς νά υποχωρώμε ποτέ.

Ο χαρακτήρας του παιδιού φορμάρεται από τους πρώτους ήνας καί μη σάς φανή ύπερβολικό άν σάς πούμε ότι καί στην κομψία άκόμη όταν θοισκεται ένα μωρό, πρέπει νά αίσθανθι ότι με τό νά κλησθι νά φωνάζη δέν θά έπιτύχη τίποτε.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΒΛΕΨΙΣ

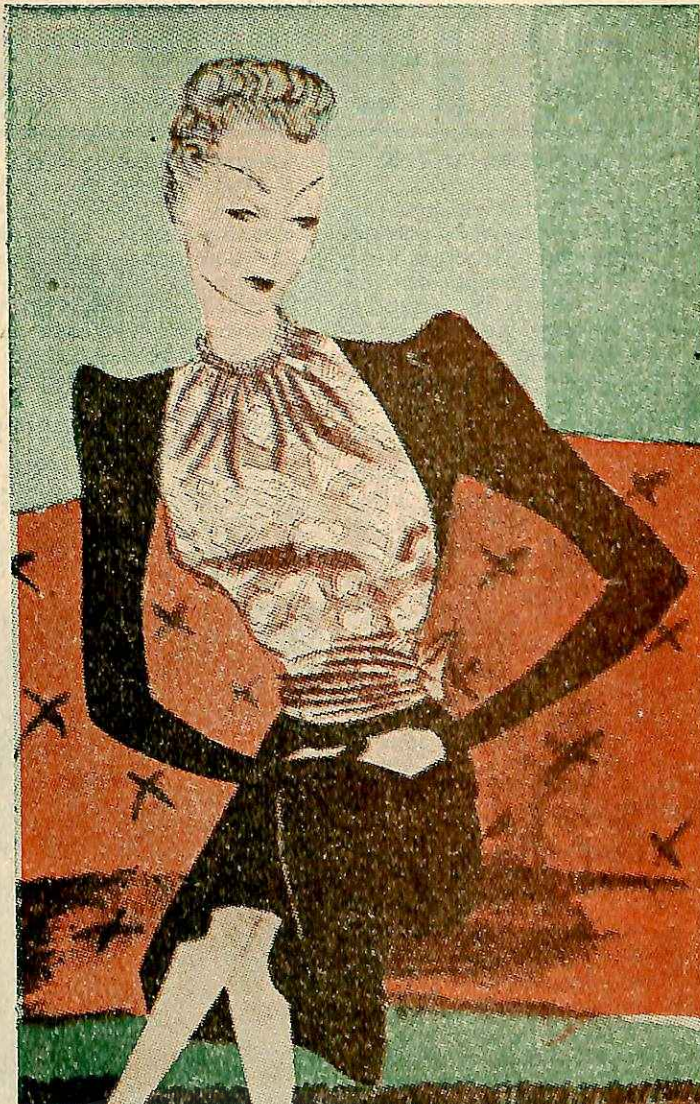
Οι Άγγλίδες άνέρες πού φιμίζονται διότι έξέρουν ν' άναβρέψουν παιδιά δέν τους άπαγορεύουν ποτέ τά παιχνίδια την ώρα πού πρέπει, ούτε έμπειδίζουν την άνάπτυξη της πρωτοβουλίας των. Άλλ' άλλάξτε έπιβλέψουν, όπως ώστε νά περιβούν με τά ίδια τους τά ήτία ότι τά παιδιά δέν κάνουν κακή γρήν της έλευθερίας τους. Άπ' τά σιγνίδια του φαίνεται ένα παιδί τί γαρκτηση έχει καί μπορούμε νά είνεθα έσβαίει ότι άν του επιτρέψωμε νά κάμψι μία διασολιά, θά τό βοηθήσωμε νά κάμψι τό ποτό κακό όθμα. Σ' αυτό τό ζήτημα πλέπει νά έμμεθα άνελιγτες, διότι ή παρκατική άδυναμία μπορεί νά ένη άλθροια άποτέλεμα γιά τό μέλλον του παιδιού.

Τό σπίτι

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ ΤΣΑΓΙΟΥ

Υλικά: 4 σούδα, 1/2 ποτήρι βούτυρο, 1 ποτήρι ζάχαρι, 1/2 όκά άλεύρι, χυμός μισού λεμονίου, 2 κουταλιτσές άμυαλιά, σκόνη.

Κτυπάτε τ' αυγά, ρίχνετε τη ζάχαρι, τό βούτυρο, τό λεμόνι την άμυαλιά καί δουλεύετε. Στο τέλος, ρίχνετε τό άλεύρι, χυμόνε καί πλάθετε διάφορα σχήματα, τά όποια τοποθετείτε στή λαμαρίνα καί στέλνετε στον φούρνο.

Εάν ή άλλανή κοραζ σάς φαίνεται πως θά σάς καθυστερήσσι σέ μία περίπτωση βιαστικού ντυσίματος γιά βραδυή έξοδο, προτιμήσατε τό μπολερό αυτό από μαύρο βελούδο ντραπαρισμένο μπροστά με λαμέ έμπριμέ

Η επίπλωσις

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΥΛ

Άλλοτε έδωλαμε στά πλούσια ίσπία σολονάκια διαφόρων στύλ: Λουδοίκων, Άναγενήσεως, Αυτοκρατορίας καί άλλα, σιγά σιγά όμως αυτά όλα καταργούνται, διότι οι άνθρωποι γίνονται ήρακτικώτεροι καί άπλοποιούν τά σφραγίσματα την ζωήν τους. Όλα αυτά τά στύλ ήσαν καλά καί εύμορφα άπαιτούσαν όμως τεραστίαν δαπάνη δια την κατασκευήν τους καί την συντήρησιν τους. Έπειτα όποτελούσαν τρόπον τινά παραφάνιν με την σήμερινήν άντικειμενικήν των σπιτιών καί δια τους λόγους αυτούς καταργήθησαν. Θά ίδωμε άκόμη μερικά τέτοια στύλ σέ παλαιά μέγαρα πού όλοένα έκλείπουν, διότι καί αυτά σάν τά χροιά άντικεισθίσονται με ταυκα κοσμήτες μόδερους πού δέν έχουν ίσως την μεγαλοπρέπεια των παλιών άρχοντικών παρουσιάσεων όμως άνεσιν καί την τελευταίαν λέξιν του πολιτισμού.

Στίς πολυκατοικίες αυτές πλεονάζει ή επίπλωσις σέ Άγγλικό στύλ ή τά περίφημα εις τό είδος των ηνωστικά έπιπλα πού εναρμονίζονται με την έποχήν μας.

Θά ήταν μεγάλη παραφάνια νά έπιπλώσωμε ένα διαμέρισμα μόδερας πολυκατοικίας με έπιπλα Λουδοβίκου 16ου ή σέ στύλ παλιών άρχοντικών παρουσιάσεων όμως άνεσιν καί την τελευταίαν λέξιν του πολιτισμού.

Η άλληλογραφία μου

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΙΑΝΑΝ.— Δέν μπορώ νά σάς έγυνηθώ ότι θά έπιπυχνάτε σέ όλη σας τη ζωή όραιο χρώμα μαλλιών, διότι πρέπει νά έχετε όπ' όμιν ότι τό θάψιμο σάν τό χρόνο έξασθενεί τις τρίχες καί αυτό φυσικά έπιπυχνάει τό χρώμα πού δέν μπορεί νά γίνη πιά τό ίδιο. Πάντως σάς συνιστώ ν' άποσάψτε σέ καλόν κομμωτήν, μη επιδιώκοντας όκονομίσιν, πού μπορεί νά είνει επιβλαβής.

Ε ΠΟΛ. ΧΑΛΑΝΔΡΙ.—Μολονότι θά σάς λυήσω, δέν μπορώ νά μψ σάς πω την άλήθειαν, ότι δηλαδή ο νέος, πού σάς έφέρθηκε έτσι, θέλησε νά περάσσι την ώρα του μαζί σας καί πρέπει νά παύσατε νά τον σκέπτεσθε. Με τό νά του γράψετε, δέν θά έπιτύχετε τίποτε άλλο, παρά νά ταπεινώσθε χωρίς νά φέρετε άποτέλεσμα.

ΜΙΑΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ, ΚΑΙ ΣΤΟΡΙΔΙΟΝ.— Φυσικό τώ λόγω τό πρόσωπό σας είνε λευκότερο από τό λαιμό. Μη θάξτε κρέμες ούτε πούδραν. Θά άσπρίσσι σιγά σιγά ο λαιμός σας άν τον άλείψετε με άεραστο γάλα καί σάν τή χρόνυ θά ίδήτε μεγάλην ώφέλειαν.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΝΗΜΑ ΑΚΤΙΣ

ΕΠΕΙΤΑ από τα πολύχρονα πειράματα, παρήχθη ένα νέο νήμα κατά το 1)3 λεπτότερο από το μετάξι. Αυτή η υπερ-λεπτή άκτινα κατασκευάζεται από την πολυτοπιμμένη «ψίχα» του ξύλου.

Ο επιστήμων δόκτωρ Έρνεστο Μπένγκκερ εξέπληξε τελευταίως την αμερικανική χημική Έταιρία γνωρίζοντας ότι το νήμα αυτό είναι τόσο λεπτό, ώστε αν μία μπάλλα της μισής όγκας ξετυλιχθεί, μπορεί να επεκταθεί από το ένα ως το άλλο άκρον των Ηνωμένων Πολιτειών. Γι' αυτό καταστή δυνάτη η βιομηχανική παραγωγή της νέας αυτής ύλης, χρειάζονται ολωσδιόλου διαφορετικά μηχανήματα — λεπτότερα — και νέες χημικές συνθέσεις για τη βαφή του.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

ΕΝΑΣ Άγγλος πλοίαρχος, ονομαζόμενος Λόγκ, ήταν τόσο έρωτευμένος με τη θάλασσα, ώστε στα 60 χρόνια του και όταν επρόκειτο να αποσυρθεί από το ναυτικό έπαγγελμα, επέμεινε σε όλες τις ατμοπλοϊκές εταιρίες να νοικιάση μία καμπίνα για όλη την υπόλοιπη ζωή του. Μολαταύτα η προσφορά του δεν έγινε δεκτή, γιατί οι κανονισμοί δεν επέτρεπουν μόνιμη κατοικία στα σκάφη σε άτομα που δεν εκτελούν υπηρεσία σ' αυτά.

Η ΒΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

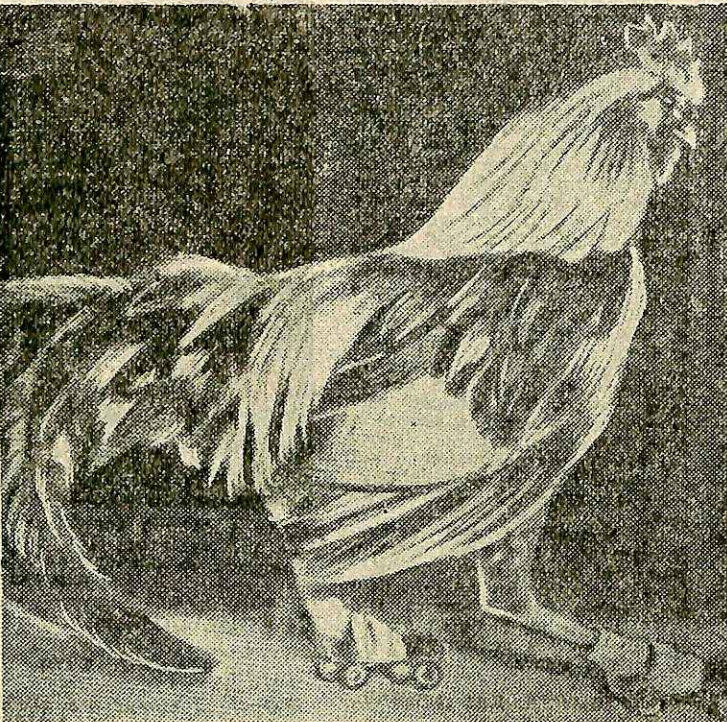
ΠΟΛΥ λίγες γυναίκες μπορούν να μάς πουν γιατί η βέρα φοριέται στο τέταρτο δάχτυλο του αριστεριού χεριού. Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι νόμαζαν αυτό το δάχτυλο «Ευαίσθητο δάχτυλο» πιστεύοντας ότι από αυτό πήγαινε κατ' ευθείαν στην καρδιά μια φλέβα και έτσι κανένα βλαβερό αντικείμενο δεν μπορούσε να το άγγιξη χωρίς να μεταδώσει την επίδρασή του στην καρδιά.

Αυτή είναι μία από τις αιτίες που το δαχτυλίδι περνιέται σ' αυτό το δάχτυλο την ώρα του γάμου. Μια άλλη αιτία είναι ότι αυτό το δάχτυλο είναι το μόνο που δεν μπορεί να

κρατηθεί ίσια χωρίς τη συντροφιά ενός άλλου δαχτύλου. Έτσι σπανίως προσβάλλεται. Εκλέγεται δέ το αριστερό χέρι γιατί δεν χρησιμοποιείται συχνά, γεγονός που καθιστά τις πιθανότητες του σπασίματος του δαχτυλιδιού λιγότερες.

ΑΡΟΤΡΑ ΜΕ... ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΕΝΑ έργοστάσιο στο Σικάγο κατασκευάζει αροτρα με... ραδιόφωνο! Έτσι οι γεωργοί την ώ-

Ο Άμερικανός — τί άλλο; — γαιοκτήμων Σάμουελ Τέκ έξευμάσε έναν κόκκορα στο πατινάζ και τον έπεδειξε κατά την τελευταία πτηνοτροφική έκθεση του Κεντούκι. Ο κόκκορας — πατινέρ έβραβεύθη με το έπαιθλον «Λίνκολν».

ρα που θα καλλιεργούν το χωράφι τους, θα μπορούν κάλλιστα να ακούν και μουσική, ή όποια φυσικά, θ' αρέξουν την νεργητικότητα τους αποδίδοντας περισσότερη δουλειά.

Τα ραδιόφωνα - αροτρα είναι οικονομικά και σύντομα θα μπουν σε έμπορική χρήση.

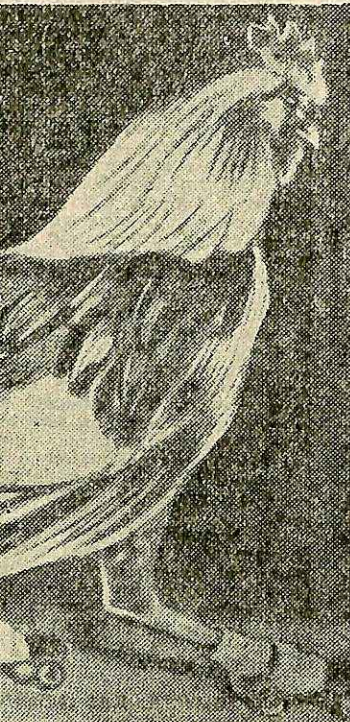
Το μηχανήμα είναι έφωδιασμένο μ' έναν δέκτη υπερβραχέων κυμάτων, και λειτουργεί άφωγα όλην την ώρα που κινείται το αροτρο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΡΩΤΟΣ

ΤΑ παπούτσια για εκείνον που τα φορεί και τον κοινό παρατηρητή που τα βλέπει είναι ένα στολίδι στα πόδια του άν-

θρώπου, στην... αρχή τουλάχιστον. Όσοσο, ενώ ο ψυχολόγος διαβάζει τον χαρακτήρα του κατόχου στο περίεργο σχήμα τους, ο πιστήμων μπορεί να ανακαλύψει σ' αυτά διάφορα πειστήρια της υγείας του.

Τα πόδια του ανθρώπου ιδρώνουν έλευθερα. Έτσι, όταν το έσωτερικό δέρμα του παπουτσιού βρεθεί ούρικόν οξύ, ο έξεταστής βγάζει το συμπέρασμα ότι ο κάτοχος τους υποφέρει ή από αρθρίτιδα ή από ρευματισμούς, και τούτο γιατί και οι δυο παθήσεις

Ο Άμερικανός — τί άλλο; — γαιοκτήμων Σάμουελ Τέκ έξευμάσε έναν κόκκορα στο πατινάζ και τον έπεδειξε κατά την τελευταία πτηνοτροφική έκθεση του Κεντούκι. Ο κόκκορας — πατινέρ έβραβεύθη με το έπαιθλον «Λίνκολν».

προκαλούν αυτής της χημικής συνθέσεως εφιδρώσεις.

Σε μία περίπτωση, σ' ένα εργαστήριο αναλύθηκε ένα... ζευγάρι παπούτσια και απέδειχθη ότι το δέρμα είχε διαβραχί με ζάχαρον. Καμιά εξήγησης δεν δόθηκε σ' αυτή τη διαπίστωση, ώπου ο κάτοχος των παπουτσιών αυτόν, είδοποιήθηκε από την διεύθυνση του εργοστασίου κι' εξέτασθηκε ιατρικώς. Ήταν διαβητικός.

Αυτές οι διασαφήσεις θ' αποκτήσουν μεγάλη αξία στο μέλλον για την ανασκόλυψη των έγκληματιών.

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΣΤΗΝ πολωνία ένας παντρεμένος ήπια στην ταβέρνα λίγη βότκα, για να ξεχάση τα βάσανά του,

ή παράβασε όμως αυτή τόσο πολύ εξώργισε την γυναίκα του και την κοινιάδα του, ώστε μόλις πήγε σπίτι, τον έδεσαν χειροπόδαρα, τον έτοποθέτησαν σ' ένα καρροτσάκι, τον μετέφεραν στο ποτάμι που βρισκόταν κοντά στο σπίτι τους και τον πέταξαν μέσα.

Φυσικά, ο άτυχης σύζυγος πνίγηκε, αλλά τα δύο αυτά τέρατα υικάστηκαν σε ασόβια, και σήμερα προσπαθούν να λησμονήσουν το έγκλημά τους, με τη... βότκα!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο Τζέιμς Ρόζενχολτς από τη Βαρσοβία, ηλικίας 38 χρονών, ισχυρίζεται ότι έχει διαζευχθεί ως σήμερα 25 γυναίκες.

«Θα χωρίσω με άλλες τόσες», έδήλωσε σε μία συνέντευξή του που έδωσε σ' έναν δημοσιογράφο, «και τότε θα Ικανοποιηθώ».

Άσφαλώς η πρώτη σύζυγος θα του είχε ψήσει το ψάρι στα χείλη.

ΥΠΝΑΡΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

ΤΟ αέτοκινητο κάποιου Ούιλλιαμ Χούρουιτς, στη Βιέννη, ανέβηκε με ταχύτητα στο πεζοδρόμιο ενός έξοχου δρόμου κατέστρεψε τα ξύλινα κάγκελλα ενός κήπου, έρριξε έννηα λεπτός κολώνες από μπτετόν, κι' ήρθε και στάθηκε επάνω από έναν τηλεγραφικό στύλο, αφού προηγουμένως τον έρριξε και κείνον.

Σε όλο αυτό το καταστρεπτικό διάστημα, ο οδηγός του αέτοκινήτου... κοιμάταν (!) και τον ξύπνησε ένας περαστικός.

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΕΣ... ΝΗΣΙΩΝ

ΣΩΣ να μη γνωρίζετε ότι, όπως πωλούνται τα διάφορα έμπορεύματα, τα σπίτια και τα οικόπεδα, έτσι πωλούνται και ολόκληρα νησιά.

Στην Άγγλία, τον τελευταίο χρόνο, πουλήθηκαν 24 νησιά σε διάφορους έκκεντρικούς. Το μέγεθος αυτών των νησιών της Βρετανικής Αυτοκρατορίας ποικίλει από 100 ως 30.000 στρέμματα.

Μερικά είναι κατάλληλα μόνον για έρημιτες, ενώ άλλα αγοράζονται για να χρησιμοποι-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ται για να χρησιμοποιηθούν ως λουτρούλες κλπ. Επίσης μερικά αγοράζονται για το πλούσιο κυνήγι τους.

Ο δόκτωρ Κάρελ και ο αεροπόρος Λίντμπεργκ αγόρασαν ένα νησί στις ακτές της Βρετανίας για να εξασφαλίσουν την ήσυχία τους και να έπιδοθούν στα γνωστά έπιστημονικά πειράματά τους για την παράταξη της ανθρώπινης ζωής. Έδω, ένας ρωμής — δνόματι Ζαβορίτης — αγόρασε στη Βούλα το μικρό παράκτιο νησί, για να εγκαταστήσει εκεί καζίνο, χωρίς όμως μέχρι σήμερα να πραγματοποιήσει τα σχέδιά του.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ

Ο Ξενοδόχοι, λόγω του επαγγέλματός τους, μαθαίνουν πολλά μυστικά των πελατών και ιδίως αξιοπερίεργες ιδιοτροπίες και ψυχοπαθείς τους.

Στη Γλασκώβη ένας ξενοδόχος διηγόταν τακτικά για έναν πελάτη του, ο οποίος κατευθυνόταν πάντα στο δωμάτιό του μόνον με την βοήθεια μιάς πυξίδας, που είχε στην τσέπη του! Και τούτο για να διαπιστώνη ότι το δωμάτιο και το κρεβάτι έβλεπε από το βορρά προς το νότο.

Έλεγε πως αν τα πόδια του δεν ήταν τοποθετημένα προς το νότο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ένας πελάτης ενός ξενοδοχείου στο Λονδίνο, φοβόταν τόσο πολύ τις πυρκαϊγές, ώστε ποτέ δεν δεχόταν να κοιμηθεί σε δωμάτια που βρίσκόνταν στο Ισόγειο. Μαζί του μάλιστα είχε και μία σχοινένια σκάλα.

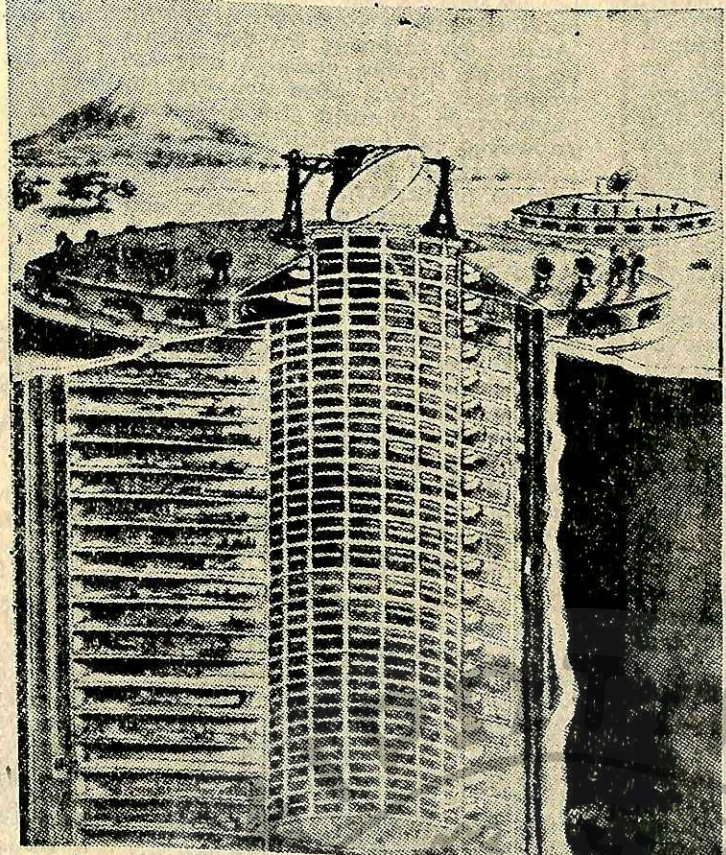
Ο ψυχοπαθής αυτός ήταν βιομήχανος σπέρτων! Μια άλλη πελάτης ενός ξενοδοχείου δεν άνεχόταν να μπει στο δωμάτιό της καμαριέρης ή καμαριέρα αν δεν φορούσε άσπρα γάντια. Με τον τρόπο αυτόν νόμιζε ότι αντιμετώπιζε αποτελεσματικά τον κίνδυνο των μικροβίων.

Ένας εύκατάστατος πολίτης του Γιορκαίρ, όταν έπεσοφόθη ένα ξενοδοχείο στο Λονδίνο, ζήτησε να του στρώσουν κατάχαμα στο πάτωμα, όπου ο άερας, σύμφωνα με τις έπιστημονικές του γνώσεις ήταν καθευότερος.

ΜΥΙΓΕΣ — ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

ΤΟ γεγονός ότι οι μυίγες μπορούν και πετούν ανάσκελα επάνω στο ταβάνι, έχει βάσει σε σκέψεις πολλά παρατηρητικά παιδιά, αλλά και μορφωμένους ανθρώπους.

Έφ' όσον πετά έτσι, πως κατορθώνει και προσγειώνεται στο ταβάνι; Άπλούστατα, γιατί δεν πετά ανάσκελα. Το μυστι-

Σε διάφορα σημεία του Άτλαντικού και του Ειρηνικού, ή Άγγλία και οι Ηνωμένες Πολιτείες διακοινής συμβάσεως κατασταθμοί της υπερωκεανίου αεροπλοΐας των δύο αυτών μεγάλων δυνάμεων. Οι πλωτές νησίδες θα έχουν μεγάλο βάθος, τέτοιο, πο να επιτρέπη να είναι εκ παραλλήλου και αποθήκες πολεμικών φονίων καθώς και σταθμοί άνε φοδιασμού πολεμικών πλοίων.

κο βρίσκεται στο ότι η μυίγα έχει δυο ιδιαίτερα μπροστινά πόδια, τα οποία είναι μακριά όσο ολόκληρο το σώμα της και το κάθε πόδι της έχει έννηα αρθρώσεις, έτσι που μπορεί να το κατευθύνη όπου και όπως θέλη.

Πριν προσγειωθεί, λοιπόν, στο ταβάνι, η μυίγα πετά έλαφρά και φέρνει τα δυο μπροστινά της πόδια επάνω από το σώμα της κι' έτσι πλένεται στο ταβάνι. Κατόπιν, όλο το σώμα της μυίγας στρέφεται επάνω στις πολλές αρθρώσεις των ποδιών της και έτσι αντικρύζει το ταβάνι.

Είδατε λοιπόν, τί λαμ-

πρή ακροβάτις που είναι η κοινή μυίγα;

Τα φτερά της μυίγας, μολονότι είναι σε άπίστευτο βαθμό λεπτά, είναι ώστόσο σκληρά και γερά. Μερικά έντομα δονούν τα λεπτά τους φτερά μόνον έννηα φορές το δευτερόλεπτο, ενώ η κοινή μυίγα τα δονεί 330 φορές στο δευτερόλεπτο.

γενναίος Ιππότης της Άλκαντάρ, ο οποίος είχε διακριθεί σε 100 μάχες, μόλις άκουγε τη λέξη «μαλλί» λυποθυμούσε!

ΓΑΤΟΙ... ΚΟΥΔΟΥΝΑΤΟΙ

ΣΤΗΝ Τούλι Άλμπέρτα, της Άμερικής, εξέδόθη μία καταπληκτική διαταγή της αστυνομίας: «Οι σοι έχουν γάτες υποχρεώνονται να τους φορούν στο λαιμό... κουδούνια για να δίνουν την ευκαιρία στα πουλιά να' αποφεύγουν τον κίνδυνο της παρουσίας τους.

Το μέτρο αυτό, μαζί με πολλά άλλα, έλήφθη γιατί ο πτερωτός κόσμος είχε ελαττώθη σε μεγάλο βαθμό.

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ — ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

ΕΝΑ ηλεκτρικό έργοστάσιο στην Άγγλία κατορθώνει και κρατά το φως σε μία φωτεινή γραμμή χάρις σ' ένα μαγνήτη που τοποθετεί σ' ένα ώρισμένο μέρος. Είναι γνωστός σε όλους μας οι φωτεινές διαφημιστικές ρεκλάμες, που σχηματίζουν τα ηλεκτρικά σωληνάκια. Οι λεπτοί αυτοί γυάλινοι σωληνες δεν έχουν στο έσωτερικό τριχές, όπως οι κοινοί λαμπτήρες, αλλά ηλεκτρονία βουτηγμένα μέσα σε υδράργυρο, που βρίσκεται σε άερώνη κατάσταση. Το ηλεκτρικό ρεύμα διοχετεύεται από το ένα ηλεκτρόνιο στο άλλο σχηματίζοντας μία φωτεινή γραμμή που έχει το πάχος και το μήκος ενός συνηθισμένου μολυβιού και δίνει φως ως 2.500 κηρών. Όταν βρίσκεται σε δριζόντια γραμμή το ηλεκτρικό αυτό σωληνάριο, ή φωτεινή γραμμή χάνει την κατευθυνσί της, με κίνδυνο να καταστρέψη το γυαλί. Οι έπιστήμονες όμως ανέκαλυψαν ότι αν τοποθετηθεί ένας ηλεκτρομαγνήτης κάτω από την παράξενη αυτή λάμπα, ή φωτεινή γραμμή σταθεροποιείται...

Έτσι επιτυγχάνεται ο σχηματισμός των φωτεινών γραμμών.

ΓΕΩΡ. ΙΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΜΑΙΕΥΗΤΡΗΣ

Τέως Έπιμελητής Μαιευτηρίου «Ν. Ηλιάδη». Δέχεται 3-6 μ.μ. 666ς Σόλωνος 74. Τηλ. 27.287.

Επιστημονικά επίκαιρα

Ο μεγαλύτερος καταρράκτης του κόσμου

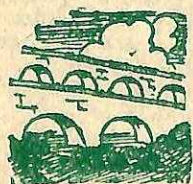
Στην αγγλική Γουάνα, άνεκαλυσαν πρό τινος έναν γιγαντιαίο καταρράκτην, πολύ μεγαλύτερον, τώσον εις πλάτος όσον και εις ύψος από τις πτώσεις του Νιαγάρα. Οί μηχανικοί αυτοί, οί όποιοι ανήκουν σε μία μεγάλην Ηλεκτρικην Έταιρείαν, επιφορτίσθησαν τελευταίως απ, αυτήν, να μελετήσουν διαφόρους ένδιαφέροντας καταρράκτας της αγγλικής Γουάνας για την χρησιμοποίησι της έκ της πτώσεως των ύδάτων ενεργείας των, προς παραγωγήν ηλεκτρικού ρεύματος.

Για τον σκοπόν αυτόν, οί δυό μηχανικοί άνεχώρησαν αεροπορικώς στο έσωτερικόν της νήσου, αλλά λόγω βλάβης της μηχανής του αεροπλάνου, άναγκάσθησαν να προσγειωθούν σ' ένα άνεξερεύνητο μέχρι σήμερα μέρος του παρθένου δάσους.

Προς μεγάλην των δέ κατάπληξιν, κοντά στο μέρος που προσεγγιώθησαν, άνεκάλυψαν έναν γιγαντιαίον καταρράκτην.

Κατά τους κατά προσέγγισιν υπολογισμούς των, ο καταρράκτης αυτός θα είναι πολύ πλατύτερος του Νιαγάρα και θα φθάνη ένα ύψος 1000 μέτρων περίπου, ενώ του Νιαγάρα δένειν περισσότερο από 55 μ.

Τά ρωμαϊκά ύδραγωγεία χρησιμεύουν ακόμη σε κάτι...

Στη Συρία, στο βορειοανατολικά της πόλεως Παλμύρας, άρχισαν πρό καιρού μεγάλα έργα για άνευρεσι νερού, ικανού να ποτίζη, και συνεπώς να καταστήση παραγωγικές, μεγάλες έδαφικές εκτάσεις που παραμένουν άκαλλιέργητες από πολλά χρόνια.

Κατά τις τελευταίες, λοιπόν, άνασκαφές, οί εργάτες μιάς περιοχής, έφεραν εις φώς πάμπολλα κοιμάτια σωληνων ύδραγωγείου από πέτρες, που κατασκευάσθηκαν από τους Ρωμαίους και που επί αιώνες ήσαν βυθισμένοι στο έδαφος.

Τά ύδραγωγεία αυτά που σήμερα αριθμούν ηλικίαν δύο χιλιάδων έτών, βρίσκονται ακόμα σε θαυμάσια κατάσταση και οί άρχές της πόλεως αποφάσισαν να τα χρησιμοποιήσουν άφοδ άπλως εκτελεσθούν προηγούμενες μερικές άπαραίτητες έπισκευές. Κι' έτσι, σε μερικές εβδομάδες, τά ρωμαϊκά αυτά ύδραγωγεία θα χρησιμοποιηθούν, όπως και πρό αίωνων, για την άρδευσι της χώρας...

KOPMOPANOS

ΤΑ 7 ΘΑΝΑΣΙΜΑ

Αποκαλύπτονται

ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ, μη γράφετε ποτέ τις έξιμολογήσεις σας! Ο γραφολόγος δέν ξεγελιέται τόσο εύκολα όσο ο παπάς!

Τό γράψιμό σας άντικατοπτρίζει τις συνθισμένες σας χειρονομίες και αποκαλύπτοντας την διουσυγκρασία και τον χαρακτήρα σας δείχνει καθαρά τά σπουδαιότερα έλαττώματά σας.

Δέν πρόκειται σήμερα να μιλήσουμε για όλα τά είδη και για όλες τις ποικιλίες που παρουσιάζει ή γραφή. Άπλως θα τονίσουμε ότι δέν πρέπει να δίδετε μεγάλη προσοχή στις λεπτομέρειες, γιατί αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι ο γενικός χαρακτήρ της γραφικής κινήσεως.

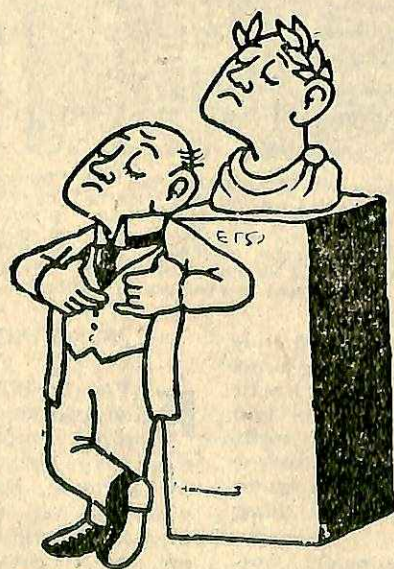
Ίδιαιτέρως θα ασχοληθούμε κατωτέρω με μερικές λεπτομέρειες εύκολα άντιληπτές στον καθένα, που αποκαλύπτουν όμως τά σπουδαία άμαρτή ή μαρτα εκείνα, που μάς τρώαζαν στά παιδικά μας χρόνια.

Παρά την άπίστευτη ποικιλία των γραφικών τύπων, καθένας ξεσκεπάσει τά μυστικά του δημιουργού του: τά προτερήματα και τά έλαττώματά του: Η άλαζονία, ή φιλαργυρία, ο φθόνος, ο θυμός, ή φιληδονία, ή λαιμαργία, ή όκνηρία ξεπροβάλλουν κάτω από τό πιο παραλλαγμένο γράψιμο.

Άμαρτωλοί, δέν θα μπορέσετε ποτέ να ξεγελάσετε τον γραφολόγο!

ΑΛΑΖΟΝΕΙΑ

Τό γράψιμό σας, άλαζόνες, ή υπερόπται, είναι μεγάλο, έντονο. Τά κε-

φαλαία σας πελώρια, έντυπωσιακά. Όσο για την ύπογραφή και για τη τζίφρα σας, θυμίζουν, με τό χώρο που καταλαμβάνουν, την εξαιρετική σημασία που αποδίδετε στο άτομό σας και στα γραφόμενά σας.

Τό επάνω μέρος των γραμμάτων φθάνει πολύ ψηλά, δείχνοντας την μεγάλη ιδέα που έχουν οί άλαζόνες για τον έαυτό τους και την απόστασι που θέλουν να κρατούν απ' τους άλλους.

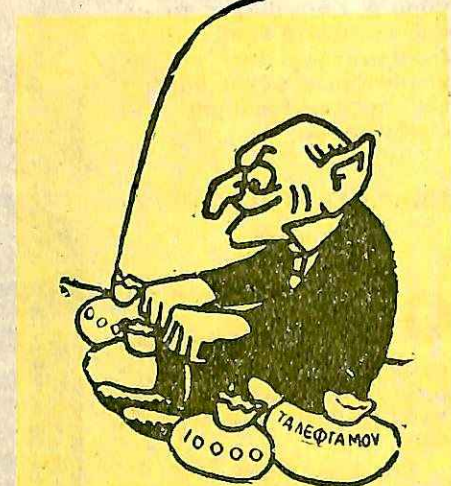
Ο υπερόπτης στρατιωτικός έχει

γράψιμο γοργό, δηκτικό, ξηρό. "Αν είναι και φιληδόνος, τότε μεγαλώνει υπερβολικά τις καμπύλες του «δ» και του «ρ». "Αν όμως είναι και δεσποτικός, τότε τό γράψιμό του είναι περισσότερο γωνιώδες.

Με δυό λόγια ο γραφικός χαρακτήρ του περήφανου είναι φουσκωμένος, υπερβολικός και έντονος.

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Ο φιλάργυρος προδίδεται και από τη γενική όψη του γράψιματός του,

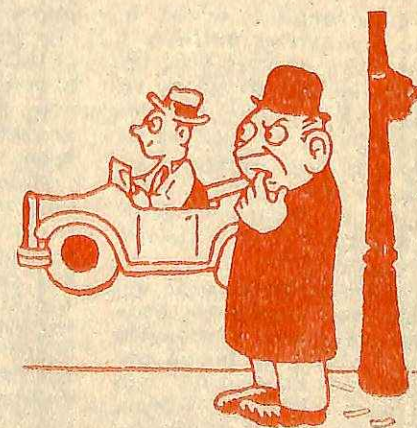

αλλά και από τις πυκνές σειρές, που συχνά γέρνουν δεξιά προς τά κάτω. Τά γράμματά του είναι μικρά, σταθερά και κολλημένα σφιχτά τό ένα με τό άλλο. Τό κεφαλαία είναι συχνά σαν του τύπου, και τά τελικά γράμματα κόβονται απότομως, χωρίς να δίνουν κανέναν «άέρα» στο κείμενο. Παρ' όλ' αυτά γράφει εύανάγνωστα, τακτικά, πράγμα που δείχνει την αυστηρή τάξι που βάζει στο κάθε τι. Οί φράσεις του είναι γενικώς σύντομες και περιεκτικές.

Ο ΦΘΟΝΟΣ

Ο φθόνος, όπως άσχημίζει τη μορφή του φθονερού αλάκωνόντάς την με ρυτίδες, άσχημίζει επίσης και τό γράψιμό του.

"Αν κρατήσετε σε κάποιαν από-

στασι ένα χειρόγραφο φθονερού, θα δήτε πως ή γενική μορφή του είναι

ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

από την γραφολογίαν

μπερδεμένη, γεμάτη από συστρε, έμμενες γραμμές.

Μία τέτοια γραφή χαώδης και συγκεχυμένη άντικατοπτρίζει τον φθόνον. Πολλά γράμματα είναι άτελώς σχηματισμένα, άφημένα μισάνοιχτα, οί λέξεις τελειώνουν με ένα απότομο σύρσιμο της πέννας, που θυμίζει τό τσίμπημα της βελόνας.

Άσχέτως, αν ο φθόνος είναι παροδικός ή διαρκής, τά χαρακτηριστικά αυτά συναντούμε πάντοτε στο γράψιμο του φθονερού. "Αν ο φθόνος συνοδεύεται και από θυμό, τό γράψιμο άποκτά μερικά από τά χαρακτηριστικά του όργιλου, που θα περιγράψωμε παρακάτω. "Αν φθάνη μέχρι τό σημείου να ποθή ο φθονερός να βλάβη έκ προμελέτης εκείνον που φθονεί, προσέξτε τά τελικά του γράμματα που τότε θάνε περισσότερο προσεγμένα και θάναι επίσης μακρυνά και τραβηχτά.

Ο ΘΥΜΟΣ

Εύτυχώς ο θυμός είναι περαστικός. Μά σκέτως αν είναι συχνός ή σπάνιος, ξεχωτρίκεται πάντα με τά ίδια γραφολογικά σημεία. "Όσοι συνθίζουν να θυμώνουν, οί έπικινδύνως βίαιοι, έχουν γράψιμο γωνιώδες με τελικά γράμματα μυτερά. Γράφουν γυρτά, βίαια, άνώμαλα και τά γράμματά τους είναι άλλα μικρό-

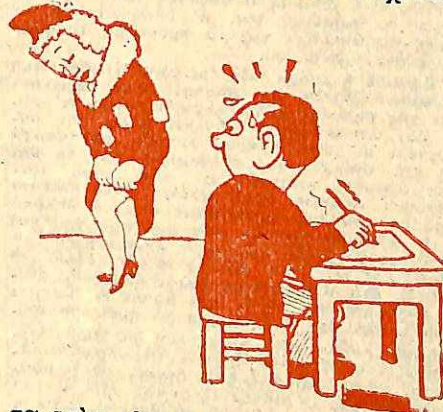
τερα και άλλα μεγαλύτερα. Ο θυμώδης που είναι δηκτικά κακόγλωσσος και του άρέσει να πειράζει, μάς αποκαλύπτει τον χαρακτήρα του με τις απότομες κάθετες γραμμές της γραφής του, ενώ ο βίαιος πατά εξαιρετικά τά τελευταία γράμματα κάθε λέξεως.

Εκείνος που κρατά για πολύ τον θυμό του, τελειώνει τις γραμμές του «δ» ή του «μ» απότομα, σαν με μία τελεία, ενώ ο οξύθυμος, που παραφέρεται στιγμιαία, στολίζει τό γράψιμό του με απότομες τζίφρες που μοιάζουν με μαστίγια. Μά όλες αυτές οί ποικιλίες των οξυθυμων έχουν για κοινό χαρακτηριστικό τους γράμματα γωνιώδη, άνώμαλα και με τελικά χαραγμένα βιαιώς.

Η ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ

Τά γραφολογικά χαρακτηριστικά του φιληδόνου είναι έντελώς άντιθε-

τα από του όργιλου. Τά γράμματα του είναι μικρά, χαλαρά, συχνά μισοτελειωμένα. Παραλείπει συχνότα-

τα τους τόνους, τά πνεύματα και έν γένει τό γράψιμό του είναι παραμε-

λημένο. Μπορείτε να άναγνωρίσετε τον άνωμάλως φιληδόνον από τό άτακτο περίπλοκο και καμμία φορά όρμητικό γράψιμό του. Ένώ, αντίθετως, ο φιληδόνος, που είναι μαλακός και ήπιος, παρουσιάζει έκτός απ' αυτές τις παραδοχές, τελικά γράμματα στρογγυλεμένα και με διάφορες διακοσμήσεις. Συχνά, μάλιστα, τό γράψιμό του παρουσιάζει μερικά χαρακτηριστικά τεμπέλιας.

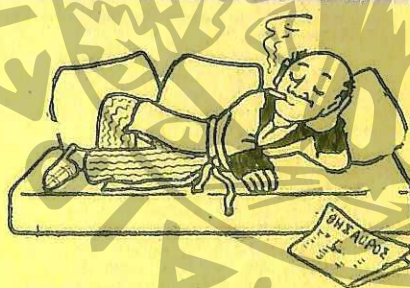
Η ΟΚΝΗΡΙΑ

Ο τεμπέλης γράφει άργά, γυρτά έλαφρά, μά έν τούτοις στολίζει κι' αυτός τό γράψιμό του με διακοσμητικές καμπύλες. Η άμέλεια, που συχνότατα συνοδεύει την όκνηρία, μάς γίνεται αίσθητή από τον άτελή ή τον κακό σχηματισμό των τελικών γραμμάτων και από την έλλειψη κομψότητος του γραφικού χαρακτήρος.

Πολλοί τεμπέληδες, ξέροντας πως τό γράψιμό τους προδίδει τό έλαττωμά τους, επιμελούνται περισσότερο τά γραπτά τους. Κι' όμως ούτε έτσι δέν μπορούν να κρυφτούν από τον γραφολόγο: τό γράψιμό τους μένει πάντοτε έλαφρότατο — μόλις πατούν την πέννα — κάπως άσχημάτιστο, με γράμματα κουτσουρεμένα και μπερδεμένα με γραμμές άνώμαλες.

Όταν ή τεμπελία συνοδεύεται από ισχυρογνώμοσύνη, μερικά γράμματα σχηματίζονται άνάποδα — έκ δεξιών προς τ' άριστερά δηλαδή.

Συνήθως όμως ο όκνηρός έχει εύ-

χάριστο χαρακτήρα, άγαθό και χωρίς δυστοπίες, πράγμα που έξωτε-

ρικεύεται στο γάψιμό του με ώραίες καμπύλες: τά γράμματά του, πάντοτε έλαφρά και άσχημάτιστα, είναι τότε έλαφρώς στρογγυλά.

"Αν τό γράψιμο που παρουσιάζει τά χαρακτηριστικά αυτά έχη γραμμές άνιούσες, τότε έχομε μπρος μας έναν φιλόδοξον. Πρόκειται όμως για ματαιία φιλοδοξία που δέν εξυπηρετείται από την ισχυρά θέλησι που είναι άπαραίτητη για την ίκανοποίησής της.

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

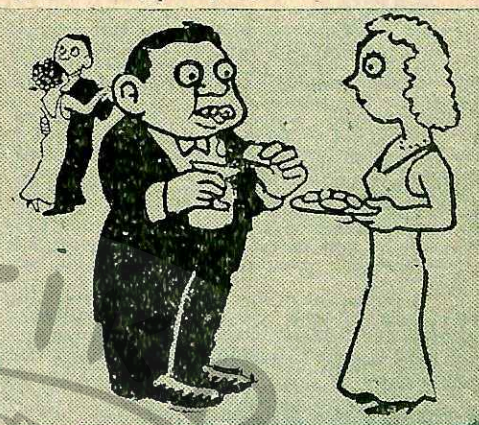
Η λαιμαργία, τέλος, εκφράζεται με τρόπο λιγώτερο χαρακτηριστικό.

Τό γράψιμο του λαιμαργού είναι γυρτό, με γράμματα άλλου λεπτά, και άλλου χοντρά, με φράσεις μακρυνές λεπτά χρωματισμένες.

Ο λαιμαργός είναι συχνά σπάταλος, πράγμα που δείχνεται με τις μακρυνές συνδετικές γραμμές μεταξύ των συλλαβών.

Ο λαιμαργός — αν δέν έχη άλλα έντονότερα έλαττώματα — είναι περιποιητικός, έγκάρδιος: δέν κάνει οικονομία στο χαρτί του και έαπλώνει εύρύχωρα τά γράμματά του, που τά τελικά τους καταλήγουν συνήθως σε γραμμές προς τά επάνω.

Κάνει κατάχρησι των κεφαλαίων, σαν ναθελε να ύπογραμμίση με μίαν ύπόκλιση τη λιγούρα που δοκιμάζει

για ένα όρεκτικό πιάτο που θέλει να άπολαύση με την ήσυχία του

Άμαρτωλοί, που έχετε όπως όλοι μας τις αδυναμίες σας, ήσυχάστε!

"Αν για τον γραφολόγο τά έλαττώματά σας είναι όλοφάνερα, όπως όλοφάνερος είναι ο χαρακτήρας σας, οί τάσεις σας και ή ιδιουσυγκρασία σας, έν τούτοις, ένα μάτι άπειρο δύκολο μπορεί να ξεχωρίση τά χαρακτηριστικά σημάδια κάθε ενός απ' αυτά. Οί κανόνες της γραφολογίας είναι πολύ πιο περίπλοκοι — όπως περίπλοκη επίσης είναι κι' ή προσωπικότης ενός ατόμου.

Μά πάντως ή επιστημονική γραφολογία μάς επιτρέπει να εφαρμόσωμε τό άρχαίο «γνώθι σαυτόν», που είναι πάντοτε ένα εφόδιο άπαραίτητο για την πρόδό μας.

ΚΑΛ. ΣΦ.

Πορτραίτα ζωών

Τὸ παγῶνι

Όπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν πάντοτε ὅλα τὰ χαρίσματα. Ἔτσι καὶ τὰ ζῶα. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι τὸ παγῶνι ἔχει τὰπρωτεύοντα: Ὁση ὁμορφιά ἔχει, τόσο μυαλό τοῦ λείπει. Βλέπετε, ἡ κουταμάρα δὲν πᾶει στὰ θουνά, ἀλλὰ στὸ παγῶνι. Γιὰ νὰ πάρειτε μιὰ ἰδέα τῆς κουταμάρας τοῦ, φάσιν νὰ σὰς πῶ, πῶς ἄμα προαισθανθῇ ἡ ὄρεσι μπουστὰ σὲ κίνδυνον, κρύβει τὸ κεφάλι τοῦ κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τοῦ νομίζοντας πῶς ἐπειδὴ δὲν βλέπει αὐτό, δὲν ἔλεπουν κι' οἱ ἄλλοι, ἀκριβῶς ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ κλείνουν τὰ μάτια τοὺς ὅταν παίζουν κρυφτοῦλι. Ἡ φύσις τοῦ τοῦ ἔδωσε τόσο ὠραία φτερά καὶ κομψὸ καὶ λυγρὸ σῶμα, τοῦ ἔδωσε κακοφωγμένα πόδια καὶ ἀποκρουστικὴ φωνή.

Τὸ παγῶνι, ἐκτός τῆς ἀλαζονείας τοῦ, ἔχει καὶ τὸ μεγάλο ἑλάττωμα νὰ μάλωνι μ' ὅλα τὰ πουλιὰ τοῦ κλου. Διὸ καὶ μὲ τοὺς ὁμοφύλους τοῦ ἀκόμα.

Πατριδὰ τοῦ εἶνε ἡ Ἀσία, ὅπου κ' ἔχει μέσα στὰ δασὴ καὶ κουνιάζει ἐπάνω στὰ δένδρα. Τρέφεται μὲ σαῦρες, φίδια, διάφορους καρπούς καὶ κόκκους.

Ἐξημερώνεται εὐκόλως καὶ ζῇ στὸ κλουβὶ ὡς 20 χρόνια.

Τὸ παγῶνι ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων, τῶν χρόνων. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους ἦταν τόσο σπάνιο, ποὺ κοτιζέτο περὶ τις 5.000 σημερινὲς δραχμὲς. Στὰ ἀνάκτορα ἐπίσης τοῦ Σολομῶντος κυκλοφοροῦσαν ἐλευθέρως ἀπειρα παγῶνια.

Πολλὲς φορές τὸ παγῶνι συνιθίζει τόσο τὸν κύριό τοῦ, ὥστε φοβάει ἀπὸ τὴ λύπη τοῦ δ. τὰν αὐτὸς πεθάνῃ.

Στὴ Σάμο, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἔθεωρετο τὸ παγῶνι ὡς ἱερὸ καὶ ἔτρεφετο μέσα στὸ νὰ τῆς Ἦρας, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἦρα α. πεικνίζετο ἔχοντας ἀπὸ τὰς παγῶνι μὲ ἀνοιγμένα τὰ φτερά.

Ἐπίσης στὰς Ἰνδίας τὰ παγῶνια ἔθεωρουσαν τὸ ἱερὰ καὶ ὡς σημεῖα ἀκόμα προστατεύον. τὰν ἀπο τὸν ἱερέα οἱ ὅποιοι φροντίζουν νὰ συντηροῦνται καλά, καὶ νὰ μὴ κακοποιεῖνται.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, τὰ παγῶνια ἔθεωρουσαν τὸ ὡς μεγάλη πολυτέλεια καὶ γι' αὐτὸ ἀποτέλειαν τὸ καλυτεῖον πιάτο τῶν δειπνῶν τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν βασιλέων. Συνήθως τὰ σερβίριζαν στὸ τραπέζι στολισμένα μὲ τὰ φτερά τοῦς.

Οἱ Ἀυτοκράτορες τῆς Ρώμης Βιτέλιος καὶ Ἡλιογάλας σὲ γεύματα ποὺ παράδεισαν, παρουσίαζαν γλώσσας καὶ μυαλὰ παγῶνιων, ποὺ κατὰ χιλιάδες μετέφεραν ἀπὸ τῆς Ἰνδίας.

Ἡ ἀρκούδα

Καὶ ποῖος δὲν ξέρει τὸ δγκάδες αὐτὸ ζῶο ποὺ σὺν τὴν ἀδικὴν κατὰ τὸ σούρνουν ἀπὸ τὴν μύτη οἱ Ταυγάνοι στοὺς δρομους καὶ τ' ἀναγκάζουν καὶ τὰ παρακάλλει ἡ μὲ τῆς φοβερὲς νὰ χορεύῃ καὶ στὸ τέλος νὰ χαιρετᾷ γιὰ νὰ μαζεύῃ πενταροδεκάρες ὁ ἀφεντικός τοῦ!

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς Ταυγάνους, ἀρκούδες ἔ. ἡμερῶνες παρουσιάζουν καὶ στὰ διάφορα ἱπ. ποδῶνια καὶ ἰδίως ἀσπρες ἀρκούδες ποὺ ζοῦν μέσα στοὺς πάγους τῶν βορείων μερῶν καὶ κάνουν διάφορα γυμνάσματα.

Στὸ Σιρ-νι. Ἰδὲν στὸ Παρίσι εἶδα τέ. τοιες ἀρκούδες νὰ σούρνουν ἀμάξια ποὺ ἄμα. ἔξας ἦταν μιὰ ὄρεσι θηριώδης τίγρις καὶ τα. ἐιδιδίως τοῦ λεονταρίου. Οὐτὲ φύλλος στὸν κόρφο τῆς! Τὸ κεφάλι τῆς πάντοτε ἐξαρτῶν. νουν ἀπ' τὴν καλὴ ἡ κακὴ διάθεσι τοῦ τρο. σὲ καλύτερη θέσι, ἡ καὶ τίγρις δὲν θρικόταν. δύνειαν διαρκῶς νὰ χαϊδεύουν ἀπ' τὰ φο. θερὰ νύχια τῶν δὲν λεονταρίων.

Ἡ ἀρκούδα ἡ κοινὴ ποὺ ὀρίσκειται κάποτε καὶ στὴν Πίνδω, σπανίως ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτός ἀν τὴν περᾶν ἡ περᾶν Πίνδω ἀγρία καὶ ποὺ ἐπιτίθεται εἰς τὴν ἀσπρη ἀρκούδα, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι τρώγονται ἀπ' αὐ. πὲς κάθε χρόνο.

Παρ' ὅλο τὸ δγκάδες κι' ἀγαρμπο σῶμα τῆς, τὸ ἀρχορ περπατᾷ τῆς καὶ τὴν ἀντι. παθητικὴ φωνὴ τῆς, ποῖος δὲ πιστεύει πῶς αὐτὸ τὸ αἰμοδόρο σαρκοφάγο ζῶο ὑποκύνει ὑπακούει, παρακαλεῖ καὶ πολλὰς φορές κλαίει ὅταν θρικόται μπρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειό. τ' αὐτὸ θηλυκὸ!

Τὰ χάδια, τὰ σκέρτσα καὶ οἱ ἔρωτες τῆς ἀρκούδας εἶνε εὐαίσθητοι, ρομαντικοί, παθη. τικοί. Αὐτὸ θέβαια δὲν συμβαίνει παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀναπαυαγῆς τοῦς, γιὰ τὸ. λο τὸν ἄλλο καιρὸ ἀν δὲν εἶνε αὐτοσχικός πάντως εἶνε ἀπαθὴς ὁ σύζυγος πρὸς τὴν σύ. ζυγον ἢ ἐρωμένην τοῦ, μ' ὅλον ὅτι πολλὰς φορές παραμερίζει γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸ φαγὶ τοῦ στὴν συνεία τοῦ.

Ἐφθασε ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρώτων; Ἡ ἀρσενικὴ ἀρκούδα γίνεται ἀγνώριστη! Στὸ ἀντίκρ. σμα τῆς θηλυκῆς χάνει κυριολεκτικῶς κι' αὐ. γὰ καὶ τὰ καλὰ ἄσπρη. Στεκεὶ μόλις τὴν συ. νανήσει κι' ἀπὸ μακριὰ λυγίζει τὰ γόνατὰ τῆς καὶ τὴν χαιρετᾷ ἐδωφαιῶς. Ἀν τὸ θη. λυκὸ ἀρκούδι νοστιμεύεται τὸν νεαρό, τότε προχωρεῖ ἀμέσως πρὸς αὐτόν. Αὐτὸ θέβαια συμβαίνει σπάνια, γιὰ τὴν ὅπως ὅλα τὰ θηλυκὰ κι' ἡ ἀρκούδα κρατεῖ τὸν ἐγώισμὸς τῆς καὶ δὲν θέλει νὰ δείξῃ πῶς εἶνε λυσσομένη γιὰ ἀντρά!...». Τὶς πὶν πολλὰς φορές ὅμως τὸ θηλυκὸ, στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἀρσενικοῦ, στέ. κει ἀπότομα, τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά κι' ὕστερα γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μερίαν τὸ πρόσωπό τοῦ.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν χαιρετᾷ τὸ ἀρσενικὸ, πλησιάζει σιγά-σιγά, ἀρχίζει τὰ γλυκοσαλι. σματα, κάνει στὸ θηλυκὸ διάφορους μορφα. σομύς, διάφορες ρεβερέντες καὶ τοῦ κλείνει τὸ ματάκι. Ἀν τὸν δεχθῇ τὸ θηλυκὸ, τότε ἡ δευτεία τελειώνει μιὰ χαρὰ Ἄμα ὅμως τὸ θηλυκὸ εἶνε λίγο ἀπαθὲς, τετραπερασμένο, ζόρικο; τότε ὁ νεαρός ἀρχίζει τὰ παρακάλλει, τὰ κόλπα, κι' ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ συγκινήσουν τὴν καρδιά τῆς σκορδοπίστης, τότε πέφτει γονατιστὸς στὰ πόδια τῆς, ἀρ. χίζει τὰ κλαμάτα καὶ σούρνεται γύρω τῆς σὺν μικρὸ παιδί. Ἐ! κι' ἀπὸ σίδερο νάναι ἡ καρδιά τῆς Εὐας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συγκι. νηθῇ. νὰ λυγίσῃ, νὰ ὑποκύβῃ. Μὰ παρ' ὅλ' αὐτὰ τ' ἀρσενικὸ δὲν μετανοῶναι καὶ δὲ χνεὶ ὅλη τὴν τρυφερότητα. Ἰσως γιὰ τὴν ἢ ἀρκούδα ἔχει τὴν γνώμη, πῶς: «Ἀγάπη χωρὶς πεισμάτα δὲν ἔχει νοστιμάδα!...».

Τὸ ἀλογάκι

Μὴν ἐτοιμάζεσθε νὰ τὸ ἱππεύσετε, γιὰ τὴν πρῶτα-πρῶτα εἶνε τόσο μικρὸ ποὺ δὲν ἀντέχει σὲ κανένα θάρος καὶ δεῦτερον δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ὀρῆτε, γιὰ τὴν ὅρισκεται στὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Τὸ ἀλογάκι ποὺ ἐπιστημονικὰ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα $1 \text{ π } 0 \text{ κ } \alpha \text{ μ } \text{ π } \text{ ο } \text{ ς}$ δὲν μοιάζει μὲ τὸ χερσαῖο συνώνυμό τοῦ παρὰ κατὰ τὸ μισὸ σῶμα, γιὰ τὴν κατὰ τὸ ἄλλο μισὸ μοιάζει μὲ οὐρὰ ψαριοῦ.

Ἡ φροντισία τῶν ἀνθρώπων γι' αὐτὸ τὸ πε. ριερῶν ζῶο τῆς θαλάσσης δημιουργήσας τὰ πὶν ὀπίσθια πράγματα καὶ τοὺς πὶν ἐκπληκτικούς μύθους.

Ἐτοί, οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Πλῖ νιος, ὁ Διοσκουρίδης καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπέδω. σαν σπὸν ἱπποκάντη θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Ὁ Αἰλιανὸς θεωροῦσε τὸ κρέας τοῦ ἀλογα. ριῶδες. Πολλοὶ ἀρχαῖοι λαοὶ ὅταν ἔλεπαν ἀλογάκι πίστευαν πῶς θὰ τοὺς συνέδαιναν μεγάλα κακά. Καὶ πολλοὶ ὅμως ἀπλοῖκοι νησιώτες ἄμα θροῦν στὰ ψάρια τοῦς καὶ κα. νένα τέτοιο ψαράκι, τὸ πετοῦν πάλι στὴ θά. λασσα καὶ διαβάζον ἑξορκία γιὰ τὴν πιστεύουν πῶς ἔχει μέσα τοῦ τὰ κακά πνεύματα. Πάν. τως τὸ κρέας τοῦ δὲν τρώγονται κι' οἱ ψαρά. δες ποὺ τὸ πιάνουν μαζί μ' ἄλλα ψάρια στὰ δίχτυα τοῦς, τὸ μεταχειρίζονται γιὰ δόλωμα.

Ζῇ στὴ Μεσόγειο καὶ τὴ θορέα θαλάσσης ἀνάμεσα στὰ φύκια κι' ἐπειδὴ τὸ χρώμα τοῦ εἶνε σπερδὸν ὁμοῖο μ' αὐτὰ δύσκολα μπορεῖ νὰ τὸ ξεχωρίσῃ κανεὶς.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν πιστεύουν πῶς ὁ. πῆρχαν μόνον θηλυκὰ ἀλογάκια, ποὺ πολλὰ. πλάσιάζονται μὲ περνενογονία, μὰ ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια πιστοποιήθηκε πῶς ὑπάρχουν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἀλογάκια.

Ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦς καὶ ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τοῦς εἶνε πολὺ πε. ριερῶν. Τὰ αὐγὰ τοῦ θηλυκοῦ ἄμα γεννηθῶν παρσαλάνονται μὲ τὸ στήμα ἀπὸ τὸ ἀρσε. νικο ποὺ τὰ τοποθετεῖ μέσα σ' ἕνα σκακου. λάκι ποὺ φέρεται κοντὰ τὴν κοιλία τοῦ. Ἐκεῖ τὰ αὐγὰ ἐπικλίνονται κι' ἄμα ἔλθῃ ἡ κατάλ. ληλη στιγμή νὰ ἔκκολαθῶν οὐχίεται ἡ κοί. λιά τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ θινάινουν τέλεια ψαρά. κια ποὺ ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ κολυμᾶνε.

Μόλις γυρῶν τὰ ψαράκια αὐτὰ δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τοὺς νονεῖς τοῦς καὶ δὲν κολυ.

μπᾶνε ὀριζόντια ὅπως ἐκεῖνοι μὰ κατακόρυφα. Τὸ κεφάλι τοῦς δὲν σχηματίζει γωνία μὲ τὸ σῶμα μὰ ὅρισκεται σ' εὐθεία γραμμὴ. Ἐπί. σης δὲν εἶνε πεπισμένο στὰ πλάγια μὰ στρον γυλὸ καὶ τὰ μάτια τοῦς εἶνε παίμνιστα καὶ ἐγαλμένα ἔξω ἀπὸ τῆς κόγχης χρειάζονται δύο περίπου μῆνες γιὰ νὰ μοιάσουν τὰ μικρὰ μὲ τοὺς γονεῖς τοῦς.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ἰδιόρρυθμο σῶμα τοῦς ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τὸ σῶμα κανενὸς ἄλλου ζῶου καὶ ἡ φυσιολογία τοῦ εἶνε περίεργη. Ἀν τὸ παρατηρήσετε καλά καὶ προσεχτικὰ θὰ δῆτε πῶς ἔχει κατὰ τὸ θλιμμένο στὸ ὕψος τοῦ, σὺν κάποιᾳ κρυφῇ ἔννοια νὰ θασανίζῃ τὴν καρδιά τοῦ. Ἰσως αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ τὸ μονότονο εἶο ποὺ περνᾷ, γιὰ τὴν εἶνε τὸ μόνο θαλάσσιο ζῶο ποὺ ὅχι μόνον δὲν κάνει συντροφιά μὲ ἄλλου εἴδους ψάρια μὰ οὔτε μὲ τοὺς ὁμοφύ. λους τοῦ.

Τὸ ἐφήμερον

Νὰ κι' ἕνα ἐντομο ποὺ παρ' ὅλες τῆς κα. ταστροφῆς ποὺ κάνει εἶνε ἀπὸ τὰ πὶν συμπαθητικὰ καὶ τὰ πὶν ἀξιολύπητα. Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ φθάσῃ σὲ ὀριμὴ ἡλικία χρειάζεται δυο-τρία χρόνια μ' ἄμα μεγαλώσῃ καὶ καταλάβῃ τὸν κόσμον πεβαίνει σὲ μιὰ μέρα καὶ μέσα σ' αὐτὴ τῇ μοναδικῇ μέρα τῆς ὀριμῆς ζωῆς τοῦ ἐρωτεύεται, παν. τρεῖται καὶ ἀφίνει ἀπογόνους.

Αὐτὸ τὸ κτρινοκαφετὶ ἐντομο μὲ τὴν προ. σινογάλαζή κοιλία, τὰ λεπτὰ ποδαράκια καὶ τῆς μακρῆς κερατῆς περιπλανᾶται στῆς ὀ. χθες τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν, τῶν ρυακίων καὶ κτίζει τὴν φώλιασά τοῦ μέσα στὴ λάσπη τῶν ὀχθῶν τῶν ὁδῶν καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ διάφορα ὑδρόβια φυτὰ.

Τὰ ἐφήμερα εἶνε τὰ ἐντομα ποὺ ἀποκλειστι. κά προορίζονται γιὰ τὴν διαίωσις τοῦ εἶνους, γι' αὐτὸ καὶ σὶν ὅραχό διάστημα τῶν εἰκο. σιτευσάρων ὥρων ποὺ ζῇ δὲν τρώει τίποτε παρὰ φροντίζει γιὰ τῆς ἐρωτικῆς τοῦ υποθέ. σεις καὶ τὸ γενεθόλημα τῶν αὐγῶν τοῦ.

Ἀφοῦ ἐκλέξῃ τὸ συντροφὸ τοῦ, τὸ θηλυκὸ πετᾷν μαζί γύρω ἀπ' τὰ ὑδρόβια λουλούδια καὶ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ λουλούδια δοκιμάζουν γιὰ πρῶτὴ καὶ τελευταία φορὰ στὴ ζωὴ τοῦς τὴν ἐρωτικὴν ἡδονή. Ἀμέσως μετὰ τὴν γονιμο. πόρησι καὶ τὸ θηλυκὸ μπαίνει ἀμέσως στὴν ὕ. γρη φώλιασά τοῦ καὶ γεννᾷ τ' αὐγὰ τοῦ, ποὺ πολλὰ-πολλὰ μαζί εἶνε κολλήματα μὲ μιὰ κολλώδη συνδετικὴ οὐσία. Ἀφοῦ γεννήσῃ τέσσερις-πέντε μάζες ποὺ περιλαμβάνουν πέν. τε ὡς ὀκτὼ χιλιάδες αὐγὰν, ξεφυλάκει καὶ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ πλεῖε ὅτε ἀπάνω στὸ νερό.

Ἐντὲρα ἀπὸ δύο περίπου μῆνες τ' αὐγὰ ἐκκολάπτονται καὶ τότε οἱ μικρὲς προνύμφες σούρνονται ἀπ' τὴν φώλιασά τοῦς καὶ θουτάνε μέσα στὸ νερό, ὅπου διαρκῶς κολυμᾶνε, τρέ. φονται ἀπὸ διάφορα ὑδρόβια ἐντομα καὶ ὀφί. στανται ἀπειρες μεταμορφώσεις ὡς τοῦ γι. νουν τέλεια ἐντομα. Ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ θὰ ἐγούν ἀπὸ τ' αὐγὸ ὡς δῶν γίνονται τέλεια ἐντομα χρειάζονται δυὸ ἢ τρία χρόνια, ἂ. νὰλόγως τῶν διαφόρων εἰδῶν.

Τὰ νεκρὰ ἐφήμερα εἶνε ἀπὸ τὰ πὶν λαίμαρ. γα κι' ἀπὸ τὰ πὶν σαρκοφάγα. Ἐχουν πολ. λούς ἔχθρους, ἄλλα μεγαλύτερα τοὺς ἐντομα ποὺ τὰ κυνηγᾶνε γιὰ τροφή τοῦς, μὰ αὐτὰ εἶνε τόσο πονηρὰ ποὺ μόλις προαισθανθῶν τὸν κίνδυνον μαζεύονται πολλὰ-πολλὰ μαζί, διακρίναι, τριακσία, πεντακσία, τὸ ἕνα κολ. λάει κοντὰ στ' ἄλλο κι' ἔτσι παρουσιάζονται στοὺς ἐπὶκτες τοῦ σὺν κάποιο παράξενο καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτοὺς ἐντομο.

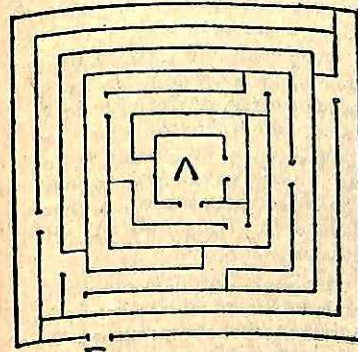
Τὸν δεῦτερο ἢ τρίτο χρόνο, καθὼς ἀνέφερα καὶ παραπάνω, ποὺ ἀναλόγως τῶν εἰδῶν παρ. νει τὴν τελειωτικὴ ἀνάπτυξι πετᾷ ἀπὸ τὸ νερό στὰ κοντινὰ ὑδρόβια φυτὰ κι' ἀφοῦ δο. κίμασῃ γιὰ κάμποσιν ὥρε τὴ δύναμι τῶν σπε. ρῶν τοῦ ὕστερα πετᾷ μακριὰ. Σ' αὐτὸ τὸ δίκτυον φροντίζει νὰ ἔρῃ τὸν σῶζον ποῦ τοῦ παρῆρται κι' ἄμα τὸν βρῇ τραπῶν μαζί τοῦ γιὰ τὸ γαμήλιον ταξίδι. Μετὰ τὸ ἡνικὸ αὐτὸ ταξίδι τὸ ἀρσενικὸ φεύγει γιὰ νὰ βρῇ ἄλλες κατακτήσεις στῆς εἰκοσιτέσσερις ὥρες ποὺ θὰ ζήσῃ, ἐνῶ τὸ θηλυκὸ τραπᾷ γιὰ νὰ φτιάξῃ τὴν φώλιασά τοῦ ποὺ πρόκειται νὰ γεννῇ. σῇ τ' αὐγὰ τοῦ καὶ ποὺ γιὰ νὰ τὰ γεννήσῃ χρειάζονται πολλὰς ὥρες, ὥστε μὲ τὸ τελευ. ταῖο μᾶσος τῶν αὐγῶν ποὺ γεννᾷει ἀφίνει καὶ τὴν τελευταία τοῦ ποῦ...

Οὐ Διαδουεῖται

Λαδύρινδος

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἕνα μικρὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξασκήσετε τὴν προ. σοχή σας καὶ τὴν παρατηρητικέ. τητά σας... Πάρετε ἕνα μολύβι καὶ ἕνα ὠρολόγιον. Τοποθετήστε τὴν μύτη τοῦ μολυβίου σας στὸ σημεῖον «Δ» (κέντρον τοῦ λαδύ. ρίνδου) καὶ προσέξτε ἐπειτα τὸν δείκτη τῶν δευτερολέπτων τοῦ ὠρολογίου σας.

Ἐπειτα, χωρὶς ποτὲ νὰ περάσε. τε ἐπάνω ἀπὸ μαῦρην γραμμὴ καὶ δίχως ποτὲ νὰ περάσετε δύο φο. ρές ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον, προσ.

ταθήσατε νὰ φθάσετε στὸ σημεῖον «Ε» (ἐξόδος τοῦ λαδύρινδου).

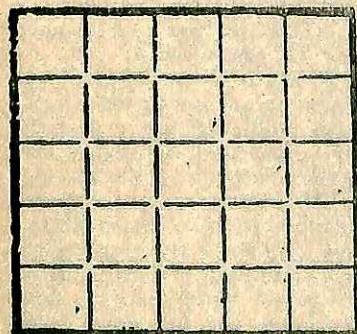
Ἐὰν τώρα ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐν. τὸς 10 δευτερολέπτων, εἰσθε ἄ. ἕως συγχαρητηρίων. Ἐὰν χρει. σασθῇ 20 δευτερολέπτα, ἀνῆκε. τε στὸν «μέσον ὄρον». Ἐὰν ὅμως. τώρα χρειασθῇ περισσότερον ἂ. τὸν τριάντα δευτερολέπτα γιὰ νὰ πε. ράσῃτε τοῦ λαδύρινδου ὑπὸ τοὺς ἐξέλεθε τοῦ λαδύρινδου ὑπὸ τοὺς ἰδίους πάντα ὅρους, τότε πιά αὐ. τὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἐξασκήσεως, γιὰ τὴν αὐτὸ ἀποδει. κνύει ὅτι δὲν ἔχετε διόλου παρατη. ρητικότητα.

Μανικὸν τετράννων

ΑΡΙΘΜΟΣ 4

1.	3.	5.	7.	9.
11.	13.	15.	17.	19.
21.	23.	25.	27.	29.
31.	33.	35.	37.	39.
41.	43.	45.	47.	49.

Τοποθετήσατε τοὺς διαφόρους ἀριθμούς, ἕκαστον ἐντὸς ἐκαστοῦ τετραγωνιδίου τοῦ κατωτέρω

δημοσιευόμενον τετραγώνου, οὗ. τως ὥστε, προθέσθαι αὐτοὺς ὀ. ριζοντίας, ἔκαστος ἐντὸς καὶ καθὲ. ρος ὡς εὐρίσκειται πάντα ὡς ἀπο. τέλεινα: «125».

Σταυρόλεξον ἀριθ. 20

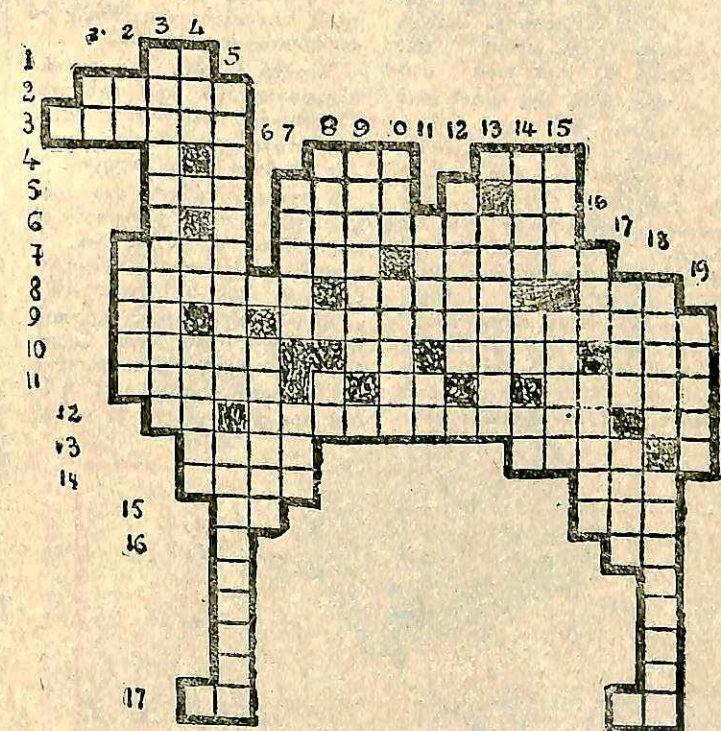
Οριζοντίως

1. Μόριον ὑποθετικόν.
2. Γάλλος μυθιστοριογράφος καὶ ποιητής, ἀκαδημαϊκὸς ἀπὸ 1909.

17. Πρόθεσις — Ἀριθμητικόν.

Κ α θ ε τ ω ς

1. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευ. ταῖον.

3. Μικροοργανισμοὶ καὶ μετα. φορικοὶ ἄνθρωποι ἀσημαντοί.
4. Ἀυτόνομοι ὀργανισμοί. — Πόλις τοῦ Βελγίου ἐν Ὀλλανδία, γνωστὴ ἐκ τοῦ μεγάλου πολέμου.
5. Χρηστὴ τῆς σωματικῆς ἢ ὀ. λικῆς δυνάμεως πρὸς ἐπιβολὴν θελήσεως. — Ἐπίρρημα ποσοτι. κόν. — Ἀνθρ.

6. Σταθερὸν κωμικὸν πρόσω. πον τῆς ἰταλικῆς κωμωδίας.
7. Ἀρχαῖα ἑλληνικὴ ἀποικία ἐν Λευκανίᾳ, καταστὰς περιφη. μος διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς κληθεῖσαν φιλοσοφικὴν σχολήν. — Μην τοῦ ἔτους (εἰς τὴν γαλλικὴν). — Πλο. τάμιον τῆς Ἀττικῆς, ἐκβάλλον εἰς τὸν Φαληρικὸν ὄρμον.

8. Κλίνη ἑρέφους. — Συλλογὴ γεωγραφικῶν χωρῶν δεδεμένων εἰς τομόν. — Ὑποθετικὸν μόριον.
9. Πρόθεσις τῆς ἀρχαίας ἑλλ. νικῆς γνώσεως, ἑτέρος τύπος τοῦ «εἰς». — Συσκευὴ γρησιμειουσα πρὸς ἐναποθήκευσιν ἀερίων.

10. Ὀρκίζομαι. — Τὸ ὄνομα τοῦ... Καπὸνε. — Εὐρίσκειται εἰς τὸν ὄρθαλμόν, ἀλλὰ ἐμφανίζεται καὶ εἰς τὸν οὐρανόν. — Τὰ ὄργα. να μιὰς τῶν πέντε αἰσθήσεων.
11. Μία τῶν τεσσαρῶν πρωτε. ρουσ τῆς Ἀρχαίας Πελοπον. ἐν ἡ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐτέλεσε τοῦδε γάμου τοῦ. — Λεπτὴ κλωστή. — Σπανίως τίθεται δύο ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέξεως (πληθυντικῶς).

12. Σῶμα φωνῶν εἰς διπλοῦν. — Πάθος τῶν ἀνθρώπων. — Τὰ L. δικά σου.
13. Προπορεύεται ἡ μᾶς ἀκο. λουθεῖ ὅταν ὁ ἥλιος λαμπρῇ εἰς τὸ στερῶμα. — Θᾶ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, σύζυγος τοῦ Ὀσίρι. δος.

14. «...σταύραρον αὐτόν». — Κάτι τὸ ὅποιον δὲν γίνεται στὴν θάλασσα (καθαρῶς). — Μου. σικὸς φθόγγος.
16. Μουσικὸς φθόγγος.

2. Ἀνθρ. — Σκύτος, εὐσπλαγ. χνία, συμπάθεια, φιλανθρωπία, εὐθελία.
3. Ἡ πρὸ τῆς κυρίας μάχης ἀνταλλαγὴ δοκιμαστικῶν βολῶν, μετὰ εὐχρῶν στρατευμάτων.
4. Μόριον καταφατικόν. — Πρό. θεσις ἀτόνος. — Στῆλη εἰς τοὺς ἀρχαίους ἱπποδρόμους, χρησιμεύ. οῦσα ὡς ὄριον κατὰ τὴν διαδρο. μὴν.

5. Εἰς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἄδου, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐ. ρωπῆς. — Παλμικὴ κίνησις.
6. Τὸ θῆλυ γεννητικὸν κύτ. ταρον.
7. Γένος σελαχοειδῶν ζωοτό. κων ἰχθύων. — Συναντάται στὴν Μεσόγειον καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. — Μόριον τροπικὸν ὁμοιωματικόν.

8. Φυτὸν ζιζάνιον τοῦ σίτου, κοινὸς ἀέρας ἡ ἡρα. — Προσωπι. κὴ ἀντανούμα.
9. Ἐξάρ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,

Υστερ' από τις απαραίτητες πρώτες προετοιμασίες, τον καθορισμό του εβδομαδιαίου προγράμματος και άλλων μικρολεπτομερειών, τα μαθήματα άρχισαν πιά τακτικά σ' όλα τα σχολεία, και μαζί μ' αυτά ένα καινούργιο σχολικό έτος αρχίζει!

Κατά τη διάρκεια του έτους αυτού, όπως και τα περασμένα χρόνια, θέλω να είστε μαθητές, κάθε μαθήτρια, θα φιλοπιμηνούν να είναι οι πρώτοι της τάξεως. Μια ευγενική αμύλλα θ' αναπτυχθή στις σχολικές τάξεις που θ' αναγκάζη όλα τα παιδιά να σκύβουν μ' ενδιαφέρον επάνω στα βιβλία τους, για να μην υστερήσουν απ' τους άλλους τους συντρόφους.

Σ' αυτούς, λοιπόν, που θα πρωτεύουν στα μαθήματα, έχω να πω δυο λόγια. Μπορούν θαυμάσια να είναι «πρώτοι» της τάξεως, χωρίς όμως και να παίρνουν ύψος υπερπομπικό για τους άλλους συμμαθητές τους. Δεν αρκεί να είναι μόνον πρώτοι στα μαθήματα, αλλά και στη συμπεριφορά. Γι' αυτό δεν πρέπει να συμπεριφέρονται προς τους καθυστερημένους συμμαθητές τους, πού έσως να υστερούν σέ αντίληψη, ως ανώτεροι και με δόσιν υπερηφανείας, αλλά αντίθετως να είναι λεπτοί, ευγενικοί και καλοί μαζί τους κι' ακόμα να τους βοηθούν με τις γνώσεις τους και να μην τους κοροϊδεύουν αν δεν μπορούν εύκολα να μάθουν κάτι στο οποίο αυτοί άριστευσαν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΦΙΛΗ

Εικονογραφημένες Ιστοριούλες

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

Ο Μάνος, που ήταν σ' όλα του φρόνιμο και υπάκουο παιδί,

είχε ένα ελάττωμα. Ήταν λαιμαργός. Ήθελε πάντοτε να τρώη κάτι, κάτι να μασσούλα στο στόμα του, όχι γιατί πεινούσε, αλλά γιατί ή λαιμαργία του τον παρακινούσε να έχει πάντα το στόμα του γεμάτο. Πρό παντός τρελλαινόταν για τα γλυκά. Όσα απ' αυτά κι' αν βάζατε μπροστά του, ποτέ δεν θά σταματούσε.

Ένα απόγευμα, που η μητέρα του έφτιαχνε γλυκό βύσσινο στην κουζίνα, ο Μάνος δεν ξεκόλλησε ούτε στιγμή από κοντά της. Όταν έγινε το γλυ-

κό, η μητέρα του τούδωσε δυο τρείς κουταλιές και έβαλε το υπόλοιπο μέσα στο βάζο.

Ός το βράδυ μια σκέψις στριφογυρνούσε μέσ' στο μυαλό του: Με ποιόν τρόπο θά τὰ κατάφερε ν' αδειάση μόνος του το βάζο με το βύσσινο.

Σκεπτικός κάθισε στο τραπέζι χωρίς να δίδη σημασία τί συζητούσαν οι γονείς του, όποτε άκουσε την γιαγιά του να διηγείται κάποια ιστορία μιας μακρινής συγγενισσάς της, που σηκώνονταν στον ύπνο, έκαμε ένα σωρό δουλειές κοιμισμένη και το πρωί άπορούσε κι' η ίδια πούδς διώρθωσε το σπύτι.

Άμεσως τότε του ήλθε μια ξαφνική ιδέα στο μυαλό και λέγοντας πώς νύσταζε κι' ήθελε να κοιμηθῇ, παρεκάλεσε την μητέρα να έτοιμάση το κρεβάτι του. Η καλή του μητέρα τον πήγε στο δωμάτιό του, του φόρεσε τις πυτζάμες του, τον σκέπασε καλά και φιλώντας τον γλυκά, τον καληνύχτισε κι' έφυγε.

Αγρυπνος για πολλή ώρα ο Μάνος, με τεντωμένα τ' αυτιά παρακολουθούσε τις σιγανές ήμιλίες που έρχόνταν απ' την τραπεζαρία, κι' όταν έπαυσε πιά ν' ακούη και τον παραμυθό ήχο, άπεφάσισε να θέση άμέσως σ' έφαρμογή το σχέδιό του.

Περίμενε λίγη ώρα και μετά, κλείνοντας τα μάτια—για να φαίνεται σαν κοιμισμένος αν τυχόν τον έβλεπε κανείς—κατέθηκε απ' το κρεβάτάκι του και, με άπλωμένα τα χέρια, τράβηξε κατ' ευθείαν για το ντουλάπι, πήρε το βάζο με το γλυκό και κάθισε σ' ένα καθίσμα και το άδειασε όλο.

Το πρωί, η μητέρα του, έπει δη ήξερε ότι άναγὰ τα γλυκά, διάστηξε να του φέρη λίγες κουταλιές μέσ' στο πιατάκι. Όταν όμως άνοιξε το ντουλάπι και είδε το βάζο άδειανό, τρόμαξε να πιστέψη στα μάτια της. Τό πήρε στα χέρια και τράβηξε κατ' ευθείαν στη σάλλα όπου περίμενε ο Μάνος.

Ο μικρός μας λαιμαργός ψευτουπνοβάτης, όταν η μητέρα του τον ρώτησε πούδς έφαγε το γλυκό, άνεσώκωσε τους ώμους και προσποιήθηκε πώς δεν ξέρει τίποτε!

Η μητέρα του όμως, που ήταν βεβαία ότι κανένας άλλος δεν μπορούσε ν' αδειάση το βάζο, τον κύτταξε κατάματα και τον ρώτησε αυστηρά:

—Γιατί, Μάνο, παιδιάκι μου, δεν λες την αλήθεια;

Ο Μάνος δίστασε λίγες στιγμές, και σαν καλοαναθεωρημένο παιδί που ήταν, έόσπασε σέ λυγμούς και ώμολόγησε στη μητέρα του την αλήθεια.

Η μητέρα τον συγχώρησε, γιατί είπε όλη την αλήθεια, και, μη μπορώντας να κρατήρη τα γέλια της, απ' το ξευπνο κόλλο του γιού της, του είπε φιλώντας τον ότι άλλη φορά δεν θάταν ανάγκη να κάμη τον υπνοβάτη, παρά να ζητά την ίδια να του δίνη ό,τι θέλει.

ΕΠΗ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια έσωτερικού Δρ. 250
Εξέμνηος 125
Ετήσια έξωτ. ληρ. Άγγ. 1.10
Εξέμνηος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσό: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστοίας 4)

ΜΙΘΟΡΙΑΔΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 7)

τα χρονών. Τά κότσια του όμως βαστούσαν και η καρδιά του τώλεγε:

—Τώρα αρχίζω τη ζωή μου!

Σχέδιό του ήταν να περάση από το Βυζάντιο στη Θράκη, να στρατολογήση τους Έλληνες και να βαδίση κατ' ευθείαν στην Ιταλία, είτε με στόλο από την Αδριατική, είτε δρασκελώντας τις Άλπεις από βορρά. Εδώ ακριβώς παίζεται η τελευταία πράξις της τραγωδίας του. Ο άλλος γιός του, ο Φαρνάκης, βαλμένος από τους Ρωμαίους, του παίρνει με δόλο το στρατό και τον διαλύει. Ο Πομπήιος, ειδοποιήθηκε, αρμάτωσε βιολογική του λεγεώνας του ασκήσε από τη Ρώμη, θορυβημένος για τη νέα εμφάνισι του φοβερού και ακατάβλητου έχθρου. Κουρέλι, ο Μιθριδάτης, πήρε για μόνο του σύντροφο, την όμορφη Υφικράφη, τη γυναίκα που είχε γίνει άδυναμιά του μετά τον θάνατο της Μονίμης, κι' έφυγαν κρυφά τη νύχτα μ' ένα πλοίο για τη Μαύρη Θάλασσα.

Εβγήκαν ρη στο Παντικάπαιο, το σημερινό Κέρτς της Αζοφικής. Εκεί έρριξε μοναχός του φαρκμάκι στην κούπα του. Άλλά ο οργανισμός του ήταν μαθημένος, γιατί σιγά-σιγά πάντοτε έπαιρνε μικρές δόσεις δηλητηρίου από προφύλαξι, και δεν τον έπιασε. Οι ντόπιοι τον πήραν χαμπάρι και θά τον παρέδιδαν. Τότε θυμήθηκε τη Μονίμη, έβαλε έναν Γαλάτη δούλο να στήση στο πάτωμα το σπαθί του, και καρφώθηκε άπάνω του καθώς είχε κάμει άλλοτε κι' αυτή.

—Άμα ο Πομπήιος έφθασε με τους στρατούς του στην Άμισό και περιζώσε με τις τρήρεις του την

πρωτεύουσα του Πόντου, ο βασιληάς Φαρνάκης του στείλε δώρα για να τον καλοπιάση από τον τρόπο του. Ο Πομπήιος, άκεφος από την έγνοια, τ' άνοιγε ένα-ένα και τὰ καλοζέταζε. Και μέσα σ' ένα μεγάλο κιβώτιο, άντίκρυσε το

Μιθριδάτη ξαπλωμένο νεκρό! Ο βασιληάς Φαρνάκης είχε στείλει από πριν στο Παντικάπαιο ανθρώπους του με πλοία να του φέρουν το πτώμα του πατέρα του γι' αυτό το σκοπό...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τό μοναδικόν και άσυναγώνιστον διά την Πυτυρίδαν και Τριχόπτωσην.

Γεν. Αντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Πειραιώς 1α, Αθήναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Γυναικείων φορεμάτων

ΚΙΚΗΣ ΧΕΛΜΗ

Μέγαρον Καραντινού

(Λεωφόρος Θησέας 123 Καλλιθέα Αθηνών)
Ο Όρκος ΧΕΛΜΗ, διπλωματούχου άνατότης γαλλικής σχολής, λειτουργεί συστηματικά και άερόβως από βετίας περίπου με μόνον Ιδανικόν την τελειοποίησιν της ΚΟΠΤΙΚΗΣ.

Παρακολουθεί άνελλιπώς όλα τα νεώτερα συστήματα τα όποια έμφανίζουν εκάστοτε οι Μεγάλοι Οίκοι τού Έξωτερκού διά την τελειωτήν μέθοδον της ΚΟΠΤΙΚΗΣ.
Αναλαμβάνει υπεύθυνως την τελείαν εκμάθησιν της Κοπτικής διά τού ΓΑΛΛΙΚΟΥ Σωματομετρικού συστήματος έντός 3-4 ΜΗΝΩΝ, δια δε τας πρακτικές Μοδίστας έντός ΜΗΝΟΣ. Η διδασκαλία γίνεται παρά της κ. ΧΕΛΜΗ.

ΓΟΝΕΙΣ, προτού άποφασίζετε, πού να έμπιστευήτε τή κορίτσια σας και τὰ χρήματά σας, άποταθήτε εις τόν ΟΙ. ΚΟΝ μου, όσας θά σας έξυμνηση με όλην την ελικρίνειαν, ήν έχει ως θάσιν της όλης σταδιοδρομίας του άφ' έσου Ιδρύθη.

Επιστώμεν την προσοχήν σας εις τού άποφεύγομεν τας παραπλανητικές διαφημίσεις διά την προσέλευσιν νέων μαθητριών, όπας επίσης δεν δημοσιεύομεν τὰ δνόματα και εχρησιτήρια τών άποφίτων της σχολής μας.

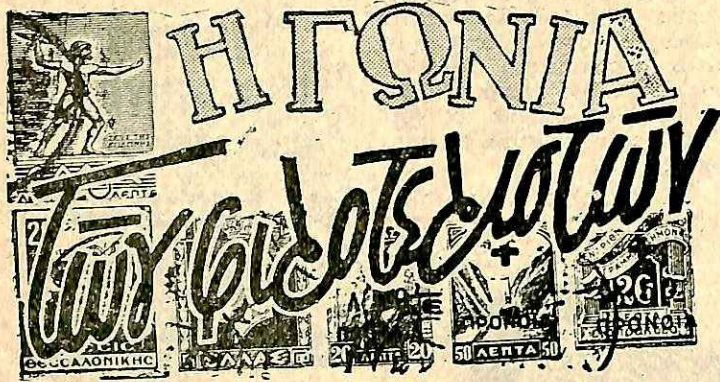
Οικοτροφείον οικογενειακόν υπό την άυστηράν επίδελψιν της κ. ΧΕΛΜΗ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑ ΝΗΣΜΟΝ

Μυστικά Ωραιότητος όπου κάρνουν τὰς Γαλλίδας Παρμυοσμίως Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είναι άναμφιβόλως άφθαστοι εις την τέχνην τού μακιγιαρίσματος. Τό τελευταίον τους μυστικό συνίσταται εις την χρῆσιν μιας νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λεπτότερα από ό,τι θά μπορούσε κανείς να φαντασθή για δύνατόν. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσον έλαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικά και έπιδερμίδα φυσικήν όπιν ωραιότητες και από τας πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τὰ άποτελέσματα της από τας θαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, αί όποιαί δίδουν την έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ο νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοποείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... και ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει moussé de creme, ή όποια την κάμνει να κρατά όλην την ήμέραν. Ο άνεμος, ή θροχή και ή έφίδρωση κατά τόν χορόν δεν δύνανται να χαλάσουν τό θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τή φυσικόν ωραιότητος τών Γαλλίδων, την «αεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

Για τους φίλους του γραμματοσήμου

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

—Επί 50λέπτον «είσπρα-
κτέον» — εύριθμον — έγένε-
το επίσημηναν έρυθρά οικιάς
αεροπλάνου. Τά γραμματόση-
μα ταύτα χρησιμοποιούνται ά-
ποκλειστικώς διά τήν αεροπο-
ρικὴν ἀλληλογραφίαν.

—Ευκυλοφόρησαν, έπ' εύ-
καιρία τῶν ἀποκαλυπτηρίων
τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως
Κωνσταντίνου γραμματόσημα
τῆς 1.50 ὡς καὶ 30 δραχμῶν,
φέροντα ὡς παράστασιν τὸν
ἀνδριάντα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ένταῦθα.
Μπορεῖτε εἰδν θέλετε νά μᾶς
στεῖλετε ἀγγελίαν διά τήν ἀν-
ταλλαγὴν γραμματοσήμων πρὸς

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

—Τὶ τὸν ἔχετε, κυρία μου,
τὸν Ἀλοῖσιο; ρώτησα.

—Μὴν τὸν παρεξηγῆτε, κύ-
ριε, ἔκανε ἡ Ἐλενα, ἦταν
ἀρραβωνιαστικὸς μου!...

—Καὶ νομίζετε πὼς μπορεῖ
νὰ θάρρη καρπαζῆς στὸν πα-
τέρα τοῦ καθενός;

—Ἀντὶ τῆς Ἐλενας, μοῦ ἀ-
πήντησε ἡ τρίτη ἐξαδέλφη
τῆς σπιτονοικοκυράς μου:

—Μὰ μὴ δίνετε σημασία
τώρα, ἀστεῖο θὰ ἦτανε.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα διάθεσι
γιὰ καυγᾶ, παραδέχθηκα
τὴν ἀποψὶ αὐτῇ, ἔδωσα δὺο
κατοστάρικα σὴν Ἐλενα
καὶ ὕστερα ἀπὸ μιά ὥρα
βρισκόμουν στὸ σπῆτι μου.

Τὴν ἐπομένη ἡ σπιτονοικο-
κυρά μου μὲ ἐπεσκέψθη
πρωτὶ-πρωτὶ καὶ μοῦ ἀνήγγε-
λε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένη νά
μοῦ ἀδείξη τὸ νοῖκι, γιὰτὶ
ἡ ζωὴ ἀκρίθηνε καὶ δὲν ἔ-
βγαίνε πέρα. Ἐπειδὴ ὁ πα-
τέρας μου μοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴ
συγχίζω τὴν κυρά Μαριγώ,
καὶ ἐπειδὴ Μαριγὼ λέγανε
τὴ σπιτονοικοκυρά μου, ἔ-
δωσα εὐχαρίστως τὴν ἀδεί-
-

5 δραχμῶς τὸν στίχον.

ΣΠΥΡΟΝ Α. Δὲν εἶνε εὐκο-
λος ἡ συμπλήρωσις ὁλοκλήρου
τῆς συλλογῆς Ἑλληνικῶν γραμ-
ματοσήμων. Χρειάζεται ἐπιμο-
νή, ὑπομονὴ καὶ πρὸ παντὸς
ἀρκετοὶ παράδες. Μία πλήρης
Ἑλληνικὴ συλλογὴ στοιχίζει,
μὴ σὰς φανὴ παράδοξο, ἐκα-
τομύριον ὁλοκλήρου δραχμῶν.

ΝΙΚ. ΚΡΗΤΙΚΟΝ, Πει-
ραιᾷ. Βεβαίως. Τὸ εἶπαμε καὶ
εἰς τὸ προηγούμενον: Τὰ κα-
λύτερα καὶ ἀκριβέστερα γραμ-
ματοσημα εἶνε τὰ ἀσφράγιστα.

ΓΕΡ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΝ, έν-
ταῦθα. Ὑπάρχουν πολλῶν εἰ-
δῶν ὁδοντόμετρων. Περὶ αὐτῶν ὁ-
μως θὰ ὁμιλήσωμεν.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

σι ποῦ μοῦ ἐξήτησε. Τὸ ἀ-
πόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας.
ποῦ μοῦ ἔστειλε τὸν λογα-
ριασμὸ τῶν πλουστικῶν, εἶδα
ὅτι ἦταν ἀρκετὸ παραφου-
σκωμένος. Τὰ ροῦχα ὅμως
τὰ πλένει ἡ σπιτονοικοκυρά
μου ἡ κυρά Μαριγὼ καὶ δὲν
ἔπρεπε νὰ τὴν συγχίζω μιά
καὶ ἦταν ἐπιθυμία τοῦ πατέ-
ρα μου. Ἐπλήρωσα τὸ λο-
γαριασμὸ χωρὶς ἀντιρρή-
σεις. Τὸ θράδυ ὅμως ποῦ
ἦρθε νά μοῦ πῆ ὅτι ἔπρεπε
νὰ σβύσω τὸ φῶς, ἐπειδὴ ὁ
λογαριασμὸς τοῦ ἡλεκτρι-
κοῦ εἶχε ἀνέβει πολὺ τὸν
περασμένο μῆνα, καὶ τῆς
κοθυστεροῦσα μάλιστα καὶ
τὴν ἐξόφλησι τοῦ μεριδίου
μου, δὲν συγκρατήθηκα.

Ἀρπαξά μιά χουφτιὰ κολεῶ-
πτερα ἀπὸ τὴ γυᾶλα ποῦ τὰ
εἶχα πρὸς πειραματισμὸν
καὶ τῆς τὰ κόλλησα στὴ
μούρη. Μὲ διακρίνει, ὅπως
γνωρίζετε, ἑξαιρετικὴ εὐγέ-
νεια, ἀλλὰ ἄμα ἀντιληφθῶ
ὅτι πιάνομαι κορόϊδο, γίνο-
μαι ἔξω φρενῶν. Τὸ μερίδι-
ο μου ἀπὸ τὸν λογαριασμὸ τοῦ
ἡλεκτρικοῦ τῆς τὸ εἶχα ἤδη
πληρῶσει δὺο φορές, κατὰ
λάθος, ἐντὸς τῆς τρεχούσης
ἐβδομάδος.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπῶρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα
τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν
διάθεσιν σας, εἰς τὸ ἰδιόαιτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ
ἐλαστικῆς νέας παραλαβῆς, έντελῶς ἀδιόρατες
καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Τὸ δέριμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκά-
λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις
τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό-
μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ.
Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧλων αὐτῶν νὰ λεκιάζη,
νὰ ρυτιδουταί, νὰ ἑξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάζῃ
ὄψιν γηρασμένην.

Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευα-
σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ
τὸ δέριμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὶς ζᾶρες, τὶς
πτυχῆς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βε-
λούδινη.

Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων πο-
θεῖται ἐντὸς ἐνεργητικῶν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ,
πεῖθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότη-
τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

ORMA

ΧΙΛΝΤΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴν σελίδα 15)

Χάνς.

Βαστάει στὰ χέρια του
δυὸ σπαθιά ξιφασκίας. Ἡ
Χίλντα χλωμιάζει.

—Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;
ξεφωνίζει.

—Ἀγρία τὴν σπρώχνει ὁ
Χάνς, τὴν ἀναγκάζει νὰ
καθίσῃ ἐπὶ ντιθάνι καὶ
δίνοντας τὸ ἓνα σπαθὶ
στὸν ἀδελφὸ του, φωνά-
ζει:

—Ἐνας ἀπὸ μᾶς πρέπει
νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ μέσα!

Δίχως λέξι ἀρπάζει ὁ
Μάξ τὸ σπαθί. Ἀρχίζουν
νὰ μονομαχοῦν. Στὴν ἀρ-
χὴ, ὁ μεγάλος δὲν παίρ-
νει καὶ σοβαρὸ τὸ πρᾶγμα.
Σὲ μιά στιγμὴ ὅμως τὸ
σπαθὶ τοῦ Χάνς τοῦ ἀνοί-
γει μὴ ἐλαφρά χαρμα-
τιά στὸ χέρι.

—Σταματήστε! ἱκετεύει
ἡ Χίλντα.

—Θὰ φύγης; ξεφωνίζει ὁ
Χάνς.

—Τώρα θέβαια ὄχι! ἀ-
ποκρίνεται μ' ἑξαψὶ ὁ με-
γάλος, κι' ἀρχίζει νὰ χτυ-
πάῃ κι' αὐτὸς μὲ λύσσα.

Σπαρταρώντας ἀπὸ τὸν
τρόμο, παρακολουθεῖ ἡ
Χίλντα αὐτὴ τὴν πάλη με-
ταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν:
Μιά τῆς λέξις μπορεῖ νὰ
τοὺς σταματήσῃ, τὸ ξέρει.
Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ λέξις δὲν
έρχεται στὰ χεῖλη τῆς.
Μονάχα θέλει νὰ ξεφωνί-
σῃ. Μὰ τὸ σπῆτι εἶναι ἔρη-
μο.

Ἐξαφνα, ἐνῶ στὴ φοβι-
σμένη σκέψι τῆς κοπέλλας
περνοῦν χίλια σχέδια τὸ
αἷμα παγώνει στὶς φλέ-
βες τῆς. Μὲ μιά κραυγὴ
θῆς τῆς. Μὲ μιά κραυγὴ
πόνου σωριάζεται ὁ Χάνς
στὸ πάτωμα. Ἐνα θαθὺ
στὸ αὐλάκι αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ
μάτι του. Τὸ πρόσωπό του
εἶναι χλωμὸ σὰν κέρινο.
Πιὸ χλωμὸς ἀκόμη, ἄλα-
λος, σκύβει ὁ Μάξ ἀπάνω
στὸν ἀδελφὸ του.

—Ὅταν ἐνοιῶσε τὴ ζωὴ
νὰ ἐμπνῆ πάλι, ὁ Χάνς θέ-
λει ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια
του, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει.
Φέρνει μὲ φρίκη τὸ χέρι
του στὸ κεφάλι του, κι' ἀν-
τιλαμβάνεται πὼς ἓνας ἐ-
πίδεσμος τοῦ κλείνει καὶ
τὰ δυὸ του μάτια. Παγώ-
νεται. Γιὰ κάμποση ὥρα δὲν
ἔχει τὸ θάρρος ν' ἀνασά-
νῃ.

Τὶ ὥρα νὰ εἶναι; Μέρα
ἢ νύχτα; Ποῦ βρίσκεται...
Ὁ, τί δυστυχισμένος ποῦ
εἶναι! Ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ
στὴν ἄλλη, λογάριζε νὰ
θρῆ τὴν εὐτυχία... Βλέπει
μπροστὰ του τὴν ἄλλα με-
τὶς πασχάλιες... εἶναι ἄ-
νοιξις. Θὰ ξαναῖδῃ ποτὲ
πιά λουλούδια;

Ἀναστενάζει θαρκαῖά, καὶ

ψιθυρίζει μιά λέξι:

—Μανούλα!

Ἐνα ξεστὸ χεράκι του
σφίγγει τὸ δικό του. Μιά
γλυκεῖα φωνὴ τοῦ ψιθυρί-
ζει:

—Πὼς εἶσαι, Χάνς;

Τραβάει τὸ χέρι του σὰν
νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

—Μακριὰ! ξεφωνίζει.
Τὶ δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ ἐδῶ.
Χίλντα;

Νοιώθει τὰ δάκρυά τῆς
ζεστὰ στὸ χέρι του, ἀκού-
ει τὴ φωνὴ τῆς ἱκετευτικῆς,
τόσο γοητευτικῆς, τόσο θερ-
μῆς.

—Χάνς, συχώρεσέ με... σ'
ἀγαπῶ... ἐσένα ἀγαπῶ...

Εἶναι αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς
Χίλντας, τῆς θεοτρελλῆς;
Ἀφήνει παθητικὰ τὸ χέρι
του μέσα στὸ δικό της.

—Χάνς, λέει ἡ κοπέλλα
μὲ πόνο. Ἐπρεπε νὰ πονέ-
σω γιὰ νὰ καταλάβω. Ὁ-

ταν εἶδα τὸ αἷμα νὰ τρέ-
χῃ στὸ πρόσωπό σου, ἔ-
νοιωσα ἀμέσως πόσο σ' ἀ-
γαποῦσα. Μοῦ φάνηκε...
πὼς νὰ σοῦ πῶ;... πὼς ἔ-
γινε ξαφνικὰ μητέρα... Τὶς
ἀτέλειωτες ὥρες ποῦ πέ-
ρασα στὸ προσκέφαλό σου
ἡ ψυχὴ μου πλημμύρισε μὲ
τόση λατρεία γιὰ σένα,
μίσησα τόσο τὸν ἑαυτό
μου... Χάνς, δὲν ξέρω τί
θὰ γινόταν ἀν χτυποῦσες
ἐσὺ τὸν Μάξ, ἓνα μονάχα
ἔξω τώρα, πὼς χωρὶς ἐ-
σένα δὲ μπορῶ νὰ ζήσω.
Τὸ εἶπα τοῦ Μάξ, κατάλα-
θε... Ὡς τώρα ἦταν ἐδῶ,
θάρρῃ σὲ λίγο... Εἶναι με-
τανοιωμένος... ἔκλαψε κι'
αὐτὸς πολὺ. Πρέπει νὰ τὸν
συγχωρήσῃς. Δὲ στάθηκε
τίποτε ἀνάμεσά μας, στ'
ὀρκίζομαι... μονάχα λίγα
φιλιά...

Σὰν νὰ φωτίζονταν τὸ
σκοτάδι σὲ κάθε λέξι τῆς
μικρῆς. Ἐνα φῶς τὸν κυ-
κλώνει — μὰ πάλι, δὲν ξε-
χωρίζει τίποτε, οὔτε μορ-
φές, οὔτε πράγματα. Ἡ

φρίκη τοῦ παγώνει πάλι τὸ
αἷμα. Μήπως ξέρει αὐτὴ
τὸ ἀνεπανόρθωτο; Μήπως
ἡ ἀγάπη ποῦ τοῦ προσφέρει
δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο πα-
ρὰ οἶκος;

Χλωμὰ τὰ χεῖλη τοῦ ψι-
θυρίζουν:

—Τὰ μάτια μου;

Κρυστάλλινο ἀκούγεται
τὸ γέλιο τῆς μικρῆς.

—Τὰ μάτια σου; Δὲν ἔ-
χουν τίποτα σοβαρό. Αὐ-
ριο θὰ στὰ λύσῃ, εἶναι ὁ
Μάξ, ὁ γιατρός σου.

Μὲ μιά κίνησι γρήγορη
σὰν ἀστραπή, τραβάει ὁ
Χάνς τὸν ἐπίδεσμο. Ἡ καρ-
διά του φτερουγίζει, τὴ
νοιῶει ἐτοιμὴ νὰ σπᾶσῃ.
Βλέπει, βλέπει! Καὶ τὸ
πρῶτο πρᾶγμα ποῦ ἀντι-
κρῶζει, εἶναι δυὸ μάτια
θαθυγάλανα, δακρυσμένα
ποῦ τὸν κυττάζουν θαθεῖά,
σοβαρά, γεμάτα λατρεία.
Ὁ, τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ
τὰ τσαχπινικά, εἰρωνικά
μάτια κάποιας ἄλλης Χίλ-
ντας!

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

Οἱ ἀπαντήσεις
τῆς Ρέας Ρ.
στὸ ἐρχόμενο
τεῦχος

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνω-
στὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τὸ πακετίδιον ποῦ σὰς δι-
δουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικὴ
μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰ-
σθε βεβαίως ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἔρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βα-
φαί, αἱ σήμερον διαφημιζό-
μεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου
φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες
μάρκας, δὲν εἶνε ὅχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ-
δὲ καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον ποῦ σὰς δίδουν
ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀνι-
τιπροσωπείας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματουργεί-
ων «ARTI»

Πολυτέλεια ἢ ἀνάγκη

Ἦγιὰ δόντια εἶναι τὸσον πολύτιμα, ὅσον
καὶ ἓνα ὕγιες στομάχι. Τὰ δόντια εὐρί-
σκονται, ὡς ζωντανὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὴν
κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς στενωτὴν
ἐπαφὴν. Διὰ τῶν ἀσθενῶν ὁδοντῶν εἰ-
σέρχονται φορεῖς ἀσθενειῶν εἰς τὴν
κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ προκαλοῦν
συχνὰ ἀσθενείας τῆς καρδίας, νεφρίτιδα
ἢ ἀρθρίτισμον. Ἐνας καλὸς τρόπος ἀπα-
φυγῆς ἀσθενειῶν τῶν δοντιῶν σας εἶναι
ἡ περίφημος ἀρίστης ποιότητος ὁδοντό-
παστα Χλωροδόντ. Προκαλεῖ τὴν ἐντο-
νωτέραν ἐκκρίσιν τῶν σιελογόνων ἀδέ-
νων καὶ φροντίζει ὥστε νὰ προφυλάσ-
σονται τὰ δόντια κατὰ φυσικὸν τρόπον.
Μὴ τὸ λησμονήτε: Πρῶτα τὸ πρῶ καὶ

τελευταία τὸ θράδυ

Ὁδοντόπαστα
Χλωροδόντ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μία Περμανάντ όσο εύκολη είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο δύσκολη είναι. Γι' αυτό χρειάζεται ο κομμωτής που θα την κάμει να έχει πολύ μεγάλη πείρα και να ξέρει πολύ καλά ειδικώς την Περμανάντ.
Ο Κος και η Κα Χαμαράκη, έργαζόμενοι προσωπικώς εις την Περμανάντ, λόγω της μακροχρονίου πείρας των εις το είδος των, σάς υπόσχονται μίαν εργασίαν εκτάκτως ωραίαν και θετικήν.
Με μίαν Περμανάντ Χαμαράκη δεν διατρέχετε ποτέ τόν κίνδυνον μιάς άποτυχίας.
Είμεθα το ειδικώτερον Κομμωτήριο και διαθέτομεν τά πλέον σύγχρονα μέσα, μηχανήματα και φάρμακα.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

Ομορφιά

